

Giới thiệu Từ Từ Nào, Sư Phụ!

Trong số những truyện ngôn tình cổ đại ra mắt độc giả thì *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* của tác giả Vĩ Hi Sĩ Hiểu nói về Cố Băng vốn là đệ nhất sát thủ thế kỷ hai mươi mốt. Thế nhưng lại bị đồng đội hại chết xuyên không đến Thiên Cực vương triều, nhập vào thân thể tiểu công chúa Thiên Chi Diên năm tuổi. Chắc, công chúa là một công việc tốt, thân phận tôn quý, không lo ăn mặc, chỉ cần ngồi ăn rồi chờ chết, không còn phải tắm máu cho đao, sống cuộc đời ngày nào cũng phải thấp thòm “mạng treo trên dây”. Chắc, năm tuổi là con số tốt, được trở lại thơ ấu, mọi sự không lo, không cần học văn hay nghề nghiệp chi cả. Nàng có thể được tận hưởng quãng thời gian vô ưu vô lo, nghịch ngợm quậy phá được rồi. Cho nên Thiên Chi Diên bắt đầu đấu với mẹ kế, đánh hoàng tử, thu tiểu đệ, kéo bè kéo cánh, chọc ghẹo phụ tử, không chuyện ác nào không làm, nghịch ngợm gây sự khiến ai nấy gặp nàng đều sợ hãi. Cuộc sống của hôn thê ma vương cứ thế trôi qua thoải mái, cho đến khi sư phụ nàng — Thẩm Vân Tương xuất hiện. Thẩm Vân Tương, người ta hay gọi là công tử Tương, thế nhân thường bảo — phong hoa tuyệt thế, danh chấn cửu châu. Truyền rằng hắn có dung mạo có thể khiến người khác giết mình, học thức uyên bác cao thâm, hắn quyết đoán mưu lược, mang trong người tầm lòng rộng lượng nhất thiên hạ, dẫn tới vô số nam nữ tranh nhau kính ngưỡng sùng bái. Về truyện hot này, Thiên Chi Diên căn cứ kinh nghiệm nhiều năm suy nghĩ, nàng đã tổng kết ra tám chữ to về Thẩm Vân Tương — đạo mạo ngàn năm, y quan cảm thú. Vì Thiên Chi Diên đã cảm giác sâu sắc điều đó ngay từ lần đầu tiên hai người gặp gỡ. Thẩm Vân Tương không phải là sư phụ của nàng, mà là oan gia của nàng thì đúng hơn!

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Gặp Nạn Xuyên Qua

Las Vegas là thành phố cờ bạc lớn nhất của Mỹ, xếp thứ tư trong bốn thành phố cờ bạc lớn nhất thế giới. Las Vegas ở tiểu bang Nevada, đây dường như là đại sa mạc nóng bức đến thiêu đốt người, cỏ cây sống thưa thớt. Nhưng khí hậu nơi đây không hề ảnh hưởng đến Las Vegas phồn hoa cùng những thứ ăn chơi xa xỉ.

Bên trong sòng bạc, biển người bắt đầu những ván cờ đỏ đen, lẫn trong dòng người ấy có sự xuất hiện của một cô gái tên là Cố Băng. Cô đỏ mặt lên bàn cờ, đẩy về phía trước. Sau đó nhân nhả đốt điều xì gà, cô hít hơi dài, chậm rãi nhả khói ra. Khỏe miệng xinh đẹp tràn đầy tự tin, nhẹ nhếch lên toát vẻ mỉa mai hoặc nguy hiểm khó cưỡng lại. Cô tựa như đóa hoa anh túc của cây thuốc phiện, khiến người khác không tài nào dứt ra được.

“Sao nào, Cramer? Dám theo tôi không?”

Người đàn ông đối diện canh bạc hiển nhiên có chút do dự, không thể nghi ngờ rằng cô gái này rất ranh rẽ về cờ bạc, nhưng hắn cũng không phải là người đơn giản. Bởi vì vậy, hai kẻ mạnh đụng độ nhau, Cố Băng lại đầy tự tin nữa khiến hắn cũng có chút bối rối.

Hắn suy nghĩ một hồi, đúng lúc này thì thủ hạ của hắn đi tới, ghé sát vào tai hắn thì thầm chuyện gì đó. Cramer bỗng nở nụ cười nhẹ.

“Dám, tại sao lại không dám?” Cramer cười lớn, đẩy đồng tiền cá cược trước mặt mình lên trước: “Lần này, tôi sẽ cược ván lớn, đặt hết tiền vào đây.”

Đương nhiên là Cố Băng chứng kiến hành động đó, cô không hề lộ vẻ phản ứng gì với Cramer cả, gương mặt thản nhiên bóp mạnh điều xì gà trong tay.

“Được, anh đã có lòng tin như vậy thì chúng ta bắt đầu đi.”

Cố Băng vươn ngón tay mảnh khảnh, móng tay sơn màu đỏ thắm vô cùng xinh đẹp, lật một lá bài lên lần thứ nhất.

Lá là năm bích.

Cùng lúc đó, Cramer cũng lật lá bài đầu tiên. Lá già bích.

Hắn cười cười: “Cố Băng tiểu thư, cô là phụ nữ, tôi là đàn ông, đương nhiên không muốn làm khó dễ cô.”

“Cramer, anh là đàn ông, tôi là phụ nữ, vì vậy là tôi làm khó anh rồi. Nhưng tôi không trách anh đâu.” Cố Băng không hề để ý, cô vươn tay lật lá bài thứ hai.

Lá tứ bích.

Cramer cũng lật lá thứ hai lên. Lá Q bích.

“Cố Băng tiểu thư, cô chắc chắn không hối hận? Tôi muốn chừa cho cô con đường lui.” Cramer cười nói, bộ dạng dường như đã nắm chắc phần thắng.

“Chỉ bằng chúng ta chơi nhanh hơn chút, tiếp tục sẽ biết thôi.” Cố Băng lật một lúc hai lá bài.

Lá ba bích và lá hai bích.

Cramer cũng lật hai lá, lá J bích và lá mười bích.

“Anh thử đoán xem lá còn lại như thế nào đây?” Cố Băng ra vẻ nghĩ ngợi.

“Cố Băng tiểu thư, bốn lá trước của tôi đều lớn hơn của cô. Nếu lá cuối cùng này không phải là con át bích thì cô sẽ thua sạch tất cả.”

“Còn nếu phải?” Cố Băng nhướn mày.

“Cố Băng tiểu thư, không nên tự tin quá.” Cramer quyết định mở lá bài cuối cùng, lá chín bích.

“Con bích thế này cũng được.” Hần cười nói.

Ngón tay của Cố Băng lướt nhẹ trên lá bài còn lại của mình, màu nước son đỏ thắm trên móng tay dưới ánh đèn chiếu trông thật diễm lệ. Cô đang muốn lật lên thì một cánh tay vươn từ phía sau lưng cô, chặn lại lá bài đó.

Hơi thở quen thuộc ấy, Cố Băng quay đầu lại.

Người đó liền in một nụ hôn dịu dàng lên trán cô.

“Tziolis, anh đến rồi.” Cố Băng ngược nhìn người đàn ông trước mắt đang cười với mình, người đàn ông cao lớn, đẹp trai này luôn dịu dàng với cô như thế. Mái tóc màu vàng kim, nước da trắng, tính tình nho nhã mang lực hấp dẫn mà Cố Băng khó cưỡng lại được.

“Còn lá cuối cùng để anh lật nhé!” Tziolis nói.

“Sao?”

“Nếu thua thì tính phần anh, thắng thì là của em, được không?”

“Gi cơ? Xem như là em không thua lỗ rồi nhĩ?”

“Nếu thắng thì toàn bộ tặng cho em đấy, không coi như là anh bị thua thiệt gì.” Tziolis vuốt ve mái tóc đen nhánh của Cố Băng, trong mắt đầy vẻ yêu thương và ôn nhu.

“Đồng ý.” Cô nàng vui vẻ nở một nụ cười hoa mỹ quyến rũ.

Đặc trưng kiến trúc của thành phố cờ bạc Las Vegas là khách sạn sòng bài. Một số khách sạn thì có thiết kế sang trọng, lộng lẫy; một số ít thì có thiết kế tương đối kì lạ một chút. Từ lầu cao nhất trong khách sạn ở Las Vegas, qua một tấm kính trong suốt, người ta có thể chiêm ngưỡng cảnh tượng về đêm của thành phố.

Tziolis dựa đầu lên tấm lưng nệm nà của Cố Băng, vuốt ve ngón tay của cô. Nước son đỏ thắm trên ngón tay cô mang sự hấp dẫn nguy hiểm chết người.

“Màu son móng của em và em đều giống nhau, quyến rũ anh chết mất.” Tziolis nâng ngón tay cô kề sát môi.

“Tziolis, anh cũng vậy, cũng khiến em không thể nào chống cự nổi.” Cố Băng xoay người, xoa xoa khuôn mặt anh tuấn của Tziolis cười khanh khách.

“Băng, anh nghiêm túc đấy.” Tziolis bắt lấy bàn tay không yên phận của Cố Băng đang chơi đùa trên người y, hai mắt nhìn thẳng cô.

Mới đầu, cô hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó lạ cười, nụ cười mang vẻ mê hoặc của cây thuốc phiện.

“Em cũng nghiêm túc.”

Tziolis thấy Cố Băng hơi đùa cợt, y cũng không nghĩ cô toan tính gì, sau khi mặc quần áo vào, y tìm quần áo của Cố Băng giúp cô khoác vào.

“Lên nào!”

Tziolis ôm Cố Băng đang ngồi trên giường, bồng lên chiếc ghế dài trên sân thượng. Cố Băng không biết y đang nghĩ gì, đành ngồi im như thóc.

Đặt Cố Băng lên ghế, Tziolis ngồi ngay bên cạnh cô, về mặt vô cùng chân thành.

“Băng, em có tình yêu sét đánh không?”

Cố Băng không đáp lại.

“Lần đầu tiên gặp em là ở ngay Las Vegas này. Khi đó, mỗi hành động, mỗi vẻ mặt của em đều khiến anh không thể nào dời mắt được. Và anh đã biết mình đã lọt vào bẫy mê hoặc của em. Nhưng anh tình nguyện sa vào vì anh không thể kiểm soát nổi bản thân.”

Cố Băng thoát đầu ngạc nhiên, sau đó cô chỉ nở nụ cười nhạt, chăm chú nhìn y không nói lời nào. Cô biết lãng mạn là thiên tính của người đàn ông này và cũng là một trong những nét mà y hấp dẫn cô.

“Băng, thân phận của em, cuộc sống của em, anh đều hiểu rõ cả, hơn những gì mà em cho anh biết.”

Về mặt Cố Băng biến đổi, hàng lông mày nhíu lại: “Anh điều tra em?”

“Anh thừa nhận là anh có điều tra về em, nhưng điều đó xuất phát từ sự quan tâm của anh.”

Cố Băng lạnh lùng cười một tiếng, cô chưa bao giờ tin tưởng vào bất kì sự quan tâm của người nào cả. Cô và y bất quá chỉ là bên cạnh nhau, trao đổi thân xác thỏa mãn dục vọng. Nhưng chưa bao giờ cô nghĩ đến vấn đề tình cảm với y.

“Phản ứng của em không ngoài dự liệu của anh vì anh biết em làm thế nào để có thể tồn tại, anh biết cuộc sống trước kia của em ra sao. Nhưng xin em hãy tin tưởng anh, anh không hề có ác ý với em.”

Cố Băng đứng dậy, cô quay người muốn rời đi thì bị Tziolis ôm lấy. Tziolis xoay thân cô, y nói: “Em nhìn sang bên kia đi.”

Đối diện hai người họ là một tòa nhà cao ốc, trên đó nhanh chóng xuất hiện một dòng chữ chạy dài: Mydear, Tziolisloveyouforever.

Sau đó, hàng chữ liền biến đổi trong tích tắc, là hình ảnh cô diện chiếc quần đồ rực rỡ ngoạn đầu lại trông thật xinh đẹp.

“Hãy tin anh, anh đối với em là thật lòng.”

Tziolis buông Cố Băng, y quỳ một bên chân xuống, nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô.

“Văn hóa Trung Quốc có câu nói thế này” Tziolis cố gắng phát âm đúng ngữ điệu, y dùng một câu tiếng Trung còn khá lóng cọng để diễn đạt ý tứ của mình: “Chấp tử tay, cùng tử giai lão. Băng, anh muốn mình được nắm tay em, cùng em bạch đầu giai lão. Sau này, mỗi một ngày, mỗi một năm, anh muốn cùng em trải qua. Nếu em thích, anh có thể mua cả một thành phố cờ bạc ở Las Vegas này cho em thỏa thích chơi; nếu em muốn đi đâu, anh cũng có thể đi cùng em đến bất kì nơi nào để em được yên tĩnh. Nếu như em mỏi mệt, anh sẽ ở trong nhà, pha cho em một tách cà phê để em thoải mái đọc sách.”

Từ trong bộ âu phục, Tziolis lấy ra một hộp thủy tinh nhỏ tinh xảo, mở ra chính là chiếc nhẫn kim cương lỏng lánh 20 carat.

“Em không cần phải làm sát thủ nữa, không cần phải vì mưu sinh mà muộn phiền nữa. Anh có thể cho em những gì tốt nhất, giải quyết hết những mối bận tâm của em. Băng, lấy anh đi.”

Cố Băng im lặng nhìn Tziolis, trong đầu nhất thời phản ứng không kịp, những chuyện tối nay Tziolis làm như thế này vượt khỏi dự liệu của cô. Y đã biết cô là sát thủ, thế nhưng sao lại hứa hẹn với cô, còn muốn kết hôn cùng cô?

“Lấy anh đi, chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng một gia đình, sinh ra mấy đứa nhóc mạnh khỏe, tận hưởng cuộc sống hạnh phúc. Anh tình nguyện cùng em đối mặt sinh lão bệnh tử, không bao giờ lìa xa, anh muốn là bến đỗ cuối cùng của em.”

Tziolis lại dùng một câu tiếng Trung lồm bồm để cầu hôn Cố Băng.

Cố Băng nhìn lại vẻ mặt tha thiết của kiểu Leith. Cô vẫn cho rằng cuộc sống của mình sẽ tiếp diễn như vậy: lúc có nhiệm vụ thì đi giết người, khi không có thì tới thành phố cờ bạc này. Cô chẳng bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, một người đàn ông tỏ tình với cô, cầu hôn cô.

Tự nhiên, cô cảm thấy có được một căn nhà cũng không tệ. Có người quan tâm, có người bảo vệ, không cần phải bồn ba mỗi ngày, không cần phải đương đầu nhiều hiểm nguy. Có thể xây dựng một gia đình, sinh mấy nhóc tí khỏe mạnh, muốn thì có thể đến Las Vegas chơi, đi du lịch vòng quanh thế giới, bằng không thì có thể ở trong nhà yên tĩnh đọc sách.

Cố Băng thấy hốc mắt mình bỗng âm ẩm, đây là cuộc sống bình thường mà từ khi năm tuổi rời khỏi cô nhi viện, cô đã bỏ lỡ nó. Cô mệt mỏi rồi, bây giờ có một bến đỗ cho riêng mình thật là tốt. . .

Cố Băng nhìn Tziolis, cô gật đầu, bật lên: “Em đồng ý.”

Tziolis nghe câu trả lời của cô mà ngây ngẩn cả người, y không ngờ rằng cô đồng ý nhanh chóng như thế. Vì nghề nghiệp, thói quen, quá khứ của cô nên ắt hẳn khi nghe y cầu hôn, cô từ chối mới phải, vì vậy mà y đã chuẩn bị sẵn rất nhiều lí do để thuyết phục nếu chẳng may bị cự tuyệt.

Cố Băng thấy Tziolis ngây ngốc ra thì bật cười. Cô dùng câu tiếng Anh cực chuẩn để đáp lại y.

“I do.”

Tziolis đứng phắt dậy, ôm chặt Cố Băng mà đặt một nụ hôn nồng ấm lên môi cô. Cùng lúc đó, ngay phía chân trời là màn trình diễn pháo hoa vô cùng rực rỡ.

Italy.

Cố Băng nắm chặt trong tay tờ đơn xin nghỉ việc, cô nhẹ nhàng bước từng bước chân trên dãy hàng lang theo lối kiến trúc La Mã cổ. Cô hít một hơi thật sâu, tuy biết mình không thể dễ dàng ra đi như vậy nhưng đã quyết định rồi, vô luận như thế nào thì cô cũng phải dứt khoát từ bỏ nó.

“Băng, em tới tìm đại ca à?” Bỗng đâu một cô gái đầu tóc diêm dúa lẳng lơ xuất hiện từ phía sau cô.

“Lý Từ, chị ở đây sao?”

“Đúng vậy, mới vừa hoàn thành nhiệm vụ. Nghe nói nhiệm vụ lần trước ở Trung Đông, em đã hoàn thành rất xuất sắc, còn được đại ca đặc biệt trọng thưởng.”

“Chị quá khen rồi.” Cố Băng không hề để ý đến người đàn bà này.

“Không đâu, quả không hổ là đệ nhất nữ sát thủ Mafia, tất cả đều vượt bậc so với người khác nhiều.”

Sau vài câu sáo rỗng với chị ta, Cố Băng tiếp tục đi tới căn phòng của đại ca. Bỗng nhiên, nơi lồng ngực đau nhói, cô cúi đầu, phát hiện một cây chùy thủ xuyên qua trái tim mình, đâm thủng ngay trước ngực.

“Cố Băng, mày nghĩ là mình có thể vĩnh viễn đứng ở vị trí này ư? Ha ha ha. . . Mày chết rồi thì nó không còn là của mày nữa!”

Hình ảnh Lý Từ dần dần mờ ảo trong mắt cô, thế giới của Cố Băng từ từ tối sầm lại. Trong lòng cô hò hét: Chị cả à, tôi không hề muốn mãi mãi đứng ở vị trí đó, càng không hề muốn tranh giành với chị làm gì! Chị cả, chị đã giết nhầm người rồi. . .

Ngón tay đeo chiếc nhẫn kim cương vô ý thức giật mạnh, ý thức còn sót lại của cô đã tắt lịm, chìm dần vào trong tăm tối.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Ta Là Công Chúa

Đầu óc hỗn loạn vô cùng, đau như muốn vỡ tung, Cố Băng cau mày, hàng mi nặng nề không mở lên được. Ngộ ngậy trong bóng tối hồi lâu, Cố Băng mới mở được mắt.

Hình ảnh đập ngay vào mắt nàng lúc đó là nóc giường khắc hoa lớn vô cùng. Nàng hơi nghi ngờ một chút, đầu óc tuy còn hỗn độn, nhất thời không thể nắm rõ tình huống gì đang diễn ra, nhưng trong bụng nàng đã chắc chắn một điều rằng dường như đã có gì đó thay đổi.

“Công chúa, công chúa, người tỉnh rồi? Ôn trời! Người dọa Lưu Hà muốn chết.”

Cố Băng chậm chậm quay đầu về phía phát ra giọng nói ấy, là từ một cô nương khoảng mười ba mười bốn tuổi, đầu búi thành hai búi tóc, đôi mắt to đầy nước mắt. Bây giờ Cố Băng mới phát hiện, nơi nàng đang nằm là một gian phòng cổ, nàng nhớ là mình đã chết ở Italy mà, làm sao có thể. . .

Hơn nữa, tiểu cô nương còn gọi nàng là. . . công chúa?

Chẳng lẽ. . .

Nàng – xuyên – qua – rồi?!

Vừa nhận ra sự thật này, trong lòng Cố Băng hốt hoảng hẳn lên, nhưng nàng lập tức lấy được sự bình tĩnh. Chợt nhớ tới gì đó, Cố Băng bật dậy, chạy vọt tới bàn trang điểm. Ngần lần, vịn lần, đối với Cố Băng, gương mặt là quan trọng nhất, nàng phải đảm bảo gương mặt của mình phải luôn xinh đẹp hoàn hảo. Nếu không, nàng thà chết đi còn hơn.

Ơ? Sao bàn trang điểm lại cao như vậy? Mà mặc kệ, Cố Băng vẫn cứ ráng leo lên. Trong khoảng thời gian cực ngắn, nàng đã bò từ giường đến bàn trang điểm với tốc độ cực nhanh, rất có tác phong của nàng.

Nàng ngắm mình trong gương, một đôi mắt long lanh to tròn, cái mũi xinh xắn, cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn, da dẻ trắng mịn, thật xinh đẹp! Nàng hài lòng cười, nàng trong gương cũng đang cười.

Đột nhiên, Cố Băng ôm ngực mình, sao, sao có thể trở thành như vậy? Nàng trở thành một đứa bé con ư? Nàng vừa cười vừa ngã xuống đất.

Nhìn lại mình trong gương, Cố Băng càng cảm thấy nhục cười, nàng còn cười lớn hơn nữa.

Hành động này khiến Luru Hà đứng kể bên sợ hãi vô cùng.

“Công, công chúa, người không sao chứ?” Luru Hà bị làm cho khiếp sợ đến nỗi phải chạy ngay đến cạnh Cố Băng, đang muốn giơ tay sờ trán nàng.

Thấy có người đến gần mình, trước tiên Cố Băng lấy lại sự cảnh giác trên khuôn mặt, sau đó lại dùng ánh mắt sắc bén quay sang, lạnh lùng hỏi: “Người là ai? Muốn làm gì ta?”

Hiển nhiên, Luru Hà bị nàng làm cho sợ hãi hơn nữa, không thể nào phản ứng kịp, chỉ mở to hai mắt sững sờ nhìn Cố Băng, nàng ta vươn tay, run rẩy nói: “Người, người không nhận ra nô tì sao? Ôi trời ơi, xác chết sống dậy!”

Luru Hà thốt xong, đang chuẩn bị ngất đi. Bấy giờ Cố Băng mới kịp phản ứng, vươn tay nắm lấy nàng ta, mở to mắt, thay ánh mắt sắc bén bằng đôi mắt đăm lẹ.

“Luru Hà tỷ tỷ, đầu ta đau quá đi. . .” Cố Băng nhớ là lúc nàng vừa tỉnh, chỉ có nha đầu này là bên cạnh mình.

Luru Hà vừa nghe, lập tức chạy tới, xem qua xem lại, tuy còn chút sững sờ nhưng nàng vẫn cẩn thận nhỏ giọng hỏi han Cố Băng: “Công chúa, người không sao chứ?”

“Đầu đau quá, đau quá, đau quá.” Cố Băng ôm đầu, giả bộ dạng rất đau đớn.

Giọng nói trong trẻo đã làm Luru Hà buông lỏng cảnh giác, ôm Cố Băng lên giường rồi đắp chăn cho nàng.

“Công chúa, người vừa mới tỉnh thôi, còn cần phải nằm giường nghỉ ngơi. Luru Hà đi sắc thuốc cho người, người hãy ngoan ngoãn ngủ một giấc nào.” Luru Hà quệt đi dòng nước mắt, cười dịu dàng khuyên bảo Cố Băng. Nàng thấy Cố Băng gạt đầu, nhắm mắt lại thì lúc đó mới yên tâm rời đi.

Công chúa như đầu không phải là giả, nhưng mà hành động trước đó của người khiến Luru Hà đau lòng chút xíu.

Luru Hà vừa rời đi, Cố Băng liền mở mắt ngay, con ngươi lạnh lợi đảo mắt thăm dò xung quanh.

Theo bản năng, nàng sờ bàn tay phải của mình, chiếc nhẫn kim cương đã biến mất. Vốn dĩ, nàng đã có thể kết hôn cùng Tziolis, có thể tận hưởng cuộc sống bình thường đơn giản, hạnh phúc dường như đã nắm chắc trong tay. Thế mà Lý Từ lại ám hại nàng, phá hỏng hết tương lai của nàng.

Thật ra thì chỉ cần nghĩ thử sẽ biết, đại ca không thể nào buông tha nàng dễ dàng như vậy, công khai giết người trong nội bộ, nếu không có đại ca đứng sau, Lý Từ đương nhiên sẽ không dám. Nói cách khác, đại ca biết nàng muốn ra đi, bèn tiến nàng một đoạn đường.

Nhưng có phải là ông trời có mắt hay không, thấy nàng quá đáng thương nên mới cho nàng thêm cơ hội nữa?

Đúng vậy, nàng, xuyên qua.

Trở thành một công chúa.

Công chúa là một công việc tốt, thân phận tôn quý, không lo ăn mặc, chỉ cần ngồi ăn rồi chờ chết, không còn phải tẩm máu cho đao, cuộc sống ngày nào cũng phải thấp thòm “mạng treo trên dây”.

Mới chỉ năm tuổi.

Năm tuổi là con số tốt, được trở lại thơ ấu, mọi sự không lo, không cần học vấn hay nghề nghiệp chi cả. Nàng có thể được tận hưởng quãng thời gian vô ưu vô lo, nghịch ngợm quậy phá được rồi.

Nghĩ vậy, Cố Băng bỗng cảm thấy thích thú.

Được làm lại từ đầu, trải qua cuộc sống yên bình. Được làm công chúa, là sủng nhi của vạn chúng, phụ mẫu thương yêu. Cố Băng phấn khích lẫn lòng lố vài vòng trên giường.

Lăn chán chê, nàng muốn thay đổi hình ảnh của mình, phải thu hồi toàn bộ móng vuốt sắc nhọn. Khó trách là hù chết Luru Hà, suy yếu vừa mới tỉnh lại, nàng đã chạy vọt tới bàn trang điểm, rồi còn vừa ngắm mình trong gương vừa cười khúc khích, quả thật chỉ xác chết sống dậy mới làm mấy chuyện kì quái thế thôi.

Cố Băng quyết định sau này sẽ chuyển từ phong thái gọi cảm sang khả ái, phải học được cách khả ái, khả ái, khả ái, khả ái vô tội, khả ái vạn tuế!

Mà, mệt mỏi quá, quả nhiên cơ thể vẫn còn suy yếu. Lăn lộn vài vòng, nàng từ từ ngủ thiếp đi, không phải là nàng an phận rồi mà cơ thể nhỏ bé này không chịu nổi hoạt động quá sức của nàng.

Q.1 - Chương 3: Nàng Bị Bỏ Mặc

Cố Bạng mơ hồ cảm giác được đang có người chăm chú nhìn mình, loại cảm giác này khiến nàng rất bất an, về lâu dài đã trở thành thói quen nghề nghiệp, dù cho ý thức nàng có đang mộng lung đi chẳng nữa thì vẫn rất nhạy cảm với ánh mắt của người khác.

Cố Bạng đột nhiên mở hai mắt ra. Dưới ánh nền là một người nam tử trung niên khoác long bào, phong độ ngời ngời, mị lực thu hút. Nhìn người nam nhân này, Cố Bạng thâm nuốt nước miếng! Vì nàng đột ngột mở to hai mắt nên khiến người nam nhân hơi kinh ngạc.

Không cần đoán cũng biết, người giờ đây đang ngồi kế bên nàng chính là đương kim Hoàng thượng, hay gọi dân dã hơn là phụ thân của nàng.

Cố Bạng thâm tự trách mình, sao lại quên mất là phải khải ái chứ? Ánh mắt đừng có sắc như vậy nữa, người phải tập quen dần đi!

Nàng lập tức chuyển sang bộ dạng tội nghiệp, mềm mại yếu ớt, miệng mấp máy, giọng nói nhỏ nhẹ: “Phụ hoàng”

“Chi Diên, tỉnh rồi sao, tỉnh dậy là tốt rồi.” Hoàng đế nhẹ nhàng sờ trán nàng, hơi thở nặng nề dần nhẹ nhõm hẳn đi.

Cố Bạng thấy trong mắt hoàng đế đầy sự ân cần nhưng cũng đau lòng, lại còn có vẻ rất bất đắc dĩ? Tại sao người này lại có vẻ mặt như thế? Hơn nữa, tại sao đến hơn nửa đêm, hoàng đế mới đến thăm nàng? Và còn mẫu hậu của nàng đâu? Tại sao đến bây giờ nàng chỉ gặp được có hai người? Chẳng lẽ bản thân chủ nhân cơ thể này là nữ nhi bị vứt bỏ sao?

Trong lòng Cố Bạng cả kinh, thật ư? Hình như cuộc sống của tiểu công chúa này không tốt như nàng nghĩ. . .

“Có chỗ nào không thoải mái hay không?” Âm thanh dịu dàng của Hoàng đế kéo nàng quay lại, vừa khiến trái tim bé nhỏ của nàng nhảy nhót mãnh liệt.

Cố Bạng yếu ớt lắc đầu.

“Hài tử ngoan, trăm sẽ không để chuyện như thế xảy ra nữa. Bất kể như thế nào, con nhất định phải sống tốt.” Hoàng đế thở dài một hơi, sau đó quay đầu phân phó Lưu Hà bưng chén thuốc đến. Ông ôm Cố Bạng vào lòng, bưng chén thuốc dứt nàng uống.

Cố Bạng miễn cưỡng dựa vào, ngoan ngoãn nghe lời uống thuốc. Khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy làm cho người ta hết sức đau lòng.

Thật ra thì, lúc này Cố Bạng đang suy tư. Dựa theo cảm nhận của bản thân, người nam nhân này hẳn phải có cơ bụng sáu múi, mặc dù kém săn chắc hơn Tziolis một chút, nhưng đối với một hoàng đế ngày ngày phải phê duyệt tấu chương, không trở thành heo mỡ mà còn có cơ bụng thì đã làm người ta hài lòng lắm rồi.

Không biết có phải là do mới vừa xuyên qua hay không, chưa thích nghi được hoàn cảnh, hoặc do cơ thể nhỏ này suy yếu không chịu được hoạt động mạnh, hay là do chén thuốc có tác dụng gây ngủ, Cố Bạng liền thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Thời gian thoáng một cái mấy ngày đã trôi qua. Cố Bạng rảnh rỗi ngồi ở góc vườn vẽ vòng tròn. Trải qua mấy ngày tìm kiếm, rốt cuộc nàng cũng nắm rõ tình hình hiện tại của mình.

Nàng xuyên đến Thiên Cực vương triều, tương tự với đời Đường của Trung Quốc. Thiên Cực vô cùng rộng lớn, là trung tâm của thiên hạ, xung quanh còn có rất nhiều nước nhỏ. Và nàng chính là nữ nhi thứ chín của vị hoàng đế đang trị vì hiện tại Thiên Tĩnh Hân, đương nhiên mẫu hậu của nàng chính là hoàng hậu của Thiên Cực vương triều.

Thân phận này muốn có kiểu như trâu bò thì cũng có trâu bò, muốn có kiểu hiển hách thì cũng có hiển hách. Sinh ra trong một đất nước hùng mạnh, phụ mẫu lại là hoàng đế và hoàng hậu, nàng quả thực chính là sủng nhi của vạn chúng, số mệnh tốt vô cùng. Người may mắn như vậy thế nhưng hôm nay lại lẻ loi ở góc vườn.

Vì sao ư?

Bởi vì lúc sinh hạ nàng, hoàng hậu do khó sinh mà qua đời. Cho nên, nàng bị ném cho kẻ mẫu — Thực phi nương nương nuôi dưỡng.

Đưa kẻ mẫu chăm sóc coi như xong. Đường đường là một công chúa mà phải ngồi xổm ở góc sân, có thể hiểu là kẻ mẫu đối xử thế nào với nàng rồi. Kẻ mẫu không quan tâm coi như xong, đương nhiên ngay cả phụ thân cũng sẽ bỏ mặc. Bị bỏ mặc coi như xong, luôn cả cung nữ cũng khi dễ nàng. Nghe nói lúc trước nàng bị cung nữ hầu hạ bên cạnh hạ độc chết.

Cố Bạng không hiểu, chẳng lẽ nàng xuyên qua một lần thì mắt đã bị hỏng mất rồi? Rõ ràng ánh mắt của vị hoàng đế — phụ thân nàng tràn đầy yêu thương và đau lòng thế kia mà nhưng sao lại đối xử nàng thế thảm như vậy?

Cung nữ muốn hại nàng cũng ki lẹ. Nghe bảo ả ta là cung nữ Dao Quang hầu hạ cạnh mẫu thân nàng, theo hầu từ nhỏ tới lớn thân thiết vô cùng. Người gần gũi như thế lại muốn hạ độc hại nàng? Nếu vậy thì sao không làm ngay sau lúc mẫu thân mất đi ấy, còn chờ tới hiện giờ để làm chi?

Hơn nữa, hoàng đế phụ thân xử lý chuyện này khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Ông để cho Dao Quang đi chăm nom lăng mộ của hoàng hậu lão nương. Thật quá sức dung túng, chẳng lẽ để ả ta canh mộ là ả có thể ăn năn hối lỗi được ư?

Cổ Băng vẽ bao nhiêu vòng tròn rồi mà vẫn không nghĩ ra. Bỗng nhiên nàng ném nhánh cây xuống đất, mọi chuyện rối rắm như tơ vò! Không phải, nhất định là có bí mật gì đó, nhất định là còn nội tình ẩn chứa bên trong!

Được sống lại lần nữa, và cũng không muốn quay trở về, cả đời này nàng không muốn gây chuyện thị phi, chỉ muốn ngồi ăn rồi chờ chết, vô ưu vô lo. Nếu như có người muốn quấy nhiễu yên bình của nàng, nếu thật sự có người không để nàng sống thảnh thơi thì đừng trách nàng thảnh thơi cũng sẽ ngứa tay.

Nghĩ thông suốt rồi, Cổ Băng đứng dậy, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, sau này nàng chính là Thiên Chi Diên rồi, sống cuộc sống của Thiên Chi Diên, làm những chuyện của Thiên Chi Diên!

Ánh mắt lạnh lợi chuyển động nhanh, thừa dịp Lưu Hà sợ ý ở trong phòng thiêu thừa, Thiên Chi Diên liền chạy ra khỏi phòng. Ra khỏi sân, dọc theo đường đi nàng thấy rất nhiều cung nữ, những người đó thấy nàng một mình người đi ra ngoài đều có chút kinh ngạc, bên ngoài thì kinh ngạc, nhưng khi hành lễ và cất giọng lên mang theo chút ít khinh thường.

Đối với loại người nịnh nọt này, Thiên Chi Diên đều vô cùng khinh bỉ. Tại sao chỉ biết có nịnh nọt không thôi? Những người như thế chỉ có thể ở dưới người khác, cuộc sống không tài nào tốt hơn được.

Mà thôi, với những người đó thì so đo làm gì chứ? Mỗi người có cuộc sống riêng, như nàng kiếp trước là đệ nhất sát thủ mafia, kiếp sau lại là công chúa của Thiên Cực vương triều, đối nghịch hẳn nhau!

Thiên Chi Diên đi thẳng, tiến vào trong vườn hoa, nàng tiện tay giật một cây cỏ nhỏ, uốn thành con châu chấu đặt trong lòng bàn tay thường thức.

Chơi đã rồi, nàng cảm thấy không còn thú vị gì cả, ánh mắt trời sau giờ ngo thích hợp tìm một chỗ thoải mái để ngủ. Quan sát khắp bốn phía, nàng quyết định bò lên cái cây ở phía đông kia, nằm ngủ ở nhánh cây, hơn nữa tầm nhìn tốt, không khí cũng mát mẻ!

“Ê!”

Một giọng nói non nớt cất lên từ phía sau. Thiên Chi Diên quay đầu nhìn, thì ra là một nam hài, chắc khoảng bảy tuổi, y phục rất vương giả, mắt ngọc mây ngài, trừ giọng nói không lễ phép với nhũ mây ra, thấy thế nào cũng là tiểu chính thái.

Thiên Chi Diên nghiêng đầu đánh giá hán, thế nhưng hán lại cất tiếng: “Thật là một nha đầu ngốc, gọi ngươi đây, sao lại không có phản ứng gì thế?”

Ờ? Chẳng lẽ ngay cả tiểu chính thái cũng tới chơi với nàng? Vừa đúng lúc, Thiên Chi Diên đang chán gần chết, muốn tìm trò gì đó giải khuây!

“Ngươi không yên ổn ở trong vườn của ngươi, chạy loạn làm gì? Chỗ này ngươi có thể tới được sao? Đây là địa bàn của bốn hoàng tử bốn hoàng tử, còn dám không hành lễ, thật là nha đầu ngốc vô phép tắc!” Tiểu chính thái tỏ thái độ hồng hách.

Thiên Chi Diên vừa nghe xong đã biết ngay tiểu chính thái trước mặt mình là thập nhất hoàng tử, nhi tử của Thục phi — Thiên Hoài Vũ. Thiên Chi Diên ta đã làm gì mà kẻ mẫu bất nạt, cung nữ hăm dọa, ngay cả tiểu chính thái cũng lần ắt là thế nào?

Úc người quá đáng, đừng có trách ta!

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Thập Nhất Hoàng Huynh

Thiên Chi Diên nhẹ nhàng phóng bàn tay nhỏ bé bắt được con châu chấu đang lượn lơ quanh người Thiên Hoài Vũ thả lên người hán. Sau đó, nàng che miệng lại, giả vờ kinh ngạc tròn to hai mắt lên, chỉ tay về phía Thiên Hoài Vũ hét lớn: “Cố sâu kia, sâu đó. . .”

“Cái gì? Sâu? Ở đâu?” Thiên Hoài Vũ hét hoảng nhảy cẫng lên.

“Ồ, ở trên người của ngươi!” Thiên Chi Diên chỉ chỉ ngay phía đáy quần của Thiên Hoài Vũ.

“Ồ đâu? A! Sâu!” Thiên Hoài Vũ càng hét lớn hơn.

“Đứng, đứng, con sâu to lắm.” Thiên Chi Diên còn thêm dầu thêm mỡ vào: “Răng của nó rất sắc, thật là đáng sợ!”

“A! Cút ngay, con sâu chết tiệt, cút ngay!” Thiên Hoài Vũ ra sức lắc lắc, giãy giụa không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ đến độ đỏ như gấc chín.

Thiên Chi Diên thấy thế chỉ tùm tùm cười. Dám chọc ghẹo lão nương? Không giáo huấn người một chút thì người chẳng biết trời cao đất dày là gì. Nhưng mà, là một cô gái hiện đại, lại là sát thủ máu lạnh, Thiên Chi Diên đương nhiên không quá so đo với hài tử.

Thiên Chi Diên lấy lại lương tâm, đi tới cạnh Thiên Hoài Vũ nói: “Người đừng động đây, ta giúp người bắt nó.”

“Đứng yên, đứng yên.” Thiên Hoài Vũ lập tức nghe theo.

Ôi, sao mà ngoan thế, thâm tâm Thiên Chi Diên đang gặm thết.

Thiên Chi Diên nhanh chóng nhích tới gần Thiên Hoài Vũ, đẩy ngã một cái, giơ chân lên giẫm ngay xuống đáy quần của hắn.

“A. . .” Thiên Hoài Vũ đau đớn hét một tiếng, nhịn không được mà lăn lộn trên mặt đất.

“Đừng động đây, ta sắp bắt được nó rồi, đừng động nha.” Thiên Chi Diên vươn tay giữ chặt người hắn, lại hạ ngay một cước nữa ngay chỗ đó.

“A. . .”

Thiên Hoài Vũ quát to hơn nữa, đau đến nổi nước mắt chảy ròng ròng. Bây giờ, tiếng hét của hắn cũng làm kinh động mấy cung nữ trong vườn hoa, họ liền riu rít chạy tới.

Có người đến?

Thiên Chi Diên nhanh tay bắt lại con châu châu đang trên người Thiên Hoài Vũ rồi vứt trên mặt đất, hung hăng đá mấy cái, vừa đá vừa giận dữ nói: “Người dám bắt nạt thập nhất hoàng huynh, người dám bắt nạt huynh ấy, ta giẫm chết người, giẫm chết người, giẫm chết người!”

Thiên Hoài Vũ bên cạnh đang sợ hãi khóc lớn, còn Thiên Chi Diên bên đây đang vui vẻ vô cùng.

“Thập nhất hoàng huynh, đừng sợ nữa, Chi Diên sẽ giết nó dùm người.”

Lúc này cả đám cung nữ ủa đến, Thiên Chi Diên lập tức tránh ra. Trong vòng vây đó, Thiên Hoài Vũ được người ta ôm đi, đưa về tẩm cung.

Lúc được cung nữ ôm về, Thiên Hoài Vũ vẫn không quên quay đầu lại với Thiên Chi Diên: “Cứu hoàng muội, đa tạ muội.”

“Thập nhất hoàng huynh phải bảo trọng nhé. . .”

Biết rõ là hắn đi xa nghe không được nữa, Thiên Chi Diên vẫn thấy cần rút lương tâm, hơi lo lắng bổ sung thêm câu này.

Nhìn nhóm người đi xa, Thiên Chi Diên tùm tùm cười mãi, tiểu hài tử thật là đáng yêu, hù dọa hắn, bán hắn đi, hắn còn kiếm thêm tiền cho.

Chắc chắn hiện giờ, cả tẩm cung đang tất bật chuyện của thập nhất hoàng tử. Thiên Chi Diên ở rất xa ngắm nhìn cả cung điện điện đèn dầu sáng rõ, nàng lắc đầu, thờ dài. Con nít thời đại này thật là yếu ớt quá.

“Công chúa, người làm sao vậy?”

Thiên Chi Diên lắc đầu, nhìn Lưu Hà – cung nữ đang sống nương tựa cùng nàng, nghe nói mẫu thân của nàng ấy cũng là cung nữ hầu hạ, hình như đang làm việc cho hoàng hậu đương nhiệm, có thể là ít độc ác hơn bà Dao Quang kia.

“Công chúa, hôm nay người chạy đi đâu? Thân thể chưa khỏe, người không nên chạy loạn biết không?”

Thiên Chi Diên gật đầu.

“Công chúa, người ở bên ngoài chưa chắc đã đối xử tốt với người như Lưu Hà đâu. Cho nên nếu người muốn ra ngoài thì nhất định phải mang theo Lưu Hà biết không?”

Thiên Chi Diên gật đầu.

“Công chúa, người ngoan ngoãn một chút là tốt, nô tỳ cũng yên tâm, đúng với mong đợi của hoàng hậu Thiên Chi Linh.” Lưu Hà nói đến đây thì hốc mắt đã ướt át.

Thiên Chi Diên cảm thấy nàng ấy cái gì cũng tốt, tâm địa tốt, làm việc tốt, nhưng mà đôi khi lại dài dòng quá thể. Nàng đã lười đáp lại Lưu Hà mỗi khi nàng ấy tra hỏi.

“Lưu Hà, túi tiền của ta đâu? Tỳ đã may xong chưa?” Đúng rồi, Lưu Hà còn rất giỏi thủ công nữa.

“Đã xong rồi đây, để nô tỳ mang cho công chúa.”

Từ trong nhà, Luru Hà lấy ra một túi tiền nhỏ giắt trên người Thiên Chi Diên. Nàng ngẩng nhìn hải lòng, mộc mạc đơn giản, duyệt!

Ngày thứ hai, với túi tiền giắt nghiêng nghiêng bên người, Thiên Chi Diên thừa dịp Luru Hà không để ý lại lên trốn ra ngoài.

Về việc hôm nay trốn ra ngoài thăm thập nhất hoàng tử, nàng cảm giác rất là bất đắc dĩ. Chẳng lẽ đôi thân thể thì tâm hồn cũng yếu đuối theo? Nếu là trước kia có người dám vượt quá giới hạn thì nàng đã băm thịt hấn cho chó ăn rồi.

Không được mềm lòng, không được nhe. Thiên Chi Diên lắc đầu thở dài. Đi trên đường, nàng bẻ một cành cây nhỏ, từ cành cây đó rút ra một con bướm, sau đó tiện tay bỏ nó vào trong túi tiền.

Ngay cửa tử cấm thành của thập nhất hoàng tử, một cái đầu nhỏ nhỏ của ai đó ngóc ra.

“Cửu công chúa?” Cung nữ bên trong vừa thấy nàng, kinh ngạc kêu lên.

Thiên Chi Diên xuất hiện từ cửa đi thẳng đến bên giường Thiên Hoài Vũ. Lúc trước, nàng không hề mềm lòng như thế này, hề có người phạm tới là muốn lấy mạng người đó. Nhưng nhớ tới gương mặt của tiểu chính thái, lương tâm nàng lại hò hét âm ỉ, không còn cách nào hơn là nàng phải tới thăm hấn, cũng không nên quá vô tình chứ nhỉ?

“Cửu hoàng muội, muội đến rồi.” Đang nằm ở trên giường, Thiên Hoài Vũ thấy nàng liền rất vui vẻ, ngoắc ngoắc tay với nàng.

“Thập nhất hoàng huynh, ta tới thăm huynh một chút.” Từ trong chiếc túi vải, nàng lấy ra con bướm nhặt được lúc nãy đặt bên giường Thiên Hoài Vũ, khoe: “Là ta tự ta bắt cho huynh đó.”

Thiên Hoài Vũ thấy chú bướm nhỏ, hấn hơi ngạc nhiên, đặt chú bướm trong lòng bàn tay nâng nín nhẹ nhàng rồi lại đặt xuống.

Hấn nói: “Cửu hoàng muội thật tốt. Con sâu hôm qua đáng sợ như vậy muội bắt được ta. Hôm nay tới thăm muội lại tặng thêm bướm nhỏ. Cửu hoàng muội, sau này ta sẽ không bao giờ khi dễ muội nữa đâu.”

Đổi ngược lại lúc này là Thiên Chi Diên đang sừng sốt. Nhìn đi, đây chỉ chỉ là một hải tử được nuông chiều từ bé, tính tình mới có thể kiêu ngạo như thế, sao người có thể so đo với một nhóc tí? Lương tâm Thiên Chi Diên lại hò hét âm ỉ, cho đến khi cung nữ bưng tới một món điểm tâm cho Thiên Hoài Vũ.

Thiên Chi Diên không chút nề nang người khác lấy một miếng bỏ miệng.

“Người. . .” Cung nữ kia biến sắc, nàng ta ai oán: “Cửu công chúa, đây là điểm tâm mà Thục phi nương nương sai người làm riêng cho hoàng tử.”

Thiên Chi Diên giả vờ không nghe thấy, nhưng trong lòng thì tức tối muốn nôn. Chăm sóc cho nhi tử mình tốt đến thế, còn cho nàng thì chỉ là những thứ hồng hóc. Thục phi người giỏi lắm, làm kẻ mẫu giỏi lắm, đừng để ta gặp được người!

Nghĩ tới đây, Thiên Chi Diên không khách khí ăn tiếp, thuận tay cho mấy cái vào túi, ăn không hết thì phải gói lại!

“Người. . .” Cung nữ đó mở to hai mắt nhìn.

“Người cầm miệng! Cửu hoàng muội ăn đồ của ta, đến phiên người tới quán?” Thiên Hoài Vũ cau mày lên tiếng quát lớn nàng ta khiến nàng ta phải hốt hoảng khúm núm đứng sang một bên, không dám kêu ca nữa lời.

“Cửu hoàng muội, muội ăn no không? Nếu chưa no thì ta sai người làm tiếp cho muội.”

“Thập nhất hoàng huynh, ta ăn chưa no.”

“Đã nghe chưa? Còn không mau phân phó người đi làm?”

“Vâng!” Cung nữ đó cúi đầu đi ra ngoài.

Thiên Chi Diên liếc nàng ta một cái, hết sức hải lòng.

“Cửu hoàng muội, sau này rảnh rồi cứ đến chơi với ta.”

Thiên Chi Diên vừa nhai vừa gặm đầu, sao lại không đến chứ? Đồ ăn ngon nhiều như vậy, không đến đúng là kẻ ngu.

“Cửu hoàng muội, muội thật tốt.” Thiên Hoài Vũ cười nói, vươn tay muốn bóc một miếng điểm tâm thì lại phát hiện cái mâm đã rỗng tuếch, hấn hậm hực thu tay về, rồi vẫn tiếp tục cười xòa với nàng.

Ăn no chơi đủ, Thiên Chi Diên sờ sờ cái bụng, đứng dậy rồi đi.

“Cửu hoàng muội, điểm tâm còn chưa dâng lên nữa mà, muội đã muốn đi sao?”

“À, cứ sai người đưa tới viện của ta. Thập nhất ca ca, ta về trước đây.”

Thiên Chi Diên gật đầu, phát tay cáo biệt nàng.

Thiên Chi Diên ra khỏi đại môn, khoe miệng nhếch lên để lộ nụ cười tủm tỉm.

Tiểu cung nữ à tiểu cung nữ, không phải là lão nương hẹp hòi và nguoi không nên gây sự, mà là lão nương thật sự rảnh rỗi đến ế ẩm mình mấy, vừa lúc nguoi trêu chọc lão nương. Vậy thì mời nguoi đến địa bàn của lão nương một chuyến, sẽ khiến nguoi từ lúc sinh ra đến giờ có một kỉ niệm khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sự Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5: Đấu Trí Kế Mẫu

Buổi trưa hôm nay, bên ngoài phòng là ánh mặt trời sáng rõ, còn bên trong phòng là sắc mặt u ám đến nỗi không thể nào u ám hơn của Thiên Chi Diên. Nàng ỉu xiu nhìn chòng chọc món ăn đang bốc khói trước mắt mình: món khổ qua xào dưa muối.

Lưu Hà thấy dáng vẻ của nàng, gấp miếng khổ qua xào tương đối kĩ một chút cho nàng, sau đó khuyên bảo: “Công chúa, gần đây thân thể của người không tốt, ăn nhẹ mau khỏe hơn.”

Chính Lưu Hà nói ra mà còn thấy câu ấy khá gượng ép.

“Nhất định là do cung nữ hôm qua đem tặng điểm tâm cho chúng ta đã đi tìm Thực phi nương nương, chắc ả đã thêm dầu thêm mỡ nên thức ăn hôm nay mới bị đổi như thế này. Chờ hoàng thượng đến, nô tì nhất định phải bám tấu với hoàng thượng, đến lúc đó xem ai dám làm khó người nữa.”

Vừa mới khí thế hùng hục, giờ thì nàng ấy lại bắt đầu sụt sùi.

“Cũng vì hoàng hậu nương nương ra đi sớm. Nếu không thì ai dám đối xử thế với người. Tiểu công chúa thật đáng thương, vừa vất vả trở về từ quý môn quan lại cho ăn uống thế này, thân thể làm sao khá hơn đây?”

Thiên Chi Diên hạ đầu xuống. Món gì thế này, nàng tuyệt đối không ăn!

“Công chúa, người đừng như vậy, hãy dùng một chút đi. Tối nay hoàng thượng sẽ đến Cảnh Dật cung của Thực phi nương nương, bữa tối chắc sẽ không tệ thế này đâu. Người chấp nhận lần này đi.” Lưu Hà ra sức thuyết phục Thiên Chi Diên, sợ nàng không muốn ăn cơm.

“Lưu Hà, bỗng nhiên ta hơi đau đầu, ta muốn ngủ.”

Lưu Hà vội vã để đầu xuống, đưa nàng vào phòng rồi đắp chăn lại. Nàng ta vừa đi thì tiểu công chúa đã ngồi thẳng dậy hậm hực. Người gì đâu mà nói nhiều không chịu được!

Chờ hoàng đế đến thăm nàng? Kể từ đêm tĩnh lặng đầu tiên đến ngó qua nàng một lần duy nhất đến nay chưa từng thấy ông ta xuất hiện, một lời hỏi thăm còn không có. Không quan tâm nàng cũng tốt thôi, để nàng khỏi để tâm ngày ngày chờ đợi hoàng đế đến liếc mắt nhìn, tất cả do nàng tự chịu.

Ước người quá đáng, đừng có trách ta!

Thiên Chi Diên luôn luôn theo chủ trương hành động, là Thực phi nương nương đúng không? Tiểu cung nữ phía sau lưng tổ nàng đúng không? Và tối nay hoàng đế sẽ đến Thực phi tam cung đúng không?

Con nguoi lanh lợi đảo một vòng dừng ngay cái bụng đang kêu rột rột. Mặc kệ, nàng nằm trên giường, đợi đêm xuống.

Màn đêm mà Thiên Chi Diên chờ đợi rốt cuộc cũng tới. Lén Lưu Hà chạy ra khỏi phòng, Thiên Chi Diên lặng lẽ hướng về phía tam cung của Thực phi.

Lúc đến trước cửa cung của Thực phi, nàng phát hiện cung nữ của bà ta vẫn còn đứng trước trông ngóng, xem ra là hoàng đế phụ thân còn chưa đến.

Thiên Chi Diên đợi một hồi cũng thấy được một đoàn người không xa lắm đang lờ mờ hướng về phía đây. Trong ánh đèn lập lòe, nàng phát hiện một mảnh long bào sáng loáng, khoe miệng vẽ một nụ cười gian xảo.

Thấy hoàng đế đang hạ giá tới cửa, cung nữ kia vô cùng mừng rỡ, đang chuẩn bị báo tin cho Thục phi biết thì bỗng dừng nụ cười của nàng ta tất lịm.

Dưới chân hoàng đế là tiểu hài tử đang ngắt xiu.

Hoàng đế lập tức khấn trương ôm lấy Thiên Chi Diên ngắt xiu ngã trên mặt đất, nhanh chóng đi vào tẩm cung của Thục phi.

“Thái y, nhanh gọi thái y cho trẫm!”

Thục phi không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có thể hoảng loạn gọi thái y, quay lại thì thấy Thiên Chi Diên nhắm nghiền mắt nằm trong lòng hoàng đế, bà ta cả kinh, sắc mặt trầm xuống.

Thái y vội vã bước nhanh tới trước giường Thiên Chi Diên, bắt mạch, dặn dò muốn khỏe lại thì phải tịnh dưỡng, còn kê đơn thuốc bồi bổ, sau đó liền rời khỏi.

Thiên Chi Diên từ từ hé hé mi mắt, liếc sơ qua thì có hoàng đế phụ thân ưu sầu ngồi trước giường, bên cạnh là gương mặt khấn trương của Thục phi.

Nàng vờ như không thấy hoàng đế sờ sờ ra đó, trợn to mắt, tỏ vẻ yếu đuối ôm chặt lấy Thục phi đang ngồi cuối giường.

Với tiếng khóc nức nở, Thiên Chi Diên ai oán: “Hoàng di nương, Chi Diên đã sai rồi, Chi Diên không nên rủ thấp nhất ca ca đi chơi. Người đừng không cho Chi Diên cơm ăn, Chi Diên đói lắm, Chi Diên biết lỗi rồi.”

Mặc dù Thục phi là kẻ mẫu, nhưng nàng chỉ có thể gọi một tiếng di nương. Muốn gọi là mẫu phi ư? Đừng mơ.

Lời vừa thốt nên liền khiến Thục phi bất ngờ, bàn tay vuốt ve Thiên Chi Diên cứng đờ. Hoàng đế ở ngay bên cạnh nghe được câu này, sắc mặt chìm không thể nào chìm hơn. Ông nhìn chòng chọc Thục phi, lửa giận dần dần bốc lên ngùn ngụt.

“Cửu công chúa, là sao? Chuyện là thế nào? Sao di nương có thể không cho con cơm ăn? Nói cho di nương biết nào.”

Thục phi ắt hẳn cũng đã quen với những tình huống như thế này, bà ta nhanh chóng nghĩ ra kế sách đối phó, phụ họa theo Thiên Chi Diên dụ dỗ nàng tiếp nói để tìm đường thoát thân.

“Hoàng di nương, cung nữ hôm qua nói là, lần trước thấp nhất hoàng huynh sinh bệnh là do con hại. Cho nên di nương di nương mới không để con tìm thấp nhất hoàng huynh đi chơi, mới không cho con ăn cơm. Hoàng di nương, con một ngày không có ăn cơm rồi, con rất đói. Vừa rồi do đói quá mà con mới ngủ đấy.”

Thiên Chi Diên lau nước mắt, trông bộ dạng tội nghiệp vô cùng, khiến ai nhìn cũng hết sức đau lòng.

“Đây không phải là ngủ, mà là bất tỉnh!” Hoàng đế bên cạnh không kiềm được chen vào một câu, ông ôm lấy Thiên Chi Diên trong lòng Thục phi về phòng mình.

“Phụ hoàng, người đã ở. . .” Thiên Chi Diên nhìn hoàng đế, vờ kinh ngạc.

“Chi Diên, có phụ hoàng ở đây, đừng sợ, xảy ra chuyện gì hãy nói cho phụ hoàng biết.” Hoàng đế vừa dỗ ngọt Thiên Chi Diên, vừa sa sầm mặt với Thục phi: “Thục phi, sự tình như thế nào, nàng phải báo cho trẫm biết.”

“Hoàng thượng, sự việc này nhất định không phải do chủ ý của thần thiếp. Cửu công chúa cùng nhau chơi đùa với Hoài Vũ, thần thiếp đương nhiên rất vui. Thần thiếp sao lại không để bọn chúng chơi với nhau, lại còn không cho Cửu công chúa ăn cơm được?”

Thục phi ra sức biện hộ cho mình, bà ta chuyển đầu say cung nữ bên cạnh ra lệnh: “Lôi con nha đầu chết tiệt kia ra đây cho bản cung.”

Khá nhanh chóng, cung nữ kia đã xuất hiện, run rẩy quỳ trước giường. Thiên Chi Diên chỉ lạnh lùng liếc nàng ta, chỉ là một cung nữ nhỏ bé mà dám sau lưng nàng giờ trò quỷ, không xem lại thân phận của mình, đúng là nàng không có mẫu thân chăm sóc nhưng lần để làm chi? Nàng tuy có chết cũng chính là phượng hoàng, tiểu cung nữ này nếu trường mạng trăm tuổi cũng chỉ là kê. Lần này nàng quyết không mềm lòng.

“Người dám giả mạo ý chỉ của bản cung, không để Cửu công chúa gặp gỡ Hoài Vũ, còn dám cắt xén đồ ăn của Cửu công chúa?” Thục phi cao giọng chất vấn.

À ta quỳ rạp trên mặt đất đập đầu lạy lia lịa, liều mạng cầu xin tha thứ.

“Không có, Thục phi nương nương, nô tỳ thật không không có làm thế.”

“Không có? Vậy bản cung đổ oan cho người? Tiểu công chúa đã tố cáo hết rồi, người còn dám狡 biện? Người đâu, đem ả nha đầu này đánh nặng một trăm đại bản cho ta.”

Thục phi đương nhiên sẽ không cho người cung nữ kia có cơ hội phân giải, ở trước gót chân hoàng đế không được gây bất kì lỗi nào. Đánh chết một tiểu cung nữ hay hủy hoại ả là con đường ngắn nhất, còn hơn tự gánh họa.

Cung nữ kia khóc rống thảm thiết bị lôi đi, âm thanh thê lương dần biến mất trong tầm điện.

“Hoàng thượng, con tiện tì kia dám tự ý định đoạt, lẩn trên lừa dưới đã được thần thiếp xử lí. Thần thiếp quản giáo không nghiêm, ủy khuất Cửu công chúa, còn phiền tới hoàng thượng.”

Thục phi làm bộ làm tịch quỳ xuống.

Hoàng đế quét mắt lạnh lùng, hừ lạnh liếc một tiếng: “Đứng lên đi, trẫm không hy vọng sẽ còn xảy ra chuyện tiếp theo.”

Hải tử trong lòng hoàng đế bĩu môi. Thật ra hoàng đế cũng đã rõ các thủ đoạn của phi tần muốn bảo vệ bản thân trước mọi rắc rối, hậu cung là thế. Nếu thật sự phạt Thục phi sẽ gây nên bất nháo, ông không muốn chuyện bé xé ra to, cho nên lần này chỉ là cảnh cáo Thục phi.

Nhưng xử lý tiểu cung nữ đó, cảnh cáo Thục phi rồi, cuộc sống của nàng có tốt hơn được không?

Hiển nhiên, Thiên Chi Diên vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn. Nếu đã làm thì phải tới nơi tới chốn, đó mới là phong cách của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Tích Cóp Làm Giàu

Thiên Chi Diên cọ cọ trong lòng hoàng đế, sau đó đôi mắt long lanh quay lại đối diện Thục phi khen ngợi: “Hoàng di nương hôm nay thật xinh đẹp!”

Bà ta nghe vậy thì rất ngạc nhiên, tự nhiên miệng rộng mở nụ cười tới hai má, nhìn lại tiểu hải tử hai mắt tròn xoe, hai má hồng phúng phính đáng yêu quá đi chứ, lại còn khen mình xinh đẹp, bỗng chốc thiện cảm Thục phi dành cho Thiên Chi Diên tăng lên gấp bội.

Thục phi vươn tay dịu dàng lau đi giọt lệ ngay khóe mắt của nàng, gương mặt hiền từ giống như thân mẫu.

“Hoàng thượng, Cửu công chúa ngoan ngoãn lại khá ái đến thế, người giao cho thần thiếp chăm sóc cũng là may mắn của thần thiếp.” Thục phi cười nói.

Thiên Chi Diên chớp chớp mắt, ngơ ngậy thoát khỏi vòng ôm của hoàng đế bò lên người Thục phi. Ô, ngực to thật, mặc dù không sánh bằng của nàng kiếp trước nhưng cũng thuộc dạng dễ nhìn rồi.

Thiên Chi Diên không dư hơi so sánh bộ ngực bé tẹo hiện giờ của mình với nữ nhân khác! Nàng cố ý dùng sức giờ trò với bộ ngực no tròn của Thục phi, chà chà, cọ cọ khiến bà ta vừa đau vừa ngứa, hái má bỗng đỏ bừng lên, tuy khó chịu nhưng khó có thể mở miệng được.

Tiểu hải tử luôn luôn không hiểu chuyện mà, cho nên, nàng là đứa trẻ, nàng sợ ai?

Thiên Chi Diên thấy vẻ mặt ngưng ngượng của bà ta, thầm nhếch miệng. Cọ xát một hồi, Thiên Chi Diên mới dừng lại, Thục phi cũng nói lỏng một hơi.

“Hoàng di nương xinh đẹp, Chi Diên rất thích di nương, di nương có thích Chi Diên không?” Nàng nghiêng nghiêng đầu hỏi.

“Di nương cũng rất thích Chi Diên.” Thục phi nựng cái mũi nhỏ của nàng, trước mặt hoàng đế tỏ vẻ thân thiết vô cùng.

“Sau này con có thể tìm thập nhất hoàng huynh chơi không?”

“Hai con hòa thuận như vậy, di nương có cầu cũng không được. Có thêm bạn nhất định Hoài Vũ sẽ rất vui.”

Thiên Chi Diên liếc bà ta đang cười rất cao hứng.

“Hoàng di nương, mỗi ngày con có thể ăn món mà mình thích được không?”

“Chi Diên yêu dấu muốn ăn món gì đây?”

“Mỗi ngày không giống nhau. Vì vậy, mỗi ngày người phái cung nữ đến, Chi Diên báo cho người đó là được rồi.”

Thục phi hơi kinh ngạc, đây đúng là ý kiến hay, nhưng mà hình như đãi ngộ hơi tốt thì phải. Bên trong hoàng cung, mỗi ngày ngự thiện phòng phân bày biện món ăn là theo phân cấp, có quy định riêng, nếu muốn thêm món thì phải tự mình bỏ ngân lượng ra chi.

Thiên Chi Diên thấy Thục phi do dự, nàng cúi đầu xuống, hít mũi một cái nặn ra cả vũng nước mắt, đáng thương nắc nhen: “Không thể sao, di nương?”

Nàng vờ lau nước mắt, thất vọng cảm thán: “Không sao ạ, di nương đưa Chi Diên món gì, Chi Diên cũng có thể nuốt hết.”

Hoàng đế nghe lời này khuôn mặt lập tức trở nên khó coi, ông muốn bồng lại Thiên Chi Diên từ tay Thục phi.

Thục phi đương nhiên biết ông muốn làm gì, cắn răng, một hải tử có thể ăn được bao nhiêu? Bà ta lập tức nở nụ cười lại, ôm chặt Thiên Chi Diên, vỗ vỗ lưng nàng, chấp thuận: “Được, chỉ cần Chi Diên vui vẻ, di nương đều đáp ứng cho con.”

“Thật sao?” Thiên Chi Diên giống như được tặng quà, vui sướng tột độ, tuy ngay khước mắt còn đọng vài giọt nước nhưng miệng lại vẽ nên đường cong khả ái lan tận hai má, có thể khiến người ta chết ngất.

“Lời di nương là chắc chắn.”

“Hoàng di nương, người thật tốt.”

Ngay lúc Thiên Chi Diên cao hứng, nàng vờ gục mặt một phút, thế là nước mắt lẫn nước mũi dính tề tề. Thiên Chi Diên trước kia không thích nước mũi, nước mắt hay là thứ gì bẩn bẩn. Nếu không phải đang cần thiết, nàng sẽ không sử dụng nó như vũ khí thế này đâu.

Thục phi thấy hành động này, nụ cười lập tức cứng đờ lại, vội vả trả nàng cho hoàng đế. Bà ta không dám la mắng Chi Diên, chỉ có thể giả là cười mặc dù đang rất tức giận.

Hoàng đế không phải mỗi tối đều gọi phi tần đến thị tẩm, cho dù có đi chăng nữa thì trong mấy trăm phi tần, để đến lượt mình là điều không dễ dàng. Vì vậy, mỗi một phi tần khi được gọi đều chuẩn bị y phục lộng lẫy, rườm rà, thậm chí còn hạn không mặc cả tú quần áo lên người. Thục phi cũng không ngoại lệ.

Điểm nhỏ này đương nhiên Thiên Chi Diên có nắm rõ. Bà ta tự cho mình thân phận cao quý, sao chịu nổi những thứ nhơ nhớp cho được.

“Ô, hoàng di nương, cây trâm này thật đẹp, vàng vàng lấp lánh, có thể để Chi Diên xem chút được không?”

Tâm tình của Thục phi còn chưa kịp thu về, nghe thấy lời nói này bèn không nghĩ ngợi mà đưa luôn. Chỉ cần tiểu yêu ma này chơi vui vẻ chịu đi khuất để mình đừng bị hành hạ nữa.

Tất cả tâm tư của Thục phi đều không lọt khỏi mắt Thiên Chi Diên, trong lòng bỗng cảm thấy thật sáng khoái. Trước kia nàng có khuôn mặt mị hoặc lẳng lơ, nguy hiểm như đoá hoa anh túc, nghĩ gì là làm đó, vô cùng thoải mái. Bây giờ thì nàng lại có gương mặt thuần khiết khả ái, tựa như đoá hoa hướng dương, cũng nghĩ sao thì làm nấy và cũng thoải mái vô cùng.

“Hoàng di nương, có thể cho Chi Diên chơi mấy ngày không?”

Bàn tay nhỏ bé sờ nắn cây trâm vàng chế tác tinh xảo gắn viên hồng bảo thạch (*) cỡ lớn. Trong lòng nàng thăm trầm trở: chất lượng không tệ nha, bà ta quả thật có tiền đó!

“Không...”

Thục phi trưng ra bộ mặt thật đau khổ.

Thiên Chi Diên không thèm nhìn mặt bà ta, nàng tiếp tục nũng nịu: “Di nương chỉ có này cái cây trâm này sao? Nếu Chi Diên cầm đi chơi, di nương sẽ không có cây khác để cài phải không? Vậy thì Chi Diên không nên lấy rồi.”

Lời ta đã đến đây, Thục phi ngơai còn dám không đưa ta? Thiên Chi Diên cầm cây trâm ngắm nghía, không hề có thái độ muốn trả lại.

“Đương nhiên không phải, nếu Chi Diên thấy vui thì cứ lấy chơi.”

“Hoàng di nương thật tốt. Chi Diên thích di nương xinh đẹp nhất.” Chi Diên nhanh chóng bỏ cây trâm vào túi tiền nhỏ của mình.

Thật ra ai chẳng thích những lời khen ngọt ngào, với miệng mồm dẻo quẹo, Thiên Chi Diên vẫn sẵn lòng nịnh nọt một câu.

Thục phi cười cười, bà ta không biết nói thêm lời nào nữa, cho dù có nghĩ ra thì cũng không nói nổi, đau lòng như bị cắt thịt.

“Chi Diên cũng muốn xinh đẹp như di nương, Chi Diên muốn có bông tai.” Nàng đưa tay chỉ đôi bông tai thạch anh tím của Thục phi.

Kiếp trước, châu báu gì mà nàng chưa thấy qua. Thứ đắt tiền nàng chỉ cần liếc qua một lần là biết. Trên người Thục phi, trang phục cũng thuộc loại cao cấp, nhưng đáng tiền nhất là cây trâm cài và đôi bông tai.

Cây trâm kia của bà ta gắn viên hồng bảo thạch lớn, giá không hề rẻ. Còn đôi bông tai thạch anh tím thì chất lượng tuyệt hảo, sáng trong long lanh, cũng là thứ đồ tốt.

“Đôi bông tai này không hợp với Chi Diên đâu. Con còn nhỏ không nên đeo.”

“Di nương, nhưng mà con thích lắm.” Tiếng khóc nức nở bắt đầu phát ra.

Lúc này, hoàng đế bên cạnh đã không còn kiên nhẫn, ông tiến đến ôm lấy Chi Diên, dỗ dành nàng: “Không phải chỉ là đôi bông tai à? Nếu con thích thì trăm sẽ tặng con.”

“Hoàng thượng, nếu Chi Diên thích thì thần thiếp sẽ tặng ngay, sao lại phiền đến người?”

Thục phi không do dự nữa lập tức tháo ra, giao tận tay Chi Diên.

Thiên Chi Diên nghiêng nghiêng đầu nhìn nọt: “Di nương hiểu rõ Chi Diên nhất.”

“Đúng, di nương rất hiểu Chi Diên.”

Thiên Chi Diên vui vẻ cất đôi bông tai vào túi tiền nhỏ của mình. Thật không đành lòng nhìn lại về mặt của Thục phi, người đau lòng nhất là bà, người cười tươi nhất cũng là bà, về mặt và cảm xúc đối nghịch nhau hoàn toàn khiến người ta thờ dài thương cảm.

“Trời không còn sớm, Chi Diên trở về phòng nghỉ ngơi đi, con vừa mới ốm dậy, cũng không nên thức muộn quá.”

Thục phi thừa dịp Thiên Chi Diên không còn chú ý thứ gì nữa, bèn nhanh miệng tiễn tai họa này đi sớm đi.

Thiên Chi Diên cúi tay, lương tâm bỗng lên tiếng nên nàng không muốn chọc phá Thục phi nữa. Nàng đánh cái ngáp, ôm lấy hoàng đế lười biếng bảo: “Chi Diên mệt rồi.”

Nàng phối hợp theo Thục phi để bà ta thả lỏng một chút, nụ cười bây giờ mới chân thật.

“Phụ hoàng ôm Chi Diên về ngủ có được không?”

“Được, thân thể đang yếu, để phụ hoàng đưa con về.” Nói xong hoàng đế ôm lấy Thiên Chi Diên rời khỏi tẩm cung của Thục phi.

Thiên Chi Diên thật sự không muốn nhìn mặt Thục phi nữa nhưng vẫn liếc mắt về phía bà ta, nụ cười đang tươi rồi bỗng chốc cứng đờ lại, mặt bà ta không còn chút sắc nào.

Trong lòng nàng hân hoan reo hò: không phải là ta cướp đoạt nam nhân của bà, chẳng qua là ta cũng cần tình phụ tử, ta không còn mẫu thân đã đáng thương lắm rồi, còn muốn đoạt phụ thân ta làm gì?

Thiên Chi Diên hài lòng vỗ vỗ túi tiền của mình, cho dù hoàng đế có nổi khỏ tâm gì mà phải giả vờ lãnh đạm với nàng, nàng không quan tâm. Nhưng thật sự là ông rất yêu thương nàng, vì vậy chỉ cần lợi dụng thêm chút, chẳng phải sau này của cải tự động cuộn cuộn chảy vào túi nàng hay sao?

Đừng nói nàng tham tiền, chỉ là thói quen muốn tiêu xài mà thôi, mà muốn tiêu xài thoải mái trước tiên phải tích cóp làm giàu cái đã.

Nhảy nhót cả đêm, thân thể nhỏ bé vốn không thể chịu đựng nổi, Thiên Chi Diên ngáp vài ba cái đã an tâm thiếp đi trong lòng hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 7: Leo Cây Cứ Người

Hôm nay là ngày đầy gió và nắng, ánh mặt trời ấm áp vô cùng, chim non riu rít ngay đầu cành. Khí trời tốt, tâm tình của Thiên Chi Diên cũng tốt. Đêm hôm trước vừa quậy phá Thục phi, hôm nay nàng đã được hưởng đối đãi tốt hơn gấp mấy lần trước đó.

Thật ra cũng phải xem xét lại, tuy Thục phi là kẻ mẫu đối xử với nàng không tốt, nhưng không quá đối tuyệt tình, ít nhất không xảy ra chuyện bạo hành con trẻ. Hơn nữa lần này là do cung nữ kia nhiều chuyện dậm dấm dậm muối tố cáo nàng, sẵn đó Thục phi cũng giận nàng đập đầu nhĩ tử của bà ta nên mới tức giận đối thức ần. Cho nên sau đêm ấy, Thiên Chi Diên đã tốt bụng không đá kích Thục phi đang chìm trong đau khổ nữa.

Tính ra, nàng xuyên đến đây đã mấy ngày mà chỉ mới chơi đùa một lần cùng Thiên Hoài Vũ. Bây giờ, Thiên Chi Diên đang chán muốn chết và nàng không ngần ngại tung cửa trốn Lưu hà chạy đến tẩm cung của Thiên Hoài Vũ.

“Thập nhất hoàng huynh!”

“Cửu hoàng muội, đến rồi đây à?” Thiên Hoài Vũ vui mừng đứng dậy, mời Thiên Chi Diên đến bên cạnh hắn ngồi.

“Thập nhất hoàng huynh, chúng ta đi chơi đi!” Đôi mắt to tròn lanh lợi mở thật to, chớp chớp.

“Ơ? Đi đâu? Mà mẩu phi không cho ta đi chơi.”

“Di nương đã cho phép rồi, huynh chưa nghe sao?”

Thiên Hoài Vũ ngượng ngừng cười: “Chưa nghe.”

“Ta nghe nói, ở ngự hoa viên phía Tây có một cánh rừng, khá vắng vẻ, ít người qua lại. Chúng ta đến đó đi, không chừng còn có thể bắt được chim nữa.”

“Nhưng mà. . . Mẩu phi nói nơi đó không an toàn.”

“Nếu huynh không đi thì tự ta đi. Ta xảy ra chuyện gì thì cả đời sau huynh sẽ không gặp được ta nữa đâu.” Thiên Chi Diên bấu môi xoay người.

“Cửu hoàng muội, ta đi với muội!” Thiên Hoài Vũ rút cuộc cũng bị lôi kéo.

“Tiện thể, sau này đừng gọi cái gì cũng gọi mẩu phi mẩu phi, chúng ta đều lớn cả rồi, hiểu chưa?”

Thiên Hoài Vũ hơi khó hiểu, cảm thấy hình như có gì không đúng. Thiên Chi Diên năm tuổi, là muội muội của hắn nữa, chẳng lẽ nàng không giống hắn đều là hài tử à?

“Huynh ngây người làm gì? Đi thôi!”

Dưới sự dẫn đường của Thiên Chi Diên, hai người thoát khỏi được ánh mắt của các cung nữ lẫn thái giám, lên trốn thành công ra khỏi Cảnh Dật cung.

“Cửu hoàng muội, chuẩn đi chơi thế này có bị mẩu phi biết không? Chúng ta có bị phạt không?” Thiên Hoài Vũ lo lắng luôn miệng hỏi.

Thiên Chi Diên không muốn chửi mắng hắn, cũng không muốn cãi nhau với hắn. Nàng đi trước, lặng thinh không lên tiếng.

“Cửu hoàng muội, muội chạy ra đây chơi làm gì thế? Muội đến bao giờ chưa? Muội không sợ thật à?”

“Thập nhất, huynh im miệng cho ta hoặc ta đưa huynh về ngay bây giờ.” Thiên Chi Diên ghét nhất là những người hay lái nhái, đặc biệt là nam nhân lái nhái, mặc kệ Thiên Hoài Vũ chỉ là một hài tử.

“ . . . ” Thiên Hoài Vũ biết điều im lặng.

“Cửu hoàng muội. . . ” Thiên Hoài Vũ bỗng nhiên ngừng lại, chỉ một câu cổ thụ cách đó không xa.

“Ta vừa nói. . . ” Lời chưa dứt, nhìn theo hướng mà Thiên Hoài Vũ chỉ, Thiên Chi Diên phát hiện một hài tử bị trói treo lưng lửng trên cây.

“Cửu hoàng muội, làm thế nào đây? Có cần cứu hắn hay không, nhìn hắn hình như rất khổ sở.”

Thiên Chi Diên liếc hắn khinh bỉ, vậy người thử bị treo ngược lên cây cho ta nhìn xem, còn đứng ở đó bình phẩm? Người tuy còn nhỏ nhưng não cũng không nên ngẩn như vậy chứ.

Thiên Chi Diên nhìn nhìn người đang bị treo ấy suy nghĩ chốc lát, nàng hơi do dự. Theo lý mà nói thì nàng không phải thuộc dạng thích làm chuyện bao đồng. Nếu gặp chuyện thế này lúc trước, nàng đã sớm làm ngơ đi.

Nhưng mà bây giờ, nếu không cứu thì hắn làm sao? Dù sao nàng cũng đang rảnh rồi đến ế ả mình đấy, không vận động chắc nhừn người mất. Quyết định xong xuôi, Thiên Chi Diên đi đến cây cổ thụ xem xét.

“Này, người ỏn không?” Thiên Hoài Vũ lên tiếng hỏi.

Nếu người bị trói như vậy thì người có ỏn được không? Treo ngược lên như vậy đấy, tóc xoắn mắt trắng vậy đấy, nhưng nàng không thèm mắng hắn nữa. Thiên Hoài Vũ quả là công cụ tốt nhất để Thiên Chi Diên rèn luyện tính nhẫn nại.

“Cửu hoàng muội, chúng ta đi tìm người cứu hắn đi.”

“Im miệng.”

Thiên Chi Diên không nhịn nổi nữa hét lớn vào mặt Thiên Hoài Vũ. Miệng vừa khép, lập tức nàng cảm giác có ánh nhìn khinh bỉ trên đầu mình. Ngoảnh đầu lại chỉ thấy tên hài tử đang bị treo ngược, hắn quay đi chỗ khác vờ như không thấy.

Chà chà, có cá tính. Thiên Chi Diên rất thích những người như vậy.

Y phục của tên này không quá thấp kém, vừa nhìn cũng biết là hoàng tử rồi. Thân làm hoàng tử bị trói như thế mà không ai đến cứu, hơn nữa còn không la lối kêu than, cũng không vùng vẫy, hình như hắn đã quen thế này thì phải.

Vậy chỉ có thể người trói hần là người thể lực, cho nên không ai dám cứu, và chuyện này không phải xảy ra lần đầu tiên. Cũng khó trách hần khi thấy nàng có ý không muốn cứu thì tỏ vẻ chế nhạo.

“Thập nhất, đi tìm dây thừng lại đây.”

Thiên Hoài Vũ không rõ nàng muốn làm gì nhưng vẫn nhanh chân chạy đi tìm. Thoát cái, hần đã đem được sợi dây thừng tới.

Thiên Chi Diên dùng sợi dây đó quấn quanh eo mình cho thật chặt, sau đó nàng leo lên cành cây gần đấy.

“Cứu hoàng muội, nguy hiểm lắm, muội đừng quậy nữa” Thiên Hoài Vũ thấy nàng hành động nguy hiểm vậy thì lập tức la lớn.

“Im miệng đi. Huynh đứng dưới đó đợi, thấy gì rơi xuống thì phải hứng đấy.”

Thiên Hoài Vũ vừa không dám trèo lên, lại không thể rời khỏi, bất đắc dĩ đứng dưới gốc cây tập trung tinh thần đỡ gì đó. Về mặt nghiêm trọng cùng đôi mắt mở thật to của hần khiến Thiên Chi Diên cười đau bụng. Tuy Thiên Hoài Vũ có hơi ngốc nghếch nhưng vô cùng đáng yêu!

Cơ thể Thiên Chi Diên mặc dù bé nhỏ, nhưng lại dẻo dai, lúc trước có luyện tập qua nên nàng còn nắm kỹ thuật, việc trèo lên cây không có vấn đề gì khó, vì vậy, thoáng chốc sau nàng đã yên vị trên đó.

Nàng tháo sợi dây thừng đang quấn quanh bụng, buộc một đầu chắc chắn trên cành cây. Sau đó, nàng rút ra con dao nhỏ trong túi, trói sợi dây đang trói hai tay hải tử đó, cắt xong thì tên đó cũng được tự do.

“Lại đây, bắt lấy sợi dây này.”

Thiên Chi Diên đem đầu dây còn lại đưa cho tên ấy, hần cũng phối hợp bắt chộp được. Nàng sắp xếp đầu vào đó xong xuôi, bắt đầu cắt đồng dây đang trói quanh hải tử đó.

Cắt xong, không còn sợi dây níu giữ thì hần rơi xuống. May thay là hần còn nắm đầu dây đang được cột ngang cành, làm giảm tốc độ rơi xuống. Thiên Hoài Vũ đứng dưới đỡ được hần, xem như không nghiêm trọng.

Thiên Chi Diên thấy mọi việc thành công, thở dài yên tâm, leo trở xuống.

“Ngươi không sao chứ?”

Hải tử đó vẫn chăm chăm xoa xoa vết hằn dây thừng ngay cổ tay, cúi đầu không thốt lời nào.

“Sao ngươi không nói gì? Có bị gì không, vết thương có nghiêm trọng không?” Thiên Hoài Vũ quan tâm hỏi.

Tên đó chợt ngẩng đầu, nghiêng nghiêng nhìn hai người họ, sau đó bỏ đi ngay, không hề nói câu nào.

“Thật kiêu căng!” Thiên Hoài Vũ bức tức bất bình, hần chợt nhớ đến muội muội của mình, quay đầu hỏi thăm Chi Diên: “Cứu hoàng muội, ngươi có bị gì không?”

Thiên Chi Diên thấy thái độ của hải tử xấu xược đó cũng không để bụng. Nàng lắc lắc đầu, cắt dao lại vào túi. Nàng không cho tên đó là người phách lối, hần làm thế cũng chỉ vì không muốn liên quan gì đến họ cả, không muốn liên lụy gì đến mà thôi.

Nàng cũng vô cùng tò mò, rốt cuộc là ai lợi hại có thể ức hiếp người hoàng tộc đến thế?

Nếu có thể lấn hiếp thì khẳng định người đó rất có thể lực. Nhưng đối với Thiên Chi Diên mà nói thì đây không phải điều quan trọng. Quan trọng là người có thể lực trong hoàng cung cũng là người có nhiều tiền. Nhắc đến tiền, nàng hứng thú hơn.

Bây giờ cuộc sống an nhàn, có đủ cơm ăn áo mặc, không phải bị huấn luyện ngày đêm, không cần phải đi giết người, không phải ngửi thấy mùi máu tanh, còn lại chỉ có tiền là làm Thiên Chi Diên hứng thú. Nàng cảm thấy tuy bản thân rảnh rỗi hơi vô dụng, nhưng rảnh rỗi chưa chắc đã không tốt, nàng muốn bản thân quen dần đi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 8: Ta Muốn Ăn Gà

Màn đêm buông xuống, Thiên Chi Diên lười biếng nằm ườn trên giường, gió nhẹ hiu hiu thổi. Nhìn bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ, nàng cảm thấy rất xa

xôi.

Trước kia, ban đêm mới là thời gian hoạt động của nàng, ám sát, điều tra, giao dịch cũng đều tiến hành vào ban đêm. Còn ban ngày không có nhiệm vụ, nàng thường hay đến club, nàng thích nhất ánh đèn đêm hoa lệ ở Las Vegas.

Nhớ lại kiếp trước, nàng cảm thấy tất cả đều đã vô cùng xa vời, những hoạt động nhộn nhịp ấy như ngôi sao đêm lấp lánh, chỉ tỏa sáng vào đêm khuya. Và ngay sau đó, nàng lại nghĩ về quá khứ, như lúc này.

“Cạch!”

Tiếng cửa bị đẩy vào kéo Thiên Chi Diên quay về, đề cao cảnh giác. Nàng lật người, lăn từ từ xuống giường, ẩn thân trong bóng tối. Ngay sau đó, cửa bị đẩy vào, một bóng hình nhỏ xíu lén lút tiến lại gần.

Hắn cẩn thận quan sát một lượt khắp căn phòng, rồi từ từ đi tới gần giường của Thiên Chi Diên. Hắn dừng lại hồi lâu, sau liền rút một con dao ngay bên hông.

Dưới ánh trăng, viên hồng bảo thạch đậm sắc vô cùng chói mắt. Tên đó một tay cầm dao, một tay dè dặt vén tấm màn che lên, hắn thấy giường không bóng người, mắt mở to ngây người. Ngay lúc đó, một bàn tay nhỏ lạnh lạnh đặt trên cổ hắn.

Hắn quay đầu, đứng đằng sau là Thiên Chi Diên trừng trừng nhìn hắn. Người này không giống với người ban sáng, nửa cơ thể của Thiên Chi Diên đều bị bóng tối âm u che khuất, khuôn mặt không để lộ cảm xúc, khiến người ta phải rùng mình.

“Người. . .” Người đó trông thấy Thiên Chi Diên bỗng giật bắn, mãi mới thốt ra được một chữ.

Khi nàng nhìn rõ mặt mũi của tên đó, nhận ra hắn chính là người ban sáng mà mình đã cứu, khuôn mặt mới từ từ giãn ra.

“Sao ngươi lại đến phòng của ta?”

“Ta, ta không có ác ý đâu.”

Thiên Chi Diên biết rõ hắn không có ý đồ xấu, nếu không bây giờ hắn đã là cái xác không hồn rồi. Mặc dù hắn có rút dao, nhưng sau khi vén màn che thì không hề rút ra, vì vậy nàng kết luận rằng hắn không định hạ thủ.

“Ta chỉ muốn đưa con dao này cho muội.” Hải tử đó đặt dao vào tay Thiên Chi Diên, tiếp tục: “Hôm nay muội cứu ta, ta có thấy con dao của muội. Vừa hay ta có thanh tốt hơn, ta tặng nó xem như là quà đáp tạ.”

Thiên Chi Diên nhận dao, chần chừ một chút rồi mở ra, lưỡi dao vô cùng sắc bén, đúng là dao tốt. Trên dao còn dính thêm viên hồng bảo thạch màu sắc sỡ khiến nàng thêm yêu thích nó, đây chính là màu sơn móng tay trước kia của nàng mà.

“Ta cảm thấy, muội không giống hải tử bình thường.” Người đó nhìn nàng chăm chú.

“Không giống chỗ nào kia?” Thiên Chi Diên giả vờ tò mò hỏi.

Hải tử lắc lắc đầu, có vẻ khó diễn tả: “Ta cũng không rõ, hơn nữa ta vẫn chưa biết nhiều về muội. Có điều ta muốn cảnh cáo muội: sau này đừng quản quá nhiều chuyện, không có lợi cho muội đâu.”

“Ngươi sợ người làm khó ngươi sẽ gây khó dễ cho ta?”

“Ta không biết, nhưng bản thân muội cũng đặc biệt, vì vậy không nên tự rước vào mình quá nhiều phiền nhiễu.” Hải tử đó nhún mày khuyên bảo.

“Đặc biệt ư? Là sao?”

“Muội không biết?”

Thiên Chi Diên lắc đầu.

“Ta không biết có nên nói không đây. Dù sao muội cũng còn nhỏ, biết cũng được, không biết cũng không sao. Có lẽ muội biết vẫn tốt hơn. Cái chết của mẫu hậu muội, Ân hoàng hậu, không hề bình thường. Và thân phận của người cũng không tầm thường.”

“Ngươi nói không tầm thường là không tầm thường chỗ nào?”

“Ta không rõ lắm, ta chỉ thấy muội giống viên trân châu bị chôn trong biển cát. Tất cả những chuyện liên quan đến muội và Ân hoàng hậu đều rất bí ẩn.”

“Hình như ngươi biết rất nhiều? Nhưng ngươi chỉ mới bảy tám tuổi mà.” Thiên Chi Diên thắc mắc.

Hải tử bỗng cười chế giễu, giọng thâm lương: “Nếu như ngay từ nhỏ mà muội đã trải qua cuộc sống khắc nghiệt này giống như ta, chắc chắn muội cũng sẽ thế thôi. Ta là Thiên Hoài Sở, đứng thứ bảy, cũng là ca ca của muội đấy. Với lại, ta không phải bảy tám tuổi đâu, tại do ta gầy yếu đó.”

Thiên Chi Diên nhìn hải tử trước mắt, sức nhớ tới thái độ buổi sáng của hắn, nàng bỗng hiểu ra. Cuộc sống của hắn quá khó khăn, vì vậy hắn mới có vẻ già dặn trước tuổi thế này. Tự nhiên nàng nhớ lại kiếp trước của mình, nàng lúc chín tuổi cũng có bộ dạng thế này, thậm chí còn lẩm lì hơn thế kia.

“Người... À không, thất hoàng huynh, đa tạ con dao của huynh, ta rất vui.”

“Vui là tốt rồi. Cảm lấy mà phòng thân, đừng để bản thân bị thương. Còn nữa, sau này cũng không nên quản chuyện bao đồng. Muội ngủ đi, ta đi đây.”

Đương nhiên Thiên Chi Diên rất rõ đạo lý này, trước kia nàng chẳng bao giờ bận tâm đến chuyện của người xa lạ. Chẳng qua tại hiện giờ cuộc sống quá an nhàn, nàng rảnh rỗi đến nhữn người mà thôi.

Tối nay nghe hắn kể như thế, dường như cuộc sống sau này của nàng không thể nào an nhàn nổi nữa rồi. Nhưng, như vậy thì sao? Nàng không phải thuộc loại người sợ phiền phức, cũng không phải người dễ trêu chọc. Nhưng do rắc rối tìm tới nàng trước, nàng không hề chủ động đi tìm nó. Bây giờ, nàng chỉ muốn làm một tiểu hải tử được ăn ngon.

Đúng, hải tử vốn thích ăn ngon mà!

“Thất hoàng huynh, chờ một chút.”

“Chuyện gì?”

“Ta đói.” Thiên Chi Diên vỗ vỗ cái bụng đang sỉ nhục chủ nhân của nó, mắt chớp chớp.

“Đói thì gọi cung nữ dọn bữa.”

“Ta muốn ăn gà.”

“Sao?”

“Ngự thiện phòng nhất định có.”

“Đúng?”

“Vì vậy chúng ta đi bắt gà đi!”

“...”

“Thất hoàng huynh, huynh không yên tâm để ta đi một mình, đúng không nào?” Thật ra không phải là nàng muốn rủ hắn đi cùng, tại vì nàng không biết đường.

Thiên Hoài Sở nhăn mày, có chút do dự.

Thiên Chi Diên giờ chiều tỏ vẻ mặt đáng yêu, nàng cố mở to hai mắt sáng long lanh, háo hức chờ đợi Thiên Hoài Sở, cái miệng nhỏ nhắn vẽ đường cong khả ái, vờ đáng thương, ngón tay út đặt trước miệng càng khiến người ta đau lòng.

“Thất hoàng huynh, huynh dẫn ta đi.”

Thiên Hoài Sở trông thấy bộ dạng này của nàng thì hơi ngạc nhiên, sau đó thờ dài. Vừa rồi vẻ mặt như trong cõi âm mà nàng bắt gặp hắn lên vào phòng khiến hắn sồn cả tóc gáy chắc là do tưởng tượng mà thôi. Nàng chỉ mới là tiểu hải tử năm tuổi, đáng yêu, thích làm nũng. Hắn quả thật suy nghĩ nhiều rồi.

Có lẽ do vậy mà khi hắn tiết lộ chuyện của Ân hoàng hậu, nàng mới không có phản ứng gì, đúng thật nàng chỉ là hải tử. Thiên Hoài Sở nhanh chóng nở nụ cười, sau đó gật gật đầu. Ánh mắt đó khiến hắn không đành lòng cự tuyệt.

Thiên Chi Diên càng lúc càng bội phục kỹ năng tỏ vẻ đáng yêu của mình. Nàng vừa xúc động vừa vui vẻ đi theo Thiên Hoài Sở đi đến ngự thiện phòng.

Hai người đi tới trước tẩm cung của Thiên Hoài Vũ, Thiên Chi Diên bỗng dừng lại, do dự và rớt cuộc, nàng quyết định mang Thiên Hoài Vũ theo cùng. Thắt chặt mối quan hệ với hắn, để hắn trở thành huynh muội tốt với mình, cuộc sống của nàng mới thoải mái hơn một chút.

Cho nên, từ hai người đang lén lén lút lút trở thành ba người lén lén lút lút. Đêm tối đen, gió thổi mạnh, ba bóng đen nho nhỏ nhanh chóng tiến về ngự thiện phòng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Nửa Đêm Trộm Gà

Đêm trăng treo trên cao, gió thổi xào xạc. Tại ngự thiện phòng để trộm gà.

Ba bóng đen nhỏ xíu nhanh chóng nhảy qua bức tường vào ngự thiện phòng.

“Bên trong thế nào cũng có người, chúng ta vào sẽ bị phát hiện ngay, nếu vậy thì không trộm gà được rồi, làm sao bây giờ?” Thiên Hoài Vũ nép sát bức tường lo lắng hỏi.

“Đánh lạc hướng hấn ta không được à? Hòn nữa, huynh nói nhầm rồi, chúng ta đến lấy gà, không phải là trộm gà!” Thiên Chi Diên liếc xéo hấn, nằng nặc chửi nhiều với Thiên Hoài Vũ chắc chỉ số thông minh sẽ thấp đi mất.

Thiên Hoài Vũ bĩu môi nói: “Chúng ta đánh lạc hướng hấn bằng cách nào?”

“Không phải chúng ta, mà là huynh!” Thiên Chi Diên chỉ vào Thiên Hoài Vũ.

“Ta?” Thiên Hoài Vũ trừng to mắt, mặt ngầy dại, ngu ngu ngơ ngơ.

“Nói thừa, không phải huynh thì ai nữa? Huynh mà bắt gà được?”

“Thì không, nhưng là. . .”

“Không nhưng nhị gì nữa!” Thiên Chi Diên vờ vai Hoài Vũ một cái, sau đó nằng nhét một cục đá vào tay hấn, dặn dò: “Cầm cục đá này nhanh chân chạy tới đập lên mặt tên kia, để hấn đuổi theo huynh. Huynh phải chạy thật nhanh, chạy nhiều vòng vào, đừng để hấn bắt được, hiểu chưa?”

“A. . .” Đương nhiên Thiên Hoài Vũ chưa từng là chuyện đáng xấu hổ này, hấn sống cả người ra.

Thiên Chi Diên dùng sức đẩy mạnh hấn một cái. Thiên Hoài Vũ vụng về làm theo lời dặn, ném đá rơi xuống mặt đất gây nên tiếng động khá lớn.

“Ai?” Gã thái giám đang trông coi ngự thiện phòng nghe tiếng vang, liền nhắc chân điều tra tình hình, gã phát hiện một bóng đen nhỏ lấp ló.

“Chạy đi!” Thiên Chi Diên thấp giọng ra hiệu cho Thiên Hoài Vũ.

Thiên Hoài Vũ bò bò trên mặt đất, quay đầu thấy gã thái giám đang đi về phía hấn, trong bụng liền giật thót, nhưng nhớ lại lời dặn của Chi Diên, hấn lại ném thêm một cục đá nữa về phía gã.

“Ngươi là ai?” Thái giám không nhìn thấy được mặt của Hoài Vũ, gã nhìn hấn đang bò tới gót chân mình hỏi.

“Chạy đi!” Thiên Chi Diên gần như là hét lên sau bức tường.

Tiếc là Hoài Vũ dường như không hề nghe thấy tiếng la của nằng, hấn cầm lấy hòn đá bò bò tới mũi chân của gã thái giám, dùng sức nện vào người gã.

“Ồi! Con thỏ nhỏ chết tiệt kia! Ngươi dám đập ta!” Gã thái giám đau đớn cúi xuống vịn vết thương.

Lúc này đây, Thiên Hoài Vũ mới nghe lời Chi Diên mà bỏ chạy.

“Ngươi còn dám chạy? Ta mà bắt được ngươi sẽ lột da ngươi ra!” Gã thái giám vừa nện đau vừa đuổi theo Hoài Vũ.

“Phụt” Thiên Hoài Sở chứng kiến màn này, cười ngặt nghẽo.

“Đệ ấy cũng ngoan thật, muội phân phó thế nào đều làm theo. Nhưng mà, tên thái giám đó để mặt ở sau môn sao?” Thiên Hoài Sở cười đến nổi má híp lại thành đường.

Nhưng thấy vẻ mặt u ám của Thiên Chi Diên, nọ cười dần tắt lại.

“Đệ ấy đúng là mèo mù vớ phải chuột chết, nếu trúng phải chỗ hiểm sợ bây giờ đã bị bắt rồi. Bị thái giám phát hiện mà vẫn tiếp tục kế hoạch, đệ ấy thật anh dũng gan dạ.”

Thiên Chi Diên không nói lời nào, chỉ trừng trừng quan sát hình bóng của Thiên Hoài Vũ. Thiên Hoài Vũ, ngươi ngốc đến thế kia à?

Thấy Hoài Vũ đã dụ được thái giám kia vòng ra sau ngự thiện phòng, nằng vỗ Thiên Hoài Sở bảo: “Đánh lạc hướng thành công, chúng ta vào.”

Thiên Hoài Sở gật đầu, hai người đang định đứng lên thì chợt nghe tiếng chân dồn dập đang tiến gần lại.

Hai người rất hoảng sợ thì phát hiện, người chạy tới là Thiên Hoài Vũ, ngồi xổm xuống thở lấy thở để, vỗ vỗ ngực mình để lưu thông khí.

“Hơ, một chết ta, ta, chúng ta bây giờ. . .” Thiên Hoài Vũ còn chưa dứt lời liền thấy vẻ mặt vô cùng khó coi của Chi Diên.

“Cửu hoàng muội, sao vậy? Bệnh à?”

Thiên Hoài Sở thấy khoe miệng Thiên Chi Diên giật giật.

Nàng mặc kệ gã thái giám đang đuổi theo, mặc kệ đang ở nơi nguy hiểm, thô bạo đập đầu Thiên Hoài Vũ một cái, nhin không được nữa rồi!

“Ngu ngốc! Thiên Hoài Vũ ngu dân! Sao huynh không dân thêm nữa đi?!”

“A? Ngu? Dân?” Hấn tròn to mắt, mặt ngây ngốc ra.

“Huynh dân gã kia đến đây bây giờ!” Thiên Chi Diên cắn răng nói: “Mau dụ hấn tránh xa chỗ này, nếu không bị bại lộ ngay! Huynh chạy xa một chút thì sẽ chết à? Mau tránh ra!”

Thiên Chi Diên lại lần nữa thô bạo đập mông Thiên Hoài Vũ một cái, đá văng hấn ra ngoài.

“Con thỏ nhỏ chết tiết kia, thì ra nguoi trốn ở đây, xem nguoi chạy được đi đâu!” Gã thái giám thấy Hoài vũ lăn lăn trên mặt đất, chỉ lấy hấn quát lớn: “Bắt được rồi sẽ lột da nguoi ra!”

Thiên Hoài Vũ bị dọa sở quỳnh cả lên, vội lồm cồm đứng dậy chạy vọt đi.

Thấy Hoài Vũ đã dụ thái giám chạy xa, Thiên Hoài Sở mới thở phào, Thiên Chi Diên cũng đỡ căng thẳng.

Hai người không hề do dự, nhanh chóng lên vào ngự thiện phòng, tận dụng Thiên Hoài Vũ đang kéo thái giám đi, họ phải quý trọng từng khắc từng giây.

Vào được ngự thiện phòng, hai người liền bắt tay tìm kiếm, lục lục lợi lợi. Sau một hồi, Thiên Chi Diên cũng phát hiện được chỗ nhốt gà, nàng rút con dao nhỏ từ trong bao mang theo, chọn ba con gà mập nhất bỏ vào bao, cột chặt lại rồi giao cho Thiên Hoài Sở. Nàng còn mò mẫm tới chỗ để nguyên liệu, lấy mấy thứ, còn tiện tay vớ phải mấy cây củi.

“Nhanh thôi, đi xem thử ngu dân kia có bị bắt chưa.” Thiên Chi Diên cất tiếng.

“Ngu dân?”

“Thiên Hoài Vũ ấy.”

Ngoài ngự thiện phòng, Thiên Hoài Vũ đang tận dụng hết sức lực của bản thân mà chạy khí thế. Hấn vừa chạy vừa lau mồ hôi, hít thở gấp gáp. Gã thái giám đuổi theo đằng sau cũng rất mệt, nhưng gã vẫn kiên quyết bắt cho được.

Thấy gã đó dừng lại nghỉ ngơi, Thiên Hoài Vũ cũng dừng bước chạy.

“Ôi tên tiểu tử kia, mệt chết ta rồi, ta phải giết nguoi.” Gã mệt đừ dừng lại thở dốc, nghỉ chốc lát liền phát hiện Thiên Hoài Vũ đang cách đó không xa, gã tiếp tục chạy tiếp.

Thiên Hoài Vũ lập tức chạy thục mạng, cảm đầu cảm cổ mà mà chạy. Đang trong lòng hốt hoảng, hấn bỗng bị ngã vào bụi cỏ, định la lớn lên thì bị bàn tay của ai đó chặn miệng lại.

“Im miệng!” Thiên Chi Diên trừng mắt dọa.

Hấn chỉ biết mở to mắt nhìn lại, gương mặt nom nhìn tội nghiệp vô cùng. Thiên Chi Diên ngóc đầu ra dò xét tên thái giám, hấn đã bỏ đi rồi.

“Huynh mặc dù hơi dân độn nhưng mà chạy nhanh.” Nàng cất tiếng.

“Cửu hoàng muội, muội đang khen ta à?” Thiên Hoài Vũ lập tức mở miệng, để lộ nụ cười to hết cỡ.

“Cửu hoàng muội, ta rất lợi hại phải không? Muội yên tâm, sau này ta sẽ bảo vệ muội.” Hấn đắc ý cười.

Thiên Chi Diên cảm thấy muốn nôn vào chậu thật, nàng lôi Thiên Hoài Vũ đứng dậy, cả ba người bò bò rời khỏi bụi cỏ.

Sau một hòn non bộ, một đồng cũi lửa trên mặt đất đang từ từ tắt ngóm.

Ngồi trên đó, ba người mỗi người cầm một con gà nướng. Mùi gà nướng lan khắp bốn phía khiến bữa ăn càng thêm thi vị.

“Cửu hoàng muội, gà nướng này ăn ngon thật! Nó còn tuyệt hơn cả ngự trù làm, muội thật lợi hại!” Thiên Hoài Vũ vừa cắn vừa vui vẻ nói.

Bụng không no ngủ không được, Thiên Chi Diên chuyên tâm ăn ngấu nghiến. Thực ra nàng không muốn đối đáp với Thiên Hoài Vũ.

“Cửu hoàng muội, gã thái giám vừa này không có sức gì cả, chạy lâu đến thế mà vẫn không đuổi kịp ta!” Thiên Hoài Vũ nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, hắn cảm thấy rất đắc ý.

Ngươi hữu dụng nhất rồi, suýt nữa cho cả nhóm bị bắt. Trong lòng Thiên Chi Diên chắc đã nôn mấy bận nhưng nàng vẫn không lên tiếng, ngồi nhai thịt gà.

“Cửu hoàng muội, ngu đàn nghĩa là gì?”

Nghe câu hỏi này, Thiên Hoài Sở cũng quay mặt qua, dường như là có chút thắc mắc.

“Ngu đàn là tính từ miêu tả thích hợp nhất với huynh đó.”

“Thật sao?” Gương mặt Thiên Hoài Vũ đầy hưng phấn.

“Thật.”

“Cửu hoàng muội, muội quá khen rồi.”

“Không đâu, không đâu.”

“À, ngươi còn chưa tự giới thiệu mình nữa, hôm nay ta vừa cứu ngươi đó.” Thiên Hoài Vũ chuyển sang phía Thiên Hoài Sở.

Thiên Hoài Sở được nhắc tới, hắn hơi ngạc nhiên chút rồi đáp: “Thiên Hoài Sở.”

“Thì ra là thất hoàng huynh!” Thiên Hoài Vũ sung sướng la to.

Đối với biểu hiện có phần khoa trương này của hắn về chuyện gặp mặt hoàng huynh, Thiên Hoài Sở cũng thấy quen rồi, chỉ yên lặng gật đầu.

“Thật tốt, sau này ba chúng ta là bạn tốt với nhau rồi, cùng nhau ăn, cùng nhau chơi đùa!” Phát hiện này khiến Thiên Hoài Vũ càng thêm vui vẻ.

“Đã như vậy thì đừng gọi là hoàng huynh, hoàng muội nữa, dài dòng.”

“Vậy thì gọi như thế nào?”

“Lão Thất, Thập nhất, Tiểu Cửu.”

Thiên Hoài Sở cười thầm, còn Thiên Hoài Vũ thì bắt đầu một tràng bàn luận rôm rả. Như thế nào gọi là ngu ngốc thì vui vẻ hơn, nhờ Thiên Hoài Vũ mà Thiên Chi Diên có lẽ đã hiểu được câu nói đó.

Nàng ngước lên bầu trời đêm mênh mông đầy sao, bỗng cảm thấy con người sao nhỏ bé thế, vui vẻ qua ngày là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Đánh Nhau Trong Cung

Hôm nay, ánh mặt trời âm ập, không khí thoáng đãng, bầu trời đầu mùa xuân một màu xanh ngắt. Bên trong ngự hoa viên, hoa thi nhau nhảy múa, tô điểm cho khu vườn thêm sắc.

Sau buổi tối vừa rồi, ba người đã trở thành bạn thân với nhau. Thêm tin vui nữa là ngự thiện phòng đã phát hiện ba con gà biến mất cùng một ít nguyên liệu, đương nhiên gã thái giám trông coi bị phạt một tháng bổng lộc.

Thiên Hoài Vũ nghe được tin đó cảm thấy rất hả hê, gã thái giám đó cứ bám theo hắn dai như đũa, hại hắn mệt chết đi được.

Thiên Chi Diên liếc hắn, còn tặng thêm cho hắn một cú đấm, kéo hắn từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

“Tiểu Cửu, sao muội lại luôn đánh ta thế? Muội không nên hung dữ như vậy nha. Từ nhỏ phải tu tâm dưỡng tính, đoan trang hiền dịu, có thế thì sau này mới gả đi được.” Thiên Hoài Vũ vuốt đầu dạy bảo.

Thiên Chi Diên nhếch miệng khinh bỉ, kiềm chế tự nhủ bản thân: không nên tính toán với trẻ con, không nên tính toán với trẻ con.

“Nhìn xem, bây giờ muối dịu dàng lại trông khá ái hơn đó.” Thiên Hoài Vũ cho là lời khuyên của mình có tác dụng nên rất đắc chí.

“Tiểu Cửu. . .”

“Im miệng!”

“...”

“Cánh rừng phía tây ngự hoa viên ở đằng trước, ít người, đúng là nơi bắt chim tốt. Muội đem theo dụng cụ gì vậy?” Thiên Hoài Sở hỏi.

“A, ta mang theo ba viên đạn. Thập nhất, huynh đã chuẩn bị túi chưa?”

Thiên Hoài Vũ cúi đầu xuống.

Thiên Chi Diên sờ túi chuẩn bị lấy ra đạn bắn, nòng sờ hồi lâu, kinh ngạc phát hiện: “Ồ, ta nhớ rõ là có mang theo ba viên đạn mà, sao lại thiếu một thế này?”

“Tiểu Cửu à, đạn của muội rút rồi.” Thiên Hoài Vũ lí nhí.

“Rút? Rút sao huynh không báo cho ta biết?” Thiên Chi Diên trừng mắt nhìn Thiên Hoài Vũ.

“Muội vừa mới báo ta im miệng mà.”

“...”

Thiên Chi Diên cảm thấy nhất định là kiếp trước nàng đã giết quá nhiều người, cho nên kiếp này trọng sinh mới gặp phải ôn thần Thiên Hoài Vũ.

“Huynh thật ngu đần!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Mà Tiểu Cửu này, ngu đần thật đúng là từ đề khen ngợi ta à? Vì sao ta thấy mỗi lần muội nói từ đó đều phải cắn răng thế?” Thiên Hoài Vũ nghĩ ngợi hỏi.

Thiên Chi Diên ho sặc sụa, cố gắng hít thở thật sâu để kiềm chế cơn nóng giận đang bùng bùng.

“Thập nhất, huynh đi dò xét thử xem.”

“Hả?”

“Được rồi, hai người chờ ta một chút.” Thiên Hoài Vũ nói xong quay đầu chạy đi.

Hắn nhanh chóng quay trở lại thông báo tình hình, ngay lập tức ba người liền lên đến cánh rừng phía tây ngự hoa viên.

Một ngày trong rừng trôi qua rất nhanh, ánh mặt trời thoáng cái đã bị bóng tối che lấp. Thiên Chi Diên hài lòng đếm số chim sẻ mình bắt được, tổng cộng mười một con.

Thiên Hoài Vũ đứng sang một bên, theo Thiên Chi Diên phân phó giữ chặt chim, sau khi nàng cột chặt bao thì hắn chịu trách nhiệm cầm túi. Thiên Hoài Sở cũng cất dụng cụ, nhiệm vụ của hắn là mang theo mấy thứ này mà.

“Chim sẻ tuy nhỏ nhưng nướng lên thì rất thơm ngon!” Thiên Chi Diên hào hứng khoe.

Dọn dẹp xong xuôi, ba người ra khỏi cánh rừng, đi ngang qua ngự hoa viên chuẩn bị trở về cung.

“Các người đang cầm gì trên tay? Giao ra đây!” Bỗng đâu xuất hiện năm tiểu hài tử chắn đường.

“Người đang lên tiếng là Bát hoàng tử, phía sau là Cửu hoàng tử, Thập hoàng tử, Thập nhị hoàng tử, còn có Bát công chúa. Họ là nhi tử của Đức phi, Lệ phi và Dung phi, quan hệ rất tốt, thỉnh thoảng cùng nhau chơi đùa.” Thiên Hoài Sở bên cạnh nhắc nhở.

“Con heo mập đang ngáng đường kia, có rút đi không? Nếu không rút thì ta đây sẽ tiễn người một đoạn đường nhé?” Thiên Chi Diên nhếch khóe môi, cười nhạt lớn giọng.

“Người, người mắng ai?” Bát hoàng tử giận dữ chỉ vào Thiên Chi Diên.

“Này năm cái đầu, cung nữ với thái giám ở đây làm biếng quá rồi, đến cả heo cũng không giữ được. Ngự hoa viên này đâu phải chuồng heo mà nhi, sao có thể để heo chạy rong thế kia?”

“Người, người chết đi!” Bát hoàng tử nghe Thiên Chi Diên mắng chửi như thế đương nhiên không cam lòng, hắn hùng hùng hổ hổ đưa cơ thể to béo gập nhiều lần nâng tiến lại gần, vươn tay muốn đẩy ngã nàng.

Thiên Chi Diên giật giật khoe miệng, đứng im không nhúc nhích nghênh đón hấn. Thật không biết tự lượng sức mình!

“Tiểu Cửu, cẩn thận đấy. . .”

Thiên Hoài Vũ thấy thế liền vọt tới trước mặt Chi Diên hồng che chắn cho nàng. Bát hoàng tử không phản ứng kịp với hành động đột ngột của hấn, không kịp dừng lại khiến cả hai ngã chổng vó trên mặt đất.

“Ủi. . .” Thiên Hoài Vũ bị thân hình béo ú của Bát hoàng tử đè bẹp mà hét toáng cả lên.

Thiên Chi Diên thấy cảnh tượng đó, bắt đầu ảo não.

“Đàn em của ta nguoi cũng dám động đến?”

Nàng dùng sức nắm lấy đầu của Bát hoàng tử, hấn đau đến nỗi thét thất thanh, hai má đỏ lựng cả lên, sau đó bàn tay nhỏ bé của nàng nắm thành quyền mạnh bạo tạt hấn một đấm ngay mắt.

“A. . .”

Bát hoàng tử đau đớn khụy xuống, lăn lóc trên mặt đất. Thiên Chi Diên vội vàng kéo Hoài Vũ đứng dậy, mấy hài tử phía sau thấy thế đều luống cuống tay chân.

“Còn nhìn cái gì nữa, mau đánh cho ta, bốn mà không hạ được ba đứa đó à?”

Bát hoàng tử la hét ra lệnh, gắng gượng đứng dậy. Mấy hài tử đằng sau hấn nghe lệnh cũng hung hăng bước tới.

“Thập nhất, huynh đối phó với tên nhỏ nhất. Lão Thất, huynh xử lí Thập hoàng tử.”

“Phải đánh nhau sao? Bọn họ nhiều người, lại to lớn hơn ta!” Thiên Hoài Vũ căng thẳng.

“Nói thừa, người ta cũng đánh trên đầu mình rồi, chẳng lẽ còn do dự? Nghe lời ta, đánh mạnh vào, hơn nữa còn phải nhắm vào mặt, đánh đến khi nào mẹ chúng không nhận ra thì thôi, để bọn chúng lần sau có gặp chúng ta thì tự khắc biến!”

“Tiểu Cửu, muội phải cẩn thận.” Thiên Hoài Sở lo lắng nhắc nhở.

“Được, đánh tới khi nào mẹ tui nó không nhận ra luôn!” Thiên Hoài Vũ phấn khích la to, nắm tay lại nhắm tới Thập nhị hoàng tử.

Bảy đứa trẻ cứ thế nhào vô nhau.

Mặc dù cơ thể nhỏ nhắn, nhưng thân thủ Thiên Chi Diên vẫn khá linh hoạt, cộng thêm đôi phương cũng là hài tử, một quyền thôi cũng đủ để bọn chúng bò lê bò lết.

“Á. . .”

Những tiếng kêu la thảm thiết liên tục vang lên, nàng chơi đùa rất vui vẻ. Nhưng nàng cũng xét thấy với tình hình náo động thế nào, cung nữ thái giám chắc sắp chạy đến đây rồi, nên dừng lại ở đây thôi.

“Thập nhất, đi tìm dây thừng lại đây.”

“Được.”

Thiên Chi Diên đưa một chân ra khiến Bát hoàng tử vấp ngã, sau đó mạnh bạo giơ một cước nhắm ngay đáy quần hấn.

“Á. . .” Bát hoàng tử chỉ kịp hét lên kinh hoàng, đau đến độ lăn lộn trên mặt đất.

“Mau, thừa dịp hấn lăn lộn mau trói hấn lại!”

“Được.”

“A. . .” Ngay đấy quần cũng vừa bị ăn một đá, Thập hoàng tử nằm quần quai.

Thiên Hoài Vũ thành thạo nhanh tay trói Thập hoàng tử.

“Á. . .” Tiếp theo Bát hoàng tử và Thập hoàng tử, Cửu hoàng tử cũng bị “tra tấn”.

Bát công chúa không biết xử trí như thế nào, bèn chạy đến kế bên mấy hòn non bộ nhặt một cục đá nhắm ném vào Thiên Chi Diên. Nàng nhanh nhẹn tránh được, còn cục đá đó bỗng bay đến đầu của Bát hoàng tử, “cốp” một cái tạo luôn lỗ lớn, máu chảy ròng ròng.

“Tai nạn chết người rồi!”

“A. . .”

Mấy đứa trẻ đó hốt hoảng kêu la thất thanh, đánh động đến cung nữ và thái giám gần đó. Thiên Chi Diên thấy mọi người bắt đầu túa về hướng này, xem ra không nên kéo dài nữa.

“Chúng ta rút lui! Đừng quên chiến lợi phẩm!”

“Tuân lệnh!”

Thiên Hoài Vũ vác cái túi lon ton chạy theo Thiên Chi Diên, Thiên Hoài Sở thu dọn xong cũng nổi gót.

“Đánh nhau lần này thật vui, ta đã sớm khó chịu với tên béo ú đó!” Thiên Hoài Vũ phấn khích, bỗng y quay sang: “Tiểu Cửu, muội không sao chứ?”

“Thôi đi, tự lo cho huynh là được rồi. Huynh xem mặt mình bị đánh biến thành dạng gì thế này?” Thiên Chi Diên lườm huyết hấn, trong ba người thì hấn bị thương nặng nhất, nàng lại không có vấn đề gì.

“Không được, ta là ca ca, đương nhiên phải bảo vệ Tiểu Cửu chứ.”

“Sau này cẩn thận chút vẫn tốt hơn.” Thiên Hoài Sở xoa xoa khối u trên cánh tay buột miệng.

“Được rồi, đi thôi.” Thiên Chi Diên nhìn hai người họ, nàng biết, Thiên Hoài Vũ dù cho hơi ngốc nghếch nhưng hấn là người tiến đến trước mặt nàng nhanh nhất, Thiên Hoài Sở dù cho hơi ít nói nhưng hôm nay đánh nhau cũng là để bảo vệ nàng.

Nàng sẽ luôn luôn ghi nhớ.

Sau này nhất định sẽ có thêm phiền phức quấy rầy nữa. Nhưng thì sao nào? Thiên Chi Diên chưa bao giờ e ngại phiền phức! Có một số người muốn nếm mùi, nàng sao có thể không để họ thỏa mãn?

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Đứa Trẻ Không Mẹ

Hôm sau, Thiên Chi Diên đang lười biếng ườn bụng ra phơi nắng thì nghe tin cung nữ báo là hoàng đế phụ thân truyền nàng đến ngự thư phòng trong Thừa Càn cung.

Con người lạnh lợi đảo một vòng, trong lòng nàng tự khắc biết mình sẽ bị hỏi tội nếu vác xác đến đó.

Quả nhiên đúng như dự đoán, khi Thiên Chi Diên chậm chạp đi đến đó đã thấy nào là Bát hoàng tử, Cửu hoàng tử, Thập hoàng tử, Thập nhị hoàng tử, Bát công chúa, còn có mẫu thân của họ là Đức phi, Lệ phi và Dung phi. Bên cạnh đó còn là sự hiện diện của Thập nhất và Thục phi, lão Thát và mẫu phi của hấn là Ngọc phi. Tất cả đều tề tựu chờ nàng.

Thiên Chi Diên vừa tiến vào thì đã nhận lấy ánh mắt căm phẫn của Đức phi, Lệ phi và Dung phi. Nàng đảo mắt quan sát một lượt, trừ lão Thát và Thập nhất bị thương tương đối nhẹ, còn lại mấy đứa khác cũng phải tốn khá nhiều vải băng bó khắp người. Nhất là heo mập Bát hoàng tử hôm qua đã bị thương khá nặng, hôm nay chỗ đó còn sưng to hơn.

Nhìn cả phòng là một đoàn thương binh bị sưng húp biến dạng, Thiên Chi Diên phải cố gắng lắm mới không bật ra tiếng cười. Nàng ngó trộm thử hoàng đế đang ngồi ngay ngắn ở giữa, sắc mặt của rất âm trầm, hiển nhiên là tâm trạng cũng không tốt rồi.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Thiên Chi Diên thi lễ trước mặt Thiên Tinh Hàn.

“Được.”

“Phụ hoàng, mẫu hậu, chính là con nha đầu đó đã đánh nhi thần bị thương thế này.” Bát hoàng tử vừa nhìn thấy “chủ mưu” lập tức chỉ thẳng mặt nàng hét to.

“Hoàng thượng, vết thương của Hoài Thành người cũng thấy rồi đó. Đầu bị u một cục lớn thế này, má sưng đến nổi biến biến dạng, còn để lại thương tật nữa. Lỡ sau này biến chứng thì làm thế nào đây, có chữa được không? Bọn chúng thật quá đáng mà!” Đức phi vừa khóc vừa kể lể.

Thiên Chi Diên chỉ im lặng trân trân nhìn Đức phi rơi nước mắt, càng thấy càng thương, nàng còn không lên tiếng bào chữa. Nhưng thật ra Chi Diên

đang nhin cười đến đau cả bụng đây.

“Gi chứ? Không chỉ có Bát hoàng tử bị thương mà, vết thương của Hoài Vũ cũng khá nặng đây này.” Thực phi lập tức bênh vực con mình.

“Thật sao? Vậy thử gọi thái y đến đây chẩn đoán, rốt cuộc là Hoài Vũ bị thương nặng hay bốn đứa trẻ này bị nặng hơn đây?” Lệ phi thách thức.

“Kiểm tra thì kiểm tra, dù sao các người cũng cho gọi tới thôi.”

“Đủ rồi! Đừng cãi nhau nữa!” Thiên Tinh Hàn dùng sức đập bàn một cái khiến tất cả đều giật nảy mình, mọi người lập tức im lặng, ngự thư phòng trở lại yên tĩnh. Ông bảo: “Mọi chuyện xảy ra như thế nào thì cứ để bọn trẻ kể.”

“Hoài Thành, con mau nói xem, hôm đó đã xảy ra những gì!” Đức phi thúc giục Bát hoàng tử.

Thiên Hoài Thành gật đầu, cảm thấy ủy khuất rồi khóc lớn, vừa khóc vừa nói: “Phụ hoàng, người phải làm chủ cho Hoài Thành. Hôm đó chúng con đến ngự hoa viên chơi, không ngờ đám người của tiểu công chúa cũng ở đây, họ ra tay đánh tụi con. Họ đẩy tụi con ngã rồi còn nhắm trên mặt mà ra tay nữa, đánh xong còn tra tấn ở “dưới” tụi con, đau lắm thưa phụ hoàng. . .”

“Tội nghiệp nhi tử của ta!” Đức phi lau giọt lệ ngay khóe mắt, ôm lấy Thiên Hoài Thành than thở.

“Bỗng sau đó họ còn trói tụi con lại nữa.” Bát hoàng tử khóc không thành tiếng.

“Hoàng thượng, điểm này thì các cung nữ và thái giám có mặt lúc đó có thể làm chứng.” Đức phi trừng mắt liếc Thiên Chi Diên một cái.

“Đúng vậy, thưa hoàng thượng! Thái y cũng đã xem xét vết thương kĩ càng, xác thực giống thế!” Lệ phi lập tức phụ họa theo.

“Hoàng thượng, mấy vết thương trên người có thể bỏ qua đi, nhưng còn chuyện lấy đá đập đầu của Hoài Thành thì sao đây, nếu nặng hơn nữa có phải là đã chết người rồi không?” Đức phi chỉ vào cái đầu quấn đầy băng của Bát hoàng tử kết luận: “Không thể tha thứ cho hành động đó được!”

Thiên Tinh Hàn tỏ vẻ vô cùng khó xử, nhúu mày hỏi: “Là ai đập?”

“Là nha đầu này đó, phụ hoàng!” Bát hoàng tử chỉ Thiên Chi Diên xem như là “tuyên tội”. Những đứa trẻ khác như Cửu hoàng tử, Thập hoàng tử, Thập nhị hoàng tử, Bát công chúa cũng hùa theo hẳn.

“Phụ hoàng, Cửu công chúa đánh chúng nhi thần vô cùng dã man..” Thập hoàng tử khóc rống nói.

“Mới còn nhỏ tuổi mà sao không ngoan ngoãn gì thế?” Đức phi dè bịu.

Thực phi và Ngọc phi đứng bên cạnh không lên tiếng nữa.

“Mọi người đều sai hết rồi, Thiên Hoài Thành không phải là do Tiểu Cửu đánh!” Thiên Hoài Vũ nhảy xổ ra bênh vực Thiên Chi Diên.

“Không phải là nó thì chẳng lẽ là người sao?” Đức phi chần ngang.

“Cô nhầm nhí gì chứ, nhi tử của cô cũng không bảo là Hoài Vũ, sao lại vu oan cho nó?” Thực phi lên tiếng phản bác lại.

Thiên Hoài Vũ trầm lặng một hồi sau liền đứng trước mặt Thiên Chi Diên nhận tội: “Là con gây sự đánh nhau. Vết thương trên đầu của Bát hoàng tử cũng do con gây nên, việc này không liên can đến Tiểu Cửu, mọi người không được hiểu nhầm muội ấy!”

“Hoài Vũ, không nên gánh tội thay người khác!” Thực phi lập tức giáo huấn hẳn.

“Phụ hoàng, Thập nhất và Tiểu Cửu dù sao cũng còn nhỏ, là con làm ca ca mà không quản giáo tốt. Phụ hoàng nếu là muốn trách phạt xin hãy giáng tội xuống một mình nhi thần.” Thiên Hoài Sở quỳ gối xuống đất thỉnh tội.

Ngọc phi ở bên cạnh chứng kiến, bà không hề can ngăn mà chỉ nhún lông mày.

“Đầu chỉ mình Thất hoàng tử, cả ba chúng nó đều đáng bị phạt, cả ba đều có lỗi hết! Hoàng thượng, người phải cho bọn nhỏ một công đạo. Tuy chúng còn bé nhưng nếu không phạt nặng, sau này không biết còn nghịch ngợm cỡ nào nữa?” Đức phi khóc lóc ỉn ỏi.

“Đức phi, Hoài Vũ của ta cũng bị thương đấy, nếu muốn phạt thì tội nhỏ bên đó cũng phải chịu chung.”

“Các nhi tử của chúng ta bị thương còn nặng hơn con của cô nhiều!” Đức phi cãi lại: “Thử xem vết thương của Hoài Thành nặng như thế nào!”

Đức phi đưa mắt liếc qua Hoài Thành một cái, hẳn lập tức khóc lớn hơn nữa.

“Đủ rồi!” Thiên Tinh Hàn quát to khiến mọi người liền im bật, hỏi lại: “Rốt cuộc là ai động thủ trước?”

“Là nha đầu đó!” Năm hài tử đồng loạt chỉ vào Thiên Chi Diên.

“Không phải là Tiểu Cửu, không phải là Tiểu Cửu mà!” Thiên Hoài Vũ vẫn tiếp tục bênh vực trước mặt Thiên Chi Diên.

“Là nha đầu đó, phụ hoàng! Tiệp nhân!” Thiên Hoài Thành buộc miệng mắng.

Thiên Chi Diên nhếch môi lên, trước mặt đông người thế này mà dám mắng nàng sao? Thật là gan dạ! Xem ra nàng giáo huấn chưa đủ rồi!

Bỗng nhiên Thiên Chi Diên chạy vọt tới trước mặt Thiên Hoài Thành, hành động đó hẳn vô cùng bất ngờ, không kịp phản ứng chi cả. Nàng giờ một tay giáng xuống cái má sưng không thể nào sưng hơn nữa của Hoài Thành.

“Á. . .”

“Con của ta!”

Cảnh tượng trở nên hỗn loạn, sau khi mọi người tách được hai đứa trẻ ra thì đầu của Thiên Hoài Thành lại chảy máu lần nữa.

“Hoàng thượng, người cũng vừa chứng kiến rồi đấy!” Đức phi ôm Bát hoàng tử khóc lóc thảm thiết.

Sắc mặt Thiên Tinh Hàn lúc này vô cùng khó coi, ông vừa định lên tiếng chất vấn Chi Diên thì nàng đã nhanh miệng mở lời trước.

Miệng mím lại, nước mắt lã chã tuôn rơi, Thiên Chi Diên chỉ lấy Hoài Thành quát to: “Phụ thân ta là hoàng đế, mẫu thân ta là hoàng hậu, sao ngươi dám bảo ta là tiệp nhân? Vậy ngươi là gì hả? Đức phi đã dạy ngươi thế à?”

Đúng, tất cả là do ta làm, là ta chủ mưu đánh nhau, là ta đã đánh những người đó biến dạng thế này! Ta thừa nhận, được chưa? Là lỗi của ta hết, được chưa?

Ba người đánh năm người, ta lại là đứa nhỏ nhất, vậy mà ba người vẫn ức hiếp được năm người cơ đấy! Đúng, ba người nhỏ xúi chúng ta đã ức hiếp năm người to lớn! Đúng, ta là chủ mưu, là lỗi của ta!

Khi mấy người xảy ra chuyện đều có mẹ lo lắng, còn ta? Từ lúc sinh ra đến giờ không ai dạy bảo ta, xảy ra chuyện gì cũng là lỗi của ta, sai lầm nào cũng do ta gánh chịu! Ta chính là người thừa, đánh chết ta cũng được thôi, dù sao cũng chẳng ai thương xót, quan tâm ta cả!”

Thiên Chi Diên vừa khóc vừa la to, lấy tay gạt nước mắt chạy vòng đi.

Tất cả mọi người thấy đáng về đó đều sững sờ.

Nghe những lời nói ấy của Chi Diên, tim của Thiên Tinh Hàn chợt đau nhói, ông nhìn bóng dáng nàng chạy xa, mắt đầy vẻ đau thương. Đến khi bóng hình nàng khuất hẳn, ông mới bình tĩnh trở lại.

“Chi Diên, Chi Diên!” Thiên Tinh Hàn đang định đuổi theo, bỗng dừng lại: “Tất cả mau trở về cung, một thánh không được ra khỏi cửa. Trong vòng một tháng đó chép Luận ngữ một trăm lần nộp cho trẫm! Người đâu, nhanh chóng đi tìm Cửu công chúa. Nếu công chúa có tổn thương gì thì coi chừng cái đầu các người!”

Thiên Tinh Hàn giao phó xong xuôi liền bước nhanh ra khỏi ngự thư phòng, đích thân đi tìm Thiên Chi Diên

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Cơm Đến Há Miệng

Cả hoàng cung vì chuyện Thiên Chi Diên mất tích mà lật tung mỗi góc ngách để tìm nàng, thế nhưng dò hỏi cả ngày vẫn không thấy tung tích đâu. Trời càng lúc càng tối, mặt Thiên Tinh Hàn càng lúc càng đen.

Loáng thoáng nghe tiếng hô to Cửu công chúa, Thiên Chi Diên nằm trên cành cây quay người sang phía khác, mắt cũng không buồn hé mở, nàng chưa muốn họ tìm thấy mình nhanh như vậy đâu.

Trải qua rắc rối lần này, theo như nàng quan sát, mặc dù bình thường Thiên Tinh Hàn hay ngó lơ nàng nhưng thực chất rất quan tâm đến nàng, đối với hoàng hậu thân nương lại càng lưu tâm hơn nữa, cho nên sau khi ban bố lệnh cấm đó mới lật đặt chạy đi kiểm như thế.

Nàng khóc lóc ủy khuất, vô cùng thê lương, từng câu từng chữ chạm đến tâm can sâu thẳm trong Thiên Tinh Hàn, sau đó liền biến mất. Kết quả thu được là gì? Bát hoàng tử lại bị đánh thêm một trận đòn nữa, còn bị phạt thêm, bản thân không những không bị phạt mà còn khiến cả hoàng cung nháo nhào đi tìm. Muốn đâu với nàng ư? Ngu ngốc như thế mà dám chiến à?

Trong hoàng cung, mọi người lật tung từng ngõ ngách, ít ai ngờ rằng một tiểu hài tử chỉ mới năm tuổi lại có thể bò lên một cành cây cao hơn mình mười

thước trên thân đại thụ, ẩn núp trong tàn lá um tùm.

Thiên Chi Diên đánh cái ngáp chuẩn bị nằm xuống, bỗng cành cây động đậy, nàng lặn người, chưa xác định rõ chuyện gì đang xảy ra thì liền rơi vào vòng ôm ấm áp thật chặt. Người đó động thân một cái đã ôm Chi Diên nhảy xuống đại thụ.

Trong lòng Thiên Chi Diên hốt hoảng, người này có thể phát hiện nàng đang ẩn thân ở trên cây, đúng là cao thủ!

“Sao lại bỏ lên cây cao như vậy?”

Giọng nói dịu dàng mà hấp dẫn, thật dễ nghe! Thiên Chi Diên nhủ thầm trong bụng: giọng nói dễ nghe như vậy, chắc diện mạo cũng không đến nỗi nào.

“Muội cũng biết chọn chỗ đây, trốn trên cây trong cung của ta, khó trách sao bọn chúng không tìm được.”

Thiên Chi Diên thầm nghĩ: tình cờ thôi, chỗ này yên tĩnh rất thích hợp để ngủ nên ta mới đến đây.

Nàng ngo ngoáy trong lòng người ta hồi lâu, sau đó mới chậm rãi mở đôi mắt còn ngái ngủ. Nàng chột tròn xoe mắt nhìn, đôi nhãn mâu sáng ngời, con ngươi màu nâu sẫm như lòng đại dương. Về mặt ôn hòa như gió đủ sức gây kinh ngạc người lướt qua cũng vừa khiến họ cảm thấy bình tâm nhẹ nhàng. Đây là ấn tượng đầu tiên mà hắn đem lại cho nàng.

“Tĩnh rồi sao?”

Giọng nói người đó vẫn dịu dàng, nhìn thấy Thiên Chi Diên tỉnh lại, trong mắt đầy yêu thương và vui mừng.

Thiên Chi Diên gật đầu, si ngốc nhìn trân trân người ta. Đầu óc nàng hiện đang trống rỗng nhưng trái tim lại nhảy nhót tung tăng. Mỹ nam kia! Ôi, nàng thích nhất là mỹ nam!

Nàng vừa ngo ngoáy vừa tiện thể “do thám” thân thể người ta. Chà, cơ thể khá đây, ắt hẳn là người hay luyện võ. Bằng không sao thân thủ có thể phi tuốt lên thân cây để nàng khám phá được? Ồ, người hắn còn rất ấm áp, tỏa mùi thơm nhàn nhạt nữa.

Thiên Chi Diên phấn khích nhưng nàng phải kiềm chế trái tim bé nhỏ đang cuồng loạn, sợ nó kích động quá mà chết mất. Thật là thứ phản chủ, nàng cảm thấy khinh bỉ luôn trái tim của mình.

Đang chìm trong cảm giác sung sướng, Thiên Chi Diên đã được đặt trên một chiếc giường mềm mại, nàng đảo mắt nhìn quanh gian phòng xa lạ ấy. Người đó đã tiến gần bên nàng, nhẹ nhàng tháo giày cho nàng. Hắn khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi, là thời gian mơ mộng nhất. Chắc, chuyện đó làm nàng liên tưởng đến những cảnh tượng không mấy hay ho rồi. . .

Không khí mập mờ như vậy, đối tượng hoàn mỹ như vậy, thời gian thích hợp như vậy, thế mà bị thân thể nhỏ bé này phá hỏng hết. Thiên Chi Diên, sao ngươi không lớn hơn chút nữa, chỉ chút nữa thôi!

“Có đói bụng không?” Người đó hỏi.

Thiên Chi Diên nháy mắt mấy cái, người nhìn mắt ta này, như lang như hổ thế này thì ngay tức khắc, ngươi sẽ biết ta có đói hay không.

“Thế nào?” Người đó rõ ràng không hiểu tín hiệu của nàng.

“Đói. . .” Cổ họng Thiên Chi Diên rống đê xuống phát ra tiếng nói nhỏ nhất có thể.

Người đó cười dịu dàng với nàng một tiếng, nói: “Ta sẽ phái người chuẩn bị món.”

Trái tim bé nhỏ của Thiên Chi Diên lại nhảy căng lần nữa. Hắn vừa cười với nàng, là muốn dụ dỗ nàng phạm tội phải không?

“Sau này không nên một mình bỏ lên nơi cao như vậy, rất nguy hiểm, có biết hay không?”

Thiên Chi Diên gật gật đầu, bỗng nhiên lại lắc đầu.

Người đó thờ dài một hơi, xoa xoa cái đầu nhỏ, bảo: “Ta biết muội đã chịu nhiều khổ cực, biết muội vừa suýt chết. May là muội vẫn còn sống. Và may là, ta trở về còn có thể được gặp lại muội.”

Thiên Chi Diên chớp mắt, dường như mối quan hệ giữa người này và nàng không bình thường thì phải!

Người đó tiếp tục: “Sau này có ta ở đây, ta sẽ không để bất kì kẻ nào bắt nạt muội. Chuyện ngày hôm nay sẽ không xảy ra lần thứ hai.”

Thiên Chi Diên vươn người ôm lấy cánh tay hắn, ăn chút xiu đậu hũ.

Cung nữ nhanh chóng dọn bữa đến, người đó bế Thiên Chi Diên đặt lên đùi, sau đó dùng đũa gắp một miếng thịt, đút vào miệng nàng.

Thiên Chi Diên hưởng thụ tựa vào người hắn, mở miệng ngoạm com nước hắn đút cho. Thế nào gọi là com đến há miệng? Chính là đãi ngộ mà Thiên Chi Diên đang được nhận này đây, hơn nữa người đút com còn là mỹ nam, không những vị giác được hưởng thụ mà thị giác cũng được phục vụ, tâm tình

đương nhiên rất thỏa mãn.

Dạ dày nhỏ bé của nàng nhanh chóng được nhồi căng, nàng sờ cái bụng tròn trĩnh của mình hài lòng liếm liếm xung quanh miệng. Người đó vừa đặt bát đĩa xuống thì nàng đã nghe tiếng thái giám truyền đến: “Hoàng thượng giá đáo. . .”

Trong lòng nàng hơi hốt hoảng, sao lại đến nhanh thế này?

Thiên Tinh Hàn khoác chiếc áo long bào vàng lấp lánh tiến nhanh vào căn phòng, không kiên nhẫn chờ đợi những lễ nghi rườm rà đúng mực nữa, ông ôm luôn Thiên Chi Diên đang trong lòng người đó.

“Rốt cuộc cũng tìm thấy con.”

Thiên Chi Diên khó thở vì Thiên Tinh Hàn ôm mình chặt quá, vừa nói xong câu đó thì ông cũng thở phào một hơi.

“Để phụ hoàng đưa con về.” Thiên Tinh Hàn xoay người định cất bác.

“Phụ hoàng, nhi thần thỉnh cầu phụ hoàng giao Chi Diên cho nhi thần, để nhi thần có thể chăm sóc cho muội ấy.” Người đó quỳ trên mặt đất, ngăn cản bước chân của ông.

Phụ hoàng? Nhi thần? Trái tim bé nhỏ của Thiên Chi Diên tan vỡ trong nháy mắt, mỹ nam này là ca ca của nàng ư?

“Hoài Hạo, con vừa mới trở về cung, vẫn nên nghỉ ngơi một lúc đi.”

“Phụ hoàng, chuyện ngày hôm nay người cũng đã chứng kiến, muội ấy không thể không có ai chăm sóc!”

“Trẫm tự có tính toán.”

“Phụ hoàng, không còn cách nào khác nữa rồi. Hôm nay nháo nhào như thế, Chi Diên không thể ẩn giấu được nữa.”

Trong khi Thiên Chi Diên đang chìm trong cảm giác đau khổ của “thất tình”, nàng bỗng phát hiện toàn thân hoàng đế đã cứng đờ.

“Trẫm sẽ có chừng mực.”

“Phụ hoàng, nỗ lực của người không thể nào đối phó được với tất cả các tình huống, quan tâm tới từng người được.” Lúc đầu điềm tĩnh, bây giờ Thiên Hoài Hạo trở nên cứng rắn lạ thường.

Thiên Chi Diên bĩu môi, không đối phó được với mọi tình huống tất là sẽ có chuyện ngoài ý muốn? Không quan tâm tới từng người được nghĩa là sẽ có người gặp chuyện không may?

Thấy trong từng lời nói của Thiên Hoài Hạo ám chỉ điều gì đó, Thiên Tinh Hàn giận dữ đến bốc khói, ông quát lớn: “Hỗn xược!”

“Nhi thần không dám.” Thiên Hoài Hạo rõ ràng không hề e sợ trước con thịnh nộ của hoàng đế, hắn vẫn điềm đạm giải thích: “Lần này nhi thần trở về là vì chuyện điều trị của Chi Diên.”

“Điều trị?” Thiên Tinh Hàn bình tĩnh hỏi.

“Nhi thần đã tìm được công tử Tương, cũng đã mời được y đến.”

Thiên Tinh Hàn vô cùng ngạc nhiên trước thông tin này: “Công tử Tương? Hắn đến đây thật sao?”

“Vâng, hắn đã lên đường rồi, nhi thần tin rằng y sẽ có cách chữa trị. Vì vậy, xin phụ hoàng hãy giao Chi Diên cho nhi thần.”

“Chuyện này hắn bàn sau, việc tiếp đón công tử Tương tùy con lo liệu.”

“Phụ hoàng. . .”

Không đợi Thiên Hoài Hạo đáp lại, Thiên Tinh Hàn đã ôm lấy Chi Diên bước nhanh ra ngoài.

Trái tim bé nhỏ đang tan nát đã thôi quấy rầy chủ nhân của nó, bây giờ nàng chỉ tựa vào người Thiên Tinh Hàn và nghĩ về đoạn đối thoại vừa rồi. Nàng có bệnh gì cần điều trị ư? Tại sao nàng lại không phát hiện một chút nào?

Công tử Tương? Bộ não thông minh bắt đầu suy đoán, hình như đây là cái tên rất lừng lẫy?

Giờ đây Thiên Chi Diên có nghĩ như thế nào cũng không đoán ra được sau này nàng sẽ bị thất bại thảm hại trong tay tên công tử Tương ấy, đúng là một sự sỉ nhục không hề nhỏ đối với đệ nhất sát thủ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13: Sương Mù Mờ Mịt

Thiên Tinh Hàn ôm Thiên Chi Diên vào phòng đã thấy nàng ngủ say, liền đặt nàng lên giường, đắp kín chăn.

Ngồi trước giường, ông bỗng thở dài: “Chi Diên, trăm nên bảo vệ con như thế nào đây? Cảm giác dốc hết toàn lực mà vẫn không thể bảo vệ được một người, trăm không muốn trải qua nữa.”

Thiên Tinh Hàn xoay người dặn dò Lưu Hà chăm sóc Thiên Chi Diên xong sau liền rời khỏi phòng.

Người đi đèn tắt, hai mắt tinh nghịch bỗng hé mở.

Thân thể của nàng có bệnh gì khó chữa trị sao? Nàng quý trọng cái mạng nhỏ của mình nhất, phải điều tra ra được rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra. Nếu hoàng đế và Thiên Hoài Hạo không muốn kể cho nàng biết, vậy thì nàng phải tự thân vận động đi thăm dò thôi.

Thiên Chi Diên cột nghiêng chiếc túi nhỏ bên thân, lộn người mò mẫm trong bóng đêm lên ra ngoài. Từ sáng đến giờ được dưỡng sức và ăn uống no nê, hiện giờ nàng đang sung sức gấp mười lần bình thường.

Thoáng chốc, nàng đã đến Thục Phương cung, nơi mà Ân hoàng hậu từng sinh sống. Chỗ này vô cùng hoang lương, dưới ánh trăng mờ ảo chỉ còn thấy toàn là cỏ dại cây khô, không vết tích con người, hết sức tiêu điều. Gió đêm thổi qua khiến người ta phải nổi cả da gà.

Thiên Chi Diên thở dài thườn thượt, cho dù khi còn sống có huy hoàng đến cỡ nào, bây giờ chỉ là đồng hoang tàn.

Vì thế, nàng cũng không cần biết sau khi mình chết đi sẽ như thế nào, nàng muốn mình sống để được hưởng thụ, làm tất cả mọi chuyện bản thân mong ước, sống một cách tốt nhất!

Thiên Chi Diên từ từ bước vào tấm điện lớn nhất trong Thục Phương cung. Nếu như nàng đoán không nhầm, trong tấm điện của Ân hoàng hậu, mẫu thân của nàng, sẽ có một ít manh mối nào đó.

Nàng tiến vào tấm điện, vừa muốn bắt đầu điều tra thì nhờ ánh trăng sáng mờ, bỗng vô tình phát hiện trên chiếc hoa đặt trên bàn có dấu vân tay.

Dấu vết rõ ràng như thế này chứng tỏ chủ nhân của nó mới để lại gần đây, nơi này hoang tàn tất nhiên sẽ không bao giờ có người lui tới. Chẳng lẽ chỗ này ngoại trừ nàng, còn có người khác đột nhập? Là ai chứ?

Ngay lúc đó, Thiên Chi Diên nghe tiếng bước chân đang tới gần. Nàng nhanh chóng xoay người, trốn dưới cái bàn ngay góc phòng. Nàng cố gắng tập trung tinh thần, quan sát kĩ lưỡng mọi tình huống đang xảy ra.

Mấy giây sau, trước mắt nàng xuất hiện một đôi giày màu đen. Người đó đi ra từ phía sau tấm bình phong, chuyển từ chiếc giường đến vách tường bên này.

Thiên Chi Diên suy đoán dấu vân tay trên chiếc bình hoa ấy ắt do hấn để lại, chắc chắn là hấn đã kiểm tra chiếc giường, không có manh mối gì mới lần mò đến vách tường bên này.

Đây là người nào? Đang tìm kiếm thứ gì? Từ động tác cực kỳ thành thạo, Thiên Chi Diên khẳng định rằng hấn đến nơi này không dưới một lần.

Đôi mắt lạnh lợi đảo một vòng, nàng mò mẫm chiếc túi, cẩn thận lấy ra con dao mà Thiên Hoài Sở đã đưa, chuẩn bị tập kích sau lưng hắc y nhân kia.

Thân thể vừa mới động dậy một chút, bỗng nhiên có người đưa tay đè vai nàng xuống. Trong lòng nàng run lên, chẳng lẽ mình đã bị phát hiện?

Theo phản xạ, nàng nắm chặt con dao trong tay, định quay đầu dùng tốc độ nhanh nhất để chống trả. Vừa quay đầu, nàng liền bị bịt miệng lấy, con dao đang giấu chặt vừa mới giờ lên lại bị rút xuống. Cánh tay của nàng vô tình va phải cạnh bàn.

“Cạch”

“Ai?” Hắc y nhân đó cảnh giác quay đầu, từ từ tiến về cái bàn bên phía này.

“Người làm gì đấy?” Ở sau tấm bình phong, một tên hắc y nhân nữa lại xuất hiện, đối diện với người đó.

“Ta vừa mới nghe thấy tiếng động.”

“Chúng ta đã kiểm tra kĩ rồi, không có ai cả. Phòng này đã lâu không có ai ở, không chừng là do con chuột quậy phá, sợ làm gì, mau tìm tiếp đi.”

“Tìm kiếm năm năm rồi mà có kết quả gì đâu, ta cũng không còn nóng ruột nữa. Dù sao vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.” Vừa dứt lên, hắc y nhân kia nắm thanh trường kiếm, chậm chậm tiến về phía bàn góc tường.

Trong lòng Thiên Chi Diên bỗng hốt hoảng lần nữa. Nếu hắc tử đây kiểm tra thì chắc chắn sẽ phát hiện ra nàng. Đôi mắt sang rực đảo quanh, nàng nhếch khóe miệng, cứ nắm chặt con dao trong tay, đợi hắc tử vừa thấy nàng, nhất định phải ra tay nhanh gọn cắt cổ hắc tử.

Tên hắc y nhân thứ nhất từng bước tới gần, tên còn lại vẫn đứng ngay chỗ cũ ngó hắc tử, không động chân. Thiên Chi Diên thầm mừng một chút, hạ một tên trước rảnh tay đối phó tên còn lại, giải quyết từng chút một.

Còn một bước nữa là hắc y nhân thứ nhất sẽ tới ngay chỗ bàn này, Thiên Chi Diên cũng đã chuẩn bị kỹ càng để tấn công bất ngờ.

“Các ngươi là ai?”

Giọng nói dịu dàng mà đầy mê hoặc, hai tên hắc y nhân sắc mặt rét lạnh vừa quay đầu lại thì Thiên Hoài Hạo đã bắt đầu tấn công.

Hai tên đó liền rút kiếm đối phó với Thiên Hoài Hạo. Chứng kiến cảnh tượng này, Thiên Chi Diên thờ dãi trong lòng, võ công của Thiên Hoài Hạo đúng thật cao cường, một chọi hai chẳng hề nao núng.

Việc này có phải là anh hùng cứu mỹ nhân không nhỉ? Đôi môi hơi mở tùm tùm cười.

Hai tên hắc y nhân kia không muốn kéo dài cuộc chiến, phối hợp với nhau, nhắm đến khung cửa sổ nhảy ra ngoài tẩu thoát mất.

Thiên Hoài Hạo thất vậy, vừa mới động thân định theo, thì bỗng nghe một tiếng “cốp”. Hắc tử quay đầu, tiến tới gần chiếc bàn ngay góc phòng.

Đang chuẩn bị gờ tay, hắc tử phải đột ngột thu chiêu lại.

“Chi Diên?” Thiên Hoài Hạo kinh ngạc ôm nàng đang ngồi trên mặt đất, ân cần hỏi: “Sao muộn thế này muội lại ở đây?”

Thiên Chi Diên xoa xoa cái đầu đang u một cục, đối diện với đôi mắt ngạc nhiên của Thiên Hoài Hạo, bỗng miệng chu lên, nước mắt long lanh tạo nên một khuôn mặt đang vô cùng ủy khuất.

“Ta. . .” Thiên Chi Diên tiếp tục xoa xoa đầu mình, thút thút nói: “Ta nhớ mẫu hậu. . .”

“Bạn nhỏ ngốc nghếch” Thiên Hoài Hạo lòng mềm nhũn, ôm Thiên Chi Diên thật chặt mà dặn dò: “Sau này có nhớ mẫu hậu thì báo với ta một tiếng, ta sẽ đưa muội đến đây, không nên tự ý đi một mình nữa, chỗ này không an toàn, muội hiểu chưa?”

Thiên Chi Diên chớp chớp đôi mắt long lánh nước, gạt đầu.

“Muội biết không, vừa rồi vô cùng nguy hiểm. Nếu bị bọn chúng phát hiện, ta không đến kịp nữa thì bây giờ rất có thể muội đã mất mạng rồi!” Thiên Hoài Hạo thờ dãi nặng nề.

Thiên Chi Diên chỉ tựa vào lòng hắc tử không nói lời nào, nàng có thể cảm giác được ngữ khí của hắc tử mang đầy ưu tư và sợ hãi.

“Sau này muội không được tùy tiện như vậy, không được chạy lung tung nữa, được không?” Thiên Hoài Hạo căn dặn, có vẻ là cầu xin nhưng vô cùng thành khẩn.

“Vâng, Chi Diên nghe theo.” Về mặt ai kia tỏ vẻ rất vâng lời.

“Đầu đụng phải bàn rồi à? Còn đau không?”

“Đau lắm. . . Thôi cho nó bay đi. . .” Thiên Chi Diên nhận ra là tuy hắc tử là ca ca của mình nhưng nàng vẫn được tùy ý chiếm tiện nghi của hắc tử.

“Được, thôi nó bay đi cho muội, chúng ta trở về thôi.”

Lúc Thiên Hoài Hạo ôm Thiên Chi Diên rời khỏi tầm điện, trong khi đang tựa vào lòng hắc tử, nàng đưa mắt quan sát dưới gầm bàn, nơi đó đã trống rỗng.

Lão Thất, sao hắc tử lại trốn ở đây kia chứ? Khi ấy, hắc tử đề nàng lại là vì biết bên trong tấm bình phong còn một tên hắc y nhân nữa, cho nên hắc tử không muốn nàng lộ diện với chúng.

Nhưng vì sao, lúc Thiên Hoài Hạo đuổi theo đám hắc y nhân đó, hắc tử lại đẩy nàng để nàng đập đầu vào chân bàn, sau đó tự thân thoát khỏi?

Và còn nữa, tại sao đêm hôm khuya khoắt, Thiên Hoài Hạo lại ở nơi này?

Quá nhiều câu hỏi nhưng hàng mi Chi Diên đã rũ xuống, nàng ngơ ngậy trong lòng Thiên Hoài Hạo mấy cái liền nhắm hai mắt lại.

Q.1 - Chương 14: Thay Trời Hành Đạo

Hôm sau, vừa hé mở hai mắt, Thiên Chi Diên đã thấy được bầu trời xanh ngắt, không gọn chút mây. Nghĩ về chuyện đêm qua, nàng sẽ không bỏ quên đâu, nhưng mà chuyện trước mắt bây giờ là cứ làm một đứa trẻ năm tuổi trước mặt người khác cái đã. Sau khi Lưu Hà hầu hạ nàng rửa mặt sạch sẽ, nàng lại thực hiện cuộc đào tẩu lần nữa, chuẩn bị chuồn đi chơi.

Nhưng hôm nay thật kì lạ! Bình thường Lưu Hà sẽ đứng canh giữ ngay cửa, phòng khi nàng trốn thoát ra ngoài, không ngờ từ cửa phòng cho đến đại môn vẫn không thấy bóng dáng của thị đâu.

Thiên Chi Diên xoa xoa cằm, việc này không hợp lí, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra rồi?

Mà thôi, nàng vẫn mở đại môn, chạy ra ngoài chơi như thường. Trên đường đi, những người mà nàng bắt gặp đều có khuôn mặt vui vẻ đến kì lạ. Nếu là cung nữ thì hai má hồng hào hơn, nếu là thái giám thì trong mắt họ đầy sự chờ mong.

Tình huống gì thế này?

Thiên Chi Diên thấy mấy cung nữ đó đang vui vẻ bàn tán gì đó, nàng muốn lên lại gần để nghe trộm một chút. Không ngờ nàng vừa tiến đến gần, họ lập tức dừng cười to, thì lễ với nàng.

“Nô tỳ tham kiến Cửu công chúa.”

Thiên Chi Diên sững sờ nhìn chúng cung nữ. Trước kia, bọn chúng luôn nhìn nàng bằng ánh mắt coi thường mà, sao hôm nay lại có phần sợ hãi thế kia?

Nếu nàng đứng nghe thì chắc bọn họ sẽ không bán tán nữa. Nghĩ vậy, nàng vẩy vẩy tay ý bảo là cho lui, mấy cung nữ đó thấy thế liền thi lễ, sau đó liền chạy biến đi nhanh lẹ vô cùng.

Thiên Chi Diên cảm thấy tò mò, thế nào mà sau một đêm, thái độ của đám cung nữ đối với nàng lại có sự thay đổi lớn đến thế? Mà họ đang bàn tán về chuyện gì thế nhỉ?

Nàng bước thêm đoạn đường nữa, vẫn thấy rất nhiều cung nữ về mặt đang vui vẻ phơi phới, sau khi thấy nàng lại hoàn toàn biến mất.

Nghĩ ngờ quá!

Đôi mắt thông minh lại đảo một vòng, nàng bèn chạy nhẹ nhàng đứng núp sau hòn non bộ, im lặng nghe những cung nữ đang quét dọn nơi đó xì xào.

“Các người có thấy qua công tử Trương chưa? Nghe nói ngày hôm qua công tử đã đến hoàng cung, nghỉ ngơi một đêm, tối nay hoàng thượng sẽ tổ chức yến tiệc chiêu đãi đó.” Một cung nữ hào hứng tiết lộ, má phỉm hồng.

“Đời này mà ta có cơ hội được gặp công tử Trương, có chết cũng đáng!” Một cung nữ khác e thẹn thốt lời.

Thiên Chi Diên trừng lớn hai mắt, có phải không đó? Con gái gì mà mê trai dữ thế? Thiên Chi Diên bĩu môi khinh thường chuẩn bị quay đầu đi, bọn họ lại bàn tán tiếp, chân nàng cũng dừng bước.

“Công tử Trương phong hoa tuyệt thế, danh tiếng lừng lẫy cửu châu. Nghe đồn công tử có dung mạo kinh động thiên nhân, học thức lại uyên bác cao thâm, hơn nữa quyết đoán mưu lược, được lòng cả thiên hạ này. Người bình thường thấp hèn như chúng ta sao có thể tự tiện gặp công tử được!”

Thiên Chi Diên xoa xoa cằm, phong hoa tuyệt thế, danh mã cửu châu? Có vẻ hơi khoa trương quá? Nàng không tin, chỉ là tin đồn sao có thể chắc chắn được!

“Đúng vậy a đúng vậy a, công tử là đệ tử duy nhất của Thiên Ki lão nhân. Nghe đồn là từ nhỏ công tử đã du tẩu giang hồ, mười một tuổi phá giải trận pháp của U Cốc mà danh chấn thiên hạ, mười ba tuổi lại chặn được nguy cơ quân hùng hôn chiến Cửu Hoa Sơn, mười lăm tuổi nghĩ ra kế sách đối phó ở Bắc Mực chiến trường để quân ta đại thắng!”

“Ôi chao, mặc dù tin này ta đã nghe không dưới ngàn lần, nhưng bây giờ nghe lại vẫn rất hào hứng. Năm nay, công tử chỉ mới mười lăm tuổi, vừa trở về từ chiến trường Bắc Mực. Nếu có thể được gặp công tử thì đời này xem ra không uổng phí!”

Thiên Chi Diên nhớ lại, ngày hôm đó Thiên Hoài Hạo bảo đã mời được công tử Trương đến chữa bệnh cho nàng, y thật sự vạn năng như vậy? Là một cô gái dùng lí trí để suy xét, Thiên Chi Diên tuyệt đối sẽ không tin vào những lời đồn đãi dễ dàng.

Nàng bĩu môi xoay người rời khỏi. Trên đường đi, nơi nào có người là nơi đó nghe loáng thoáng đại danh của công tử Trương.

“Nghe gì chưa? Hôm nay, Thục phi, Đức phi, Lệ phi và nhiều phi tần khác mời công tử Tương đến Lăng Tiêu các để thỉnh giáo cảm nghệ của công tử đó. Tài cảm nghệ của công tử khắp thiên hạ không người nào có thể so sánh được, chúng ta mà ở đó hiện giờ là hạnh phúc rồi!”

“Thật sao? Ta cũng muốn đi xem thử.”

“Bây giờ mà đi được gì nữa? Còn chỗ đứng nào đâu! Bên ngoài Lăng Tiêu các, kể các bụi cỏ đều sớm đầy người hết rồi!”

“Tiếc thật đấy. . .”

Thiên Chi Diên tức giận bề một cảnh cây kêu “răng rắc”, sau đó ném xuống đất. Cái gì phong hoa tuyết thể, danh mã cửu châu kia chứ, chỉ toàn là người truyền miệng rồi thôi phồng lên cả thôi. Nàng khinh thường, rất khinh thường.

“Cho các ngươi biết thêm một tin kinh thiên, ta vất vả lắm mới hỏi thăm được, không được truyền đi nha.”

“Mau nói, mau nói!”

“Công tử Tương sẽ đến Thường Xuân uyển!”

“Thật sao? Ta nhất định phải đi đến đó mới được!”

“Bây giờ công tử không ở đó, đang truyền thụ cảm nghệ cho các phi tần ở Lăng Tiêu các rồi.”

“Không sao, nhìn chút xiu thôi cũng đủ rồi. Đời Tiểu Lý Tử ta ngoại trừ công tử Tương chưa từng sùng bái ai thế cả.”

“Thôi đi, ngươi tu mười đời chưa chắc giống được người ta.”

“À, đức hạnh đó, Tiểu Quế Tử, ngươi cũng đâu giống?”

Thiên Chi Diên thở dài thườn thượt. Cả ngày hôm nay, toàn bộ hoàng cung đều tràn ngập tin tức của công tử Tương. Y thật hấp dẫn cả nam lẫn nữ, nổi tiếng còn hơn cả minh tinh siêu sao nữa!

Thiên Chi Diên cuộn tay thành nắm đấm, công tử Tương tài giỏi thật vậy? Nàng không tin! Đến hoàng cung mà chạy đến chỗ đám phi tần tần ấy, công tử Tương có gì tốt chứ? Nhất định là mua danh bán dục rồi còn gì!

Đồ giả tạo, đừng có trách nàng! Nàng muốn thể thiên hành đại, diệt trừ yêu nghiệt. Nàng sẽ dùng chân tướng thật sự dùng những lời đồn đại này lại, phải công hiến chút sức lực cho thế gian sạch sẽ hơn. Thiên Chi Diên nàng đã trừng trị bao nhiêu người rồi, đương nhiên sẽ không bỏ qua hần ta!

Quyết định xong, đôi mắt lạnh lợi đảo một vòng, bây giờ y đang ở Lăng Tiêu các với mấy phi tần? Và chút nữa mới đến Thường Xuân uyển?

Hiện giờ công tử Tương không ở tại Thường Xuân uyển cho nàng thời gian và cơ hội rồi. Nàng vỗ vỗ chiếc túi nhỏ, ung dung hướng đến Thường Xuân uyển.

Quả nhiên, dọc trên đường đến đó, Thiên Chi Diên thấy được bao nhiêu là người ẩn ẩn núp trong bụi cỏ, sự nổi tiếng của công tử Tương đã đạt đến đỉnh điểm phần nộ trong lòng nàng! Nàng không thể đợi thêm nữa, lương tâm thúc giục nàng nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, vạch trần công tử Tương này!

Sau khi bố trí đầu vào đây trong Thường Xuân uyển, Thiên Chi Diên vỗ vỗ tay, nhìn lại cười đắc chí, này không khiến ngươi chết thì cũng làm ngươi rách da! Nàng gạt đầu hải lòng, sau đó rời khỏi.

Tối nay sẽ khiến ngươi lộ nguyên hình! Nàng tủm tỉm cười.

Sắp xếp ổn thỏa hết, Thiên Chi Diên cảm thấy nhẹ nhõm mà cười khóa trá. Thì ra cảm giác làm chuyện tốt lại tuyệt như thế! Mặc dù kiếp trước nàng giết người, phí phạm tiền, vô tình nhưng không thể mặt sát trái tim lương thiện của nàng nhé!

Từ trước tới giờ, nàng chưa hề thấy mình có thành tựu gì cả, xem ra kiếp này nàng đã làm nhiều việc tốt, còn suy nghĩ vì thiên hạ đại sự. Nàng thật sự quá vĩ đại!

Bây giờ có nghe câu nào nhắc đến công tử Tương, nàng không thấy chói tai nữa, ngược lại cảm thấy rất là mong đợi, tâm tình sáng khoái vô cùng! Thiên Chi Diên vui sướng ngâm nga vài câu hát, vừa đi vừa nhảy nhót trên đường về.

Bỗng có tiếng đàn cầm du dương từ nơi nào đó lạc đến, trong veo dưới ánh mặt trời như mùa xuân xinh tươi, thấm vào tận tim.

Thiên Chi Diên dừng bước chân, cố gắng đi tìm nơi xuất phát tiếng đàn ấy.

Ồ, từ Trọng Hạ uyển sao?

Nàng bước vào cửa, cảnh tượng bên trong khiến nàng ngẩn ngơ không chớp mắt, hồi lâu vẫn chưa định thần lại được.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15: Đùa Giỡn Mỹ Nhân

Giữa khoảng sân trong Trọng Hạ uyển, làn gió thoảng thổi qua những cánh hoa trên cây lê gần đó, một vài đóa hoa trước khi rơi phải mưa vài điệu mới chịu hạ xuống đất.

Dưới cành lê, một người đang lặng yên ngồi đấy. Mái tóc dài đen như mực, dưới đôi lông mày thẳng tắp là đôi mắt đen lay láy, nhìn gần thì trong suốt như dòng suối nhỏ, nhìn xa lại thấy sâu thẳm như đại dương mênh mông. Một dung nhan tuyệt thế khuynh thành, tư thế ngồi càng tôn thêm vẻ cực độ tuyệt mỹ trên người y, tựa như thần tiên giáng trần.

Cây trăm màu trắng cài trên mái tóc dài giống như được gọt giữa từ tảng băng ngàn năm, rất phù hợp với khí chất của y tạo nên một bức tranh hoàn hảo.

Ngón tay thon dài của y tao nhã trượt trên dây đàn, khi ngón tay khẽ chuyển động thì y đã gây lên một khúc nhạc động lòng người.

Thiên Chi Diên tròn to mắt. Nàng không hề ngờ rằng trên đời này lại có người đẹp đến nhường vậy, có thể tự bộc lộ khí chất của bản thân đến đỉnh điểm.

Trái tim nhỏ bé của nàng kích động đến không kiềm nổi, bàn tay nhỏ bé vừa cố gắng giữ yên nó đập đúng nhịp, vừa lau lau cái mũi để máu đừng chảy xuống đất.

Mỹ nhân kia, mỹ nhân kia, thế gian này có một mỹ nhân tuyệt sắc đến vậy sao?

Lòng háo sắc của Thiên Chi Diên nổi dậy, xoa xao cảm suy nghĩ làm thế nào để lọt vào mắt xanh của mỹ nhân. Đôi mắt lạnh lợi đảo một vòng, nàng chỉnh trang y phục, vuốt lại đầu tóc, sau khi hít thở sâu một hơi liền ung dung đi về phía mỹ nhân.

Đi tới trước gót chân của mỹ nhân, nàng mở to mắt chớp chớp, nở một nụ cười duyên dáng, cố gắng tỏ vẻ khả ái nhất có thể.

Mỹ nhân ngược thấy nàng bước tới liền ngưng tiếng đàn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ấy mà mở miệng cười nhẹ nhàng.

Nụ cười ấy của mỹ nhân đã hớp mất hồn của Thiên Chi Diên, đạo mạo làm gì chứ, lễ nghĩa tự trọng để chi vậy, toàn bộ vứt qua một bên hết đi.

“Mỹ nhân, người trông thật xinh đẹp đó!”

Thiên Chi Diên chưa nghĩ mà đã mở miệng, đây quả thật đùa bỡn trắng trợn mà!

Mỹ nhân hơi kinh ngạc nhưng cũng mỉm cười gật gật đầu.

Thiên Chi Diên thấy tính tình mỹ nhân cũng ôn hòa, nàng quyết định lui một tiến mười, bò lên đùi mỹ nhân rồi cọ cọ vào lòng y. Nằm yên thoả mãn, nàng ngửi thấy hương thơm của hoa lê, ngọt dịu tươi mát khiến nàng dễ chịu vô cùng.

Ngày hôm nay là ngày gì mà sao lại đảo lộn hết thế này? Chẳng lẽ ông trời thấy nàng gan dạ dũng cảm, thay trời hành đạo, diệt trừ yêu nghiệt mới tặng mỹ nhân cho nàng?

“Mỹ nhân, sao người lại ở đây đàn một mình?”

Thiên Chi Diên bắt đầu ngọ nguậy, thân thể nhỏ nhỏ mềm mại trong lòng người khác không an phận lần mò khắp nơi, bàn tay bé tí từ từ chạm đến ngực của mỹ nhân.

Ồ! Lòng ngực săn chắc, nhất định có cảm giác rất an toàn!

“Tại hạ nhàn rồi không chuyện để làm, mới tự ý đến đây gảy vài khúc.”

Người đẹp, giọng cũng đẹp. Thiên Chi Diên nghe giọng nói này cảm thấy trong lòng như lạc vào sa mạc Sahara mấy ngày bỗng tìm được nguồn nước thanh mát.

Nàng bị sắc đẹp mê hoặc che lấp luồng suy nghĩ, cứ chột nghĩ gì thì nói đó. Khi thấy mỹ nhân cũng không định tránh xa mình, nàng đâm chọc trong lòng mỹ nhân, buột miệng hỏi: “Người có nghe qua danh của công tử Tương chưa?”

“Tại hạ đã nghe qua.”

“Ta cho biết người nha, công tử Tương chỉ là tên hữu danh vô thật. Mới tiến vào hoàng cung hắn đã chiêu gọi cả đồng phi tằm nghe hắn đàn, suốt ngày chìm trong son phấn, đúng là đồ mua danh bán dục, tầm thường cùng cực. Còn người thì khác hắn, người giỏi hơn hắn nhiều. Hắn là bạn phụ nữ, người là công tử như ngọc.”

Khóe miệng của mỹ nhân bỗng vừa lệch vừa giật.

Thiên Chi Diên ngồi trong lòng mỹ nhân nên không thấy dáng vẻ của y, nhưng nàng cảm nhận hành động, nghĩ chắc mỹ nhân lại đang cười nhẹ nữa.

Trong lòng nàng hết sức đắc ý, lần này hạ mình nịnh nọt để mỹ nhân vui vẻ là có thể tiến thêm một bước để thiết lập quan hệ rồi, gặp gỡ ban đầu như vậy là quá ấn tượng, hắn sẽ không tránh xa mình đâu nhỉ? Suy đoán đó làm Thiên Chi Diên rất vui vẻ.

Nàng vốn hiểu rõ các nguyên tắc cơ bản để giao tiếp lẫn nhau mà.

“Ta tên là Thiên Chi Diên, năm tuổi, ta thích ăn đồ ngọt, rảnh rỗi đến không có chuyện gì làm thì ườn bụng phơi nắng, nghe một khúc nhạc. Khúc mà mỹ nhân vừa đàn là đoạn ta thích nhất.”

Mỹ nhân cười gật đầu.

“Xin hỏi phương danh của mỹ nhân?” Nàng hỏi.

“Tại hạ bất tài, là bạn của phụ nữ, Thẩm Vân Tương.”

Nụ cười của Thiên Chi Diên nhảy mất cứng đờ trên gương mặt. Phản ứng đầu tiên của nàng là gì mới phải đây? Đúng rồi, nàng muốn giết người, muốn giết người!

Thiên Chi Diên tức giận rút bàn tay đang đặt trên người mỹ nhân về, à không, là trên người Thẩm Vân Tương.

“Ha ha, ta phải quay lại, Lưu Hà chắc đang đi tìm, ta về trước đây.”

Không đợi Thẩm Vân Tương trả lời, Thiên Chi Diên nhảy xuống người y, nhanh chân bỏ chạy. Nàng chạy một mạch như điên, cách Trọng Hạ uyển mười dặm mới yên tâm dừng lại.

Nàng tựa thân trên một hòn no bộ, bàn tay tí xiu vỗ vỗ ngực để khí huyết lưu thông ổn định lại. Sao có thể mất mặt đến thế? Thiên Chi Diên, người bị sắc đẹp che mắt trí óc rồi!

Nàng ôm mặt, cảm thấy vô cùng ám ức.

Bỗng phía sau hòn bộ có mấy tiếng trò chuyện khe khẽ.

“Nè, người biết gì chưa? Thật ra hôm nay công tử Tương không có đến Lăng Tiêu các!”

“Biết rồi, đáng ghét quá đi, không biết là ai đồn nhảm nhí như vậy, nào là công tử Tương sẽ tới Lăng Tiêu các, hại ta sáng sớm đã ngồi bệt chờ ở đó, mãi không thấy người đâu.”

“Đã bảo mà, người bình thường như chúng ta đâu để gì gặp được công tử!”

Khuôn mặt nhỏ tẹo của ai kia càng đen như cục than, tâm trạng càng bức tức hơn lúc này. Nàng im im rẽ một lối nhỏ khác trở về, không muốn nghe thêm bất kì tin nào nữa!

Tránh vô dưa gặp vô dưa, vừa rẽ sang lối nhỏ khác thì tin đồn về người đó đã tràn ngập mọi ngõ ngách lớn nhỏ, chủ đề mà mọi người bàn tán đều là về y.

“Các người chỉ giỏi đoán mò mà thôi, công tử Tương vốn không phải đang ở tại Thường Xuân uyển, mà là Trọng hạ uyển đấy.”

“Nói lung tung, người tận mắt thấy à? Hay là Kim Thu uyển nhỉ?”

“Thật à?”

“Không tin thì cứ kiểm tra thử xem.”

Mặt Thiên Chi Diên đen đến nỗi không thể đen hơn nữa, tâm trạng nặng nề đến không thể nặng nề hơn. Các người bị lừa dối như thế mà không cảm thấy gì ư?

Đáng lẽ ra tin đồn không thể nào chính xác được. Thiên Chi Diên, người cũng không tin công tử Tương hoàn mỹ như vậy mà, có sao người lại tin sái cổ lời đồn y đang ở Lăng Tiêu các mà không phải Thường Xuân uyển chứ?

Chẳng lẽ sắc đẹp có thể mê hoặc nàng đến u mê đầu óc đến thế? Thiên Chi Diên vỗ vỗ đầu mình, chậm chạp quay lại viện nhỏ của mình.

Trên đường đi gặp biết bao kẻ hầu người hạ, mọi người đều cung kính thi lễ với nàng. Nhưng sao ánh mắt của tất cả lại kì lạ nhỉ? Thiên Chi Diên nghĩ hoài mà không rõ, mãi đến khi gần về tới cung, chưa vào được khoảng sân đã nghe những lời không nên nghe.

“Thì ra chính là Cửu công chúa, đúng là dạng lưng hùm vai gấu, khí lực kinh người! Chỉ mới là đứa trẻ năm tuổi chứ nhiều!”

“Đúng đó, Cửu công chúa cũng mới năm tuổi, vừa gặp thấy người mắt ngập nước long lanh, khuôn mặt khả ái phần điều ngọc mài giống như tiểu Nữ Oa, không thể ngờ rằng lại là một Hồn Thế Ma Vương!”

“Bời vậy không thể đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài. Nghe đồn công chúa chỉ hai chân giẫm đạp, hai tay xách cổ là đánh bốn vị hoàng tử suýt chết!”

“Còn dám đánh cả ca ca của mình. Mấy cung nữ như chúng ta thân cô thế cô, nên tránh xa thì tốt hơn.”

Rốt cuộc thì Thiên Chi Diên cũng đã hiểu nguyên do, thái độ của mọi người không khi dễ nàng nữa mà là sợ hãi nàng. Chuyện ngày hôm qua có lẽ đã truyền đi khắp hoàng cung, và có người nào đó dám đặt cho nàng biệt hiệu Hồn Thế Ma Vương?

Lưng hùm vai gấu, khí lực kinh người? Hai chân giẫm đạp, hai tay xách cổ? Nàng là yêu quái à?

Nàng thở dài một hơi, buồn bực bước vài bước. Trong ngôi đình xa xa, một phi tử vừa thấy bóng dáng nàng thì mặt lập tức biến sắc, vội vàng dắt tiểu công chúa bên cạnh rời khỏi đó.

Hiệu ứng của Hồn Thế Ma Vương là thế đấy!

Tâm trạng của nàng hiện giờ u ám như mây đen trước mưa rào, vì sao cùng bị dính vào tin đồn nhưng nàng và Thẩm Vân Tương lại khác biệt nhau lớn như vậy? Còn thâm kích nào có thể tồi tệ hơn thế này không?

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Áp Đảo Mỹ Nhân

Thiên Chi Diên hậm hực quay về cung. Đi ngang qua tẩm cung của Thiên Hoài Vũ, nàng nghĩ ngợi một chút, hay vào tìm Thiên Hoài Vũ để xả bớt nỗi buồn bực nhỉ?

Nghĩ vậy, Thiên Chi Diên quyết định vào thăm hỏi Thiên Hoài Vũ chút xíu. Hắn cũng đang trưng bày một bộ ử đột ngồi ngay bậc thang trước cửa, hai tay chống cằm, hàng lông mày nhíu chặt lại.

Nàng thấy dáng vẻ của Thiên Hoài Vũ như thế thì bỗng nhiên hơn hớn, chẳng lẽ hắn cũng đang gặp chuyện cực kỳ xui xẻo giống mình? Thần xui xẻo không phải chỉ ghé thăm nàng đúng không?

Trong lòng nàng có phần được an ủi, nàng bước về phía Thiên Hoài Vũ, ngồi xuống bên cạnh hắn. Nàng tỏ vẻ quan tâm mà hỏi han: “Thập nhất, sao vậy, huynh đang buồn rầu chuyện gì à?”

Thiên Hoài Vũ ngẩng đầu, vẻ mặt đau khổ nhìn nàng một lúc, sau đó gật đầu.

Điều khẳng định ấy làm Thiên Chi Diên vui vẻ hơn chút, nàng vờ lo lắng hỏi: “Huynh buồn phiền chuyện gì có thể kể với ta nghe này, ta có thể chia sẻ với huynh.”

Thiên Hoài Vũ vèn thờ dài hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Hôm qua, phụ hoàng cảm tức, lệnh ta một tháng không được ra khỏi cửa.”

Nụ cười tươi rói rồi bỗng chốc cứng đờ trên khuôn mặt người nào ấy, nàng trừng to mắt: “Chỉ có thể? Chuyện vậy thôi sao?”

Nàng cảm thấy vấn đề của bản thân và vấn đề của hắn thật đúng là chẳng đi cùng đường, chỉ cảm tức mà sàu nào đến thế kia? Vậy mà khiến nàng mong đợi công cốc. Thiên Chi Diên đứng lên, mắt hừng chuẩn bị rời đi.

“Đương nhiên là không chỉ có chuyện đó!”

Câu tiếp theo kéo lại sự chú ý của Thiên Chi Diên, nàng dừng bước chân, đúng là hắn xui xẻo giống mình?

“Sao nữa?”

“Tối nay, phụ hoàng sẽ tổ chức yến tiệc thiết đãi công tử Tương, ta bị cấm túc không thể đi được! Ta buồn lắm!”

Khuôn mặt nhỏ xíu của ai kia đen lại, nàng quay hẳn đầu, giơ chân lên đạp thật mạnh một cái lên người Thiên Hoài Vũ.

Thiên Hoài Vũ bị Chi Diên đá ngã lăn, hấn lồm cồm bò dậy một cách thương, về mặt ngu ngơ nhìn nàng hét to: “Tiểu Cửu, muội làm gì thế hả?”

Thiên Chi Diên tức tối lườm lườm hấn, xoay phắt người đi.

Nàng quay về cung của mình, vỗ vai Lư Hà rồi không nói gì, nhanh chân nhảy ườn lên chiếc giường nhỏ ấm áp của mình.

“Công chúa, công chúa vừa chạy đi đâu vậy?” Lư Hà leo đèo theo sau.

“Công chúa, Lư Hà tìm người lâu lắm rồi!”

Ý gì đây? Ngay từ sáng sớm, nàng đã không thấy thị đâu rồi, còn không biết thị biến đi đâu mất mà dám bảo là đi tìm mình?

Thiên Chi Diên liếc thị, tỏ vẻ bất mãn. Tình trạng này của thị vô vô vô cùng quen thuộc!

Lư Hà bị người khác phát hiện hơi hoảng hốt, nghĩ ngợi rồi lại e thẹn lắc đầu.

Thiên Chi Diên lắc lắc đầu, không để ý đến thị nữa. Thiếu nữ hoài xuân luôn luôn là như thế.

“A! Đúng rồi!” Thị bỗng la lớn lên.

“Lư Hà, tỷ muốn hù chết ta à mà lớn tiếng vậy?” Thiên Chi Diên bị tiếng la này làm bay mất hồn, ai oán trách.

“Công chúa thứ lỗi, Lư Hà nhất thời hưng phấn mà quên mất.” Lư Hà đi tới giường, vực dậy Thiên Chi Diên đang ườn người ra, kéo nàng xuống giường: “Công chúa, người nhanh một chút, Lư Hà sẽ rửa mặt giúp người, chuẩn bị trang phục thật là đẹp cho người nha!”

“Để làm gì?” Khuôn mặt ai kia vẫn ửn như hoa héo, mí mắt cũng không buồn hé mở.

“Người không biết sao? Tối nay, hoàng thượng sẽ thiết đãi công tử Tương đó!”

Thiên Chi Diên cứng ngắc cả người lại, khuôn mặt đang héo ửn bỗng nghiêm túc, nói dối với Lư Hà: “Ta đương nhiên biết, ta sao có thể không biết chứ?”

Lư Hà bị nàng dọa tim muốn lọt ra ngoài, lắp bắp: “Công... công chúa, người sao vậy?”

“Không gì hết.”

“Không có gì thì mau rửa mặt trang điểm thôi.”

“Vì sao?”

“Ngoại trừ mấy vị hoàng tử đang bị cấm túc, tất cả phi tần, hoàng tử và công chúa khác đều phải tham gia.”

“Cái gì?” Thiên Chi Diên trừng to mắt, nàng phải đến yến tiệc tiếp đãi công tử Tương ư?

“Công chúa, người không nên hưng phấn đến như vậy, mặc dù nô tỳ cũng vui lắm. . .” Trên khuôn mặt Lư Hà bị nhuộm đỏ hồng, càng thêm e thẹn.

Mặt Thiên Chi Diên lập tức tối sầm, nàng lăn lại vào giường, lì lợm bảo: “Đánh chết ta cũng vậy không đi!”

“A? Công chúa, người sao có thể không đi được?”

Nàng tiếp tục giả chết, nhất định không đi.

“Công chúa, công chúa. . .” Lư Hà đáng thương ra sức khuyên bảo: “Công chúa đừng như thế mà. . .”

Thiên Chi Diên vò mắt mù tai điếc, nằm yên ngay đó.

Hồi lâu sau, Lư Hà bỏ cuộc với nàng, thở dài một hơi rồi rời khỏi phòng.

Lư Hà đi một lúc, bỗng có bàn tay của ai đó nhẹ nhàng nhắc tấm chăn lên.

Thiên Chi Diên giành lại tấm chăn, che đầu lại, nàng buồn bực gầy nãy: “Ta không đi, tỷ đừng thuyết phục nữa.”

“Vì sao không đi?”

Ờ?

Thiên Chi Diên lật chăn bật dậy, thì ra người vừa đặt câu hỏi ấy chính là Thiên Hoài Hạo đang nở nụ cười dịu dàng.

Thiên Chi Diên lắc lắc đầu, chuyện mất thể diện như thế sao nàng có thể nói được?

“Muội gặp Vân Tương rồi? Không thích hần à?”

Thiên Chi Diên lắc đầu phủ nhận.

“Vậy thì như thế nào? Muội sợ hần?”

Thiên Chi Diên giật mình, nàng sợ y sao? Vì sao nàng phải sợ chứ?

Thẩm Vân Tương không phải là người gì đáng sợ, sao nàng phải trốn tránh y? Đây không phải là phong cách của nàng! Nhớ lại kiếp trước, nàng kiêu ngạo, độc ác, người khác còn phải tránh nàng cơ mà! Chẳng lẽ mình đã bị mỹ nam mê hoặc đến lú lẫn rồi?

Nàng chỉ mới nói xấu y một chút thôi, có nghiêm trọng đâu? Lời nó vô thưởng vô phạt của trẻ con mà, chẳng lẽ y định tính toán với mình sao? Với lại, nếu y cũng muốn tính toán nàng, không lẽ nàng lại sợ? Nàng sẽ dùng cảm đối mặt với y, áp đảo Thẩm Vân Tương!

Thiên Chi Diên quyết định xong xuôi, gạt đầu: “Ta không sợ gì hết, ta sẽ đi!”

Hành động thay đổi đột ngột này khiến Thiên Hoài Hạo ngạc nhiên, hần ngăn người nhưng cũng vừa cười vừa xoa đầu Chi Diên: “Vân Tương là người tốt, rất nổi danh nữa. Ta và hần là bằng hữu nhiều năm, gặp được hần hần muội cũng sẽ rất vui.”

Thiên Chi Diên gạt nhẹ, nàng hiền nhiên là rất vui, vui đến mức muốn đánh gục y ngay tại chỗ, cho y xấu hổ một phen. Nếu không phải bị vẻ đẹp của y mê hoặc thần hồn điên đảo, nàng cũng không làm chuyện mất mặt đến thế đâu.

“Được rồi, vậy để Lưu Hà chuẩn bị cho muội xong, ta sẽ đưa muội đi.”

Thiên Chi Diên tiếp tục gạt nhẹ, rất biết phối hợp. Nàng để thân xác cho Lưu Hà sửa soạn cho mình, rửa mặt, mặc y phục, trang điểm, còn tâm trí thì bận rộn nghĩ mưu vạch kế đối phó với y.

Chuẩn bị xong tất, mưu kế cũng sắp xong, Thiên Chi Diên ngó mình trong gương đồng. Ồ, mái tóc dài mượt mà rất hợp chiếc cài tóc màu hồng, cái miệng nhỏ nhắn, bờ môi anh đào chúm chím, đôi mắt to tròn lanh lợi, nhìn tổng thể vô cùng đáng yêu. Trang phục lại vừa vặn, đẹp mắt, ai nhìn mà không say mê chứ?

Vừa nghĩ đến tên khuyên thành tuyệt thế đỏ mặt rần rần, Thiên Chi Diên tủm tỉm cười. Nàng không tin là mình không thể áp đảo được Thẩm Vân Tương!

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 17: Hạ Gục Mỹ Nhân

Màn đêm chậm rãi buông, Thiên Hoài Hạo nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Cửu công chúa tiến vào yến tiệc. Chỗ ngồi đã bị lấp đầy, tất cả mọi người đều đã đến, chỉ còn thiếu hai người họ.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Thiên Hoài Hạo và Thiên Chi Diên cùng nhau thi lễ.

“Bình thân. Hai con nhập tọa đi.” Thiên Tinh Hân không hài lòng: “Sao lại đến muộn như vậy?”

“Khải bảm phụ hoàng, là sơ xuất của nhi thần.” Thiên Hoài Hạo thỉnh tội trước.

“Không phải, phụ hoàng. Là do Chi Diên ham ngủ nên mới chậm trễ.” Vừa nhận lỗi xong, ánh mắt của Chi Diên dừng lại trên người Thẩm Vân Tương đang ngồi bên cạnh hoàng đế.

Thẩm Vân Tương trông thấy ánh mắt của nàng thì hơi ngạc nhiên, tựa hồ nhớ lại việc gì đó rồi cũng gạt đầu, khẽ mỉm cười với nàng.

Phản ứng của Thẩm Vân Tương khiến Chi Diên hơi kinh ngạc. Y đang cười là cười nhạo nàng chuyện mất mặt ban sáng? Hay cười vì không để tâm hành động đó của nàng?

Nàng bỗng xấu hổ quá đỗi. Nàng ảm ức cả một ngày, còn y thì không để bụng một tí nào? Chẳng lẽ là nàng đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử? Và y đúng là đại thần trong truyền thuyết thực sự?

“Lần sau phải chú ý không nên đến trễ như vậy nữa. Nhập tọa đi!” Mệnh lệnh của Thiên Tinh Hàn kéo luồng suy nghĩ của nàng trở về.

Thiên Hoài Hạo đích thân dắt tay Thiên Chi Diên ngồi vào bàn. Do Thẩm Văn Tương được Thiên Hoài Hạo mời đến, hơn nữa hai người còn là bằng hữu nhiều năm nên vị trí của Thiên Hoài Hạo hiển nhiên ở bên cạnh y.

Màn ca múa bắt đầu, một đoàn vũ nữ lá lướt tiến vào đại điện.

Thiên Chi Diên chỉ liếc mắt một cái, không hề thích thú chút nào, nàng chỉ chăm chăm nhai nhóp nhép tất cả các món có trên bàn ăn.

Dù đang cầm cùi “xử lý” ề hề bao nhiêu là món, Thiên Chi Diên vẫn cảm nhận được có ánh nhìn của ai đó, nàng vừa nhòm nhoàm vừa ngẩng đầu lên dò xét thử. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì cả hàng đồng cặp mắt từ từ phía đồ dòn về phía nàng. À không, phải là đồ dòn về phía Thẩm Văn Tương mới đúng.

Nàng cảm thấy không thoải mái chút nào. Tư thế đã như lang như hổ thế kia thì còn che giấu làm gì? Mấy người thật giả tạo quá đi! Thiên Chi Diên ta khinh bỉ, vô cùng khinh bỉ!

Tuy vậy, Thiên Chi Diên vẫn điềm nhiên tiếp lấy miếng quýt mà Thiên Hoài Hạo đút cho nàng, vui vẻ nuốt ực.

Sau màn ca múa đó, bồng Tam công chúa ôm đàn tỳ bà, gót sen bước tới giữa đại yến thi lễ với Thiên Tinh Hàn.

“Phụ hoàng, công tử.”

Thiên Tinh Hàn gật đầu với nàng ta, Thẩm Văn Tương cũng mở miệng cười lấy lệ.

Thấy nụ cười của Thẩm Văn Tương, khuôn mặt Tam công chúa trở nên phiền hồng, nàng cúi đầu, nhỏ nhẹ nói: “Nghe bảo công tử tinh thông âm luật, tài nghệ của Chi Linh vẫn còn kém cỏi, mong được sự chỉ giáo của công tử.”

“Công chúa đã quá khen rồi, xin mời.” Thẩm Văn Tương khiêm tốn hành lễ, rất có khí khái.

Tam công chúa ngáy ngất cười bên lên, đôi bàn tay trắng như sứ đặt trên chiếc đàn tỳ bà gảy lên những âm thanh đầu tiên.

Thiên Chi Diên vẫn chuyên tâm nhai bánh ngọt, nàng ta đánh đàn thực sự cũng rất hay, nhưng để sánh được với Thẩm Văn Tương thì vẫn còn xa lắm.

Khúc nhạc kết thúc, Tam công chúa lại thi lễ lần nữa với hoàng đế và Thẩm Văn Tương, sau đó ánh mắt tỏ vẻ đáng yêu, đầy mong chờ hướng về Thẩm Văn Tương chờ y đưa ra nhận xét.

“Cầm kỹ của Tam công chúa siêu phàm thoát tục, thật làm cho người khác có cảm giác mới mẻ, rất có khí chất. Nếu công chúa chăm chỉ luyện tập mỗi ngày nhất định sẽ đạt đến trình độ tuyệt đỉnh.” Thẩm Văn Tương mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ công nhận.

Thiên Chi Diên bĩu môi, Thẩm Văn Tương nói chuyện rất có nghệ thuật nhỉ!

“Công tử quá khen!” Tam công chúa cười e lệ, thi lễ rồi từ từ lui xuống.

Sau màn trình diễn của Tam công chúa, Tứ công chúa cũng không chịu kém cạnh.

Nàng ta mặc một chiếc váy vũ công được trang trí tinh xảo, nhẹ dích gót sen tới giữa đại điện thi lễ với Thiên Tinh Hàn, rồi quay sang Thẩm Văn Tương cúi người.

“Cầm kỹ của Tam Hoàng tỷ siêu phàm, Chi Ngọc cũng không tinh thông đàn nhạc, nhưng biết một chút về vũ kỹ. Chi Ngọc nguyện cống hiến một điệu múa nhỏ, hy vọng có thể được công tử chỉ điểm.”

Nói xong, nhạc nổi lên, Tứ công chúa phát tay áo, bắt đầu những vũ điệu mê hoặc.

Thiên Chi Diên diên đảo cặp mắt trắng dã, nữ nhân mà tích cực chủ động tấn công như thế này thật đáng ghét quá đi! Nhưng mà, tất cả ái nữ làm thế cũng chiếm được sủng ái của Thiên Tinh Hàn. Hoàng đế phụ thân, ông chắc đây là yến tiệc tiếp đón mà không phải là tiệc hòa thân chứ?

Thiên Chi Diên liếc mắt về phía Thẩm Văn Tương thăm dò. Y vẫn điềm tĩnh như thế, trên khuôn mặt hoàn hảo đều là biểu cảm của người thường thức nghệ thuật, đôi mắt của y so với của những kẻ đang ghen tỵ hoặc chế nhạo kia thì tỉnh lặng hơn gấp nhiều lần.

Thiên Chi Diên sờ sờ cằm suy nghĩ, chẳng lẽ Thẩm Văn Tương này đúng giống thật trong lời đồn? Quan sát nét mặt thì trông có vẻ y rất thật lòng thì phải? Con người nhất định phải có điểm yếu nào đó, ngay cả Thiên Chi Diên nàng vốn là người rất cầu toàn mà còn khiếm khuyết đầy mình, chẳng lẽ y lại không?

Thiên Chi Diên quyết định thử nghiệm, nàng muốn kiểm tra thử xem Thẩm Văn Tương rốt cuộc có phải là dạng mặt người tâm thú hay không! Biết người

biết ta, bách chiến bách thắng! Chỉ cần nắm được bản chất của Thảm Vân Tương, nàng mới có thể đánh bại y.

Thiên Chi Diên cầm một quả quýt giấu xuống gầm bàn, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thủ sẵn thế, đôi mắt lạnh lợi quan sát một vòng, cẩn thận thấy không ai chú ý đến nàng bèn nhắm đích ném ra.

“Á. . .”

Vừa lúc ấy, Tứ công chúa bước chân đến, nàng vấp phải quả quýt, thân thể mất thăng bằng sắp bị ngã xuống. Khuôn mặt nàng ta đang xám ngắt thì bỗng phát hiện thân người sẽ ngã vào lòng của Thảm Vân Tương, gương mặt thoáng lộ vẻ vui mừng.

Tuy Tứ công chúa sắp bị té ngã, ánh mắt của Thảm Vân Tương vẫn hết sức bình tĩnh. Ngay giây phút quyết định, y đột nhiên chuyển động thân người, nhanh chóng đoạt lấy vỏ đao của thị vệ đứng phía sau lưng nàng, giúp nàng có điểm tựa.

Thảm Vân Tương xuất thủ tốc độ thần kỳ, các động tác liên tiếp vô cùng hoàn mỹ. Thiên Chi Diên thầm thở dài, nhưng không ai chú ý rằng đôi mắt nàng lại đảo một lần nữa.

“A. . .”

Thiên Chi Diên giả vờ hét lên, hất đổ luôn cả bát canh văng lên y phục của Tứ công chúa lẫn của Thảm Vân Tương.

Định thần trở lại, Tứ công chúa vừa mới thoát khỏi cú té ngã đáng xấu hổ thì lại bị bát canh đổ vào người nhọc nhãi, nàng ta vô cùng tức giận, muốn hét toáng lên nhưng câu hỏi của Thiên Tinh Hân đã ngăn chặn: “Xảy ra chuyện gì?”

“Phụ hoàng, con. . .” Nàng không trả lời nổi lấp ba lấp bắp.

“Chắc do chỗ này trơn trượt nên Tứ công chúa mới bị té ngã, Tứ công chúa không cần để ý.” Được Thảm Vân Tương lên tiếng thay, Tứ công chúa cảm kích nhìn theo y.

“Còn Chi Diên, con sao vậy?”

Thiên Chi Diên vờ mở to mắt, tỏ vẻ bị dọa đến hoảng hốt.

“Phụ hoàng, Chi Diên nhất định là do bị hoảng sợ.” Thiên Hoài Hạo giải thích.

“Còn không mau tạ lỗi với Thảm công tử?”

Thiên Chi Diên sợ hãi nhìn Thảm Vân Tương, bủn mủi, khuôn mặt lộ vẻ ủy khuất.

“Không sao đâu, tại hạ cũng đang định thay xiêm y. Cứu công chúa còn nhỏ nên khi bị hoảng sợ mới sẩy tay như vậy.” Y vẫn nở nụ cười điềm nhiên.

Nhìn Thảm Vân Tương rời khỏi, Thiên Chi Diên gãi cằm suy nghĩ, nàng thật sự không tìm ra được điểm nào của y cả: nhã nhặn hữu lễ, khí chất đặc biệt, bụng dạ phóng khoáng. Tiếng tăm của công tử Tương quả đúng là danh bất hư truyền?

Dù sao Tương mỹ nhân cũng là quân tử, đánh bại quân tử thì tốt đấy chứ. Nghĩ vậy nàng bèn cười tủm tỉm.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 18: Nụ Hôn Trên Má

Đêm nay trăng sáng, Thiên Chi Diên nằm vắt tay lên trán, suy nghĩ lại mọi việc xảy ra ngày hôm nay.

Theo như những biểu hiện đó, Tương mỹ nhân đúng thực là hoàn hảo hơn cả hoàn hảo.

Lúc mới gặp, Thiên Chi Diên bị tiếng đàn của y hấp dẫn, sau đó lại bị vẻ đẹp của y mê hoặc. Tối nay, y còn để lộ thân thủ cao cường khiến nàng vừa kinh ngạc vừa phải ôm lòng thờ dài.

Tương mỹ nhân vừa tốt bụng lại vừa có tài, quan trọng hơn nữa y không phải là ca ca của nàng. Người như thế nếu không đẩy ngã lên giường, dùng để ăn, dùng để chơi, lại vừa dùng để chưng diện sao nàng có thể cam tâm?

Nàng lăn lộn vài vòng trên giường, tại sao cơ thể lại không như nàng muốn chứ? Thân thể quá nhỏ! Chỉ có thể xem không thể ăn, khó chịu quá đi, bực

bội quá đi!

Thiên Chi Diên thờ dài một hơi, nhắm mắt lại chuẩn bị chìm vào trong giấc ngủ. Bỗng nhiên, nàng chợt hé mắt vì bên trong gian phòng có tiếng động nhỏ.

Cảm giác có người lặng lẽ nhích tới gần, Thiên Chi Diên quay người, bàn tay nhỏ bé mò mẫm vật gì đó dưới gối.

Động tác, hơi thở của hai tên đó rất nhẹ, quả nhiên là cao thủ. Thiên Chi Diên thì quá nhỏ bé, một lần chống trả cả hai thật có chút khó khăn rồi. Nàng tập trung tinh thần, cố gắng nghĩ kế sách đối phó.

Một tên trấn đầu giường, một tên giữ cuối giường, chỉ cần chuyển động một chút thôi sẽ bị phát hiện ngay. Cũng có thể hai tên sẽ ra tay cùng một lúc, giữa nàng và bọn chúng không còn khoảng cách nào nữa.

Thiên Chi Diên lần mò tới đồng vũ khí mà nàng chuẩn bị sẵn trước cho những tình huống như thế này: kim châm tẩm độc.

Cảm thấy tên đầu giường đang vờn tay chuẩn bị điểm huyết trên người nàng, ngay tức khắc, bàn tay rút ra từ dưới gối hai mũi kim độc, phóng trúng cả hai tên hắc y nhân.

“Ai?” Một trong bọn chúng bỗng lên tiếng.

“Hai vị đêm khuya đến thăm, không mời mà đến, chưa khai báo tên họ sai lại hỏi thăm danh tính người khác như thế?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên trong căn phòng, trong lòng Thiên Chi Diên kinh ngạc, là Trương Mỹ Nhân! Nàng hé mở hai mắt, âm thầm quan sát tình huống đang diễn ra.

Theo như nàng quan sát, hai kim châm tẩm thuốc độc phóng ra chỉ có một mũi là dính vào đùi của một tên. Sao lại phóng hụt như thế chứ, không chuyên nghiệp gì hết! Nàng còn phát hiện trên lưng hai tên hắc y nhân đó bị mấy lá cây cắm lên. Nếu như không nhầm thì đó chính là lá cây của chậu hoa trong phòng nàng.

Vậy thì chỉ có khả năng: bọn chúng muốn ra tay với nàng; trong bóng tối, Trương Mỹ Nhân thuận tay phóng mấy lá vào lưng chúng. Bọn chúng xoay người khiến đích ngắm bị lệch nên mấy mũi kim độc mới không ghim trúng.

Sao Trương Mỹ Nhân lại có mặt trong phòng nàng? Y ra tay mà nàng cũng không cảm nhận được sự hiện diện của y? Những lá cây mỏng manh đó mà y cũng dùng làm ám khí được? Trong lòng Thiên Chi Diên thực sự thần phục.

Hai tên hắc y nhân nhìn y kinh ngạc, bọn chúng đưa mắt ra hiệu mau rời khỏi đây, lập tức phối hợp xoay người muốn nhảy ra ngoài song cửa chạy thoát.

“Hai vị nếu đã đến đây rồi thì không cần rời khỏi gấp như vậy, chi bằng chúng ta thử đàm luận một đêm xem nào.”

Không biết từ khi nào mà Thẩm Vân Trương đã đứng chắn trước song cửa. Cánh hoa rơi trong đêm trăng đáp xuống vai y, mái tóc dài đung đưa trong làn gió thoảng tạo nên một bức họa tuyệt mỹ, khiến người ta có cảm giác vừa gần vừa xa xôi.

Hai tên hắc y nhân bị thân thể nhanh nhẹn của y dọa đứng người. Hai tên đó phối hợp vô cùng ăn ý, sau một cái nháy mắt, một tên chặn trước mặt Thẩm Vân Trương, tên còn lại thì quay đầu bắt Thiên Chi Diên.

Thiên Chi Diên đang chuẩn bị tung mình tránh thoát thì bỗng có một cánh tay mạnh mẽ ôm nàng vào lòng. Ngay lúc đó, mùi hương hoa lê thoảng qua mũi nàng trước khi Thẩm Vân Trương kịp ôm nàng bảo vệ.

Bọn chúng thừa dịp sơ xuất này của y, lập tức xoay người nhảy khỏi căn phòng của Thiên Chi Diên.

Trước khi bọn chúng trốn thoát, nàng đã kịp chú ý một chi tiết trên người chúng: hình xăm con chim bé tí ngay cổ. Hình xăm nhìn khá đặc biệt, hơn nữa nếu nàng không đoán nhầm thì bọn chúng cũng chính là những tên đột nhập vào tẩm điện của Ân hoàng hậu vào đêm đó.

“Công chúa không sao chứ?”

Câu hỏi của Thẩm Vân Trương kéo Thiên Chi Diên trở lại hiện tại. Nàng bỗng nhiên ý thức rằng đáng lẽ mình phải giả vờ hoảng hốt, giả vờ sợ hãi mới đúng chứ, đây là chuyện vô cùng kinh khủng đối với một đứa trẻ năm tuổi mà.

“Sợ. . . Ta sợ. . .” Thiên Chi Diên ôm chặt lấy Thẩm Vân Trương, thút tha thút thít rồi bỗng nức nở, sau đó đột ngột cọ tới cọ lui trong lòng y.

“Không sao rồi, công chúa không cần sợ hãi nữa, đã có tại hạ ở đây.”

Không sợ, không sợ, có Trương Mỹ Nhân ở đây đương nhiên Thiên Chi Diên không còn sợ hãi nữa.

“Mỹ nhân, người không được đi, không được đi. . .” Thiên Chi Diên siết chặt lấy tay Thẩm Vân Trương, lì lợm không chịu buông.

“Được, tại hạ không đi.”

Thiên Chi Diên òa khóc trong lòng Thẩm Vân Trương, cảm giác vô cùng hạnh phúc. Nghĩ đến mấy nàng công chúa táo bạo ở buổi yến tiệc đêm nay, khoe

mỗi nàng cong cong lên.

Xinh đẹp thì làm sao nào? Tương mỹ nhân còn đẹp hơn các người. Đa tài đa nghệ thì làm sao nào? Tương mỹ nhân còn tài giỏi gấp mười lần thế.

Các người cực khổ cả một đêm để làm gì mà tay áo của y còn không chạm tới được, trong khi lúc này nàng đã ôm được cánh tay y? Phong nhã đã lỗi thời rồi, đáng yêu mới là vô địch!

Sau hồi lâu, Thẩm Vân Tương cảm giác tiểu thân thể trong lòng y đã hô hấp ổn định trở lại, y bế lấy Thiên Chi Diên định đặt nàng trên giường.

“A. . .” Nàng nhủ chặt lông mày, miệng thốt lên tiếng kêu nhỏ, sợ sệt nắm chặt tay Thẩm Vân Tương không chịu buông.

Y không còn lựa chọn nào khác đành bỏ cuộc, thở dài bất đắc dĩ ôm lại Thiên Chi Diên vào lòng.

Thiên Chi Diên chớp chớp mi mắt, tiếng khóc thút thít dần chuyển thành âm thanh nũng nịu: “Mỹ nhân không quan tâm ta nữa ư?”

“Sao lại thế được?”

Ồ ồ, giọng nói của Tương mỹ nhân thật là dễ nghe quá đi, vừa ấm áp vừa động lòng người! Trái tim nhỏ bé của nàng đập loạn xạ cả lên!

Thiên Chi Diên liêu lĩnh bò lên người Thẩm Vân Tương.

“Chụt. . .”

Nàng đặt lên má y một nụ hôn.

Thẩm Vân Tương sùng sốt.

Thiên Chi Diên thừa dịp Thẩm Vân Tương đang sùng sờ bò lại ngồi vào lòng y, sau đó chu miệng cười.

Đường hoàng đế vừa giỡn với mỹ nhân chẳng qua là bước đầu tiên, sớm muộn gì cũng có một ngày Thiên Chi Diên biến y thành mỹ nhân của riêng mình. Nở nụ cười ngọt ngào, bất giác nàng ngủ thiếp đi trong lòng y.

Thiên Chi Diên không hề hay biết rằng lúc này Thẩm Vân Tương vừa nhìn nàng, khóe miệng vừa cong cong một nụ cười bí hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Mỹ Nhân Của Ta

Sáng sớm, tiếng chim hót riu rít. Thiên Chi Diên đánh cái ngáp rồi duỗi tay, nghĩ thầm: chán mềm thật.

Ờ?

Thiên Chi Diên trở dậy mạnh, quan sát khắp bốn phía tìm kiếm bóng dáng của Tương mỹ nhân nhưng không thấy đâu. Nhưng mà không sao cả, Tương mỹ nhân không thể nào trốn thoát khỏi lòng bàn tay nàng được.

Nàng lồm cồm bò dậy, sau khi để Lưu Hà hầu hạ nàng rửa mặt, ngồi bàn dùng bữa ăn sáng xong thì chợt suy nghĩ: hay là nàng đến thăm chỗ ở của Tương mỹ nhân?

Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nghĩ tới Tương mỹ nhân liền sáng bừng hẳn lên, nàng cảm thấy thật sự rất vui vẻ.

Lưu Hà dọn dẹp chén đĩa, thuận tiện dặn dò: “Công chúa, hôm nay người đừng chạy lung tung. Tam hoàng tử nói có chuyện quan trọng, sẽ đến tìm gặp người đó.”

Không nghe được câu trả lời, Lưu Hà ngẩng đầu lên thì chiếc ghế đã trống rỗng, người nào đó đã chạy biến đi đâu mất rồi. Nàng ngăn cả người, hồi lâu sau mới bỏ mặc đồng chén đĩa trên bàn rồi tất tả chạy đi tìm.

Nhưng thị không biết Thiên Chi Diên đi đâu, vất vả chạy khắp nơi thì tìm được sao chứ!

Lúc này, Thiên Chi Diên đang đeo chiếc túi nhỏ bên hông, ngâm nga vài câu hát, vừa bước vừa nhảy chân sáo về phía Trọng Hạ uyển.

Hơ?

Thiên Chi Diên cảm thấy có gì đó không ổn, hôm nay có phải hoàng cung đã quá yên tĩnh rồi? Điểm đáng chú ý là nàng bước qua chỗ nào thì nơi đấy không xuất hiện bóng dáng ai hết.

Thật bất bình thường!

Thiên Chi Diên rất nghi ngờ, nàng không nhảy chân sáo nữa mà chọn một nơi núp vào. Quả nhiên, nàng vừa mới biến đi thì lát sau trên đường bắt đầu có bóng người.

“Thật là nguy hiểm, nguy hiểm quá! Đi qua rồi!”

“Cẩn thận chút đi. Đến công tử Tương mà công chúa còn dám chọc ghẹo, còn chuyện gì mà người không dám làm?!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Công tử Tương cũng chẳng trách móc một câu.”

“Cũng gì chứ? Chẳng qua là do công tử Tương rộng lượng không thèm chấp công chúa! Mà công chúa thật là , đưa một muồn mưòi!”

“Người chính là Hồn Thế Ma Vương mà, thấy người liền trêu chọc!”

“Không phải đâu, ta nghe nói là do người đổ kị với công tử Tương vì công tử được chào đón hơn!”

“A? Sao ta lại nghe nói là vì đùa giỡn công tử Tương mà bị cự tuyệt nên công chúa mới sinh hận!?”

“Không đúng đây, rõ ràng là người nhìn lên công tử Tương tằm, bị đuổi ra ngoài nên mới thù hận!?”

.

Những cung nhân đó không ngừng xôn xao bàn tán mà không ngờ rằng đằng sau bức tường, khóe miệng Thiên Chi Diên giật giật không ngừng, sức mạnh của lời đồn thật là đáng sợ!

Nàng sâu hít một hơi, bỗng nhiên từ sau tường hét to lên: “Bàn tán bậy bạ kéo ra ngoài cất lưỡi hết!”

“A. . .”

Đám cung nhân kia vừa nghe dọa lập tức sợ hãi giải tán ngay.

“Tối nay đóng chặt cửa phòng, nếu không sẽ cho cất lưỡi hầu hạ!” Thiên Chi Diên lớn tiếng lần nữa.

Lời vừa chấm dứt thì tất cả đã bỏ chạy không còn một mống.

Thiên Chi Diên nhếch môi cười, đối phó với bọn cung nhân rảnh rỗi bàn chuyện của chủ nhân thì cách tốt nhất là dọa nạt nhiều vào, khiến họ ngủ cũng phải mơ thấy. Hơn nữa nàng vừa mới giờ trò ma quỷ, cho dù bọn chúng nhiều chuyện nữa thì chắc cũng có chừng có mực lại.

Thiên Chi Diên vỗ vỗ tay, không nơi nào là không có lời đồn, miễn ở chỗ ấy có cái lưỡi của con người. Kiep trước, người thăm cảm hận nàng có rất nhiều, bây giờ chỉ có mỗi mấy lời đồn còn con sao nàng lại phải sợ? Với lại, nàng không hơi đâu quan tâm tới những chuyện như vậy, nàng không thích mình bị dòm ngó nhiều quá. Nhưng mà cái danh Hồn Thế Ma Vương cũng khá là oai đó chứ, ít nhất không ai dám tùy tiện đụng chạm tới nàng, thấy nàng thì tìm con đường khác mà đi.

Giờ thì đi tìm Tương mỹ nhân vẫn quan trọng hơn.

Đi vào giữa Trọng Hạ uyển, Thiên Chi Diên tìm một vòng, phát hiện Tương mỹ nhân không có ở đây! Y đi đâu rồi? Suy nghĩ đầu tiên của Thiên Chi Diên: không phải y lại bị những nàng công chúa khác hay mấy bà phi tần dụ dỗ đấy chứ?

Tương mỹ nhân đối với ai cũng tốt như thế, y nhất định sẽ không cự tuyệt! Bỗng trong lòng nàng cảm thấy một mối nguy cơ sắp đến gần — có người muốn nhúng chàm Tương mỹ nhân.

Thiên Chi Diên quay đầu, chuẩn bị tìm lại lần nữa.

Vừa mới bước chân ra khỏi Trọng Hạ uyển không xa thì đã có người ngăn cản bước chân của nàng.

“Tứ hoàng tỷ!” Nàng cất giọng nói mềm mại nhất có thể.

Thiên Chi Diên hơi sững sờ, tức giận trên khuôn mặt đã biến mất một nửa, nhưng ngữ khí của nàng ta thì vẫn hống hách: “Chi Diên, ngươi nghịch ngợm, hoàng tỷ mặc kệ, ngươi vui vẻ chọc ghẹo người, hoàng tỷ cũng không quản, nhưng ngươi không thể đi tìm công tử Tương, biết không?”

“Vì sao?” Thiên Chi Diên mở mắt thật to, khuôn mặt vờ tui thân.

“Không được hỏi vì sao, nếu như ngươi không nghe lời, hoàng tử sẽ đánh mông của ngươi, rất rất là đau đấy, hiểu chưa?” Thiên Chi Ngọc lớn tiếng hù dọa.

Nghe thấy lời đó, miệng nàng chu chu, hốc mắt đầy nước, lộ vẻ đáng thương đến sắp khóc.

“Ngươi, ngươi đừng khóc.” Thiên Chi Ngọc không hề nghĩ rằng Hồn Thế Ma Vương – Thiên Chi Diên lại dễ khóc như vậy, nàng ta không biết dỗ dành trẻ nhỏ, lúng túng không biết xử trí như thế nào nhưng nàng nhanh chóng lấy lại vẻ đanh đá: “Khóc cũng vô dụng thôi. Nếu ngươi không nghe lời thì hoàng tử vẫn sẽ đánh mông.”

Chợt đôi mắt Thiên Chi Diên thoáng nhìn đằng sau lưng Thiên Chi Ngọc, sau đó gương mặt nhỏ nhắn lập tức nhăn nhó lại khiến người khác nhìn mà đau lòng.

Thiên Chi Ngọc nghĩ có phải nên qua dỗ dành một chút không? Nàng đến gần Thiên Chi Diên, vươn tay muốn lau giọt lệ đọng ngay khóe mắt cho tiểu công chúa.

“A. . .”

Không hiểu như thế nào mà đuôi bông tê rần, Thiên Chi Ngọc mắt nhắm bằng té xuống đất.

“Oa. . .”

Thiên Chi Diên bị hành động đó dọa đến phát khóc, “oa” một tiếng xong nước nở chạy mất.

“Chi Diên, sao vậy? Đừng khóc nữa.” Thiên Hoài Hạo lập tức ôm lấy Thiên Chi Diên.

“Tứ hoàng tử muốn đánh ta, tỷ ấy muốn đánh ta, hoàng tử muốn mông của ta nở hoa luôn.” Nàng khóc to hơn.

“Đừng sợ, không ai dám đánh muội đâu, không có đâu.” Thiên Hoài Hạo đau lòng dỗ dành Thiên Chi Diên.

Thiên Chi Ngọc lồm cồm bò dậy, đang định lên tiếng phản bác lại thấy Thẩm Vân Tương đến gần.

“Sao vậy?”

“Mỹ nhân, ngươi đứng lại đây, ngươi đừng nhìn ta, hoàng tử muốn đánh ta kìa.”

Thiên Chi Diên ra sức đuổi Thẩm Vân Tương.

Còn Thiên Chi Ngọc thì vẫn đang mù mờ tình hình lúc này.

“Không đâu, muội đừng khóc nữa.”

“Chi Ngọc!” Thiên Hoài Hạo vừa xoa má Chi Diên vừa trừng mắt với Tứ công chúa.

“Đừng khóc, hoàng tử nói đùa đấy, sao hoàng tử lại đánh muội được?” Thiên Chi Ngọc cố gắng kiềm chế cơn tức giận, ra sức dỗ dành Chi Diên.

“Thật không?” Nước mắt của Hồn Thế Ma Vương vẫn còn đọng vài chỗ trên mặt.

“Thật mà.” Thiên Chi Ngọc gắng gượng căng hai má cười.

“Mỹ nhân, ôm ôm. . .” Thiên Chi Diên đưa hai bàn tay về phía Thẩm Vân Tương.

Y đón lấy nàng ôm vào lòng.

“Nếu tìm được Chi Diên rồi thì chúng ta mau trở về thôi.” Thiên Hoài Hạo trừng mắt với Thiên Chi Ngọc xong quay người rời đi.

Thẩm Vân tương gạt đầu, vuốt ve Thiên Chi Diên bước đi. Nàng gục đầu trên vai y, nhìn thấy Thiên Chi Ngọc đang ngăn người thì bỗng nở một nụ cười sáng rỡ, còn tặng thêm một nụ hôn gió chọc tức ai kia. Tương mỹ nhân đã đứng ra bảo vệ nàng, một thắng lợi tuyệt đối!

Thiên Chi Ngọc thấy biểu hiện ấy đương nhiên đã biết mình bị lừa dối, nét mặt giận dữ đến nhăn nhúm, mắt trừng to nhìn Thiên Chi Diên gục đầu lên vai Thẩm Vân Tương khuất xa, thân thể tức tối đến phát run.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: Thối Cả Một Đêm

Thiên Chi Diên được ôm đến tận cung của Thiên Hoài Hạo, thấy Thiên Tinh Hàn đã chờ sẵn ở đó, xem ra bọn họ sớm đợi nàng đến, nhưng sao nàng lại không tìm thấy nhỉ? Thẩm Vân Tương ôm nàng đặt lên giường, Thiên Chi Diên mở to mắt đảo sang ba người nam nhân đang đứng cạnh giường, máu huyết sôi trào cả lên. Cả ba đều là mỹ nam tử, cả ba đều tài hoa xuất chúng và cả ba đều lo lắng quan tâm nàng.

Thẩm Vân Tương ngồi xuống cạnh giường, nhắc cánh tay nàng nhẹ nhàng rồi chẩn mạch.

Thiên Chi Diên chớp chớp mắt, thì ra là xem bệnh cho nàng. Nhưng mà về mặt Thiên Tinh Hàn và Thiên Hoài Hạo lại trầm trọng như vậy thì xem ra việc chẩn bệnh này không phải là chuyện đùa. Rốt cuộc là như thế nào? Có liên quan đến thể lực đang đứng sau bọn hắc y nhân kia không?

Sau khi xem mạch cho nàng, Thẩm Vân Tương rút mấy cây kim bạc trong một cái hòm nhỏ ra.

Đôi mắt lạnh lợi đảo nhanh, ngay khi y sắp cầm kim đâm xuống người nàng, nàng trừng to mắt lặn một vòng trên giường, tránh khỏi mũi kim của y.

“Không muốn, không muốn! Ta không làm gì có lỗi hết, không được đâm kim vào người ta!” Thiên Chi Diên vừa lặn vừa hét, cố gắng né khỏi mũi kim nhọn kia.

“Chi Diên ngoan ngoãn nào, Vân Tương đang muốn trị bệnh cho muội, để muội mạnh khỏe lại. Sẽ không đau chút nào đâu!”

Thiên Hoài Hạo đưa tay muốn bắt Chi Diên, nhưng nàng lập tức tránh được ngay. Hắn phát hiện mình không tài nào giữ được nàng, thất sự đó là điều ngoài suy nghĩ của hắn.

“Châm cứu tuyệt đối không bị đau, con đừng quậy nữa.” Thiên Tinh Hàn thấy không ổn cũng lên tiếng khuyên bảo.

“Không muốn không muốn. . .” Thiên Chi Diên ra sức giãy giụa.

“Vậy thì công chúa hãy nói xem làm thế nào thì người mới chịu nghe lời?” Thẩm Vân Tương hỏi.

Người hiểu ta đúng là chỉ có mỹ nhân!

Thiên Chi Diên thầm cười trộm một tiếng, nàng núp phía sau chăn, mở to mắt, bảo: “Ta sợ đau, muốn châm thì mỹ nhân phải thôi cho ta.”

“Được.”

“Thối cả đêm.”

Thiên Tinh Hàn nhăn hàng lông mày, trầm giọng chấn chỉnh: “Chi Diên, không được vô lễ.”

Cái miệng nhỏ nhắn mím chặt lại, hai mắt ngân ngấn nước, vẻ mặt đáng thương núp sau tấm chăn làm như sắp khóc đến nơi.

“Chi Diên, đừng làm ồn nữa. Để hoàng huynh thôi cho muội.”

Thiên Chi Diên lắc đầu, nàng không cần. Thiên Hoài Hạo là ca ca ruột, chỉ có thể nhìn không thể ăn, cần gì chứ!

“Không sao, công chúa hoạt bát khá ái, có thể làm công chúa vui vẻ thì Vân Tương rất vinh hạnh.” Thẩm Vân Tương khẽ mỉm cười, tỏ vẻ thông cảm.

Thiên Tinh Hàn và Thiên Hoài Hạo chỉ đành thờ dài, để nàng tùy ý vậy.

Mỹ nhân đã đồng ý điều kiện của nàng thì nàng cũng nên biết điều, ngoan ngoãn bỏ chăn qua bò tới để yên cho Thẩm Vân Tương châm kim. Nàng là người gì chứ? Nếu đã muốn thì phải nhất định có bằng được!

Trong lòng nàng thầm cười trộm, Tương mỹ nhân giống như con dê đang từng bước bị đưa vào miệng sói. Lúc này, Thiên Chi Diên vô cùng đắc ý mà không hề nghĩ rằng thật chất con dê đang bị ăn thịt đó chính là nàng.

Sau khi châm kim xong xuôi, Thẩm Vân Tương sắp xếp lại vào trong rương.

“Thẩm công tử, không biết Chi Diên như thế nào rồi?” Thiên Tinh Hàn cất tiếng hỏi.

“Là huyền mạch.”

Ngay lập tức, Thiên Tinh Hàn và Thiên Hoài Hạo nhìn nhau rồi đưa mắt về phía y: “Thẩm công tử, chúng ta nên ra ngoài nói về chuyện này một chút!”

Thẩm Vân Tương lắc đầu, y đáp lại: “Hiện tại thì chưa được. Hãy cho tại hạ ít thời gian, ngày mai tại hạ sẽ bẩm báo với hoàng thượng.”

Nghe lời từ chối, Thiên Tinh Hàn nhũn mày tỏ vẻ không vui, nhưng ông cũng không trách phạt: “Vậy thì trăm sẽ đợi câu giải đáp của Thảm công tử.”

Thiên Chi Diên nghe thấy hết, còn cào trong lòng. Huyền mặc là gì vậy? Không trị thì như thế nào? Vừa nhắc đến “huyền mặc” thì phản ứng của Thiên Tinh Hàn lẫn Thiên Hoài Hạo đều có vẻ không kinh ngạc mấy, hình như họ đã sớm biết. Vậy thì Thảm Vân Tương còn phải bầm bả gì nữa với hoàng thượng?

Trong lúc nàng còn đang rối rắm với hàng loạt câu hỏi, một bàn tay thon dài chìa đến trước mặt. Thiên Chi Diên ngẩng đầu, Thảm Vân Tương đang nở nụ cười dịu dàng.

“Công chúa nghĩ gì thế? Theo tại hạ về Trọng Hạ uyển thôi.”

Nàng gật đầu, đặt bàn tay bé xíu vào trong bàn tay to lớn của Thảm Vân Tương.

Y nắm tay nàng dẫn đi cả suốt đoạn đường từ tẩm cung của Thiên Hoài Hạo về Trọng Hạ uyển, dọc trên đường không ít ánh nhìn tò mò. Không cần nghĩ cũng biết, danh tiếng vang vọng trời cao của Thảm Vân Tương cộng với tiếng tăm lừng lẫy của Hồn Thế Ma Vương Thiên Chi Diên nhất định sẽ khiến chuyện này lan rộng khắp hoàng cung trong nháy mắt.

Chuyện này sao có thể làm khó dễ ta được? Thiên Chi Diên hùng dũng đứng hiên ngang để Thảm Vân Tương dắt đi.

Trở về Trọng Hạ uyển, hoàng hôn cũng dần buông xuống. Y đưa nàng vào phòng, ôm nàng ngồi lên ghế.

“Công chúa muốn ăn gì?”

Thiên Chi Diên nghiêng đầu suy nghĩ chút xíu rồi đáp: “Hồng thiêu dấm ngư, bảo tráp kê đỉnh, tôm biển cực phẩm. . .”

Thảm Vân Tương cười nhẹ, y đùa: “Còn bảo là không ăn, may mà tại hạ không phải trả tiền.”

Thiên Chi Diên gật gật đầu, nàng cũng vốn ham ăn, điều này không ai rõ bằng Thục phi, bà ta phụ trách việc ăn uống của nàng mà.

Y xoa xoa đầu nàng, dặn dò: “Công chúa ở đây một chút, tại hạ đi gọi cung nữ chuẩn bị món ăn.”

Trông thấy khuôn mặt hoàn mỹ kia nở nụ cười dịu dàng, trái tim bé nhỏ của Thiên Chi Diên đập thành thịch không thôi. Nàng đang vô cùng thỏa mãn, vừa có mỹ nhân lại vừa có thức ăn ngon, còn mong chờ gì hơn?”

Y thấy nàng ngồi yên liền yên tâm, ung dung bước ra khỏi phòng.

Đội một hồi, bọn cung nữ bưng món ăn lên, sắc vị đều đủ cả, lại là các món Chi Diên ưa thích, nàng vui vẻ cầm đũa lên.

Gắp một miếng bỏ vào miệng, nhai nhóp nhép, nàng phát hiện ra hình như có gì đó không đúng.

“Thảm Vân Tương đâu?” Nàng quay sang hỏi cô cung nữ đang đứng bên cạnh.

Cung nữ đó lắc đầu, đáp: “Bẩm công chúa, sau khi công tử phân phó đã ra ngoài, người dặn công chúa cứ ăn trước, không cần chờ.”

Thiên Chi Diên bỗng phát hiện ra trong Trọng Hạ uyển có rất nhiều cung nữ, y chỉ cần gọi người vào dặn dò là được, đâu cần gì phải đích thân ra ngoài, hơn nữa đi lâu rồi mà không quay lại. Điều đó chứng tỏ nàng đã trúng kế điệu hổ ly sơn của y rồi!

Mỹ nhân đi đâu? Y muốn làm chuyện gì mà phải giấu nàng? Con người lạnh lợi xảo một vòng, sau đó nàng lại tủm tủm cười. Nàng đã sống qua hai kiếp người, sao có thể dễ dàng lừa nàng như thế được?

Vất vả lắm mới được ở bên mỹ nhân cả buổi chiều, đương nhiên là phải nắm chắc cơ hội này chứ, đúng không? Lúc trước, để bảo vệ mỹ nhân, nàng thắng lợi về vang; lần này để tấn công mỹ nhân, phải bắt đầu cuộc chiến thôi!

Thiên Chi Diên đặt đũa xuống, nhanh chân đi về hướng phòng của Thảm Vân Tương!

Cửa khóa rồi!

Không ngoài dự đoán của nàng.

Không đẩy cửa này được thì đẩy cửa khác, nàng chậm chậm chạm nhẹ chiếc cửa sổ, nhón chân nhẹ nhàng vào trong phòng y. Sau tám bình phong, Thiên Chi Diên lau nước miếng, cười hả hê.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 21: Đại Chiến Mỹ Nhân

Thiên Chi Diên cẩn thận đến gần, cố gắng không phát ra tiếng động nào. Đi tới gần tấm bình phong, nàng nghe thấy đằng sau đó nghe tiếng nước chảy róc rách. Nàng bóp nhẹ mũi, mặc dù không phải là không thấy qua nam nhân khóa thân, nhưng vừa nghĩ tới người đó chính là Trương Mỹ Nhân mà nàng trăm kể ngàn phương muốn nuốt trọn, thật khó kiềm chế được sung sướng.

Trương Mỹ Nhân, ta sẽ chăm sóc ngươi! Thiên Chi Diên tùm tùm cười.

Từ sau tấm bình phong, một cái đầu nhỏ lộ ra, Thiên Chi Diên chỉ thấy mỗi một cái thùng tắm. Đi quanh cái thùng một vòng, nàng trừng to mắt.

Trương Mỹ Nhân không hề có trong đó, y đang ở đâu?

“Công chúa đang tìm gì đấy?” Một giọng nói bất chợt vang lên sau lưng nàng.

Thiên Chi Diên giật mình hét to, khuôn mặt kinh ngạc lập tức quay lại đằng sau, thì ra chính là Thẩm Vân Trương đang nở nụ cười trên choker.

“Mỹ Nhân, sao ngươi lại ở đây?”

“Chờ công chúa.”

Thiên Chi Diên chớp chớp mi, cả người Thẩm Vân Trương thoang thoang hương thơm, cổ áo còn mở rộng, liếc sơ có thể nhìn thấy hạt thủy châu.

Thiên Chi Diên nuốt từng ngụm nước bọt hỏi: “Chờ... chờ ta?”

“Đúng vậy, mà công chúa chơi đùa cả ngày, cũng nên đi tắm rồi.”

“Tắm...?” Trong đầu người nào đó hiện lên vô số cảnh tắm uyên ương lãng mạn, nhưng hình như thân hình hai người đứng dưới nước thì không phù hợp cho lắm... .

“Ừ, nước đã chuẩn bị xong, công chúa đến vừa đúng lúc.”

Thẩm Vân Trương nhanh chóng ôm lấy Thiên Chi Diên đặt cạnh thùng tắm, vừa khi ấy thì cửa phòng mở, một cung nữ tiến lại gần.

“Nô tỳ tham kiến Thẩm công tử, Cứu công chúa.”

“Đứng lên đi, ngươi mau giúp công chúa tắm rửa.”

“Vâng.”

Y dặn dò xong xuôi liền bước ra khỏi phòng, tiện tay đóng luôn cả cửa lại.

Nghe tiếng cửa đóng, Thiên Chi Diên nhìn cung nữ đội hầu tắm cho nàng mới sực tỉnh.

Không đúng, nàng tới là để xem trộm Trương Mỹ Nhân tắm mà, thế nào mà lại biến thành nàng đi tắm thế này? Nàng cảm thấy chuyện này có gì đó không hợp lý, nhưng tổng thể là không hợp lý chỗ nào cơ?

Thiên Chi Diên còn chưa nghĩ thông thì cô cung nữ kia đã giúp nàng cởi y phục chà rửa.

Sau một hồi bị “vùi dập”, cơ thể nàng cuối cùng cũng được gột rửa sạch bóng, đầu tóc được lau khô, mặc một chiếc quần xanh. Tắm xong, nàng bỗng thấy có chút đói, nhớ lại vì để đi rình y mà mình chỉ mới ăn được có một miếng cá thôi đã len lén chuồn rồi.

Kế hoạch xem trộm Mỹ Nhân tắm coi như thất bại, Thiên Chi Diên cũng không thất vọng. Đợi mất lạnh lợi đảo một vòng, nàng lại nghĩ ngay đến một kế hoạch khác. Dù sao thì cũng là lần đầu tiên đến chỗ ở của Trương Mỹ Nhân, nếu như nàng không ăn được miếng đậu hũ nào thì thiệt thòi quá.

Thiên Chi Diên sờ sờ cái bụng nhỏ trở về đại sảnh, muốn ăn no lần nữa để chuẩn bị tác chiến.

Đi vào đại sảnh, nàng thấy Thẩm Vân Trương đã đặt đĩa xuống, sau đó ưu nhã lau miệng. Trong lòng nàng bỗng dâng lên nỗi dự cảm không tốt, lập tức bò lên đùi Thẩm Vân Trương, quan sát cả bàn ăn, quả nhiên đúng y chóc – một bàn ăn lạnh tanh sạch trơn, không đầy áp nóng hổi như lúc nàng rời khỏi.

“Tắm rửa xong rồi?”

Thiên Chi Diên chỉ còn biết che miệng, hốc mắt đầy nước.

“Sao vậy? Ai bắt nạt công chúa?” Câu hỏi chứa đầy nhu tình.

Ai bắt nạt nàng ư? Muốn nàng nói như thế nào đây? Nói là nàng chưa kịp ăn no đã điên cuồng chạy đi xem trộm y támm sao? Nếu không thì làm sao nàng cò thể giải thích được chuyện không ăn chạy tới phòng của y?

“Oa. . .”

Cái miệng nhỏ nhắn của người nào đó mở lớn, bật tiếng òa khóc.

Thấy nàng khóc, Thẩm Vân Tương lúng túng không biết làm sao, y vội vàng vươn tay lau hàng nước mắt trên mặt nàng.

“Sao vậy? Cho ta biết được không?”

Thiên Chi Diên trưng ra bộ mặt lấm lem tùm lùm, thút tha thút thít đáp: “Ta, ta đói. . .”

“Sao lại còn đói?”

“Đói, đói bụng. . .”

Thiên Chi Diên nghĩ thầm dù sao nàng là đứa trẻ, lời nói không rõ ràng thì có làm sao đâu? Dù sao thì nàng cũng đói thật mà!

“Vậy công chúa muốn ăn gì?”

“Cháo tổ yến. . .”

“Được, cháo tổ yến.” Thẩm Vân Tương phân phó cung nữ đang đứng cạnh: “Nhanh đi làm một chén cháo tổ yến.”

Cung nữ nhận lệnh nhanh chóng mang đến chén cháo.

Thiên Chi Diên tìm một vị trí thoải mái ngồi trên đùi Thẩm Vân Tương, còn y bung chén cháo, đút nàng từng muỗng một.

Mặc dù không được thấy cảnh mỹ nhân tắm, không được ăn trong buổi đại tiệc nhưng chẳng phải hiện giờ nàng đang hưởng thụ sự hầu hạ của mỹ nhân sao?

Ăn uống no say, Thiên Chi Diên nằm lãn trên đùi Thẩm Vân Tương, xoa xoa cái bụng nhỏ tròn lẳn. Hàng mi chớp một cái, kế hoạch đại chiến mỹ nhân lần hai bây giờ bắt đầu.

“Mỹ nhân, người sẽ kể chuyện gì cho ta nghe?”

“Ta còn chưa kể chuyện gì cho người khác nghe.”

“Vậy xem như ta là người đầu tiên đi.”

“. . .”

“Ý ta là, lần đầu tiên. . . kể chuyện ấy.”

“Sao? Ý của công chúa không phải là lần đầu kể chuyện thì chứ là gì?”

“. . .”

Thiên Chi Diên quên mình chỉ mới là đứa trẻ năm tuổi thôi, sao có thể hiểu được hàm ý bên trong chứ, cho nên y căn bản không cần thiết giải thích!

“Mỹ nhân, đây là gì?” Thiên Chi Diên nhảy xuống từ đùi y, chỉ vào một cái hũ to đặt trên tủ.

“Đây là rượu hoa lê, rượu cất ta uống khi nhàn đến vô sự.”

Thiên Chi Diên đã sớm biết đó là rượu rồi, nàng ôm bình rượu lại gần giường, tiện thể đem luôn hai cái chén: “Mỹ nhân, đến đây, chúng ta vừa trò chuyện vừa uống rượu được không?”

Thẩm Vân Tương đứng dậy, đi lại gần, ngồi xuống bên cạnh.

Thiên Chi Diên xoa xoa cằm, điểm này của y khá tốt, luôn khiêm tốn hữu lễ, không cự tuyệt người khác.

Nàng rót ra hai chén rượu, đưa Thẩm Vân Tương một chén, nàng một chén.

“Mỹ nhân, người là người mà tính khí tốt nhất ta từng gặp.” Thiên Chi Diên cầm chén rượu kề miệng.

“Công chúa cũng là hài tử thú vị nhất mà ta từng thấy.” Thẩm Vân Tương cũng uống một hớp.

“Mỹ nhân, người có người trong lòng chưa?”

Thẩm Vân Tương sững sốt, lập tức vừa cười vừa lắc đầu.

Thấy vậy, Thiên Chi Diên thầm vui sướng, Thẩm Vân Tương đạo mạo làm nàng sôi sục cả người. Nghĩ vậy, nàng hưng phấn cạn sạch chén rượu. Chà, rượu hoa lê mà mỹ nhân ừ cũng không tệ.

“Mỹ nhân, người thích dạng nữ nhân như thế nào?”

“Rượu hoa lê không những uống ngon mà vị còn không gắt, nhưng uống nhiều quá thì rất dễ bị say!” Y tiếp tục: “Công chúa chỉ cần nếm một chút cho biết vị là được rồi!”

Chớp mắt, gương mặt Thiên Chi Diên đã đỏ hồng cả lên, nói năng bắt đầu lộn xộn.

“Ta không say!”

Nàng lắc đầu, biểu hiện gần như đã say rượu. Thẩm Vân Tương liền cúi đầu tìm kiếm chiếc khăn tay.

Không giả bộ say thế này sao Tương mỹ nhân có thể buông cảnh giác được chứ? Thừa cơ hội này, Thiên Chi Diên liền rót thêm một chén rượu nữa, say khi rót còn bị dính một vài giọt ngay ngón tay. Nàng muốn thử xem là nàng say trước hay là Tương mỹ nhân bị đổ trước!

“Mỹ nhân, mau, chúng ta uống một chén nữa.”

Thẩm Vân Tương vẫn chăm chú dùng khăn lau mặt cho nàng, còn chùi sạch tí rượu dính ngay khóe miệng. Nàng bỗng thấy không vui, để chén xuống, giật lấy chiếc khăn tay của mỹ nhân vứt sang một bên. Dù sao thì nàng cũng đang say, có hung hãn một tí thì cũng hợp lý mà!

“Mỹ nhân, mau nào, uống hết chén này đi.” Người nào đó đang đỏ cả má nâng chén đưa Tương mỹ nhân.

“Được rồi, vậy thì nếu ta uống hết chén này thì công chúa phải đi ngủ đấy, đồng ý không?”

“Đồng ý!”

Thẩm Vân Tương nhận chén rượu, một hơn cạn sạch.

Thiên Chi Diên thấy chén rượu sạch trơn, gian xảo cười. Nàng chăm chăm nhìn y, thậm chí đếm thời gian để con mồi bắt đầu ngã xuống.

Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, ba, ba. . .

Không đúng mà, nàng đâu thể dễ dàng say như vậy. Hai con mắt nàng tối sầm, ngã lăn trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Lầm Vào Hang Sói

Thiên Chi Diên quay người, ôm chặt cái gối trắng muốt mềm mại. Bỗng đôi mi chớp chớp, khuôn mặt mấp míp khẽ cựa quậy, nàng mở mắt tỉnh giấc.

Ờ?

Sao chiếc giường này quen đến vậy, cả căn phòng cũng thế. . .

“Công chúa tỉnh dậy rồi!” Lưu Hà dùng khăn lau trán cho nàng.

“Đây là. . . phòng của ta?”

“Còn không phải sao?” Lưu Hà sực nhớ thêm điều gì đó, thuận miệng: “Tối hôm qua, Thẩm công tử đích thân đưa công chúa về đó.”

Hai chữ “đích thân” được thị trấn mạnh một chút, nói xong hai má thị liền đỏ hồng cả lên.

“A. . . Thật sao?”

“Đứng ạ, công tử đã ôm người về đây. Công chúa đừng kích động nha!” Lư Hà hưng phấn tiếp lời.

Thiên Chi Diên liếc thị một cái, vấn đề ở đây không phải là “địch thân” mà là “tối hôm qua” đó, hiểu không? Vậy có nghĩa là tối hôm qua, Thiên Chi Diên nàng đã bại trận giữa chừng, ôm giường ngủ cả đêm. Thiệt hại, lỗ nặng, tán gia bại sản luôn rồi!

Bây giờ thì nàng đã chắc chắn, chén thuốc đó nhất định là bị bỏ thuốc, tửu lượng của nàng tuyệt đối không thể nào kém như vậy. Lẽ nào chính Trương mỹ nhân đã bỏ thuốc?

Thiên Chi Diên nhớ lại từng sự kiện của ngày hôm qua xâu chuỗi lại, phát hiện ra nàng liên tiếp thất bại hai lần không phải là vô tình. Ngoài mặt, Trương mỹ nhân có vẻ lễ độ, nhã nhặn, đối đãi với người khác khoan dung, độ lượng nhưng tuyệt đối không phải là kẻ ngu. Không những không phải ngốc nghếch mà còn thông minh vô cùng!

Mặc dù Trương mỹ nhân lướt qua đâu là nơi đầy sinh ra đầy ong bướm đeo bám, nhưng đám côn trùng đó chỉ là chuyện nhỏ, Thiên Chi Diên bày kế nhỏ xù là đã bắt chộp được hết. Cái khó nhất ở đây chính là Trương mỹ nhân, không hề dễ dụ chút nào!

Tính toán tỉ mỉ như thế mà ngay cả một điểm tiện nghi nàng cũng không chút được! Thiên Chi Diên thật sự uất ức.

Nhưng mà nàng chỉ buồn bã trong chốc lát, rất nhanh hồi phục lại trạng thái bình thường. Cái gì có được quá dễ dàng thì không có ý nghĩa! Nàng có cái đầu thông minh, thời gian cũng đủ, thân phận lại hơn người, nàng không tin Trương mỹ nhân sẽ không lọt vào tay mình!

Thiên Chi Diên quyết định nàng phải điều chỉnh chiến lược, ra trận một lần nữa chiến đấu với mỹ nhân!

Sau khi Lư Hà hầu hạ Chi Diên rửa mặt, nàng liền chạy ngay ra ngoài. Dù Lư Hà có quân thức nghiêm ngặt như thế nào nhưng cũng không thể thắng nổi đứa trẻ tinh ranh này!

Đang trên đường đi dạo đến Trọng Hạ uyển, Thiên Chi Diên lại nghe rất nhiều lời đồn liên quan đến mình.

“Cửu công chúa có đang ở gần đây không?”

“Không có! Bây giờ công chúa ngủ khò trên giường rồi, yên tâm!”

“Nghe gì chưa? Tối hôm qua, Hổn Thế Ma Vương Cửu công chúa tranh thủ chiếm sủng ái của hoàng thượng, rồi còn dám đi vào chỗ ở của Trương công tử. Thật bất mãn mà!”

“Ta còn nghe nói chính công chúa lột sạch y phục của công tử Trương trên giường!”

“Gi kìa? Sao ta lại nghe là công chúa mạnh bạo xé rách toang quần áo của công tử ngay giữa đường hôm qua mà?”

“Cầm thú thế à? Ta đoán nhất định là công chúa cũng tự cởi sạch đồ mình ngay sau đó!”

“Ài, thật là bị kịch, bị kịch thê thảm nhất thiên hạ!”

“Tin này thật quá sức chấn động, ta phải báo cho Tiểu Lý Tử biết!”

Ngay sau lưng họ, Thiên Chi Diên đã nghe thấy hết toàn bộ. Nàng xoa xoa cằm, nàng là nhân vật chính, cũng có quyền tham gia chứ nhỉ?

Vì vậy, nàng bèn cất giọng: “Chuyện này thì như thế nào đây? Rõ ràng chính là công chúa áp đảo công tử Trương tối hôm qua, đại chiến một trăm hiệp. Công tử không thể rời giường trong một tháng, ngự y giám định tàn phế cấp độ hai!”

“Hà? Thật sao?”

“Cũng tàn nhẫn quá đó!”

“Này cũng quá. . .”

“A, Cửu công chúa?!”

“Á. . .”

Đám người đó vừa nhìn thấy Thiên Chi Diên liền giải tán ngay lập tức, vội vã chuồn đi. Con đường lại quay trở về vẻ yên lặng lúc trước.

Thấy nàng nhỏ nên mới vây quanh nàng, bắt nạt nàng thế chứ gì! Nàng không thèm để tâm đâu! Thiên Chi Diên cười khinh một tiếng, xoay người hướng đến Trọng Hạ uyển.

Vừa mới quay người lại, nàng liền liếc thấy một cái vật áo ở ngay góc tường, nhanh chóng vụt mắt.

Có người theo dõi!

Thiên Chi Diên lập tức xoay thân, cẩn trọng bước về hướng bóng đen đó. Đến một ngã rẽ, nàng đã thấy hắc bước xa lắm rồi. Hắc mặc y phục của thị vệ, nhưng bóng lưng hắc lại chứa gì đó quen thuộc.

Mặc dù nàng đã biến thành một đứa trẻ nhưng thân thủ vẫn còn rất linh hoạt. Ở băng cũ, kỹ thuật theo dõi của nàng cũng đứng ở hàng thứ ba, cho nên chắc chắn hắc không thể nào phát hiện ra nàng. Nghĩ vậy, nàng liền bám theo ngay.

Người đó vô cùng quen thuộc đường đi nước bước trong hoàng cung này, hơn nữa trên người lại khoác bộ thị vệ, Thiên Chi Diên đoán rằng địa vị của hắc trong hoàng cung nhất định không thấp. Sao hắc lại theo dõi nàng

Thiên Chi Diên nghĩ ngợi hồi lâu, sau đó phát hiện hắc đi vào một cửa cung. Ngay lúc hắc bước vào tầm cung ấy, trong đầu Thiên Chi Diên chợt lóe lên một ý nghĩ: phải chăng hắc chính là một trong những tên hắc y nhân lên vào tầm cung của Ân hoàng hậu vào đêm đó?

Nàng ngẩng đầu lên, thấy trước cửa cung là một tấm bảng to lớn đề ba chữ — Mộ Tuyết cung.

“Cửu công chúa đại giá quang lâm, thật là vinh dự của Mộ Tuyết cung.”

Một giọng nữ vang lên từ phía sau lưng khiến Thiên Chi Diên phải dừng bước chân, quay đầu lại. Đó là một cô cung nữ rất diễm lệ, làn da màu mật ong, đôi mắt sâu hút, sống mũi cao thẳng, nhìn qua thì trông rất giống người Tây Vực. Bà ta rất đẹp, có khí chất vô cùng cao quý, đoan trang. Người khác vừa nhìn liền biết ngay là phi tần, lại nghe lời nói của bà ta thì rất có thể đây chính là chủ nhân của Mộ Tuyết cung.

Thiên Chi Diên thầm kinh ngạc, người phụ nữ này đứng sau lưng nàng thế mà nàng lại không phát hiện ra! Nàng cảm giác có chút kém cỏi, mặc dù ở hiện đại, nàng là đệ nhất sát thủ, các năng lực cũng được xếp hàng đầu.

Nhưng bây giờ, xuyên qua đến thời đại này, nàng mới biết đây đúng là nơi tàng long ngoại hủ. Đầu tiên là Thảm Vân Tương, còn giờ lại là người phụ nữ này, vẻ ngoài cao thâm khó lường khiến nàng khó thể đoán được.

Tuy trong lòng Thiên Chi Diên đang vô cùng kinh ngạc nhưng vẻ mặt nàng lại rất điềm tĩnh, nàng mở to mắt chớp chớp: “Tỷ tỷ thật là xinh đẹp.”

Bà tay vươn tay nắm lấy tay nàng, vừa dắt nàng đi vào trong Mộ Tuyết cung vừa nói: “Tỷ tỷ? Ta lớn hơn con nhiều tuổi mà con dám gọi vậy? Miệng lưỡi thật khéo đấy. Con đã gọi Thực phi là di nương thì gọi là một tiếng Tuyết di nương đi.”

“Tuyết di nương. . .” Thiên Chi Diên ngọt ngào gọi theo.

“Hài tử ngoan.”

Tuyết phi cười sáng khoái, thái độ thoải mái. Nhưng trực giác của Thiên Chi Diên mách bảo rằng đằng sau nụ cười của Tuyết phi là vực sâu mà nàng không trông thấy đây.

Tuyết phi đưa Chi Diên vào tầm cung, cung nữ của bà ta dâng lên nước trà và rất nhiều điểm tâm.

Thiên Chi Diên ngoan ngoãn ngồi trên giường ăn điểm tâm. Các món này trong cung của bà ta rất là ngon nhưng lúc này nàng chẳng có nhã hứng thưởng thức một chút nào cả. Trong cung của Tuyết phi, nàng không có cảm giác an toàn. Thái độ của bà ta đối với nàng không hề che giấu, nhưng nàng không rõ nó là gì, không thích ư? Hay chơi đùa? Dò xét? Khinh thường? Ngoài mặt bà ta không có tí dấu vết nào cả.

“Cửu công chúa, nếu con thích ăn điểm tâm như vậy thì cứ ăn nhiều một chút, ăn không hết thì có thể gói mang về.” Tuyết phi đẩy phần điểm tâm đến trước mặt nàng.

Thiên Chi Diên gật gật, cúi đầu nhai ngấu nghiêng món điểm tâm. Trong bụng nàng định giải quyết xong món này thì liền biến khỏi thôi. Toan tính của Tuyết phi đã quá lộ liễu rồi.

Tuyết phi biết nàng gọi Thực phi là di nương, điều này nghĩa là chuyện xảy ra trong tầm cung Thực phi đêm hôm đó, bà ta cũng đã biết. Tuyết phi bảo nàng ăn không hết thì có thể gói lại mang về, hệt như câu nói lúc nàng đến thăm hỏi Tháp nhất bảo hắc như thế.

Tuyết phi biết từng nước bước của nàng rõ như lòng bàn tay, hơn nữa còn không hề che giấu. Ý của bà ta là gì đây? Bà ta cố tình nói vậy để cảnh cáo nàng ư? Chẳng lẽ Tuyết phi không hề muốn đối xử với nàng như một đứa trẻ năm tuổi giống những người khác? Bà ta đã biết gì và muốn làm gì đây?

Không còn nghi ngờ gì nữa, hai tên hắc y nhân kia là người của Mộ Tuyết cung, vậy bà ta phải người lục soát tầm điện của Ân hoàng hậu, lại còn lên kế hoạch bắt nàng là vì sao? Đương nhiên Tuyết phi cũng đã biết nàng đã đi theo tên thị vệ lúc này!

Thiên Chi Diên thầm nghĩ không xong. Tuyết phi muốn bắt nàng vậy mà hôm nay nàng còn tự thân xác tới Mộ Tuyết cung, lại không có ai biết. Nếu Tuyết phi muốn động thủ, nàng có chết cũng biết tâm biết tích. Nàng đã tự đưa đầu vào rọ rồi!

“Tuyết di nương, con muốn về. . .”

“Cần gì phải gấp gáp như thế, lâu lắm con mới đến, ngồi với di nương một chút đi!”

“À, vâng. . .”

Thời gian tích tắc trôi chậm chậm. Tuyết phi không trò chuyện với nàng, cũng hỏi hỏi lý do tại sao nàng xuất hiện ở Mộ Tuyết cung. Trên khuôn mặt bà ta vẫn luôn nở nụ cười trang nhã, mặc dù ánh mắt không trực tiếp nhìn thẳng nhưng cũng lướt khắp người Thiên Chi Diên.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, ánh mặt trời cũng từ từ dần tắt, Tuyết phi cũng không hề có ý muốn thả người nhưng bà ta cũng không động đậy gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 23: Thiên Cao Địa Xa

“Tham kiến Tuyết phi nương nương, tham kiến Cửu công chúa.”

Mặt trời dần buông xuống, một cung nữ tiến vào, phá tan đi bầu không khí yên lặng quý dị.

“Có chuyện gì?”

“Bẩm nương nương, Hoàng thượng muốn triệu kiến Cửu công chúa, phải riêng Lý công công đến đón người.”

“Vậy sao?” Tuyết phi kéo dài âm cuối một cách bất thường.

Thiên Chi Diên lập tức nhảy xuống giường, vui vẻ hò reo: “Phụ hoàng nhớ đến ta, đúng không?”

Tuyết phi liếc xéo vị cung nữ kia một cái rồi quay sang Chi Diên: “Đúng vậy, là phụ hoàng bảo người đến đón con. Ai nói là sau khi Ân hoàng hậu tạ thế thì Hoàng thượng không còn quan tâm đến Cửu công chúa nữa chứ? Theo ta thấy chỉ là người giấu nó quá sâu thôi. Phải không, Cửu công chúa?”

Thiên Chi Diên gật mạnh, hớn hờ khoe: “Phụ hoàng rất thương Chi Diên. . .”

“Vậy thì con mau đi đi, đừng để cho phụ hoàng sốt ruột.”

“Vâng!”

Cô cung nữ đó nắm lấy tay Chi Diên dắt ra ngoài. Ra khỏi tẩm cung, nàng đã thấy thái giám kẻ cận Thiên Tinh Hàn – Lý công công đứng chờ sẵn ngay cửa. Sau khi bước hẳn ra khỏi Mộ Tuyết cung cùng Lý công công, Thiên Chi Diên mới thở hắt một hơi.

Không phải là nàng sợ bà ta! Trước đây, dù ngày hay đêm thì nàng cũng đã ám sát rất nhiều người, và nhiều người muốn giải quyết nàng. Những chuyện đó nàng chỉ xem như là mình đang xả giao với Diêm vương, cho nên nàng không biết sợ là gì cả. Nhưng vừa rồi trong Mộ Tuyết cung, trên người Tuyết phi tản mát luồng khí khiến nàng cảm thấy mình muốn nghẹt thở, không nhúc nhích được.

“Cửu công chúa, sau này người đừng chạy lung tung nữa, Hoàng thượng tìm người rất vất vả! Mỗi góc ngách đều phái người lật tung, tìm không thấy người, Hoàng thượng đã lo lắng biết bao!” Lý công công vừa nắm lấy tay nàng vừa dắt nàng đi, thật tâm khuyên nhủ: “Trong hoàng cung có nhiều nơi không an toàn, không phải lần nào Hoàng thượng cũng có thể tìm thấy công chúa.”

“Ta biết rồi!” Thiên Chi Diên gật đầu, cố gắng suy nghĩ ý tứ của Lý công công.

Thiên Tinh Hàn là hoàng đế, cả hoàng cung này nằm trong lòng bàn tay ông ta. Nhưng mà ông cũng đã phải mất một ngày, cho đến khi mặt trời khuất núi mới tìm thấy nàng ở Mộ Tuyết cung. Điều này chứng tỏ Mộ Tuyết cung có điểm bất thường.

Lý công công nói không phải lần nào Hoàng thượng cũng có thể tìm thấy nàng, câu này có nghĩa là gì?

Nhớ lại đêm hôm đó, trong cuộc tranh cãi giữa Thiên Tinh Hàn và Thiên Hoài Hạo, Thiên Hoài Hạo đã từng thốt nên một câu: Dù có cho là Hoàng thượng đi chăng nữa thì ông cũng không thể nào lường trước được mọi tình huống, bảo vệ được tất cả mọi người.

Phút chốc sau, Thiên Chi Diên đã được đưa đến Thừa Càn cung. Lúc này, nàng chỉ có thể cất suy nghĩ này giờ sang một bên, khuôn mặt bắt đầu chuyển sang vẻ đáng yêu ngọt ngào.

“Tham kiến phụ hoàng!”

“Lại đây!” Giọng nói của Thiên Tinh Hàn trầm xuống.

Thiên Chi Diên vừa mới đến bên cạnh, ông ta liền ôm lấy nàng, đặt nàng nằm sấp lên đùi, gờ tay lên chuẩn bị thảo phạt cái mông của nàng một trận.

Theo bản năng thì đương nhiên Thiên Chi Diên muốn tránh thoát. Sau mấy giây nghĩ ngợi, nàng bỗng trưng lên bộ mặt đáng thương động lòng người, cái miệng nhỏ chu chu, hốc mắt đầy nước.

Trông thấy bộ dạng ấy, Thiên Tinh Hàn vừa gờ tay lên cao đã phải khựng lại, không đành lòng hạ tay xuống. Sau đó, ông thở dài một hơi, dựng cơ thể bé nhỏ ngồi dậy ôm vào lòng.

“Phụ hoàng. . .” Thiên Chi Diên xoa xoa bàn tay, đáng thương đưa mắt nhìn ông.

Thiên Tinh Hàn thở dài thườn thượt, ông đau lòng lau đi giọt lệ ngay khóe mắt nàng: “Có biết con đã phạm lỗi gì không?”

Thiên Chi Diên lắc đầu. Nàng không dám mở miệng, thật sự lần này là rắc rối lớn rồi.

Nàng có thể cảm giác được sự tức giận và nổi ưu phiền của ông cuối cùng chỉ có thể biến thành những lời than thở. Đây là tình cảm mà phụ thân dành cho nữ nhi của mình ư? Thiên Chi Diên thấy nó vẫn còn rất xa lạ, nhưng lại vô cùng ấm áp.

“Phụ hoàng, Chi Diên đã được tìm thấy, người cũng không nên trách cứ hoàng muội nữa.”

Nghe giọng của Thiên Hoài Hạo, Thiên Chi Diên ngoảnh đầu lại đã thấy y vội vàng tiến vào, gương mặt tuấn mỹ lấm tấm mồ hôi. Lại có thêm người tìm nàng cực khổ rồi —— ca ca của nàng.

Lúc này đây, Thiên Chi Diên cảm thấy vô cùng áy náy, đây là cảm giác mà nàng chưa từng có. Bởi vì trước kia, nàng luôn là người không muốn có trách nhiệm với bất cứ ai, không muốn phải phụ thuộc vào ai và càng không muốn áy náy với người nào cả.

Nhưng mà hôm nay, nàng đã cảm thấy áy náy trong lòng. Vì nàng tự ý hành động một mình, không đoái hoài gì đến người khác khiến người thân của mình phải lo lắng. Đúng rồi, nàng đã không còn như trước kia, nàng đã có người thân quan tâm đến nàng.

Ngay tức khắc sau đó, Thẩm Vân Tương cũng tiến vào cửa. Không giống với Thiên Hoài Hạo và Thiên Tinh Hàn, y trông rất bình tĩnh.

Thiên Chi Diên bĩu môi, dù sao không phải là ruột. . .

Ồ, sao lời này lại kỳ quái thế nhỉ?

“Chi Diên, còn không nhanh đi tạ Thẩm công tử? Nếu không nhờ công tử thì trăm sự đến giờ còn chưa tìm được còn!” Thiên Tinh Hàn cất tiếng.

Thiên Chi Diên chớp chớp mắt, nhảy từ đùi hoàng thượng xuống, đi tới trước mặt Thẩm Vân Tương giả vờ ngoan ngoãn: “Cám ơn mỹ nhân. . .”

“Chi Diên, không được vô lễ!”

“Không sao đâu, thưa Hoàng thượng! Tìm được công chúa là tại hạ rất vui mừng!”

“Công tử bao dung rộng lượng, trăm rất bội phục.”

Khi hai người này còn đang bận ca tụng lẫn nhau, cái đầu lí lắc lại suy nghĩ miên man. Thì ra Tương mỹ nhân cũng lo lắng cho nàng đó chứ! Xem ra Tương mỹ nhân không hẳn là không có cảm giác đối với nàng. . .

Đang chìm trong sung sướng, đột nhiên nàng phát hiện một điều quan trọng: làm thế nào mà Tương mỹ nhân biết nàng ở trong Mộ Tuyết cung?

Thiên Chi Diên chợt nhớ tới, lần trước lúc trời tối, sau khi người của Mộ Tuyết cung đến bắt nàng, Tương mỹ nhân bỗng xuất hiện đúng lúc đó. Đây là lần đầu tiên y đến hoàng cung mà, sao y có thể dự biết được tình huống đó chứ?

“Hoàng thượng, nếu công chúa đã trở về, có thể cho Vân Tương câu trả lời được không?” Thẩm Vân Tương lên tiếng hỏi.

Thiên Tinh Hàn thở dài, ông bảo: “Không phải là trăm không đồng ý, nhưng thật sự trăm cũng lo lắng. Hoài Hạo, con nghĩ thế nào?”

“Phụ hoàng, nhi thần vẫn không đồng ý, Chi Diên còn quá nhỏ, bên ngoài lại không an toàn.”

“Chi Diên!” Thiên Tinh Hàn gọi tên nàng, nàng giật mình ngẩng đầu nhìn về phía ông.

“Chi Diên, con có thích công tử không?”

Thiên Chi Diên gật đầu mạnh. Thích chứ, đương nhiên là thích, thích đến nỗi hận không ăn được y ngay lúc này!

“Nếu để con đi cùng công tử, con có nguyện ý không?”

Thiên Chi Diên gật đầu như đảo tỏi. Nguyện ý chứ, nguyện ý đến nỗi hận không thể lập tức cùng y ở cạnh nhau cả ngày lẫn đêm!

Ô, mà không đúng. . .

“Phụ hoàng, đi cùng với mỹ nhân ư?”

“Đúng vậy, công tử muốn dẫn con đi. Mặc dù trăm không nở xa con, nhưng là vì con, để con sau này không còn đau đớn nữa, trăm đành chấp thuận.” Thiên Tinh Hàn buồn rầu.

Không còn đau đớn nữa, hay nói cách khác là không còn bị huyền mạc là thương tổn nữa? Nàng nhớ lại hôm qua, sau khi Thẩm Vân Tương bắt mạch cho nàng đã quay sang nói với Thiên Tinh Hàn, y cần một đêm để suy nghĩ. Vậy mang nàng đi chính là câu trả lời sao?

“Đi đến đâu?”

“Ra ngoài, khỏi hoàng cung.” Thẩm Vân Tương đáp.

“Phụ hoàng, người đã cân nhắc kĩ? Nhi thần thấy việc này vẫn không thỏa đáng, bên ngoài chưa chắc đã an toàn hơn hoàng cung!” Thiên Hoài Hạo vẫn phản đối.

“Vậy còn công chúa? Công chúa nghĩ như thế nào? Có nguyện ý đi theo tại hạ không?” Thẩm Vân Tương ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào mắt nàng, y nghiêm túc: “Đi theo tại hạ, quan sát thế giới bên ngoài, nhìn ngắm bầu trời bao la, khám phá non sông rộng lớn này!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 24: Đường Rộng Thênh Thang

Nhìn ngắm thế giới bên ngoài, đi khắp non sông vạn dặm là một việc thú vị biết bao!

Thiên Chi Diên nhìn thẳng vào mắt Thẩm Vân Tương, thấu qua đôi mắt sâu thẳm ấy là cả một con đường mênh mông, núi sao sông dài.

“Ta không có dự định gì hết, ta sẽ không đi theo người.”

Lời nàng vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây người. Trong mắt Thẩm Vân Tương thoáng nổi thất vọng cùng sự khó hiểu không giải thích được.

“Vì sao?”

Thiên Chi Diên ngẫm nghĩ một chút rồi trả lời: “Đây là nhà ta.”

Trong mắt Thẩm Vân Tương thoáng nhẹ qua một sự kinh ngạc, nhưng ngay lập tức y lấy lại được nụ cười, đứng lên, đáp với Thiên Tinh Hàn: “Nếu Cửu Công chúa không muốn rời đi cùng Vân Tương, Vân Tương sẽ không cưỡng ép. Nhưng nếu tìm được phương pháp điều trị, nhất định Vân Tương sẽ tiếp tục chữa bệnh cho công chúa.”

“Chi Diên, con nghĩ kĩ chưa?” Thiên Tinh Hàn thấy hơi kì lạ, nhưng ông cũng không giấu diếm sự vui mừng trong mắt.

Thiên Chi Diên gật đầu.

Rời đi cùng Thẩm Vân tương, có thể trông thấy thế giới bên ngoài, có thể tự do tự tại thật sự là điều rất thú vị. Nhưng lựa chọn rời khỏi cung đồng nghĩa với việc không xác định được con đường phía trước sẽ như thế nào.

Kiếp trước, nàng phiêu bạt thế đã đủ rồi, cho dù lựa chọn kết hôn hay ở lại hoàng cung, chung quy tất cả nàng chỉ muốn một mái nhà, hưởng thụ một cuộc sống bình thường cùng những người nàng thương yêu mà thôi.

Vì vậy, nàng sẽ không rời đi.

Huống gì với tình trạng hiện giờ, thân thể của nàng đang từ từ được vạch trần, những kẻ có mưu đồ xấu với nàng cũng đang dần lộ diện ra. Nàng không phải là dạng người yếu đuối nên sẽ không trốn tránh, lại không dễ dàng bỏ qua như vậy. Nàng muốn bảo vệ mái nhà khó khăn lắm nàng mới có được, trong nhà còn có phụ thân, có các ca ca. Nàng... đã rất thỏa mãn rồi!

Thấy Thiên Chi Diên gật đầu, Thiên Hoài Hạo ôm chầm lấy nàng, hôn nhẹ nhàng lên bầu má.

Thiên Chi Diên kinh ngạc, sau đó là sung sướng. Mặc dù là ca ca nhưng mà người ta cũng là mỹ nam đó!

“Phụ hoàng, nếu Chi Diên đã muốn ở lại, thì thần cho rằng là hoàng muội không thể ở trong Cảnh Dật cung của Thục phi được nữa. Hi vọng phụ hoàng có thể đồng ý để thần chăm sóc cho Chi Diên.” Thiên Hoài Hạo bổ sung: “Chi Diên không thể không có ai quản thúc.”

Thiên Tinh Hàn lại thở dài, gật đầu nhẹ, ông trả lời: “Tùy ý con, từ nay về sau để Chi Diên ở trong cung của con vậy!”

“Dạ, phụ hoàng!”

“Hoàng thượng, Tam điện hạ, nếu đã định thế thì Vân Tương xin phép ngày mai sẽ rời khỏi đây!” Thẩm Vân Tương lên tiếng cất ngang.

“Cái gì? Mỹ nhân, ngươi muốn đi sao?” Vừa nghe tin sét đánh này, Thiên Chi Diên lập tức kích động nhảy dựng lên mè nheo: “Không muốn, không cho đâu, mỹ nhân không được đi!”

“Chi Diên, không được làm cản!” Thiên Tinh Hàn bèn hỏi: “Vì sao lại gấp như vậy? Công tử ở lại đây thêm vài ngày không được sao?”

“Khỏi bẩm Hoàng thượng, thật không giấu gì người, nếu không phải Vân tương có chuyện quan trọng thì đã không vội vàng muốn mang theo Cửu công chúa, còn để Hoàng thượng trông thấy.”

“Công tử lo cho thiên hạ, đương nhiên là bề bộn nhiều việc. Đã như vậy, trăm cũng không phiền ngươi nữa, trăm sẽ sai người chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ.”

“Đa tạ hoàng thượng, Vân Tương một mình đã quen, hết thấy đều đơn giản là tốt nhất.”

“À này, lần này công tử vào cung, có ưng ý vị công chúa nào của ta không?” Đột nhiên Thiên Tinh Hàn lại đề cập đến vấn đề này.

Đôi mắt lạnh lợi đảo quanh, thì ra là như thế. Hoàng đế phụ thân muốn giữ Tương mỹ nhân lại nên mới mở buổi đại yến hôm đó! Bây giờ ông vẫn muốn y ở trong hoàng cung.

“Có!”

“Là ai?”

“Con!” Thiên Chi Diên ưỡn ngực đắc ý, tiện thể nháy mắt đưa tình với Thẩm Vân Tương.

‘Phụt’ Cả ba người đều bật cười khanh khách trước lời đùa đáng yêu của nàng.

“Mỹ nhân, vừa nãy hoàng huynh đã ‘thơm’ bên má trái của ta rồi, người bên má phải nha?” Thiên Chi Diên kê má phải lại gần Thẩm Vân Tương chờ đợi.

“Được, nhưng không phải là bây giờ.”

“Vậy thì chừng nào?”

“Hoài Hạo, tối nay người đưa Cửu công chúa đi theo đến Trọng Hạ uyển, ta còn có một số chuyện cần bàn với người.” Thẩm Vân Tương đề nghị.

“Được.”

Trọng Hạ uyển

Sau bữa cơm no nê, Thiên Hoài Hạo, Thiên Chi Diên và Thẩm Vân Tương cùng uống rượu trước sân.”

“Mới chỉ gặp gỡ nửa tháng mà hôm nay lại phải rời đi rồi.” Thiên Hoài Hạo cảm chén rượu lên, có chút buồn bã.

“Tiệc nào mà không tàn, sau này nhất định sẽ có cơ hội gặp lại.”

“Sau này? Sau này là khi nào?” Thiên Hoài Hạo nói: “Vân Tương, thật sự đôi lúc ta rất khâm phục người, được tự do tự tại giữa trời đất này.”

“Sao lại khâm phục ta? Trờ đất này rộng lớn vô cùng, con đường phía trước còn rất dài.” Trong mắt thoáng một nỗi cô đơn, Thẩm Vân Tương nâng chén rượu kề miệng.

“Thiên hạ rộng lớn, đường rộng thênh thang, có gì mà không tốt?” Thiên Hoài Hạo lại hỏi.

“Chính là không thấy được điểm dừng đó!”

Thẩm Vân tương và Thiên Hoài Hạo đều kinh ngạc, không chớp mắt nhìn về phía Thiên Chi Diên.

“Chi Diên, muội vừa nói gì?”

Phát hiện mình vừa lỡ lời, Thiên Chi Diên ngậm khư khư chén rượu, cầu nhàu đôi uống. Nàng chưa nói gì hết, nàng không thừa nhận đâu. Thẩm Vân Tương nhìn nàng đầy ẩn ý, con người sâu thẳm kia không hiểu là đang nghĩ gì.

Thiên Chi Diên thầm hận mình lắm mồm, lời nói kia đâu phù hợp với một đứa trẻ chỉ mới năm tuổi. Nhưng nàng kìm chế không được! Thiên Hoài là hoàng tử, hưởng cuộc sống sung sướng ngay từ nhỏ, cảm y ngọc thực. Đương nhiên hẳn không thể nào thấu hiểu nỗi khổ của Thẩm Vân Tương.

Trời đất rộng lớn đến nỗi không thấy bến bờ, đường dài thênh thang đến nỗi không thấy điểm dừng. Một người nếu phiêu bạt quá lâu ắt sẽ mệt mỏi.

Cho nên nàng không muốn phiêu du nữa, không muốn mỗi ngày đối diện với tương lai mờ mịt. Nàng chỉ muốn được ăn ngon rồi ngủ, ngồi ăn rồi chờ chết, không đi học, không làm việc, không lo nghĩ. Dù sao phụ thân cũng có tiền, khỏi lo cái ăn mặc.

“Công chúa đừng uống nhiều quá, chút nữa lại say khướt.” Thẩm Vân Tương cầm lấy chén rượu trong tay Chi Diên.

Lần trước, nàng say khi nào chứ, không phải là do y hạ được à? Nhưng nàng không thể oán trách được, chỉ có thể nuốt sạch vào bụng. Ai bảo người hạ được trước chính là nàng làm chỉ?!

“Sắc trời không còn sớm, ta đưa Chi Diên về trước. Vân Tương, ngươi cũng nên nghỉ ngơi đi để ngày mai còn phải lên đường.” Thiên Hoài Hạo vươn tay ôm tiểu công chúa.

Nhưng Thiên Chi Diên lại gạt phắt ra, nàng bò lên đùi Thẩm Vân Tương, nắm chặt cổ áo y, nàng thì thào: “Trước khi mỹ nhân đi, ta muốn ở cùng mỹ nhân.”

“Chi Diên, đừng loạn nữa, ngày mai Vân Tương phải gấp rút lên đường rồi.”

“Không đi không đi, ta không đi.”

“Không sao, Cửu công chúa đã muốn thì cứ ở lại.”

“Vân Tương ngươi lại vậy nữa, dung túng muội ấy quá mức, sau này hoàng muội ta sẽ vô pháp vô thiên đấy.”

“Nếu có thể cho ta cơ hội dung túng công chúa khi đã trưởng thành, ta nghĩ ta sẽ rất vui.”

Thân thể co rúc trong lòng Thẩm Vân Tương bỗng cứng đờ lại. Sao lời này lại ngọt ngào, yêu thương đến thế? Dáng vẻ này của Tương mỹ nhân sẽ khiến nàng càng lúc càng không nổi.

“Đã phiền Vân Tương ngươi chăm sóc cho muội muội của ta. Không biết tại sao sau khi trải qua biến cố kia, nó lại trở nên hư hỏng như thế này.”

“Hư hỏng chưa hẳn không tốt.”

“Tình tình ngươi là tốt nhất rồi, không trách được nó luôn bất nết ngươi. Trễ rồi, ta về trước đây.”

Thẩm Vân Tương gật đầu, cùng lúc Thiên Hoài Hạo cũng rời khỏi Trọng Hạ uyển.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 25: Đại Chiến Lần Hai

Thiên Hoài Hạo rời khỏi, Thiên Chi Diên lập tức trở dậy. ‘Cây đèn dầu’ biến đi rồi, kế hoạch lần trước không thành công gì cả, và lại còn chưa kịp ăn đủ đậu hủ của mỹ nhân, hơn nữa ngày mai người ta đã phải lên đường, cơ hội này nàng nhất định sẽ không bỏ qua đâu!

Đại chiến mỹ nhân lần hai bắt đầu!

“Mỹ nhân. . .”

Bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh bắt đầu sờ sờ nắn nắn, lướt một đường dài trên lồng ngực của ai kia, sau đó bị ai kia nhanh chóng nắm lại.

“Công chúa còn nhớ hôm qua ta đã đồng ý hôn má phải của người không?”

Thiên Chi Diên gạt đầu như đảo tỏi, sao nàng có thể không nhớ chứ? Mỹ nhân lại còn quan tâm đến điều này, phải chăng y đang rất mong đợi? Thiên Chi Diên càng nghĩ càng sung sướng, càng nghĩ càng trở nên hưng phấn, vô số cảnh xuân nóng bỏng lướt qua đầu nàng khiến nàng cười đến chảy cả nước miếng.

“Hôn thì được thôi, nhưng ta có điều kiện.”

Nụ cười trên mặt Thiên Chi Diên bỗng cứng đờ, thì ra còn quan trọng “Điều kiện”!

“Ta, ta không có tiền. . .” Thiên Chi Diên im lặng thắt chặt cái túi nhỏ của mình lại.

Khỏe miệng Thẩm Vân Tương méo xệch một bên, ngay tức khắc khuôn mặt y trở lại dịu dàng bình thường, ra điều kiện: “Tối nay, ta có thứ muốn dạy cho công chúa. Nếu công chúa học được thì ta sẽ thực hiện yêu cầu của người, thế nào?”

“Dạy ta cái gì?”

Thiên Chi Diên trầm mặc ý, nàng thông minh như thế sao lại không học nổi chứ? Bảo đảm sẽ học được một cách xuất sắc là đằng khác!

“Đi thôi!”

Thẩm Vân Tương ôm lấy Thiên Chi Diên, xoay người phát, nâng nhẹ mũi chân một cái đã lập tức phi thân lên cành cây. Thiên Chi Diên chớp chớp mắt không tin nổi, đây là lần đầu tiên nàng không cần leo trèo mà vẫn lên được cây. Chẳng lẽ đây chính là thứ mà nhân gian hay lưu truyền. . . Kinh công?

Vậy là Thẩm Vân Tương muốn dạy cho nàng kinh công?

“Tối nay, ta sẽ dạy công chúa một số điều cơ bản của kinh công.”

“Tại sao?” Thiên Chi Diên không tài nào giải thích được.

“Ta sợ sau này công chúa còn bị ức hiếp, học được kinh công mới. . .” Thẩm Vân Tương còn chưa dứt câu, nàng đã vội vàng cắt ngang.

“Dễ dàng đối phó sao?”

Thẩm Vân Tương nhẹ nhàng cười một tiếng, y tiếp tục: “Mới dễ dàng chạy trốn. Công chúa thích gây chuyện như vậy, đâu chịu an phận. Nếu ngày nào đó không đánh lại được người ta, không chạy thoát thân thì phải làm thế nào đây?”

Thiên Chi Diên im lặng suy nghĩ những lời Thẩm Vân Tương nói. Không đánh được bỏ chạy là đúng, nhưng học kinh công để sau này chạy trốn. . . Cái này có vẻ hèn nhát quá chăng?

Bỗng phát hiện ra, trong lòng nàng đau thương vô cùng. Nàng bị xem thường rồi, nàng bị Tương mỹ nhân yêu quý xem thường rồi.

“Thế nào? Nếu công chúa không đồng ý học thì ta cũng không ép buộc. Ta đưa người về với Thiên Hoài Hạo.”

“Học!” Thiên Chi Diên quả quyết gật đầu.

Học, sao lại không học? Học không những để dễ đánh nhau còn có thể thân thiết được với mỹ nhân, không phải là quá tốt ư? Học càng nhanh, lên giường càng mau.

“Tốt lắm, công chúa nghe kĩ những lời ta nói, sau đó ta sẽ dạy khẩu quyết. . .”

Sau thời gian ngắn, Thiên Chi Diên đã có thể ở cự ly không quá xa phi thân về đích đặt trên cành cây.

Kinh công quả nhiên hữu dụng! Một lần đã làm được, thân hình của nàng linh hoạt hơn, tốc độ cũng nâng cao đáng kể. Nhưng mà, mặc dù kinh công này là cơ bản, nếu muốn giỏi hơn nữa thì phải có nội công trợ giúp.

Người có nội công cao cường mới có thể sử dụng kinh công trong thời gian dài. Việc này đối với Thiên Chi Diên còn rất xa lạ, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với thể loại võ học cổ đại uyên thâm này. Nếu so sánh với khả năng chiến đấu và giết người ở hiện đại của nàng thì võ công cổ đại cần tập trung nhiều hơn thế.

Thiên Chi Diên bỗng cảm thấy rất hứng thú.

Nhìn động tác của nàng tuy còn chưa dứt khoát nhưng đã phần nào nắm vững, Thẩm Vân Tương cười cười: “Mặc dù vẫn biết công chúa rất thông minh, nhưng ta lại không muốn người thông minh như vậy, tiếp thu nhanh đến thế.”

“Mỹ nhân, ta tiếp thu nhanh vậy có được thưởng không?” Chuyện quan trọng này sao có thể quên chứ!

“Nếu muốn thưởng thì còn hơi sớm.”

“A?”

“Nếu công chúa tự tin đến vậy thì cứ thử đuổi theo ta xem. Bắt được ta rồi thì ta sẽ thực hiện yêu cầu của người.” Thẩm Vân Tương vừa nói vừa nhéo khuôn mặt nho nhỏ tròn vo của ai kia.

Đùa giỡn, bị đùa giỡn trắng trợn rồi! Thiên Chi Diên cực không thích, nàng chỉ muốn mình là người chủ động chứ chẳng thích ở thế bị động. Khác nhau rất lớn nha!

Mặc dù chỉ mới học khinh công nhưng với lòng háo thắng thì Thiên Chi Diên lập tức vận sức, phi thân lên đuổi theo Thẩm Vân Tương.

Trái ngược với nhận định của Thiên Chi Diên, trình độ của Thẩm Vân Tương không phải thuộc dạng ‘gà mờ’ như nàng nghĩ. Thiên Chi Diên đuổi theo lâu đến thế mà y vẫn giữ thái độ ung dung, lớn von khiêu khích trước mặt nàng.

Nàng đuổi theo lâu vậy cũng sắp đuối sức, mồ hôi chảy nhễ nhại. Làm sao bây giờ?

Làm gì tiếp đây? Vốn dĩ là nàng không đủ khả năng bắt kịp y rồi!

Tự dưng đêm hôm không ngủ lại khiến mình vừa bức vừa mệt thế này, nàng đúng là ngu!

Bỗng đôi mắt lạnh lợi đảo quanh một vòng, thể lực ta có thể kém người nhưng về trí thông minh chưa chắc người đã hơn ta. Thiên Chi Diên nhếch mép cười, đang lơ lửng giữa không trung, nàng cố ý buông mình, để thân thể rơi xuống.

“A. . .”

Thiên Chi Diên hét lớn lên, cơ thể bé nhỏ rơi vù vù xuống. Người dám không đến cứu ta không? Cứu ta rồi thì người còn chạy đi đâu được nữa?

‘Vèo’

Một cánh cây bông từ đâu xuất hiện nhắm thẳng đến phía nàng. Theo bản năng, nàng muốn né đi, nhưng phát hiện mình đang rơi tự do, làm sao mà tránh?

‘Phập’

Một tiếng động gì đó vang lên bên tai Thiên Chi Diên, đồng thời nàng cũng dừng rơi xuống, nhưng nàng không cảm thấy vui mừng tí nào cả. Tại sao cành cây này lại thông minh đến nỗi biết bay xuyên qua cổ áo nàng, ghim nàng dính lên cây chứ?

Hay nói cách khác, nhờ cành cây này ghim nàng lủng lẳng trên thân mà nàng mới thoát chết.

Thiên Chi Diên lệ rơi nhạt nhòa. Xấu hổ, xấu hổ quá đi. . .

Nếu để người khác biết đường đường là một sát thủ đứng đầu tập đầu hắc bang của Ý mà giữa đêm bị treo lủng lẳng trên cây thế này thì nàng còn mặt mũi nào nữa, ai mà tin được chứ?

‘Xoạt’ một tiếng, cái cổ áo từ từ bị xé toạt ra, nàng từ từ rớt xuống. Nhưng cũng may mắn là khoảng cách từ nàng đến mặt đất không nhiều lắm, tốc độ rơi lại rất chậm cho nên thân thể Thiên Chi Diên không bị xây xát gì nhiều, ừ thì không nhiều lắm.

Thẩm Vân Tương đang cách đó không xa nhanh chóng chạy tới gần, y ngồi xổm xuống hỏi: “Công chúa có bị thương chỗ nào không?”

Thiên Chi Diên cúi đầu giả chết, không thèm để ý. Nàng đang rất đau thương, rất đau thương!

“Sao lại không nói? Bị thương rồi sao?” Thẩm Vân Tương lo lắng hỏi: “Vừa rồi nguy hiểm quá nên ta mới phải dùng đến cách này. Công chúa bị thương chỗ nào không?”

Nghe mỹ nhân giải thích kia, sao mà nghe có vẻ vô tội thế nhỉ, trong sạch thế nhỉ? Nhưng nàng không dễ dàng chấp nhận đâu, bị thiệt thòi quá mà! Đậu hũ chưa ăn được lại còn làm thêm chuyện mất mặt thế này!

Chung quy cũng do Thẩm Vân Tương hết. Kể từ khi gặp y, nàng thường xuyên làm những chuyện xấu hổ mất cả thể diện, chỉ biết nuốt cục tức vào bụng!

Cái miệng nhỏ mím lại ầm ức bỗng ‘oa’ òa khóc lớn lên.

“Đừng khóc, đừng khóc! Không luyện tập nữa, ta đưa công chúa về nghỉ ngơi được không nào?”

“Oa. . . oa. . .”

Thẩm Vân Tương ôm Thiên Chi Diên đứng dậy, đưa nàng trở về phòng, sai cung nữ chuẩn bị nước tắm cho nàng.

Sau khi Thiên Chi Diên tắm rửa sạch sẽ đi ra, Tương mỹ nhân cũng tắm tấp xong xuôi, nàng vuốt vuốt mi mắt đang sưng đỏ. Cơ thể Tương mỹ nhân sau khi tắm ẩn hiện dưới lớp áo choàng, để lộ lồng ngực săn chắc mê hoặc người.

Thiên Chi Diên nuốt nước miếng, liếm liếm môi. Chẳng lẽ ông trời đã thấu hiểu tình cảnh của nàng mà thưởng cho nàng một niềm vui nhỏ nhoi hăng mơ ước như thế này?

“Công chúa, tới đây!” Thẩm Vân Tương ở bên giường vẫy tay.

Thiên Chi Diên hớn ha hớn hồ chạy tới, bò lên chiếc giường dường như đã quen thuộc từ lâu, còn tiến sâu vào bên trong, nháy mắt đợi mỹ nhân lên cùng.

Thẩm Vân Tương đắp chân cẩn thận cho nàng, dặn dò: “Công chúa phải nhớ kỹ những gì ta đã dạy, sau này bị người khác ức hiếp còn biết cách đối phó, biết chưa?”

Thiên Chi Diên gật lia lịa. Biết, ta biết rồi! Mà việc này đâu cần thiết, quan trọng là. . . Mỹ nhân, người mau lên đi mà!

“Ngoan ngoan ngủ đi, công chúa đã mệt rồi!”

“Ta không mệt. . .” Vừa nói xong nàng liền ngáp một cái thật lớn, đúng là nàng đã mệt rồi, nhưng nàng không thể để Tương mỹ nhân cô đơn thế được.

“Ngủ đi!”

Ý thức của Thiên Chi Diên bắt đầu mơ hồ, trước khi chìm vào trong giấc mộng, nàng còn nghe loáng thoáng: “Thêm chút trầm hương, nàng sẽ ngủ rất ngon.”

Trên khuôn mặt bỗng có cảm giác vừa ấm vừa mềm. . . Vài giây sau, nàng hoàn toàn say giấc.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26: Hai Vị Hoàng Hậu

Một đêm dài không mộng寐, Thiên Chi Diên ngủ rất ngon, đã lâu rồi nàng không có giấc ngủ sâu đến thế.

Nàng từ từ hé mi mắt, cong người lại rồi dùng hết sức dãn ra, lăn vài vòng trên giường rồi nhắm mắt định đánh giấc nữa. Bỗng phát hiện gì đó, đôi mắt mở to, lập tức nhảy xuống giường.

Quan sát khắp phòng, đây chính là phòng của Tương mỹ nhân mà, đâu phải của nàng. Vậy thì y đâu rồi?

Nàng lật đật chạy đi mở cửa phòng, ánh nắng chen chúc nhau ùa vào, mặt trời đã lên cao thế rồi, nắng đến chói chang.

Tương mỹ nhân, người đi rồi sao?

Chợt Thiên Chi Diên có cảm giác mát mát, pha lẫn với chút cô đơn.

“Công chúa, người tỉnh rồi?” Lưu Hà từ ngoài tiến vào, dặt tay nàng kéo vào phòng trong để giúp nàng rửa mặt.

“Công chúa mau rửa mặt nào, y phục của người đều mang về Ngự Hiến cung rồi. Lưu Hà giúp công chúa rửa mặt sạch sẽ sau đó đi ăn sáng nhé.”

“Lưu Hà, mỹ nhân đâu?”

“Ai cơ?”

“Thẩm Vân Tương ấy!”

“Nghe nói công tử đã rời khỏi hoàng cung từ sáng sớm, còn được hoàng thượng đích thân đưa tiễn nữa! Tam hoàng tử, Đức phi, Lệ phi, Thục phi. . . cũng đưa cùng theo. À, rất nhiều cung nữ và thái giám ẩn núp để nhìn trộm công tử lần cuối nữa! Nếu không phải đợi công chúa, Lưu Hà cũng ra theo rồi. . .”

Những lời Lưu Hà than thở, câu nhàu chuyện gì đó, Thiên Chi Diên cũng không còn tâm trí lắng nghe nữa. Mặc dù nàng đã biết trước sau gì y cũng phải rời khỏi nhưng thật sự nàng vẫn rất buồn.

Suy xét kỹ thì Tương mỹ nhân đối xử với nàng vô cùng tốt, rất rất tốt. Không những y bỏ qua mấy trò quỷ phá của nàng mà còn bênh vực nàng, quan tâm nàng, y sợ nàng bị ức hiếp mà dành cả đêm dạy thêm khinh công cho nàng nữa.

Nhưng đây là lựa chọn của nàng, nàng không hối hận. Nàng có thể tạm thời bị sắc đẹp của Tương mỹ nhân làm mù mị nhưng cũng không phải vì thế mà nàng để ảnh hưởng đến những nguyên tắc của mình. Có thể nàng sẽ chơi, đùa giỡn rất điên loạn nhưng không bao giờ nàng để xảy ra lỗi lầm nghiêm trọng nào.

Chẳng qua là. . .

Chẳng qua là tiếc nuối mà thôi! Nàng cố gắng đến mức này, trừ đêm kia thừa dịp mỹ nhân không chú ý hôn trộm y một cái, còn lại thì nàng chẳng chiếm được điểm tiện nghi nào hết!

Sao lại thế được? Căn phòng trống rỗng đã ngầm báo cho nàng biết rằng cuộc đại chiến lần hai với Trương mỹ nhân đã thất bại. Thiên Chi Diên không cam lòng, sao lại thất bại nữa rồi? Ở trước mặt Trương mỹ nhân, nàng chưa bao giờ có cảm giác chiến thắng.

Lúc này nàng cũng không biết, thất bại lần này của nàng chỉ là việc còn con trong vô số thất bại khác trên hành trình trường kỳ kháng chiến về sau.

Rửa mặt xong xuôi, Thiên Chi Diên được đưa đến Ngự Hiến cung, nàng được chuyển đến một căn phòng khác. Căn phòng này so với góc vườn Thực phi phân cho nàng vừa lớn vừa nguy nga hơn nhiều.

Thiên Chi Diên cũng biết Thiên Hoài Hạo thương yêu nàng, lo lắng cho nàng, cho nên cuộc sống sau này chắc hẳn không đến nỗi tệ lắm. Nghĩ đến điều này, nàng cảm thấy vô cùng hài lòng.

Nhưng sau vài ngày yên lành trong Ngự Hiến cung, Thiên Chi Diên phát hiện ra một vấn đề: đãi ngộ rất rất tốt, duy chỉ có nàng không thể tự do đi lại. Thực ra thì Thiên Chi Diên chỉ chạy loạn trước đại môn có vài lần thôi, Thiên Hoài Hạo thấy vậy lại càng quản nàng chặt hơn.

Thiên Hoài Hạo không giống Lưu Hà, thị thi thoảng lơ đãng một chút nên nàng có thể tận dụng cơ hội được. Còn Thiên Hoài Hạo không dễ đối phó nha!

Bây giờ, Thiên Chi Diên đang đứng một mình trong vườn, nàng không chuồn đi chơi được đâu hết. Cành cây đang cầm trong tay bỗng bị ném xuống đất, nàng phui phui tay, trên có chính sách, dưới có đối sách, nàng không tin là không tìm ra được cách nào.

Thiên Chi Diên chạy đến hậu viện của Ngự Hiến cung, nàng đang muốn chờ đến khi gã thị vệ canh giữ kia đổi ca thì hành động, bỗng phát hiện một nữ nhân có trang phục khác với các cung nữ, trên tay còn cắp thêm chiếc rổ đang đi về hướng nam hoàng cung.

Đôi mắt tinh ranh đảo một vòng, nhìn trang phục của nữ nhân đó cho thấy địa vị xem ra không tầm thường, nhưng ở trong cung lâu như vậy, Thiên Chi Diên chưa từng thấy thị bao giờ, hơn nữa hành vi của thị lại có vẻ lén lút khác thường, nàng bèn bám theo quan sát.

Đi theo sau nữ nhân đó, Thiên Chi Diên thấy một từ đường, núp trong một góc ngó vào bên trong thì giữa từ đường để linh vị có đề hàng chữ: Tuệ Trinh hoàng hậu Thượng Quan Ninh.

Tuệ Trinh hoàng hậu Thượng Quan Ninh ư? Thiên Chi Diên nhớ rõ mẫu thân của nàng là Văn Dận hoàng hậu Ân Mộc Tâm mà, sao lại có thêm vị Tuệ Trinh hoàng hậu Thượng Quan Ninh này nữa? Vả lại, sao linh vị của bà ta còn đặt trong Ngự Hiến cung?

Nữ nhân kia sau khi lấy giấy tiền cúng bái trong rổ ra liền tới đứng trước linh vị, dập đầu ba lần.

“Tiểu thư, nô tỳ đến thăm người đây.” Người đó vừa nói vừa lấy từng tờ vàng mã đưa vào chậu than, vừa lầm bầm: “Tiểu thư nếu có linh thiên, người hãy mở to mắt mà chứng kiến. Năm năm rồi, người đi năm năm rồi, hoàng cung cũng lâm vào tình trạng này lâu đến như thế.”

Người đó lấy tay gạt đi giọt lệ đọng ngay khóe mắt, tiếp tục: “Người toàn tâm toàn ý yêu Hoàng thượng, còn vì Hoàng thượng dốc sức lo liệu hậu cung, lại sinh hạ thêm Tam hoàng tử, bao nhiêu khổ nhục cũng lặng lẽ cam chịu. Thế nhưng, cuối cùng người lại ra đi không rõ ràng, Hoàng thượng cũng không minh oan cho người. Tam hoàng tử là con trai trưởng, nhưng hôm nay vẫn chưa được sắc phong làm thái tử, thật khiến người khác oán giận.

Người hãy mở mắt to ra mà xem. Năm đó, người vừa qua đời không lâu, Hoàng thượng đã đưa biểu mộ vị Ân Mộc Tâm của người tiền cung phong hoàng hậu, chiếm vị trí của người, chiếm mất yêu thương dành cho người, chiếm hết tất cả mọi thứ!”

Nói đến đây, nữ nhân đó hừ lạnh mĩa mai: “Nhưng cuối cùng thì như thế nào? Sau khi sinh nữ nhi thì phải bỏ lại vinh hoa phú quý rồi khỏi thế gian? Bà ta còn chết không minh bạch, Hoàng thượng còn không cho điều tra rõ ràng mà cứ thế che giấu, đúng là quả báo!”

Tới đây, thị thở dài một hơi, lấy thêm tiền vàng cho vào chậu đốt, van cầu: “Tuy nói vậy nhưng mà tiểu thư à, người cũng đừng oán trách nô tỳ, thù hận Ân Mộc Tâm nữa, chẳng đáng thế đâu. Thật ra bà ta cũng giống như người, đều chỉ được ân sủng nhất thời rồi chịu chết thảm. Bây giờ còn để lại nữ nhi mới năm tuổi là loi hui quạnh, được hoàng tử quan tâm, chăm sóc.

Thật đáng tiếc, đứa trẻ đó cũng không được yêu thương, càng ngày càng hư hỏng, không ngoan ngoãn cũng chẳng hiểu chuyện. Lần trước, tiểu tử đó còn mò tới Mộ Tuyệt cung, nếu không nhờ hoàng tử cất công đi tìm thì không chừng đã bị ám toán rồi.

Nô tỳ đã trông thấy tiểu tử đó, bề ngoài giống tiểu thư Ân Mộc Tâm như đúc. Có lẽ hoàng tử nhớ người, nhớ tiểu thư Ân Mộc Tâm cho nên mới tiếp cận nữ oa. Tiểu thư, người có linh thiên thì phù hộ đứa trẻ ấy khỏe mạnh mà trưởng thành.

Kì thật, nô tỳ cũng thật lòng mong thế. Nhưng thứ tội nô tỳ không thể chăm sóc cho đứa trẻ đó, chỉ cần nhìn thấy thôi thì nô tỳ lại nhớ đến cái chết của người thể thảm thế nào, rồi hoàng thượng lại sắc phong cho người đàn bà kia, thay vị trí của người.”

Nữ nhân đó còn kể lể rất nhiều chuyện, đại khái chính là năm xưa Thượng Quan hoàng hậu đã chết tức tưởi ra sao, công đạo bất công thế nào, rồi chuyện hoàng thượng không hề dă động đến chuyện hai vị hoàng hậu ra đi bất ngờ như thế.

Thiên Chi Diên nghe xong hết lạng lẽ rời khỏi từ đường, vừa đi vừa xoa cằm, suy nghĩ lời nói của thị. Thì ra Thiên Hoài Hạo không những là hoàng huynh mà còn là biểu ca của nàng, khó trách sao hẳn lại đối xử tốt với nàng như vậy.

Hai vị hoàng hậu lần lượt chết đi, để lại rất nhiều nghi vấn, nhưng hình như mọi người lại tránh nhắc tới chuyện này. Đường đường là hoàng hậu của một nước, thân phận tôn quý như thế thì ai lại ghen ghét nhỉ?

Trong đầu Thiên Chi Diên chứa đầy những câu hỏi, nàng vô thức vô giác trở về cung điện. Vừa ngẩng đầu lên, nàng đã thấy Thiên Hoài Hạo đứng trong sân đợi mình.

Thiên Hoài Hạo vươn tay, ôm lấy Thiên Chi Diên.

“Vừa đi đâu chơi sao?”

“Chỉ đi lòng vòng thôi mà.” Đôi mắt nàng né tránh tìm câu lấp liếm.

“Muội đừng chạy loạn nữa đấy, biết không?”

“Không biết thì cũng đâu chạy đi được.” Nàng nhỏ giọng trách móc.

“Muội ấy, thật là vô lo. Muội muốn ra khỏi cửa đúng không?”

Thiên Chi Diên gật đầu như đảo tỏi.

“Ngày mai học đường khai khóa rồi, ta đưa muội đi.”

Một tiếng sấm nổ vang trong đầu nàng, nàng phải đi học sao trời?

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 27: Ngày Đầu Đi Học

Học đường là nơi dạy học dành cho các hoàng tử, công chúa hoàng tộc từ năm đến mười một tuổi, bắt đầu làm quen với các con chữ. Thiên Chi Diên đã qua năm tuổi, đương nhiên là đến lúc phải nhập học.

Phu tử của học đường là hàn lâm đại học sĩ Lưu Phẩm Ngôn. Ông là người có kiến thức uyên bác, nổi tiếng dạy dỗ nghiêm khắc, là thanh quan hiếm có của triều đình, vô cùng liêm khiết, say mê đặc biệt với học vấn.

Ông cũng là người chính trực, không đối đãi đặc biệt với vị công chúa, hoàng tử nào vốn đã quen chiều chuộng. Năm nay ông đã thọ bảy mươi mốt, được xếp vào hàng nguyên lão trong triều đình, rất được hoàng thượng coi trọng.

Đối với người này, Thiên Chi Diên xoa xoa cằm sau một hồi suy nghĩ, nàng thốt lên ba chữ: lão cổ hủ.

Hiện giờ, Thiên Hoài Hạo đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thiên Chi Diên xuất hiện ngay cửa học đường.

Lưu lão phu tử nhìn chằm chằm Thiên Chi Diên hồi lâu, sau đó vuốt nhẹ râu, gật đầu, ông nói: “Khi xưa, Tam hoàng tử thông minh học hành rất tốt, là học trò lão phu hải lòng nhất. Cửu công chúa được Tam hoàng tử tiến cử, trông cũng ngoan ngoãn. Xin hãy yên tâm, lão phu nhất định sẽ tận tình dạy dỗ tốt cho Cửu công chúa.”

Thiên Hoài Hạo khiêm nhường với ông: “Chỉ Diên còn nhỏ, phu tử sẽ nhọc tâm rồi.”

Lưu lão phu tử phát tay, chỉ vị trí ngay giữa lớp học sắp xếp: “Đây là trách nhiệm của lão phu, mời Cửu công chúa ngồi vào chỗ kia.”

Thiên Chi Diên mở mắt to nhìn theo hướng chỉ tay của phu tử, vị trí tốt đấy, phía sau là Thập nhất, phía trước là lão Thất. Bên trái là Bát hoàng tử, bên phải là Cửu hoàng tử. Ồ, toàn là người quen cũ!

“Đi đi.”

Thiên Hoài Hạo vỗ vỗ bả vai nàng, Thiên Chi Diên ngoan ngoãn đi từ từ đến chỗ được chỉ định, ngồi khoanh tay ngay ngắn. Lần đầu tiên ngồi trong lớp học, rốt cuộc Thiên Chi Diên nàng cũng có thể trải nghiệm cảm giác của một học trò rồi!

Nàng đánh mất sang Bát hoàng tử bên cạnh, hấn tỏ vẻ vừa ghét vừa sợ trùng trùng nàng, còn Cửu hoàng tử sợ sệt len lén qaun sát, sau đó lập tức quay sang chỗ khác. Thập nhất thì đương nhiên vui vẻ, hấn hưng phấn cười suốt, Thiên Chi Diên cảm thấy hấn rất phù hợp với phong cách vừa vui vẻ vừa ngốc nghếch thế này. Những người khác thì tò mò thăm dò nàng.

Thiên Chi Diên cũng không vì chuyện đột ngột nhập học giữa chừng như thế này mà không thoải mái, nàng cũng không thềm quan tâm ánh mắt của người khác như thế nào. Bỗng quay về phía cửa sổ, Thiên Hoài Hạo vẫn còn đang đứng đấy nhìn nàng, nàng bèn vẫy vẫy tay, ra hiệu cho hấn yên tâm.

Đương nhiên là hấn không yên tâm, nhưng cũng đành phải rời khỏi đó.

Mở cuốn sách đang đặt trên bàn, Thiên Chi Diên chỉ thấy cả đồng văn tự rối mù, như đoàn ngựa đang chạy loạn tông vào nhau làm nàng đau hết cả đầu.

“Hôm nay chúng ta học đến bài này 《 Nguyên nhật 》”, Luru lão phu tử vuốt vuốt chòm râu rồi mở quyển sách ra: “Mời các trò đọc bài thơ này lên.”

Nguyên nhật

Bộc trúc thanh trung nhất tuế trừ

Xuân phong tổng noãn nhập đồ tô

Thiên môn vạn hộ đồng đồng nhật

Tổng bà tân đào hoán cựu phù.

Tiếng đọc bài ê a của các hoàng tử, công chúa vang khắp học đường, điểm tô thêm bầu không khí tĩnh mịch trong hoàng cung này.

Thiên Chi Diên đọc được mấy chữ, nàng ngáp , đọc thêm mấy chữ, lại ngáp tiếp. Sao lại buồn ngủ thế này? Thơ có tác dụng thôi miên à. . .

Sau khi đọc xong bài thơ, phu tử từ bục giảng bước xuống, thông thả vừa đi vừa đi giảng: “Đồ tô là tên một loại rượu. Theo tập tục từ xưa, vào tết nguyên đán, cả nhà cùng nhau ăn bữa cơm và uống rượu đồ tô để phòng trừ bệnh dịch, sống trường thọ.

Đào phù là một loại bùa. Theo phong tục, vào ngày đầu năm lịch tháng giêng, người ta viết tên hai vị thần Trà Và Uất Lũy lên miếng gỗ đào, sau đó treo trước cửa để trừ tà.

.”

Vừa nghe tiếng phu tử giảng bài, hai hàng mi mắt của Thiên Chi Diên cứ dán chặt vào nhau, ‘quyền luyện’ không rời, còn đầu nàng thì gục lên gục xuống như gà mổ thóc. Thiên Chi Diên thậm nghĩ nếu như có thể ghi âm lại tiếng giảng bài của phu tử, lúc nàng mất ngủ có thể bật lên nghe thì tốt biết mấy.

Rốt cuộc, Thiên Chi Diên cũng không gắng gượng được nữa, nàng gục xuống bàn ngủ ngon lành.

“Bài thơ này miêu tả cảnh tượng đón năm mới. Tiếng pháo đưa tiễn một năm đã qua, cùng nhau nâng chén rượu đồ tô để cảm nhận hơi thở mùa xuân đang đến. Ánh mặt trời vừa lộ dạng sáng rọi từng căn nhà, trước cửa nhà nào cũng được treo tấm đào phù mới.”

Luru lão phu tử vừa vuốt hàm râu trắng toát vừa say sưa giảng bài.

“Mùa xuân luôn là mùa tươi đẹp nhất trong năm, là mùa của tràn đầy hi vọng.” Phu tử vừa nhìn vào sách rồi tiếp tục: “Bây giờ, mời các trò dùng chữ ‘xuân’ làm một câu thơ, để lão phu kiểm tra năng lực tiếp thu bài giảng của các trò.”

Nghe đến đây, trừ Thiên Chi Diên đang đi chơi cùng Chu Công, tất cả mọi người đều bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

“Thất hoàng tử, bắt đầu từ trò nào.”

Thiên Hoài Sở gật đầu, hấn cất giọng: “Muôn hoa đua nhau nở, chào đón mùa xuân về.” (1)

“Tốt, tới lượt Bát hoàng tử.”

“Hoa xuân khắp đầy vườn, hương sắc khắp đầy sân.” (2) Bát hoàng tử tiếp lời.

“Tốt, tốt, Cửu hoàng tử. . .”

“Phu tử!” Bát hoàng tử bỗng nhiên cất ngang lời của Luru phu tử.

Luru lão phu tử luôn thích những hài tử lễ phép, bị cắt ngang đột làm ông không vui, liền nhúu mày hỏi: “Chuyện gì? Trò có gì thắc mắc?”

Bát hoàng tử giơ tay lên ‘chỉ điểm’: “Có người ngủ trong giờ học, phu tử!”

“Cái gì?” Long mày của phu tử càng nhướng cao hơn.

“Kìa ă!” Bát hoàng tử chỉ ngay về phía Thiên Chi Diên.

Lưu lão phu tử nhìn theo hướng tay của hắn, quả nhiên thấy Thiên Chi Diên đang gục mặt trên bàn, ông tức giận đặt sách xuống, cầm lấy thước đi đến đứng bên cạnh bàn học của nàng.

Thiên Hoài Vũ thấy thế liền vội vàng chọc chọc sau lưng Chi Diên đánh thức nàng dậy.

“Chọc gì đó? Muốn chết hả?” Thiên Chi Diên mơ màng quát một câu, sau đó tiếp tục ngủ tiếp.

Thái độ của nàng càng chọc phu tử điên tiết, ông cầm thước gõ mạnh xuống bàn, lớn tiếng: “Cửu công chúa, trò dám ngủ trong giờ học của lão phu, trò không xem lão phu ra gì ă?”

Giờ thì Thiên Chi Diên mới tỉnh ngủ hẳn, nàng bị phát hiện rồi, lập tức ngoan ngoãn thẳng lưng lại, ngay ngắn xếp tay ngồi.

“Xin phu tử bớt giận.” Thiên Hoài Vũ phía sau lên tiếng nhằm nguôi ngoai cơn giận của phu tử.

“Cửu công chúa, vì sao trò lại ngủ trong lớp?”

Lưu lão phu tử không chịu bỏ qua, ông là phu tử của hoàng tộc, học thức uyên bác, là người luôn chính trực, có phần hơi kiêu ngạo, dám ngủ trong lúc ông đang giảng bài đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Thiên Chi Diên rất muốn ‘đấu tay đôi’ với ông, quả nhiên đúng là lão cổ hủ, học mọt quá thì ngủ chứ sao, thế cũng hỏi? Nhưng nàng không làm như thế, dù sao phu tử cũng đã lớn tuổi, vẫn phải ‘kính lão đắc thọ’.

Thiên Chi Diên cúi đầu, vò vò ngón tay út, giả vờ bộ dạng ăn năn hối lỗi khiến người ta thương tình.

Lưu lão phu tử thấy vậy cũng không muốn quá khó khăn với nàng, ông thở dài rồi bảo: “Nếu trò có thể làm một câu thơ có chữ ‘xuân’ thì lão phu sẽ không quả trách nữa.”

Làm thơ? Hai con mắt sáng ngời, mặc dù Thiên Chi Diên không phải là thi nhân nhưng cũng không đến nỗi mù văn chương, chỉ làm một thơ có chữ ‘xuân’ thì nhỏ con con ấy mà.

Nàng lập tức chấp thuận: “Phu tử, học trò làm ngay.”

Lưu lão phu tử vô cùng kinh ngạc, quả nhiên xứng đáng người mà Tam hoàng tử đưa đến, học ngày đầu tiên thôi mà đã biết làm thơ, ông vui mừng cười: “Tốt, tốt, trò thử một câu nào.”

Thiên Chi Diên vờ nghiêng đầu suy tư một chút, sau đó ngẩng lên, dáng vẻ đầy xuất thần ngâm lên: “Màn phù dung êm ái đêm xuân, đoá cúc nở rộ khê thâm thi.” (3)

Rất có văn điệu, Thiên Chi Diên thầm bội phục mình.

Trái ngược với vẻ đắc ý của nàng, vừa nghe xong câu thơ ấy, nụ cười trên mặt Lưu lão phu tử liền vụt tắt, hai mắt trừng lớn, thờ hồng hộc, ngón tay run lay bấy chỉ vào nàng, hồi lâu mới thốt nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 28: Chọc Tức Phu Tử

Nhìn dáng vẻ phu tử vừa đi vừa run lấy bấy, Thiên Chi Diên có cảm tưởng ông sắp ngã đến nơi. Giờ nàng mới chú ý, nàng đã nói gì sai ă?

“Phu tử, ‘đêm xuân’ là gì vậy?”

Thiên Hoài Vũ vô cùng khâm phục hoàng muội Tiểu Cửu này, nàng có thể làm ra câu thơ cao thâm huyền diệu đến vậy. Nhưng cao thâm huyền diệu chỗ nào thì hắn phải nhờ phu tử giải thích thêm.

Câu hỏi vừa nêu lên, mấy vị hoàng tử, công chúa lớn tuổi hơn cứ cười khúc khích.

“Trò, trò. . . Thử thơ ca đậm tục!”

Lưu lão phu tức giận đến nổi lắp ba lắp bắp, thở phì phì bay cả râu mép. Ông đập mạnh chân quay sang các hoàng tử, công chúa khác: “Các trò không được nghe, không được tìm hiểu thứ thơ dâm tục này.”

Phu tử càng nói thì tiếng cười trong lớp học càng lớn hơn.

Lưu lão phu tức đến mức khuôn mặt đỏ rần. Ông đã dạy học mấy chục năm nay chưa từng gặp phải tình huống này bao giờ, bởi vậy ông cảm thấy đây là một điều rất sỉ nhục, thật là tức muốn chết đi mà!

Ông quay đầu, lớn tiếng trách mắng Thiên Chi Diên: “Quả là thứ thơ dâm tục, thứ thơ dâm tục! Đây là chỗ dành cho thánh hiền, sao lại có thể làm ra thứ thơ dâm tục đến thế? Thật là làm vấy bẩn học đường!”

Nóng giận khiến cho phu tử nói năng lộn xộn cả lên.

Thiên Chi Diên vẫn cảm thấy mình không có gì sai cả, thẳng thắn nói: “Phu tử đã nói con chỉ dùng chữ ‘xuân’ để làm thơ, con đã làm rồi còn gì?”

“Đó, đó là thơ dâm tục!”

“Trong câu thơ của con, phu tử không nghe được chữ ‘xuân’ à?”

Nàng nói xong lại bật cười khanh khách.

“Đây mà là thơ sao? Người làm lão phu tức chết!” Lưu lão phu tức không giáo huấn được nàng, chỉ có thể tức tối mắng mỏ. Ông giậm chân, cảm thót tới gần nàng

“Giơ tay lên, mở ra!”

Thiên Chi Diên đương nhiên không ngu gì đưa tay cho ông khê thót vào.

“Đưa nhỏ hư đồn, người dám đùa giỡn lão phu!”

Lưu lão phu tức giận thót lên, nhắm vào mũi Thiên Chi Diên.

Nàng nhanh chóng nhảy sang một bên, né khỏi đòn của phu tử.

“Hư đồn, người còn dám trốn?!” Lưu lão phu tức chưa bao giờ trải qua sự sỉ nhục như thế nào, ông cứ lấy thước đuổi theo Chi Diên: “Hôm nay nếu không giáo huấn người tử tế thì thật làm ô danh thánh hiền!”

Không giáo huấn nàng thì làm ô danh thánh hiền, đạo lý gì thế này? Thiên Chi Diên nghĩ mãi mà không hiểu gì hết, nhưng nàng chắc chắn một điều là nàng chẳng ngu dại gì đứng yên chịu đòn đâu, nàng nhanh chân chạy thoát.

Học đường đang yên tĩnh bỗng chốc náo loạn cả lên. Trong học đường, Thiên Chi Diên không nhảy lên thì cũng chạy xuống, Lưu lão phu tức càng tức giận đuổi theo.

“Người, người còn dám chạy?”

“Phu tử muốn đánh thì đương nhiên con phải chạy rồi!”

Kẻ chạy người đuổi khiến cả học đường nhốn nháo như chợ.

Thiên Chi Diên biết phu tử lớn tuổi rồi không thể nào bắt kịp nàng được, nhưng nàng cảm thấy chạy giỡn thế nào dù sao cũng thú vị hơn bài giảng của phu tử. Vì vậy, nàng không chạy hẳn ra khỏi học đường mà vẫn quanh quẩn trong đó, chạy vòng vòng. Vừa chạy nàng vừa còn hát tung cả sách trên bàn nhằm cản bước phu tử.

“A. . .” Sách bị văng tứ tung, cả các hoàng tử và công chúa cũng chạy nháo nhào né tránh, bên trong học đường có thể nói là hỗn loạn cực điểm.

“Hư đồn! Học hành thì ngủ gật trong lớp, làm thơ thì chẳng ra đâu, người. . .” Lưu lão phu tức tức giận quát mắng.

“Con cũng không muốn ngủ đâu, nhưng mà phu tử giảng bài giống thôi miên quá!” Thiên Chi Diên vừa chạy vừa bào chữa.

“Học trò hư đồn! Người còn dám xúc phạm sách thánh hiền?!”

Lưu lão phu tức càng đuổi theo càng thở hổn hển, Thiên Chi Diên càng chạy càng vui vẻ. Nàng nghĩ một chút rồi quay lại làm mặt quỷ trưng ra cho phu tử xem, hỏi: “Phu tử, vì sao thơ con làm lại là dâm thi? Thầy có thể giảng giải cho con biết không?”

“Người, người hỗn láo! Vô lễ không nghe lời, người làm lão phu tức chết! Hỗn láo, đứng lại mau!”

Thấy Lưu lão phu tức sắp bắt kịp Thiên Chi Diên, Thiên Hoài vũ bèn đưa một chân ra ngăn đường, khiến ông ngã sập xuống nền nhà.

“Ai? Ai ám toán lão phu?” Lư lão phu từ trợn mắt lên.

“Tiểu Cừu, muội chạy mau! Chạy mau đi!”

Thiên Chi Diên quay đầu cười một tiếng, nàng không sợ bị phu tử bắt được đâu. Dừng lại một chút, nàng tiếp tục ‘quạt lửa cháy to’ thêm.

“Phu tử, chẳng lẽ con nói không đúng? Nếu như thầy không vượt qua được ‘đêm xuân’, không có ‘đêm xuân’ ấy thì cũng đâu có nhi tử của thầy bây giờ? Nếu đến trình độ đó mà cũng không hiểu, chẳng phải thầy cũng làm ô danh thánh hiền đó sao?”

“Hỗn láo. . .” Lư lão phu từ không ngừng thở hắt, ôm lấy ngực, lắp bắp: “Hỗn. . .”

“Phu tử, chắc bây giờ ‘đêm xuân’ của thầy ít lại đi nhĩ? Nên thầy mới yếu như thế này, đúng không?” Thiên Chi Diên xoa cằm ra vẻ nghĩ ngợi.

“Ngươi. . . Ngươi. . .”

Phu tử trừng to mắt, liên tục vỗ ngực, hơi thở gấp gấp hơn nãy, bàn tay run lẩy bẩy cầm thước chỉ vào Thiên Chi Diên.

“Ngươi. . . Ngươi. . .”

“Bịch” một tiếng, đôi mắt của phu tử trợn tròn ra, ngã sòng xoài ra đất.

“A, phu tử!”

“Phu tử có sao không?”

“Phu tử chết rồi!”

Trong học đường, các vị hoàng tử, công chúa hét toáng cả lên. Thiên Chi Diên chỉ cần liếc mắt một cái, thấy ông vẫn còn hơi thở, ngất chỉ vì tức giận quá thôi. Chơi cũng chơi đủ rồi, người cũng đã chọc tức rồi, nàng phui hai tay bước ra khỏi học đường.

Ra ngoài hít thở không khí, ba cái thơ văn đó sao nàng lại làm không xong chứ? Đó gọi là miêu tả chân thực cuộc sống. Thi nhân mà không cảm nhận thì còn làm thơ được gì nữa?

Bên cạnh đó, Thiên Chi Diên cảm thấy hình như đi học không nhàm chán lắm, mỗi ngày đến học đường trên chọc phu tử, náo động tí xiu cũng rất là thú vị!

Nghĩ đến đây, sự ám ức trong lòng bỗng hóa thành vui vẻ.

Nhưng có điều nàng không ngờ rằng, ngày thứ hai vừa đặt chân vào học đường, Thiên Chi Diên đã bị đuổi ra. Lư lão phu tử vô cùng ngoan cố, nhất quyết không cho nàng bước qua, còn đưa ra điều kiện: có Thiên Chi Diên thì không có Lư Phẩm Ngôn, có Lư Phẩm Ngôn thì không thể có Thiên Chi Diên!

Nhắc lại ngày hôm đó, sau khi Thiên Chi Diên đi, ngự y phải đến tận nơi, còn cho người đưa Lư đại học sĩ trở về phủ học sĩ, đích thân hoàng đế đức cao vọng trọng đến vấn an.

Khi ấy, cả gia đình của Lư lão phu tử từ trên xuống dưới, mấy trăm con người đều khóc lóc quỳ xuống trước mặt hoàng đế yêu cầu phải trừng phạt Thiên Chi Diên. Cảnh tượng bát nháo đến nỗi làm hoàng đế cũng phải chóng mặt. Lúc đó, Thiên Hoài Hạo phải đích thân ra mặt an ủi người nhà của phu tử, cũng thay Chi Diên nói lời tạ lỗi.

Hai bên giằng co hồi lâu thì Lư lão phu tử tỉnh lại, ông từ từ mở mắt, thều thào: “Lão phu tài sơ học thiên, thật không có cách này dạy dỗ được Cừu công chúa. Công chúa thân kiều thể quý, không thể trách phạt xuống. Lão phu chỉ cầu xin rằng, sau này nếu Cừu công chúa có ở học đường, lão phu sẽ không tới!”

Việc đã đến nước này, hoàng đế cũng không thể nói được câu nào. Thiên Hoài Hạo sau khi tốn phí miệng lưỡi cũng cho người chở cả một cỗ xe toàn bộ phẩm đến phủ học sĩ, người nhà của Lư Phẩm Ngôn mới chịu bỏ qua.

Dù sao kết quả vẫn là Thiên Chi Diên bị trục xuất khỏi học đường, biệt danh vĩ đại Hỗn Thế Ma Vương nhờ chuyện này mà tiếng vang càng bay xa.

Thiên Chi Diên nghe tin này cũng không phản ứng gì, cái vòng bằng cành cây nàng vừa uốn xong bị quăng xuống đất, nàng phui hai tay, trở về phòng đi ngủ.

Cuối cùng, Thiên Chi Diên rút ra được kết luận là cái giường trong phòng mình so với cái bàn học của học đường tốt hơn, thoải mái hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: Không Được Gây Họa

“Két” một tiếng, cửa phòng Thiên Chi Diên bị mở banh ra. Tuy nằm trên giường nhưng nàng vẫn cảm nhận sát khí của người vừa mở cửa. Nàng nhanh chóng tung chăn trùm kín mít lại thân mình.

Thiên Hoài Hạo đi tới bên giường, vén chăn lên, ôm lấy Thiên Chi Diên.

“Muội nói đi, vì sao muội lại chọc giận phu tử?”

Thiên Chi Diên cúi đầu im lặng, ngón tay út không ngừng co lại duỗi ra thể hiện sự bất an, trong đôi mắt sáng long lanh chứa đầy nước. Nàng mím môi ra vẻ nhẫn nhịn, không bật ra tiếng khóc nào. Bộ dáng đó thật khiến bất cứ người nào trông thấy cũng phải đau lòng.

“Muội. . . Muội không có. . .”

“Không có? Vậy sao phu tử có thể tức giận đến nổi bất tỉnh thế kia? Ngươi còn nói ông ta suýt nữa mất cả mạng, phải nằm trên giường dưỡng bệnh ít nhất nửa tháng đấy.”

“Thật sao?”

Đôi mắt ai kia sáng ngời. Vậy thì ít nhất trong vòng nửa tháng, học đường không mở cửa, nàng có thể tìm bọn Thập nhất và lão Thất chơi cùng?

“Thì thế nào?” Thiên Hoài Hạo thấy vẻ mặt nàng hưng phấn thì càng cau mày hơn.

Thiên Chi Diên thấy vậy biết điều cúi đầu xuống.

“Muội nói thử xem, muội nào loạn lóp học như thế nào, chọc giận phu tử ra sao?”

“Muội không có mà. Muội đã làm theo đúng như phu tử yêu cầu, nhưng phu tử lại cảm thục muốn đánh muội. Ông ta đánh thì muội phải chạy thôi.”

“Nếu muội làm đúng thì sao phu tử lại đánh muội? Ta cũng là học trò do phu tử dạy dỗ, ông là người như thế nào sao ta lại không biết?!”

“Phu tử bảo muội làm thơ, muội làm xong thì ông ta tức giận. . .” Thiên Chi Diên cãi lại.

“Muội. . . Ai dạy muội làm loại thơ dâm tục này?”

“Không phải chuyện của huynh.”

“Muội. . .”

Thiên Chi Diên cúi đầu, lại mím môi chặt không lên tiếng.

“Vươn tay ra đây.”

Thiên Chi Diên vội rút bàn tay nhỏ bé ra sau, sao hán lại nhăn tâm như vậy? Chẳng lẽ dạy dỗ tiểu hài tử lại phải cần dùng đến cách bạo lực thế này ư? Nhưng cách này hình như không có tác dụng với nàng đâu. . .

“Giơ tay ra, nếu ta không dạy dỗ muội đàng hoàng, để muội tùy tiện học loại dâm thi này thì thật có lỗi với mẫu hậu của muội.” Thiên Hoài Hạo vừa nói vừa bắt lấy tay nàng.

Thiên Chi Diên thấy không thể thoát đành chìa tay ra, đột nhiên ‘oa’ một tiếng khóc lớn lên.

“Huynh đánh, huynh đánh đi, đánh chết muội luôn để muội có thể gặp được mẫu hậu.”

Nghe thấy nàng than khóc thế, Thiên Hoài Hạo bỗng chần chừ không hạ thủ nữa.

“Huynh đánh, huynh đánh đi. . .”

Thiên Hoài Hạo thở dài thườn thượt, vươn tay ôm lấy Thiên Chi Diên đang khóc lóc om sòm, vuốt nhẹ đầu nàng: “Muội sao trở nên nghịch ngợm như vậy? Ta phải bảo muội làm sao đây? Muội có biết ngộ nghịch như vậy có thể gây ra tai họa hay không? Ta rất sợ sẽ có ngày không thể bảo vệ muội được nữa. . .”

Thiên Chi Diên cọ cọ vào lòng hán, nàng biết hán sẽ không nỡ xuống tay đánh nàng.

“Muội có thể tự bảo vệ mình.” Đôi mắt to lông lánh nước chớp chớp.

Thiên Hoài Hạo bắt đầu cười: “Muội muội ngốc.”

“Không ngốc không ngốc, Chi Diên không ngốc.”

“Đúng là không ngốc, chính là quá thông minh, quá nghịch, quá quậy phá. Không biết là muội học theo ai đây?!”

Thiên Chi Diên cười khanh khách, đây vốn là nàng chứ có học ai?

“Sau này không được nghịch phá như thế nữa, biết chưa?”

Thiên Chi Diên gật đầu.

“Sau này không được chống đối phu tử nữa, nghe không?”

Thiên Chi Diên gật đầu.

“Ồ mà, không phải là phu tử đã cấm muội bước vào học đường rồi mà?”

“Đúng, nhưng ngoài đến học đường, hoàng tử còn phải học bắn, công chúa học nữ công. Mặc dù muội không đến học đường nữa nhưng phải học nữ công.”

Một tiếng sấm xẹt ngang qua đầu Thiên Chi Diên, nàng cứng đờ người, cái gì cơ? Nàng phải học nữ công?

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của tiểu muội, Thiên Hoài Hạo nhéo nhéo má nàng dặn dò: “Muội vừa đồng ý với ta là không quậy phá phu tử nữa, người dạy nữ công chính là Tôn ma ma, xem như là nữ phu tử. Cho nên bất luận thế nào muội cũng không được gây họa hay chống đối phu tử, hiểu không?”

Hoàn huy nh, huynh chắc chắn là ta sẽ ngoan ngoãn như thế à? Vừa nghĩ tới dáng vẻ của một đứa con gái dịu dàng ngồi thêu khăn tay, nàng chợt run cả người.

Hai ngày sau, Thiên Hoài Hạo nắm bàn tay nhỏ bé của Chi Diên dắt đến tú công phường. Đứng ngay cửa, nàng đã thấy những công chúa cùng tuổi khác đã ngồi yên ngay ngắn.

Trong tú công phường, Tôn ma ma đang kín đáo dò xét Thiên Chi Diên. Nhìn ánh mắt nghi hoặc của bà ta thì nàng đã biết bà ta nghe đến câu chuyện làm phu tử bất tỉnh nổi tiếng rồi.

“Cửu công chúa vào đi!” Tôn ma ma đánh giá xong thu ánh mắt lại, dắt Thiên Chi Diên ngồi vào vị trí của mình.

Thiên Hoài Hạo không an tâm, dặn dò Tôn ma ma thêm một lần, bà ta liên tục gật đầu.

Thiên Hoài Hạo rời khỏi, Chi Diên cầm thử kim chỉ nằm trên bàn quan sát thử, sau đó lắc đầu nguầy nguậy. Kim quá thô, không đủ mảnh, chất kim lại không cứng, nếu không phải là cao thủ thì dùng kim này không đâm chết người được.

Lúc này, Tôn ma ma bắt đầu giảng bài uyên ương châm pháp. Thiên Chi Diên cũng chú tâm nghe giảng, vừa nghe vừa cầm kim quan sát. Kim thường không phải được nâng dùng để may vá mà để giết người.

Tôn ma ma vừa hoàn tất xong bài giảng thì các công chúa cũng bắt đầu bắt tay thêu thùa.

Thiên Chi Diên xô chỉ vào kim, sau đó hì hục ghim vào vải, ghim chỗ này xong tới chỗ khác. Bất giác nàng đưa mắt nhìn xung quanh, những công chúa khác đều chuyên tâm vào mẫu thêu của mình, đáng vẻ ai nấy đều vô cùng dịu dàng hiền thực. Nàng không khỏi rét lạnh cả người, mình sẽ không trở thành yếu điệu thế này chứ?

Thiên Chi Diên quay lại mẫu thêu của mình, sức nhớ Thiên Hoài Hạo có nói qua công chúa phải học nữ công, còn hoàng tử thì học săn bắn. Vậy là bọn Thập nhất đang ở trường săn, thế sao mình phải ở đây đồ mồ hôi với thứ nhàm chán này?

Đôi mắt lanh lợi đảo một vòng. Nàng đồng ý với Thiên Hoài Hạo không gây chuyện, không đắc tội với ma ma nhưng đâu bao gồm cả chuyện không thể trốn học!

Thiên Chi Diên nhích chút chút, lại gần cạnh một tiểu công chúa ngồi kế bên.

“Nè, ngươi là thứ mấy?”

Tiểu công chúa thấy Thiên Chi Diên thì sợ đến nỗi tay run bần bật.

“Thất. . . Thất. . .”

“Ồ, thì ra là Thất hoàng tử! May mắn rồi!”

Thất công chúa không hiểu gì nhưng cũng gật đầu.

“Tỷ thích thỏ phải không?”

Thất công chúa lại sợ hãi gật đầu tiếp.

“Ta đi săn thỏ tặng cho tỷ, tỷ giúp ta khâu xong bài hôm nay, được không?” Thiên Chi Diên đưa tấm khăn đang khâu dang dở cho nàng.

Chuyện hơi đột ngột khiến Thất công chúa hơi sững sờ, nàng ta nhớ tới mẫu hậu có dặn thấy Thiên Chi Diên thì phải tránh xa. Cho nên nàng ta liền lắc đầu từ chối.

“Sao cơ? Tỷ không giúp?”

Thiên Chi Diên rất thất vọng nhưng không thể ép buộc được, nàng chỉ còn thể dùng lợi ích để trao đổi nhưng cũng thất bại.

Giọng Thiên Chi Diên bỗng nhiên lên cao làm trái tim nhỏ bé của Thất công chúa sợ đến nỗi đập thình thịch. Nàng ta nhớ lại mẫu hậu cũng đã dặn dò không được đắc tội với Thiên Chi Diên, vì vậy đành gật đầu.

Hỗn Thế Ma Vương nhờ cậy được người giúp đỡ rất vui mừng, đưa khăn cho Thất công chúa ngay.

“Tỷ khâu giúp ta, ta nhất định bắt thỏ cho tỷ chơi. Nếu ma ma có hỏi đến ta thì tỷ cứ nói là ta đi mao xí rồi, hiểu không?”

Thất công chúa ngây người gật đầu, không biết là nàng ta hiểu hay không hiểu nữa.

Mà thôi, Thiên Chi Diên nàng mặc kệ. Thờ lúc Tôn ma ma bận bịu chỉ bảo, nàng lách thân mình chạy tốt ra ngoài.

Thập nhất, lão Thất, ta đến đây!

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 30: Đâu Dễ Dàng Vậy

Thiên Chi Diên nhanh chóng chạy đến ngay trường săn. Nàng quan sát xung quanh, bên ngoài không thấy ai cả, ắt hẳn mọi người đã vào trong trường săn cả rồi.

Trường săn này chuyên dùng cho các hoàng tử tập luyện, vì vậy bên trong toàn là những loài động vật nhỏ như thỏ, dê con... Mặc dù không thú vị nhiều cho lắm nhưng so với bên tú công phường thì hứng thú hơn nhiều!

Thiên Chi Diên lẹ làng tiến vào bên trong trường săn, chăm chú dò tìm tung tích của bọn lão Thất.

Giữa muôn vàn cây rừng, Thiên Chi Diên xoay thân người, lập tức bay được lên một cành cây cổ thụ. Khinh công mà Trương Mỹ Nhân truyền thụ cho nàng đã hết sức thành thạo.

Thiên Chi Diên chợt nhớ tới Trương Mỹ Nhân, bỗng thấy biết ơn chàng ta. Y dạy cho nàng khinh công, còn tận tình chỉ bảo để nàng học một lần là dùng được ngay. Còn học nữ công để làm gì cơ chứ? Có cái khi gì để dùng, muốn nàng phải hiền thực diệu dàng, sau này hầu hạ chồng con à?

Đứng trên cành cây, Thiên Chi Diên nhờ vị trí thuận lợi quan sát khắp trường săn, phát hiện ra được lão mập Bát hoàng tử đầu tiên, sau đó mới tìm thấy được Thập nhất.

Thiên Chi Diên lờ mờ Bát hoàng tử, hình như vào ngày đầu nàng đến học đường, chính hắn đã tố giác tội ngủ gật của nàng? Xem ra lần trước nàng giáo huấn hắn chưa đủ?

Nàng dùng khinh công bay từ cành cây này đến cành cây khác, sau đó bất ngờ đáp xuống trước mặt Thập nhất.

“A...”

Cú đáp của nàng làm Thiên Hoài Vũ kinh ngạc đến sợ, hét toáng lên, suýt nữa là đánh ngựa chạy đi, Thiên Chi Diên phải kéo hắn lại.

“Nhìn kĩ lại xem, nhất gan!” Thiên Chi Diên bĩu môi, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên ngựa của Thiên Hoài Vũ.

“Tiểu Cửu, sao lại là muối? Sao muối lại rơi từ trên trời xuống đất vậy? Muối không có chuyện gì chứ? Phu tử không có gây khó dễ cho muối chứ? Phụ hoàng có giáo huấn muối không? Muối có bị phạt không vậy?”

“Huynh hỏi ta một lúc nhiều câu như vậy sao ta trả lời được?! Thập nhất, huynh có muốn quay về bây giờ không?”

“Muốn, đương nhiên muốn. Nhưng mà lần này trong trường săn chỉ đi săn thỏ, khóa này chỉ có bảy hoàng tử luyện tập, i nhân yêu cầu chúng ta mỗi người phải săn được hai con, nên phải tranh nhau.”

“Săn không đủ thì sẽ thế nào?”

“Phải chịu phạt, sau khóa này thì bị phạt bắn tên, bắn trúng một trăm tên mới có thể trở về.”

Đôi mắt lém lỉnh của ai đó lại đảo một vòng, nàng xoa cằm nói: “Được đấy!”

“Được gì?”

“Lần trước ở học đường, ai hại ta khiến ta bị phu tử đuổi đánh?”

“Là Thiên Hoài Thành.”

“Ta đây có nên chinh đồn hấn không?”

“Phải! Hấn cần phải được chinh đồn! Dám bắt nạt tiểu Cửu, phải chinh đồn hấn.” Thiên Hoài Vũ nắm tay lại, quay sang hỏi: “Đi đánh hấn ta à?”

“Để hại người đâu phải chỉ có cách này! Chúng ta đi, huynh đến chỗ đó.” Thiên Chi Diên chỉ đến vị trí của Bát hoàng tử.

Thiên Hoài Vũ đánh ngựa ngay lập tức, Thiên Chi Diên ngồi trước người hấn, hai người phi đến gần ngựa của Bát hoàng tử. Đang phi tới thì bỗng thấy hấn đang giương cung tên, nhắm đến con thỏ đang mất cảnh giác trong bụi cỏ.

“Dừng lại!”

Thiên Hoài Vũ lập tức dừng ngựa.

“Tiểu Cửu, Thiên Hoài Thành đang muốn săn con thỏ đó.”

“Ở cự ly này, huynh có thể bắn trúng con thỏ kia không?”

Thiên Hoài Vũ suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Có thể.”

“Tốt lắm, chút nữa ta đếm một hai ba, huynh phải bắn con thỏ đấy!”

Thiên Hoài Vũ lập tức chuẩn bị tên, giương cung ra, Thiên Chi Diên nhanh chóng thò tay vào túi nhỏ của mình lấy ra một cục đá.

“Một”

“Hai”

“Ba”

“Vèo” một tiếng, Thiên Hoài Vũ và Bát hoàng tử cùng lúc buông dây cung, hai mũi tên cùng nhắm bay đến một một tiêu. Nhưng tên của Bát hoàng tử giữa đường lại chuyển hướng, cắm phập vào bãi đất trống gần đó.

“Trúng rồi!” Ngàn Hoài Vũ hưng phấn hét ầm.

“Lấy chiến lợi phẩm thôi!”

Thiên Chi Diên và Thiên Hoài Vũ lập tức nhảy xuống ngựa.

“Ài chà, con thỏ này không béo lắm!” Thiên Chi Diên cầm con thỏ lên đưa cho Thiên Hoài Vũ.

“Ồ? Ta lại thấy nó rất béo mà.” Thiên Hoài Vũ quan sát xong mới kết luận.

“Huynh không phát hiện là chỗ này còn có con béo hơn à?” Vừa nói nàng vừa đưa mắt liếc xéo Thiên Hoài Thành.

“Đúng rồi, còn hơn cả thỏ nữa. À mà, con thỏ này để ta nộp bài được đấy!” Thiên Hoài Vũ nhét chiến lợi phẩm vào trong túi của mình.

“Các ngươi dám thường cướp thỏ của ta!” Bát hoàng tử tức tối chỉ hai người họ.

“Thì sao? Lại muốn đánh nhau chứ gì? Muốn thì ta chiều người!” Thiên Chi Diên đến rút mũi tên huyệt của Bát hoàng tử trên bãi đất, bẻ gãy một tiếng ‘rắc’.

“Ngươi . . .” Đôi mắt ti hí như đậu xanh của Bát hoàng tử tức giận nhúu cả lại.

Ai kia hài lòng nở nụ cười khinh miệt.

“Hừ!” Bát hoàng tử hậm hực kéo dây cương đổi hướng đầu người, chạy đi mất.

“Oa, tiểu Cửu, đáng vẻ vừa rồi thật là oai phong!”

“Vui vẻ không?”

“Vui vẻ!”

“Lên ngựa thôi!”

“Được!”

Thiên Chi Diên và Thiên Hoài Vũ giữ một tốc độ vừa phải bám theo Bát hoàng tử. Họ phát hiện thì ra không phải chính hần tự tìm được thỏ để săn, mà có thái giám đi theo giúp hần, hần chỉ việc ngồi trên lưng ngựa mà thôi. Vì thế mà Bát hoàng tử nhanh chóng tìm được mục tiêu kế tiếp.

“Thập nhất, lần nữa nào.”

“Được thôi!”

“Ba”

“Hai”

“Một”

“Trúng rồi!”

Lại một lần nữa, Bát hoàng tử bắn huyệt, Thiên Hoài Vũ thì bắn trúng.

“Con thỏ này mập hơn con đầu thì phải?” Thiên Hoài Vũ vừa quan sát xong lại bỏ vào túi.

Thiên Chi Diên liếc mắt: “Thật không? Sao ta lại không thấy vậy nhỉ?!”

“Các ngươi, các ngươi cố ý !” Bát hoàng tử tức giận hét to.

“Ngươi bây giờ mới phát hiện ra à? Ngụ đến vậy sao?” Thiên Chi Diên cũng không giấu giếm.

“Ngươi, ngươi . . .” Bát hoàng tử đang muốn thốt ra hai chữ “Tiện nhân” thì bỗng nhớ lại mình từng bị đánh, đành hậm hực ngậm miệng.

“Thì sao?”

“Hừ!” Bát hoàng tử xoay người đi luôn.

“Tiểu Cửu thật oai phong!”

“Đương nhiên, giang hồ có câu thâu nhân bắt thâu trận [1], hiểu không?”

Thiên Hoài Vũ tuy không hiểu nhưng cũng vui vẻ gật đầu.

“Lên ngựa tiếp.”

“Đủ thỏ rồi.”

“Ta chơi chưa đủ.”

Ngựa của Thiên Chi Diên và Thiên Hoài Vũ vẫn bám theo sau Bát hoàng tử, hần có làm gì cũng không cắt được hai cái đuôi đáng ghét, tức nghẹn họng đến nổi hai cái má bầu bĩnh đỏ hồng hồng.

“Đánh hần không được thì chơi hần tới cùng, khiến hần tức chết luôn.” Thiên Hoài Vũ hưng phấn nói.

Thiên Chi Diên tiếp tục quan sát Bát hoàng tử, hần bỗng nhiên gọi thái giám đến, sau đó nói thì thầm vào tai điều gì đó, tiếp theo nữa thì thấy con ngựa của hần xoay một vòng.

“Hần muốn làm gì?”

“Nhìn sẽ biết.”

Bỗng một con ngựa không biết từ đâu phi đến đây.

“Là lão Thập! Hần muốn làm gì?”

Thiên Chi Diên không động đậy, thấy Thập hoàng tử bĩu môi, về mặt xem chừng bất đắc dĩ phi ngựa lại gần Bát hoàng tử, sau đó tự động dâng túi thỏ mà hần sẵn được cho tên béo kia.

“A! Thật quá vô sỉ!” Thiên Hoài Vũ bất bình.

Thiên Chi Diên khẽ nhíu mày, cầm lấy tên của Thiên Hoài Vũ, lập tức bắn một phát vào con thỏ mà tên Bát hoàng tử chiếm đoạt đó khiến nó rơi xuống đất.

“A! Tiểu Cừu, con thỏ này là dành cho ta sao?”

“Thỏ trùng tên của huynh không phải là của huynh à?”

“A, phải, phải!”

“Vậy huynh còn hỏi!”

“Ha ha, vậy là ta có tới ba con thỏ!”

“Hai người các người thật quá đáng!” Bát hoàng tử đỏ cả má, leo ngựa xuống, hùng hổ tiến lại gần Chi Diên, giơ tay lên chuẩn bị giáng xuống.

Sắp đến khi chạm mặt nàng, hần bỗng dừng lại, bàn tay vẫn còn ở trên cao nhưng không dám hạ xuống.

“Đừng lo, còn chưa xong đâu!” Thiên Chi Diên khinh thường cười khẩy, xoay người lên ngựa của Thiên Hoài Vũ. Đắc tội với nàng thì đâu thể dễ dàng bỏ qua như vậy?!

[1] Thâu nhân bất thâu trần: Là một câu ngạn ngữ của Đài Loan, “trần” đại biểu cho đoàn thể, “nhân” chính là cá nhân. Cá nhân thua chỉ là việc nhỏ, tập thể thua mới là chuyện lớn. Ý là “Đẩy sinh tử cá nhân ra bên ngoài, đoàn kết nhất trí, cộng phó quốc nạn”.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 31: Lại Gây Họa Rồi

Thấy Thiên Chi Diên và Thiên Hoài Hạo cùng rời, Bát hoàng tử hận đến ứa ruột ứa gan nhưng hần cũng đành nuốt vào bụng, chẳng biết làm gì hơn là quay qua Thập hoàng tử giáng một cái tát.

“Đồ vô dụng! Mau đi săn thỏ tiếp cho ta!”

Thập hoàng tử òa khóc xong chạy đi mất.

Trút giận xong, hần leo lên lưng ngựa, thấy hai ‘kì đà’ đi mất biệt chẳng thấy bóng nữa mới dám quay sang hỏi thái giám bên cạnh.

“Bẩm hoàng tử, bên phía bắc còn một con thỏ, nô tài đã giữ hộ người!”

“Mau đi!”

Thừa dịp Thiên Chi Diên và Thiên Hoài Vũ chưa biết mà ngáng đường hần, hần vội vã phi ngựa tới địa điểm được mật báo, đang chuẩn bị giương cung lên bắn con thỏ đó.

Một tiếng ‘vèo’, con thỏ trùng tên nhưng đồng thời con ngựa của Bát hoàng tử bỗng hí lên một tiếng, chồm vó ngựa lên, khiến Bát hoàng tử bị hất tung ngã lăn xuống đất.

“Ồi . .” Bát hoàng tử gào hét, hấn lần mấy vòng xong mới ngồi dậy được, tên thái giám hoảng hốt lập tức đến đỡ hấn đứng dậy.

“Tiểu Cửu, sao muội thông minh thế, còn biết ở đây có một con thỏ?” Thiên Hoài Vũ chạy lại thu lấy chiến lợi phẩm bỏ vào túi.

Thiên Chi Diên thông thả xuất hiện từ phía sau, liếc Bát hoàng tử một cái, nhàn nhạt thách thức: “Có bản lĩnh thì đi kiện ta thử xem!”

“Ngươi, ngươi đừng quá tự đắc!”

“Ta tự đắc thế thì sao?”

“Ngươi . .”

“Muốn chơi với ta? Ngươi còn quá non rồi!”

“Ngươi . .”

Ngay lúc này thì một tiếng kèn vang lên báo hiệu giờ đi săn đã kết thúc.

“Oa . .” Bát hoàng tử ầm ức òa khóc, hấn khóc thảm thiết đến nỗi làm kinh sợ cả núi rừng này.

Thiên Chi Diên mặc kệ, quay người lên ngựa.

“Đi thôi, huynh mau đi nộp thỏ.”

Thiên Hoài Vũ hưng phấn gật đầu, hai người cùng cưỡi ngựa phi hướng đến tiếng kèn báo hiệu.

Trên đường đi, tình cờ hai người bắt gặp được Thiên Hoài Sở.

“Tiểu Cửu, sao muội lại ở đây? Chẳng phải giờ này muội đang học nữ công à?” Thiên Hoài Sở hỏi.

Nhắc đến điều này làm nàng hơi mất vui, đáp có lệ: “Ta học tốt rồi mới ra đây chơi.”

Thiên Hoài Sở cười cười trêu chọc: “Tiểu Cửu, ta đâu phải chỉ mới quen biết muội một ngày, muội đừng gây họa nữa đấy!”

“Lão Thất, huynh đừng làm ta mất hứng chứ!”

“Đúng vậy, đúng vậy, nếu có chuyện gì thì nhớ Tam hoàng huynh là được rồi.”

Nghe đến đây, Thiên Chi Diên bĩu môi. Đương nhiên nàng biết Thiên Hoài Hạo sẽ chịu trách nhiệm vì nàng, nhưng làm sao bây giờ, nàng không phải dạng con gái an phận thủ thường.

“Có gây họa gì đâu! Hôm nay, Tiểu Cửu chiếm lấy hết thỏ của Thiên Hoài Thành, khiến hấn ta tức tối khóc ầm lên. Thật là hả dạ, huynh không nhìn thấy vẻ mặt của hấn rồi!”

“Thì ra tiếng khóc ta vừa nghe là của hấn. Là do hấn thôi, đắc tội ai không biết, sao lại ngu dại khiến Tiểu Cửu tức giận chứ?” Thiên Hoài Sở còn thêm: “Ta có thể hiểu hấn thấy như thế nào.”

“Lão Thất, huynh là đang khen ta sao?”

“Đương nhiên, tiểu Cửu của chúng ta lúc nào cũng lợi hại.” Hấn lại vừa nói vừa cười.

Thiên Chi Diên bĩu môi, ngoảnh mặt đi không thèm để ý hấn nữa.

Đi ra khỏi trường săn, Thiên Chi Diên ngồi ẩn sau một tảng đá lớn chờ Thập nhất và lão Thất nộp con mồi. Cùng lúc ấy, họ còn chứng kiến bộ dạng thảm thương của Bát hoàng tử, mặt mũi tèm lem nước mắt nước mũi lại phải nhờ thái giám dìu đi.

Để khóc thế sao? Nàng còn chơi chưa đủ mà. Thiên Chi Diên ngồi xồm lên, thuận tay nhặt trên đất một cục đá.

Các hoàng tử lần lượt nộp xong chiến lợi phẩm. Theo quy định, nộp thiếu một con bị phạt bắn năm mươi tên, giao thiếu hai con thì bắn một trăm tên, bắn không xong thì không được hoàn thành khóa.

Hiển nhiên là sau khi tổng kết lại, Bát hoàng tử bị phạt bắn một trăm mũi tên. Thiên Chi Diên lộ đầu trên tảng đá nhìn Bát hoàng tử vừa đi vừa khóc, tên thái giám theo hầu hấn phải dụi mắt không thôi mới khuyên hấn cầm tên lên.

Nộp xong mồi săn, lão Thất và Thập nhất đến ngồi cạnh Thiên Chi Diên.

“Sao còn không đi? Muốn nhìn Thiên Hoài Thành bị phạt à?” Thiên Hoài Vũ thắc mắc.

“Ta đoán muội còn muốn tặng Hoài Thành một lễ vật nữa.” Thiên Hoài Sở cười nhẹ.

“Huỳnh thông minh!”

Thiên Chi Diên cười nham hiểm, nàng cầm hòn đá nhắm tới Bát hoàng tử rồi vung tay ném. Hòn đá văng lên trên không rồi đáp xuống ngay đầu hắn, lăn lóc cóc ra đất.

Bát hoàng tử bị đau, càng khóc lớn hơn nữa, hắn không biết vì sao mà hôm nay lão thiên lại trêu chọc hắn như vậy, biến hắn thành một tên vô dụng mất mặt. Vừa khóc hắn cũng phải vừa giương tên bắn chịu phạt. Thiên Chi Diên thấy hắn chuẩn bị tên liền thuận tay nhặt đại một hòn đá nhỏ hơn, ném tới làm rớt tên của Bát hoàng tử.

“Oa, Tiểu Cửu, muội thật lợi hại nha. Định trêu chọc hắn tới khi nào đây?”

Thiên Chi Diên xoa cằm, suy nghĩ chút rồi đáp: “Chắc đến khi trời tối.”

“Ô, tiểu Cửu, tối rồi thì hắn nhất định sẽ không thấy đường mà bắn.”

Thiên Chi Diên nhếch mép cười, đây đúng là ý định của nàng mà.

“Tiểu Cửu, thủ pháp muội dùng để ném đá rất đặc biệt, vừa nhanh lại vừa chính xác. Nếu không luyện tập qua thì không thể nào thực hiện được như vậy?” Trong mắt Thiên Hoài Sở đầy hoài nghi.

“Chơi nhiều thì thành thạo thôi!”

Về mặt trầm lặng như nước của Thiên Hoài Sở không thể đoán biết được hắn nghĩ gì, hắn cầm một hòn đá ném về phía Bát hoàng tử nhưng không trúng tên béo đỏ mà rớt phịch xuống đất.

Thiên Chi Diên lướt nhìn qua, quả thật là Thiên Hoài Sở cũng có chút thủ pháp nhưng còn chưa thành thực.

Thiên Hoài Sở cầm lấy hòn đá, đắm chiều nhìn rồi nhận xét: “Tiểu Cửu, ta nhận ra là không phải cứ chơi nhiều là điều luyện như muội.”

Thiên Chi Diên không đáp lại, chuẩn bị một hòn đá khác để ném thì bỗng bên cạnh nàng đã có người nhanh tay hơn.

“A. . .” Bát hoàng tử buông cung tên trong tay, đau đến nổi vừa nhảy tung tung vừa ôm hông la oái như heo bị chọc tiết.

“Ai làm?” Vũ đại nhân phát hiện đang có trò gì đó diễn ra, ông đưa mắt quan sát xung quanh, đặc biệt là chỗ mà hòn đá bị ném tới.

“Ai đang lên phá phách ở đây?”

Thiên Chi Diên đứng lên lời Thiên Hoài Vũ vừa gây án núp sau tảng đá lớn. Thiên Hoài Sở cũng vội vàng hành động theo.

“Tiểu Cửu, ta rõ ràng nhắm tới hắn mà. . .” Thiên Hoài Vũ đáng thương meo máo.

Nàng nổi nóng tát hắn một cái ‘bốp’ vào má, nắc nỏ: “Còn ngồi đó mà khóc? Không muốn bị phát hiện thì chạy mau!”

Ba người nổi đuôi nhau chạy té khói khỏi trường sân.

“Tiểu Cửu. . .” Thiên Hoài Vũ vừa biết mình mới phá hỏng chuyện vui, rụt rè núp tay áo của Thiên Chi Diên.

“Ô! Chết rồi!” Nàng bỗng hét mạnh tay của ‘tội đồ’ ra, sau đó nhanh chân chạy vụt đi mất.

“Tiểu Cửu, có chuyện gì thế?” Thiên Hoài Sở đứng sau lớn tiếng hỏi.

“Gặp lại lần sau!”

Thiên Chi Diên đã chạy biến mất hút.

Trong tú công phường, nàng hít thở sâu xong rồi quay trở về chỗ ngồi của mình. Nàng liếc mắt sang bàn của Thất công chúa thì trên tay nàng ta đang thêu một tấm khăn dờ dang, bên cạnh đã có một chiếc khác được hoàn thành.

Thiên Chi Diên thầm thở phào nhẹ nhõm, nàng thầm khen ngợi: Thất công chúa thật là nhanh tay! Thế này thì nàng không phải rước họa nữa rồi!

Đúng lúc này thì Tôn ma ma lại gần đây. Thiên Chi Diên giật phắt chiếc khăn thêu đang dang dở trên tay Thất công chúa, sau đó vội cầm lấy kim thêu, đưa tay thoăn thoắt.

“Không biết Cửu công chúa vừa đi đâu?”

“Mao xí, mao xí.”

“Người thuê gì đây?”

Thiên Chi Diên dừng tay lại rồi chìa mẫu thuê ra cho ma ma xem, sau đó cười tươi: “Ta thuê được mà, ma ma, bà xem thử tay nghề của ta này.”

Tôn ma ma khẽ nhíu mày nhưng mà không nói cả, đang định nhắc bước chân thì nghe thấy Thất công chúa bên cạnh “oa” khóc nức nở, khiến Tôn ma ma phải quay đầu.

Trong lòng Thiên Chi Diên bỗng nhảy ‘thịch’ lên.

“Tỷ, tỷ đừng khóc . . .”

“Người thuê hồng khăn của ta rồi, người thuê hồng rồi, hu hu . . .” Thất công chúa khóc lớn vô cùng thống thiết.

Thiên Chi Diên liếc nhìn chiếc khăn vừa bị mình động tay vào, nàng nói: “Đây là khăn của ta, đầu phải của tỷ.”

“Đây là của ta, của người ở đây này!” Thất công chúa đưa chiếc khăn đã hoàn thành xong cho ai đó, sau đó còn đẩy ai đó ra, giật lấy chiếc khăn của mình rồi khóc lóc chạy ra ngoài.

“Cửu công chúa, người có thể giải thích không?” Tôn ma ma chống hông, ngữ khí rất là không không vui vẻ gì.

Khóc miệng ai đó vừa gấp rắc rồi co giật, nàng lại gây họa rồi?

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 32: Vui Vẻ Là Tốt

Quả nhiên không lâu sau đó, Thiên Hoài Hạo phải đích thân đến tú công phường một chuyến, vừa khuyên bảo vừa ngon ngọt mới dỗ Thất công chúa nín khóc rồi đưa Thiên Chi Diên đi.

Điều này cũng tốt, nàng cũng không muốn ở lại tú công phường. Nhìn ở góc độ khác thì không biết đây là hên hay là xui nữa?

Song, lúc này Thiên Chi Diên đang phải cúi đầu xuống nghe trách phạt vì chuyện lọt đến tai của Tể tướng Tinh Hàn khiến ông tức giận vô cùng. Sau một hồi nghe mắng đến nổi hai lỗ tai lủng bưng, khuôn mặt nhỏ nhắn của ai kia ỉu xiu như cái chần nhún nhún được thiên Hoài Hạo dẫn ra khỏi Thừa Càn điện.

Thiên Hoài Hạo dặt tay Thiên Chi Diên, bỗng nhiên hấn dừng lại đột ngột, thở dài thườn thượt, rồi ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào nàng, trên khuôn mặt nhuộm đầy sự mệt mỏi. Đối với đứa trẻ có vấn đề như Thiên Chi Diên thì thật khiến hấn đau đầu.

“Muội đã đồng ý với ta.”

“Cho nên muội đã không quấy phá Tôn ma ma rồi còn gì!”

Thiên Hoài Hạo lại tiếp tục thở dài một hơi, hấn bắt lực hỏi: “Vậy rốt cuộc muội muốn như thế nào đây?”

“Muội không muốn lên học đường, bởi vì những điều phụ tử giảng muội không hứng thú chút nào, nghe được một chút thì ngủ, học bài cũng không vào, muội đâu muốn thi trạng nguyên.”

Muội cũng không muốn vào tú công phường, bởi vì muội không có thiên phú về thêu thùa, tuy là nữ nhi ai cũng phải biết nhưng muội không thích, bị kim đâm thì đau lắm. Dù sao thì muội không lo ăn mặc, học nữ công làm gì đây?

Hoàng huynh, muội biết muội rất quấy phá, rất hư đốn nhưng muội cũng chẳng vui vẻ gì đâu.”

Thiên Chi Diên chớp chớp đôi mắt to tròn, tỏ vẻ ngây thơ vô tội đáng thương nhìn Thiên Hoài Hạo.

Hấn xoa xoa đầu nàng, ôm nàng vào lòng rồi đảm bảo: “Không sao, ta sẽ chỉ muội học bài.”

Thiên Chi Diên kinh ngạc, nàng nghĩ là hấn sẽ mắng nàng, giảng một đồng đạo lý khó nhớ cho nàng, rồi còn khuyên nàng ngoan ngoãn nghe lời. Nàng luôn gây họa làm phiền nhiều, quấy rầy hấn, nhưng sao hấn lại chẳng trách cứ nàng chút?

“Hoàng huynh, huynh không trách muội?” Thiên Chi Diên vô đáng thương thắc mắc.

“Trách muội làm gì đây? Ta chỉ hi vọng muội vui vẻ, lớn lên khỏe mạnh, vô tư vô lo. Nếu như học những thứ kia sẽ khiến muội chán chường, vậy thì không học nữa, không gì quan trọng hơn là để muội vui vẻ.”

Nghe những lời này, trong lòng Thiên Chi Diên có một nỗi xúc động không thành lời. Thì ra vẫn còn người thật sự quan tâm nàng vô điều kiện, toàn tâm toàn ý chỉ hy vọng nàng vui vẻ.

“Nhưng mà, muội không học văn, không nghề nghiệp, huynh không để ý à?”

“Như muội đã nói, muội không thi trạng nguyên cũng không phải tự thân nuôi mình, học những thứ kia làm cái gì?” Thiên Hoài Hạo vừa xoa đầu nàng vừa chậm chậm bước trên đường.

“Kỳ thật, mẫu hậu của muội cũng không đọc nhiều sách, lại càng không tinh thông nữ công, nhưng bà lại là nữ nhân để khiến người khác vui vẻ. Tính tình của muội có chút giống bà ấy.”

Trong giọng nói của Thiên Hoài Hạo, Thiên Chi Diên có thể nhận ra được nỗi nhớ và bi thương ẩn giấu trong ấy.

Nhớ lại lời của nữ nhân cúng bái cho Thượng Quan hoàng hậu ngày hôm ấy, mẫu hậu của nàng, Ân hoàng hậu và mẫu hậu của Thiên Hoài Hạo, Thượng Quan hoàng hậu là biểu tỷ muội với nhau, sau khi Thượng Quan hoàng hậu qua đời thì lập tức Ân hoàng hậu được sắc phong.

Theo lý mà nói, cho dù hấn không oán giận hay trách móc Ân hoàng hậu thì cũng không có nỗi nhung nhớ như vậy. Nếu tình cảm mà Thiên Hoài Hạo dành cho Ân hoàng hậu không sâu đậm thì làm sao lại đối xử với nàng tốt thế được?

Đây là lần đầu tiên Thiên Chi Diên nghe người của chính điện nhắc đến mẫu hậu của nàng, Ân hoàng hậu.

“Hoàng huynh, mẫu hậu của ta là người như thế nào?” Nàng bạo gan hỏi dò.

Thiên Hoài Hạo trầm mặc một hồi, sau đó đặt Thiên Chi Diên lên một chiếc ghế trong lương đình gần đó, hỏi ngược: “Mẫu hậu của muội là một nữ nhân rất tốt, tâm địa thiện lương, hành xử khéo léo. Bà cũng là người kiên cường dũng cảm, bụng dạ phóng khoáng, rất nghĩa hiệp. Bà quyết tâm làm gì thì có khi nam nhân còn không bắt theo kịp.”

“Hoàng huynh, nhưng mẫu hậu của muội tiến cung không lâu, sao huynh hiểu rõ được?”

Thiên Hoài Hạo chìm trong suy tư một chút rồi thông thả đáp: “Bà là biểu di của ta, từng chăm sóc ta năm năm. Khi còn nhỏ, thân thể ta yếu ớt rất hay nhiễm bệnh, sáu tuổi thì được mẫu hậu đưa đến Ân gia để dưỡng thân. Ân đi chăm sóc ta năm năm, sau này cùng ta trở về cung.”

“Hoàng huynh, nhà mẫu hậu ở đâu? Có đẹp không?”

Thì ra trước đó hấn có khoảng thời gian không sống trong hoàng cung, khó trách hấn và Trương Mỹ nhân là bạn lâu năm với nhau.

Nhưng trong lòng Thiên Chi Diên vẫn còn hoài nghi, thân thể mắc nhiều bệnh, muốn dưỡng bệnh thì không nơi nào tốt hơn hoàng cung, ngự y trong cung y thuật cao minh nhất. Hơn nữa, nếu nơi có thể để cho Thiên Hoài Hạo dưỡng bệnh thì nhà của Ân hoàng hậu nhất định là đại gia tộc.

Muốn biết sự thật về Ân hoàng hậu, trước tiên nàng phải biết rõ về thân phận của bà. Chỉ có như vậy thì nàng mới dần dần khám phá ra căn bệnh huyền diệu mà mình đang mắc phải.

Từ trước tới giờ nàng không điều tra chuyện này không phải là do không muốn mà thực sự chưa có khả năng. Hoàng cung có quá nhiều bí mật, có quá nhiều điều bị chôn giấu, tất cả mọi người thà giữ kín bí mật chứ không muốn nó bị đào bới lên.

“Ờ Tô Dương, Ân gia là gia tộc lớn nhất của Dương Châu.”

“Tô Dương sao? Ân gia lớn như thế nào?” Thiên Chi Diên thật vô cùng tò mò, nàng muốn tìm hiểu rõ hơn về Ân gia.

“Đương nhiên không lớn bằng hoàng cung.” Thiên Hoài Hạo chợt cười nhẹ.

Nàng biết, hấn cũng không muốn đi sâu vào đề này thêm.

“Hoàng huynh, mẫu hậu của muội vì sao lại mất?”

Thiên Chi Diên bất ngờ hỏi về vấn đề này làm Thiên Hoài Hạo rất sững sốt, trong mắt thoáng qua vẻ buồn bã và thê lương.

“Chi Diên, mẫu hậu của muội sinh khó nên mới qua đời.” Hấn néo hai má bầu bĩnh, lại còn gõ một cái lên trán nàng, dặn dò: “Sau này không được hỏi ta câu này nữa, cũng không được hỏi ai khác, biết không?”

“Vì sao?”

“Nghe lời ta.”

Trong lương đình, ánh mắt trời nhuộm đầy màu vàng của buổi hoàng hôn. Sau buổi chiều tà là màn đêm sâu thẳm nhấn chìm lòng người đến vô tận.

Cuộc sống cứ như thế đều đều trôi qua. Thiên Chi Diên vẫn nghĩ là nàng sẽ như vậy mãi, không học không nghề, ngồi ăn rồi chờ chết. Nhưng lão thiên ham vui luôn thích đùa giỡn con người, khi nàng tưởng là mình đã có một cuộc sống yên bình như mong muốn thì một tiếng sấm lại vang lên rền trời.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Huyền Mạc Phát Tác

Một năm sau

Biệt hiệu Hồn thể ma vương của Thiên Chi Diên đã hoàn toàn vang danh khắp hoàng cung, tất cả các hoàng tử, công chúa lớn hay bé gì khi nghe đến cái tên này đều sợ một phép chạy ngay đi. Cửu công chúa vừa ra ngoài, trong vòng một dặm quanh nàng đều không có ai dám bén mảng đến gần.

Thậm chí khi phi tử nào có con mà hay khóc lóc dỗ mãi không ngừng, chỉ cần nói một câu thôi: ‘Cửu công chúa tới kia!’, đứa trẻ đó lập tức im miệng lại nín khóc ngay, ngoan ngoãn nằm im. Xem ra ‘Cửu công chúa’ dùng để dọa trẻ con còn hiệu quả cả hơn ‘Hoàng thượng giá đáo!’.

“Tiểu Cửu, sao bọn chúng dám bảo muội phá phách? Suốt ngày cứ bảo muội hư hỏng, quậy phá. Thật sự thì muội có phá phách gì đâu, toàn là bọn chúng thêm mắm dặm muối.” Thiên Hoài Vũ dục vào hõn non bộ chếp miệng.

“Thích thêm thì thêm, nhưng mà chế biến rất đặc sắc đấy chứ.” Thiên Hoài Sở bên cạnh vừa cắn hột dưa vừa nói: “Nhắc lại hôm qua mới nhớ, có phải là thập nhị hoàng tử bị tiểu Cửu đánh mạnh vào đầu chín mươi chín cái, sau đó còn bị chìm trong ao sen cả ngày không?”

“Nhảm nhí, rõ ràng là chính hần tự té bị đập đầu, rồi cả đầu gối và trán cũng bị thương luôn. Sau đó hần bò dậy thì đứng lảo đảo không vững mới bị ngã vào trong ao sen!” Thiên Hoài Vũ tức giận tuôn cả tràng.

“Trùng hợp khi đó tiểu Cửu lại ở gần đấy, hần tiến vào trong phạm vi một dặm của tiểu Cửu, hại muội phải bị phạt.” Thiên Hoài Sở cười khi khi.

“Nhảm nhí, tiểu Cửu còn chưa đụng tới cả áo của hần mà!” Thiên Hoài Vũ hừ bắt bình.

“Cười đủ chưa?” Thiên Chi Diên nhú mày, thừa lúc hai người họ sơ hở liền nhanh chân đá một phát lăn tròn xuống.

“Ui da, tiểu Cửu, sao muội lại nổi giận?” Thiên Hoài Vũ vuốt vuốt cái mũi đáng thương, khuôn mặt nhăn nhó kêu la.

“Cửu công chúa vừa ra ngoài, trong vòng một dặm không được ai bén mảng lại gần.” Nàng lạnh lùng nhắc lại.

“Động tác của muội đã nhanh hơn so với trước kia rồi, ta vẫn không tránh được muội!” Thiên Hoài Sở từ từ bò dậy, vỗ tay khen ngợi.

“Được rồi, ta phải về đây.”

Thiên Chi Diên nhảy xuống hõn non bộ, phui đất cát dính trên chiếc quần hồng, quay về Ngự Hiến cung.

Hoàng cung này nhìn lộng lẫy xa hoa, thực chất đây là một nơi cô quạnh. Cung nhân trong đây tạo dựng tin đồn là giỏi, hiện giờ họ đã đạt đến trình độ tạo cả gió luôn rồi.

Điểm này thì nàng đã sớm nhận thấy.

Sau khi Trương mỹ nhân đến hoàng cung, một trận ‘sóng’ tin đồn tràn tới đủ để nàng lĩnh ngộ. Sức lan tỏa của những tin đồn trong hoàng cung này thật đáng nể.

Choi cả ngày, Thiên Chi Diên quay về Ngự Hiến cung đã thấy Thiên Hoài Hạo chờ sẵn. Nàng đi chậm chậm rồi chợt tăng tốc, nhảy ồm vào lòng hần, tìm tới khuôn mặt tuần tú hõn chực lên má.

Thiên Hoài Hạo đã sớm quen nên không trách cứ, ôm nàng xuống.

“Mau tắm rửa đi rồi ăn cơm nào.” Hần bảo.

“Vâng. . .” Thiên Chi Diên xoay người đình bước đi.

“Chi Diên!”

“Sao?”

“Thời gian gần đây có gì khó chịu không?”

“Không. Hoàng huynh, dạo này huynh hay hỏi mọi vấn đề này, có thật là không có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì là tốt, mau tắm đi.”

Trong lòng nàng đầy hoài nghi, không những vị hoàng huynh yêu dấu mà cả phụ hoàng uy quyền dạo gần đây cũng đã mấy lần hỏi nàng như thế. Nàng lơ mơ đoán được sắp có chuyện gì đó xảy ra, nhưng nàng cạy hỏi mãi mà không có kết quả.

Thiên Chi Diên tắm rửa xong thì dùng com chiều như mỗi ngày bình thường. Sau đó, nàng mở cửa sổ rồi leo lên giường, ngắm nhìn bầu trời sao tĩnh lặng. Cuộc sống của nàng hiện giờ đúng là yên bình như nàng muốn nhưng lại thấy thiếu thiếu điều gì đó.

Nàng chợt nhớ tới buổi tối trước khi Trương Mỹ Nhân đi khỏi đây, bầu trời đêm hôm đó cũng đầy ánh sao như thế này, nhưng mà đêm đó trong mắt nàng chỉ có Trương Mỹ Nhân mà thôi.

Không ăn được đậu hũ của y thật là tiếc! Cũng không biết hiện giờ y đang phương trời nào.

Thiên Chi Diên quay người, dẫn tay dẫn lưng chuẩn bị đi ngủ. Bỗng nhiên, trong bụng nàng xuất hiện một cơn đau dữ dội, sau đó nhanh chóng lan ra khắp toàn thân.

Toàn thân đau đớn kịch liệt khiến Thiên Chi Diên thống khổ không thể chịu đựng nổi, giống như có hàng vạn con kiến lửa cắn nàng cùng một lúc từng tác da thịt trên người nàng, có khi cả người như bị lửa thiêu đốt cộng thêm băng lạnh thấu xương bao toàn thân.

Kiếp trước, nàng từng bị ám sát, từng bị đuổi giết, trong băng đảng được huấn luyện đã rèn được tính chịu đựng, chưa nỗi đau nào mà nàng chưa trải qua. Nhưng lần này thật vượt xa những nỗi đau mà nàng đã chịu cộng gộp lại.

Thiên Chi Diên cuộn tròn người, bàn tay nhỏ bé siết chặt khăn trải giường, hàm răng cắn chặt môi đến muốn bật máu.

Nhiều năm làm sát thủ đã tạo nên một thói quen cho nàng, mỗi khi bị thương, càng đau đớn bao nhiêu thì nàng lại cắn chặt môi không phát ra tiếng bầy nhầy, không để ai biết được là nàng đang bị thương. Bởi vì nàng biết một khi nàng rên rỉ thì một giây sau có thể nàng sẽ chết.

Thiên Chi Diên càng cuộn chặt thân người hơn, im lặng chịu đựng cơn đau đớn dữ dội.

Nàng bỗng phát hiện bàn tay vốn trắng nõn bỗng nhiên xuất hiện ba đường màu đen kì lạ, giống như là dấu hiệu gì đó.

Nàng cắn răng chịu đau, vén y phục của mình lên kiểm tra. Quả nhiên, toàn thân nàng đã xuất hiện ba đường màu đen quái lạ này, tất cả chúng đều xuất phát từ trong người nàng.

Trong cơn đau thấu xương, Thiên Chi Diên vẫn cố gắng lục lọi lại trí nhớ của mình.

Nàng xuyên đến triều đại này tính đến giờ đã là một năm. Một năm trước, Thiên Chi Diên ‘thật’ bị cung nữ kẻ cạnh Ân hoàng hậu là Dao Quang hại độc chết. Sau này, Thiên Hoài Hạo tìm đến Thẩm Văn Trương nhờ y chữa bệnh cho nàng, cũng chính vì y không có cách nào hữu hiệu nên mới đề nghị đưa nàng đi.

Huyền mặc.

Hai chữ này càng lúc càng hiện rõ ràng trong đầu Thiên Chi Diên, tình trạng thân thể của nàng bây giờ chính là do huyền mặc phát tác.

Cơn đau không ngừng can quết khắp cơ thể nàng, cơ thể không thể chịu đựng nổi càng uốn cong hơn. Bàn tay nhỏ bé run rẩy không ngừng, bây giờ thì vượt quá sức của nàng rồi, nàng vờn tay vịn đầu giường để cơ thể tựa vào mà đứng lên.

Không ngờ, khi nàng mới vừa chạm vào đóa hoa lan khắc gỗ trên đầu giường thì nó bỗng vỡ vụn ra. Nàng hoảng sợ, vội xòe tay ra thì ba đường màu đen quái dị kia đã tụ thành một đám khí đen.

Đây là gì? Ba đường đó là gì đây? Còn đám khí này? Rốt cuộc thì huyền mặc muốn biến nàng thành như thế nào?

Thiên Chi Diên gắng gượng bò dậy, khập khiễng đi xuống giường. Vì cơn đau phát tác mà nàng đứng không vững, thân thể đụng phải chiếc ghế ngồi. Cái ghế đó bỗng nhiên bị vỡ vụn trong nháy mắt không một tiếng động, y hệt như lúc này.

Thiên Chi Diên thật sự sợ hãi, nơi chiếc ghế vừa gãy vụn đó có một đám khí đen quanh quẩn.

Đám khí đen này cứ bao quanh nàng, hủy diệt mọi thứ chạm vào nàng. Chuyện này vượt xa quá sức tưởng tượng của Thiên Chi Diên, ngay cả kiếp trước hay bây giờ.

Bây giờ, nàng không giữ nổi bình tĩnh được nữa, nàng dùng hết sức lực còn lại cố gắng đi đến bàn trang điểm.

Nhìn vào chiếc gương đồng, Thiên Chi Diên chỉ thấy một khuôn mặt quý dị đầy tà khí. Ba đường màu đen kia đã lan đến tận cổ, hai mắt đỏ ngầu, giữa hai hàng lông mày là một kí hiệu kì lạ như ẩn như hiện, hình như kí hiệu này nàng đã từng thấy rồi.

Con đau lại lần nữa tấn công, Thiên Chi Diên dùng hết sức cố lê thân mình ngã nhào ra giường. Hình như nàng không còn là mình nữa, cảm thấy thật đáng sợ. Giờ phút này, nàng rất muốn tìm một chỗ nào đó để trốn vào.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 34: Muốn Gặp Dao Quang

Hôm sau, Lưu Hà tiến vào phòng hầu hạ Thiên Chi Diên rửa mặt mỗi sáng như thường lệ, nhưng cảnh tượng trong phòng sáng hôm nay làm thị sợ kinh người. Căn phòng hỗn loạn vô cùng, đâu đâu cũng là những mảnh vỡ vụn, đặc biệt là không thấy bóng dáng của tiểu công chúa đâu cả.

Nhớ lại vài ngày trước Tam hoàng tử đã dặn dò thị phải trông nom Thiên Chi Diên kĩ càng hơn, Lưu Hà biết là đã xảy ra chuyện gì rồi, thị vội vàng đi kiểm Thiên Hoài Hào.

Thiên Hoài Hào bước vào phòng, thấy cảnh tượng lộn xộn ấy, phản ứng đầu tiên của hần không phải là kinh ngạc mà là hoảng sợ.

“Chi Diên, Chi Diên!”

Thiên Hoài Hào gọi tên nàng hai lần nhưng không nghe tiếng đáp nào, hần bèn đi ra khỏi cửa, gọi bọn ám vệ được hần thầm bố trí canh phòng đến. Ám vệ bấm báo lại với hần rằng tối hôm qua, họ không phát hiện có bất kì động tĩnh kì lạ nào, hơn nữa chắc chắn rằng tiểu công chúa chưa bước ra khỏi phòng.

Thiên Hoài Hào hít sâu vào để bản thân bình tĩnh lại, hần chăm chú quan sát khắp căn phòng, phát hiện đóa hoa lan gỗ đầu giường đã bị vỡ nát vụn.

Hần tiến tới gần giường, lật tấm trải giường lên, ngồi cúi đầu sát đất thì phát hiện thân thể nhỏ bé của ai đó cuộn tròn thật chặt.

“Chi Diên, Chi Diên. . .”

Lúc Thiên Hoài Hào vươn tay định ôm nàng ra thì Thiên Chi Diên lại hét lên phản kháng.

“Tránh ra, cút hết ra, không được tới gần ta!” Thiên Chi Diên ôm chặt thân người, tránh né bất kì ai tới gần nàng.

“Chi Diên, không sao rồi, có ta ở đây, mọi người mau ra đi.”

“Cút!”

Thiên Hoài Hào hét cách, chỉ còn có thể vươn tay ôm nàng bất chấp bị cự tuyệt. Thiên Chi Diên muốn vùng vẫy, nhưng trải qua một buổi tối đau đớn không nguôi, nàng đã mất hết sức lực.

Hần ôm Thiên Chi Diên ra khỏi gầm giường, nàng vẫn cuộn tròn người chặt như thể không thả lỏng. Đôi mắt hần bỗng đỏ hoe, ôm chặt nàng mà dịu dàng xoa xoa tấm lưng cứng ngắc.

“Không sao rồi, Chi Diên. Ta đã có ở đây, mọi người sẽ không sao hết, yên tâm nào.”

Thiên Hoài Hào vừa dụ ngọt Thiên Chi Diên vừa từ từ xoa dịu để thân thể nàng có thể thả lỏng. Cơ thể nhỏ bé cuộn tròn, da thịt toàn thân hoàn toàn đông cứng khiến người ta phải đau lòng.

Không lâu sau, Thiên Tinh Hân và ngự y cùng đến.

Ngự y muốn bắt mạch cho Thiên Chi Diên nhưng không tài nào mở được bàn tay của nàng ra, ông ta lại không dám dùng sức. Ngự y bèn lấy một chiếc kim châm trong hòm rương, định châm vào huyết đạo cho cơ thể nàng thả lỏng. Châm đến nỗi cây kim đã cong, thế nhưng vẫn không ghim được trên da thịt.

Ngự y khó xử nhìn Thiên Hoài Hào và Thiên Tinh Hân.

“Hoàng thượng, Tam hoàng tử, Cửu công chúa đang hoảng loạn nên cơ thể đang đông cứng, vì thần thật không có cách bắt mạch cho công chúa được.”

Hai phụ tử Thiên Tinh Hàn và Thiên Hoài Hạo đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn lộ vẻ bất lực. Thiên Hoài Hạo vẫn tiếp tục vuốt ve Chi Diên, vỗ vỗ lưng nàng nhưng không có hiệu quả gì.

Trong lúc mọi người đang chuẩn bị bỏ cuộc, giọng nói khàn khàn yếu ớt của ai đó vang lên.

“Muốn bắt mạch cho con thì được, con có điều kiện.”

“Chi Diên, con nói đi, bất luận như thế nào phụ hoàng sẽ đáp ứng cho con.”

“Con muốn gặp Dao Quang.”

Hai người lớn nhìn nhau, có thể phát hiện được sự chấn động trong mắt họ. Sau một hồi trầm ngâm, Thiên Tinh Hàn gật đầu: “Được.”

Nghe vậy, Thiên Chi Diên nằm trên giường buông lỏng người, phối hợp để ngự y bắt mạch châm kim. Trải qua một buổi tối bị vui đập, nàng đã sức cùng lực kiệt, không còn biết rõ cái đau, cái gì không đau nữa.

Trong lòng nàng hiểu, lần trước, Thẩm Vân Tương đến trị bệnh cho nàng còn không có cách nào, sao lại đến lượt ngự y? Nếu sớm có cách thì nàng đã không bị hành hạ như vậy.

Trải qua tối ngày hôm qua, nàng sẽ không giống như trước đây sống một cách bất cần như vậy nữa, trong thân thể nàng đang có quá nhiều bí mật. Cảm giác không thể kiểm soát được mình, cảm giác tà khí đó đang muốn nuốt chửng mình, đau đớn tận xương tủy khiến nàng cả đời không quên được.

“Ngự y, thế nào?” Thiên Tinh Hàn lên tiếng hỏi.

Ngự y lắc đầu, đây cũng là điều mà Thiên Tinh Hàn và Thiên Hoài Hạo đã dự liệu trước.

Ngự y chậm chậm đưa bút viết đơn thuốc: “Cửu công chúa đang hoảng loạn, vì thần sẽ kê mấy loại thuốc này, dùng mấy ngày sẽ hết. Cửu công chúa hãy yên tâm, dùng mấy ngày sẽ không còn bị đau nữa.”

Thiên Chi Diên nhắm hai mắt, lời nói dối vụng về như vậy chỉ có thể lừa gạt đứa trẻ năm tuổi thôi.

“Chi Diên, tối hôm qua bị đau sao lại không thông báo cho ta?” Thiên Hoài Hạo xoa xoa cái đầu nhỏ.

Thiên Chi Diên vẫn không mở mắt.

Thiên Tinh Hàn thấy vậy chỉ còn biết thờ dài: “Để nó ngủ một chút đi.”

Thiên Hoài Hạo gật đầu, theo Thiên Tinh Hàn ra khỏi phòng nàng.

“Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy Chi Diên không giống như bình thường.”

Thiên Tinh Hàn gật đầu, ông nói: “Đứa trẻ này bình thường bị chút ủy khuất cũng sẽ rung rung nước mắt, vậy mà khi huyền mạc phát tác lại có thể chịu đựng không rên la một tiếng. Kể từ lúc tỉnh lại vào năm ngoái, Chi Diên đã thay đổi rất nhiều.”

“Có phải là do huyền mạc ảnh hưởng hay không?”

Thiên Tinh Hàn lắc đầu: “Chúng ta vẫn còn chưa biết nhiều về huyền mạc.”

“Phụ hoàng, hay là nhi thần mời Thẩm Vân Tương lần nữa, nếu hắn có cách thì cứ để Chi Diên đi theo hắn. Con thật không muốn chứng kiến bộ dạng đó của muội muội nữa, cuộn mình lại trốn dưới gầm giường. . .” Hai mắt Thiên Hoài Hạo đỏ hoe.

Thiên Tinh Hàn trầm ngâm, cuối cùng hít sâu một hơi rồi gật đầu: “Trăm cũng thế.”

“Phụ hoàng, thật để Chi Diên gặp Dao Quang?”

“Chi Diên được Dao Quang chăm sóc từ nhỏ, gặp nhau có vấn đề gì?”

“Nhi thần cảm thấy lần này không bình thường.”

Thiên Tinh Hàn và Thiên Hoài Hạo nhìn nhau một cái, rồi cùng nhau thờ dài thườn thượt.

Sau hồi lâu, Thiên Tinh Hàn mới cất tiếng: “Lần trước Chi Diên phát bệnh, Dao Quang đã trông nom nó. Lần này thì không có nên có thể nó không quen. Bàn về huyền mạc, mặc dù Dao Quang biết rõ căn bệnh này hơn chúng ta nhưng nó thì đó chưa bao giờ cho chúng ta biết, sao có thể cho Chi Diên biết? Nó chỉ mới là đứa trẻ sáu tuổi.”

“Hy vọng là nhi thần đã quá lo xa.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 35: Ân Đại Tiểu Thư

Đại diện tế tự ngoài lúc những buổi lễ quan trọng được trang hoàng lồng lộng, còn lại hầu hết đều chìm vào vẻ tĩnh mịch. Vẻ lặng im bao phủ cả hoàng lăng, dường như tất cả ân oán, phù hoa trên thế gian này đều tập trung về đây mà than thở.

Thiên Chi Diên buông tay Thiên Hoài Hạo, đi về khu lăng mộ của Ân hoàng hậu. Bên trong lăng mộ, một nữ tử mặc y phục đơn giản đang cầ chổi quét những chiếc lá rơi trên sân.

Động tác của thị rất chậm, có vẻ như đã quét như thế rất lâu rồi. Nghe động tĩnh, Dao Quang quay người lại, thấy Thiên Chi Diên xuất hiện trước mặt mình thì bàn tay cầm chổi đang quét bỗng cứng đờ.

Bên trong một lương đình kế bên lăng mộ của Ân hoàng hậu, Dao Quang ngồi đối diện với Thiên Chi Diên.

“Tiểu công chúa, sao người lại đến chỗ này gặp nô tỳ, hoàng thượng đã đồng ý rồi?” Dao Quang dịu dàng vén những sợi tóc lòa xòa trên mặt Chi Diên.

“Một năm trước, vì sao người lại muốn hại chết ta?”

Câu hỏi này vừa được nêu lên khiến Dao Quang khựng tay lại, bàn tay dừng chải tóc cho nàng. Thị im lặng, chăm chú nhìn Thiên Chi Diên.

“Là để ta không bị hành hạ nữa?”

Dao Quang kinh hãi, nhìn Thiên Chi Diên một cách khó hiểu.

“Hay sợ ta có ngày không thể khống chế được bản thân?”

“Người . . .”

“Ta có quyền biết chân tướng, người là người hiểu rõ ta nhất. . .” Thiên Chi Diên chân thành nói.

“Huyền mặc rốt cuộc đã biến người thành như vậy lúc nào?” Dao Quang sợ hãi ôm chặt Thiên Chi Diên đặt nàng lên đùi thị, nhìn qua mặt nàng, kiểm tra thân thể nàng.

“Thân thể của ta hiện giờ không có vấn đề gì nữa.” Thiên Chi Diên ngăn bàn tay của thị.

Dao Quang thở dài một hơi, trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: “Nô tỳ cũng không biết rõ về huyền mặc, kể cả người hạ huyền mặc cũng vậy, tất cả đều không biết huyền mặc ảnh hưởng đến người bị hạ thế nào. Như công chúa đã thấy đó, mỗi một lần phát tác thì thân thể sẽ trở nên đáng sợ, vừa kinh hãi vừa thống khổ. Nô tỳ thật không biết nên làm sao?!”

Cho nên người quyết định độc chết ta?”

Dao Quang hơi kinh ngạc nhưng thị gạt đầu: “Độc của huyền mặc vô cùng đáng sợ, nó từ từ thấm vào bên trong, biến đổi cơ thể người bệnh. Lúc đó nô tỳ rất sợ, quả nhiên sự thật chứng minh nỗi sợ của nô tỳ đã thành sự thật.

Một hài tử sáu tuổi không thể nào có ngữ khí như vậy, thái độ như vậy. Huyền mặc có phải hay không vừa phát tác, nó khiến người bị biến đổi đúng không? Người bị huyền mặc ảnh hưởng đúng không?”

“Nhiều năm như vậy, huyền mặc vẫn còn tồn tại trong người ta. Mỗi lần phát tác, khắp người ta sẽ nổi những vết dài màu đen, hai mắt đỏ rực, giữa trán xuất hiện một dấu hình kì lạ. Và cứ mỗi lần như vậy, ta lại có khả năng phá hủy tất cả mọi thứ chạm vào ta, hơn nữa còn có đám khí màu đen vây quanh người ta.” Thiên Chi Diên bình tĩnh trả lời.

Dao Quang vén tay áo của nàng lên. Thiên Chi Diên thấy trên cánh tay trắng nõn của thị chỉ chít những vết thương đâm chéo nhau, vết mờ vết đậm, thậm chí có nơi còn bị hủy hoại, hết sức đáng sợ.

“Lần đầu tiên huyền mặc phát tác, nô tỳ đã vuốt ve an ủi người, hậu quả suýt nữa đã phé đi đôi tay này. Không ngờ rằng lần này huyền mặc lại xảy ra mau đến thế, thời gian cách với lần trước càng ngắn hơn.”

Nghe lời thị nói, thấy bàn tay của thị, Thiên Chi Diên đã tìm được câu trả lời. Nếu huyền mặc không được trừ diệt tận gốc thì sớm muộn gì nàng cũng sẽ mất đi khả năng kiểm soát mình.

“Huyền mặc trong cơ thể ta từ đâu mà ra?”

Dao Quang thở dài, dòng nước mắt đau buồn không kiềm được mà chảy dài trên má, ngập ngừng: “Di truyền từ thân mẫu của người. Lúc tiểu thư sinh hạ công chúa thì huyền mặc phát tác. Khi ấy, tiểu thư không khống chế được mình suýt chút nữa đã giết chết công chúa. Khi người vừa ra khỏi bụng, trong khoảnh khắc tỉnh táo hiếm hoi, tiểu thư đã tự vẫn để không làm tổn hại đến công chúa.”

Dao Quang vừa nói vừa nức nở.

“Bà ấy, là do ta. . .” Sự thật như thế quả đúng là tàn khốc.

“Không, tiểu thư không chỉ vì người, tiểu thư bị hành hạ nhiều năm cũng khổ sở quá rồi, chết có khi lại là giải thoát.”

“Cho nên người cũng nghĩ như thế, muốn giải thoát cho ta?!”

Dao Quang lau nước mắt, nhưng khi nghe đến câu này thì dòng lệ lại trực trào không ngừng.

“Nô tỳ thật không biết làm như thế nào, cũng không biết đó là đúng hay sai. Nhưng chứng kiến tiểu thư, chứng kiến công chúa đau đớn như thế, nô tỳ thật không đành lòng.”

Dao Quang khóc lóc thảm thương.

Thiên Chi Diên ôm lấy Dao Quang, vỗ vai thị, nàng nói: “Nếu trời cao đã để ta ở lại, ta cũng sẽ không tự đi tìm cái chết nữa. Cho dù tất cả mọi người bỏ rơi ta, ta cũng sẽ không bỏ rơi chính mình.”

Dao Quang ngẩng đầu, rung rung nhìn nàng hồi lâu rồi cất tiếng: “Công chúa, người . . . Người đã thay đổi rồi.”

“Dao Quang, huyền mặc còn bí mật gì nữa?”

Dao Quang lại lắc đầu, thị nói: “Nô tỳ không biết. Tiểu thư là người gánh vác rất nhiều trọng trách, việc của người rất là nhiều. Nhưng công chúa phải biết rằng, khi còn sống, tiểu thư sống với thân phận là Đại tiểu thư của Ân gia, gia tộc lớn nhất Tô Dương, chứ không phải là Ân hoàng hậu.”

Sau khi nói xong lời này, dù Thiên Chi Diên có hỏi gì đi chăng nữa thì thị cũng không trả lời.

Hồi lâu sau đó, Thiên Chi Diên đến đứng trước mộ của Ân hoàng hậu, hay phải gọi là Ân đại tiểu thư, đập đầu vái lạy ba cái. Nếu như Ân Mộc Tâm không hy sinh thì Thiên Chi Diên “thật” đã chết rồi, nàng cũng không có cơ hội để có thể sống lại lần nữa. Trong tận đáy lòng, nàng đã nhận Ân Mộc Tâm là thân mẫu của mình.

Sau khi trở về từ hoàng lăng, Thiên Chi Diên phải liên tục tịnh dưỡng thân thể suốt mấy ngày liền. Hiện giờ, nàng đang đứng trong sân giếng gần giếng cốt, trải qua một loạt chuyện, Thiên Chi Diên định ra khỏi cửa để khuấy khóa thì nàng trông thấy Thiên Hoài Vũ.

Từ đằng xa, nàng đã thấy sắc mặt của tên gốc rễ về hưng phấn, miệng thì luôn mỉm cười. Nàng chưa bao giờ thấy hắn như thế, đang định lên tiếng hỏi thì bỗng phát hiện, mặt Lưu Hà cũng đỏ đỏ hồng hồng, mơ màng đáng yêu vô cùng nha!

Hắn đến tìm Thiên Chi Diên rủ ra ngoài chơi, nàng báo cho Lưu Hà biết xong liền cùng Thiên Hoài Vũ chạy đi ngay.

Năm ngoái, sau khi trải qua hai lần nhập học thất bại, Thiên Hoài Hạo hoàn toàn để nàng tự do, muốn đi đâu thì tùy thích, nhưng điều kiện duy nhất chính là lúc nào muốn ra cửa thì phải thông báo. Về chuyện này, Thiên Chi Diên hoàn toàn nghe lời.

Lúc nào ra ngoài, Thiên Chi Diên cũng đều kín đáo quan sát mọi người trên đường đi. Quái lạ, sao hôm nay ai nấy đều hưng phấn, đỏ mặt, thẹn thùng thế nhỉ? Hệt như bệnh dịch đang lan tràn khắp hoàng cung.

Thiên Chi Diên xoa xoa cằm, nàng cảm giác hình như cảnh tượng này đã thấy qua rồi.

“Thập nhất, hôm nay sao huynh có vẻ hưng phấn thế, lại còn cười cười nữa, trông không giống huynh chút nào. Huynh bị bệnh à?”

“A? Muội không biết à?”

“Hỏi thừa, đương nhiên là không biết!”

“Công tử Trương sắp đến hoàng cung rồi! Năm ngoái ta bị cấm chân, không thể gặp được hắn, đáng tiếc vô cùng. Lần này, ta nhất định phải nói chuyện được với hắn!”

Thiên Hoài Vũ còn lăm nhăm rất nhiều điều nữa nhưng Thiên Chi Diên không còn nghe được nữa, trong tâm trí nàng chỉ còn đọng lại ba chữ: công tử Trương.

Thiên Chi Diên hé miệng tủm tủm cười. Chẳng lẽ số trời đã định như thế?

“Hai người muốn đi đâu thế?”

Một giọng nói có vẻ không thiện cảm truyền đến làm cắt luồng suy nghĩ của Thiên Chi Diên, khiến nàng và Thiên Hoài Vũ phải quay nhìn về người vừa cất giọng nói ấy, trong mắt đầy sự căm ghét chẳng hề che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 36: Âm Mưu Âm Sát

Bát hoàng tử nghênh ngang đứng chắn đường Thiên Hoài Vũ và Thiên Chi Diên. Hai tay chống hông hống hách nhìn hai người họ.

Trong một năm nay, Thiên Chi Diên không ít lần trêu cợt Bát hoàng tử. Cho dù hắn có căm hận đến như thế nào cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, hắn chưa bao giờ dám đứng đối diện khiêu khích nàng vì hắn biết sức lực của mình không đo được với nàng.

Nhưng hôm nay thì khác, hắn dám đứng chắn đường nàng, vẻ mặt còn lộ rõ sự đắc ý. Thiên Chi Diên biết hắn đã khác xưa, nàng đưa mắt quan sát phía sau hắn. Theo hầu hắn có hai thị vệ rất cao to, bộ mặt còn đặng đặng sát khí trông có vẻ không ổn.

“Này, heo mỡ, hôm nay ngươi ngu đột xuất hả? Dám chặn đường ta?” Sát cánh cùng Thiên Chi Diên đã một năm, bản lĩnh của Thiên Hoài Vũ cũng được nâng cao.

“Ngươi mới ngu ấy! Hừ, dám bắt nạt ta, hôm nay ta sẽ khiến các ngươi không còn đường về!” Bát hoàng tử chống hông, ra lệnh với hai thị vệ: “Đánh hết cho ta!”

Thiên Hoài Vũ thấy thế hùng hổ xắn cả hai tay áo lên, chuẩn bị xông trận.

“Chạy đi!” Bát ngờ hơn là Thiên Chi Diên lại quay sang quát với hắn câu này.

“Cái gì?”

“Chạy đi, chúng ta đánh không lại! Huynh chạy sang hướng đông, ta rẽ hướng tây, nhớ chạy đến chỗ có người. Nếu thoát được phải đem thêm người trở lại đây, phòng người kia không thoát được thì còn kịp cứu!”

“Được!”

Thiên Hoài Vũ lập tức xoay người chạy về hướng đông theo kế hoạch, Thiên Chi Diên cũng nhanh chân rẽ sang phía tây.

“Công chúa và hoàng tử thật là ngây thơ! Hai người nghĩ là sẽ trốn được sao?” Một trong hai tên thị vệ cười lạnh, bọn chúng tức tốc đuổi theo Thiên Chi Diên.

Thiên Chi Diên một thân một mình chạy vào hòn non bộ, hai tên thị vệ đó cũng đuổi kịp theo.

Xuyên qua hòn non bộ đó, nàng chạy đến một ngôi viện đã đổ nát, bỗng nàng dừng lại đột ngột, đứng hiên ngang trong sân chờ hai tên kia đến.

“Sợ rồi sao?” Một trong hai tên lại cười: “Hôm nay sẽ tiễn công chúa một đoạn đường vậy.”

“Các ngươi không phải là thị vệ của tên heo mỡ đó.”

“Ngươi . . .”

Trên khuôn mặt non nớt không hề có sự sợ sệt nào, chỉ có ánh mắt lạnh như băng đến thấu xương, sát khí từ người nàng bốc lên bùng bùng.

“Nơi đây không có người chính là địa điểm động thủ tốt nhất. Hôn một năm nay ta đã không ra tay rồi, đang thắc mắc là hiện giờ thân thù có bị xuống cấp không đây?!”

Thiên Chi Diên rút một đoản kiếm từ chiếc túi nhỏ treo bên hông, chậm chậm mở bao kiếm, ánh sáng chói lòa cả mắt.

“Ngươi đây là . . .”

Lời tên thị vệ đó còn chưa dứt thì đã thấy Thiên Chi Diên nhếch một nụ cười ngay khóe môi. Trên khuôn mặt non nớt lại có một nụ cười âm hiểm đến thế, khiến người ta cảm thấy nguy hiểm vô cùng.

Đúng ngay lúc này, Thiên Chi Diên chuyển động thân người.

Trong khoảnh khắc, khi mà hai tên thị vệ đó còn chưa phản ứng lại kịp thì nàng đã phóng người đến phía sau chúng, ánh sáng chói lòa làm một tên quay đầu lại đúng lúc.

Nhưng tên đó chưa kịp rút đao ra thì đã không có cách nào di chuyển được nữa. Một nhát chém ngay yết hầu của hắn với độ sâu vừa phải, đúng ngay chỗ trí mạng. Hắn chỉ còn có thể trừng to mắt, cơ thể cứng đờ đang trong tư thế rút đao ngã lăn xuống đất.

Tên thị vệ còn lại chứng kiến cảnh tượng này vô cùng kinh hãi, cánh giác căng cao độ, hắn rút đao ra, bỏ nhào về phía Chi Diên. Nàng nhẹ nhàng nhón mũi chân lên, thân người phóng lên trên không trung.

Thấy nàng đang tìm đường thoát, tên còn lại kia càng cố gắng tấn công. Hắn quay thanh đao trong tay, không chút lưu tình đi nhiều nhát chí mạng nhắm vào nàng.

Thiên Chi Diên không chống trả, nàng chỉ mới sáu tuổi, sức lực quá chênh lệch so với một người lớn, vì vậy chỉ có thể né đao mà thôi.

Kiếp trước, Thiên Chi Diên đúng là sát thủ, nhưng sát thủ không phải là đại hiệp, võ công không nhất thiết phải thuộc hàng cao thủ. Nàng chỉ cần chọn thời cơ thích hợp, chọn đúng thủ pháp giết chết đối phương, một khi đã ra tay thì phải nhắm trúng điểm chí mạng cũng là thói quen của Chi Diên.

Vì vậy, trong trận đánh tới tấp thế này, nàng phải sử dụng kinh công để tránh những nhát đao liên hồi của đối thủ.

Nhưng trong khoảng khoảnh khắc ngắn ngủi, thừa dịp tên thị vệ đó giờ đao lên ra nhát tiếp theo, Thiên Chi Diên thoát cái ả phía sau người hắn, dùng thanh kiếm đâm xuyên qua lưng thủng cả nội tạng, sau đó lập tức rút kiếm ra. Dòng máu chảy ào ào, tên kia cuối cùng cũng ngã lăn ra đất mà tắt thở.

Nàng nhìn đoàn kiếm đang vây đầy máu, bộ y phục trên người bị nhuộm đỏ long lổ, khóe miệng bỗng nhếch lên nụ cười hài lòng. Nàng rất vừa lòng với hành động lần này, thân thủ của nàng vẫn còn rất nhanh nhẹn trong một năm không bị máu me dính bẩn.

Thiên Chi Diên tới kiểm tra hai cái thi thể, nàng mở áo tên thứ nhất, xoay cổ hắn ra sau xem xét thì không thấy có dấu hiệu nào đáng ngại, tên thứ hai cũng thế.

Thiên Chi Diên xoa xoa cằm, đang suy tư thì bỗng nghe tiếng sột soạt từ phía sau, có người đang chạy về phía này. Nàng quay người sang thì thấy Bát hoàng tử đang thở hổn hển hướng đến đây.

“Ngươi . . .” Bát hoàng tử còn đang lấy khí, thấy cảnh tượng bê bết máu trước mặt thì kinh hãi không thôi, bàn tay run rẩy chỉ vào Chi Diên lắp bắp.

Thiên Chi Diên bĩu môi, thân hình chuyển động một chút đã đẩy Bát hoàng tử ngã nhào xuống đất, thanh đoản kiếm dính đầy máu kè sát ngay cổ hắn.

Bát hoàng tử sở hãi đến nỗi mặt trắng bệch, mắt tròn to, không dám rên la.

“Nói cho ta biết, sao ngươi dám tìm người đến giết ta? Còn nữa, bọn chúng là ai? Nếu không. . .” Giọng nói nàng dần trở nên lạnh như băng.

“Là, là Tứ hoàng tử. Tỷ ấy nói muốn ta giáo huấn ngươi, là tỷ ấy. . .” Bát hoàng tử vừa run vừa meo meo: “Không được, không được giết ta, ta không muốn chết, ta không muốn chết mà. . .”

“Vậy lúc ngươi muốn giết ta, sao lại không nghĩ đến là ta cũng không muốn chết chứ?”

“Ta. . . Ta nhầm. . .”

Thiên Chi Diên cười lạnh một tiếng, nàng chưa bao giờ tin người sắp chết còn biết hối lỗi. Nàng dè dặt đoản kiếm sâu vào cổ Bát hoàng tử một chút.

“Á. . .”

Thanh kiếm ấn sâu vào cổ hắn để lại một vết máu bé tí. Hắn sợ đến nỗi tim đập như trống gỗ, hai mắt nhắm tịt lại rồi lăn đùng ra xỉu.

“Ngươi còn nhỏ lại ngu ngốc, bản tính ích kỷ quá lớn nên ta sẽ không giết ngươi. Nhưng thật không may, ngươi lại thấy ta giết người, ngươi sẽ phải — tàn phế!”

Thiên Chi Diên lấy một cây kim nhỏ châm vào huyệt đạo của Bát hoàng tử.

“Châm vào huyệt này, sau khi chờ ngũ tạng thấy máu rút ra thì não ngươi đã bị thiếu dưỡng khí nặng.” Thiên Chi Diên vỗ má Bát hoàng tử: “Dù sao thì não ngươi cũng đã tàn sẵn rồi.”

“Tứ công chúa Thiên Chi Ngọc ư?”

Một năm trước, Thiên Chi Diên đúng là từng đụng chuyện với Thiên Chi Ngọc, nhưng chỉ là trò cãi vã giữa những nữ nhi với nhau, không đến nỗi quá mức trầm trọng để bây giờ nàng ta phải núp sau lưng, lên kế hoạch trả thù thế này. Nếu chỉ cho là trùng hợp thì nhiều chuyện trùng hợp nhau thì không còn gọi là ngẫu nhiên nữa.

Bỗng nàng nghe bên ngoài ngói viện vang lên tiếng hét thất thanh, lắng nghe kĩ lại thì chính là đang tìm nàng. Thiên Chi Diên biết là Thập nhất đã gọi người đến giúp đỡ. Thật là đúng lúc, không sớm không trễ.

Đôi môi cong cong lên khẽ cười, nàng dùng thanh đoản kiếm kề sát cổ mình rồi ấn sâu tạo một vết máu, sau đó cất giấu đoản kiếm đi. Uống chút thuốc mê xong, nàng giả vờ thiếp đi.

Thoáng chốc sau, một thị vệ đã tìm được đến đây, cảnh tượng la liệt trước mắt khiến hần kinh hãi hết to.

“Người đâu, mau đến đây!”

“Tiểu Cửu, Tiểu Cửu, muội bị làm sao thế này?”

“Nhanh bẩm báo với hoàng thượng!”

“Mời ngự y ngay lập tức!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 37: Nhớ Phải Mang Giày

Đánh một giấc đã dài, Thiên Chi Diên chợt tỉnh giấc, nàng cảm giác đang có rất nhiều ánh mắt nhìn nàng chăm chăm. Nàng khẽ động hàng lông mày nhưng vẫn không mở mắt. Bỗng từ đâu mùi hương hoa lê thơm ngát bay vào mũi, đây là mùi hương mà nàng vốn đã rất quen thuộc.

Thiên Chi Diên vui mừng khôn xiết, nàng hé hé mắt thì đã trông thấy Trương Mỹ Nhân cách xa một năm trời. Nàng vừa muốn mở mắt ra thì đã nghe tiếng khóc than âm ỉ.

Từ ngoài cửa, Đức phi lật đặt tiến vào trong, quỳ gối trước mặt Thiên Tĩnh Hân, vừa khóc vừa dập đầu: “Hoàng thượng, cầu xin hoàng thượng hãy cứu lấy Thành nhi, hãy cứu nó. Thảm công tử, cầu xin công tử hãy cứu con ta!”

Thiên Tĩnh Hân hậm hực nhìn bà ta: “Hải tử của mình mà còn quân giáo không được, xảy ra chuyện còn trách óc ai?”

“Hoàng thượng, Thành nhi còn nhỏ, nhất định là nghe lời người khác xúi giục mà. Bọn thị vệ kia cũng không phải là người trong hoàng cung. Người không thể bỏ mặc Thành nhi!” Đức phi khóc lóc níu kéo vạt áo của Thiên Tĩnh Hân liền bị ông gạt đi.

Đức phi khóc lóc thảm thương, bà chỉ còn lê lét tấm thân đến trước mặt Thẩm Văn Tương: “Thảm công tử, y thuật của công tử cao minh, xin hãy cứu lấy con của ta!”

“Đức phi nương nương, người hãy đứng lên. Tại hạ đã bắt lực trước tình trạng của Bát hoàng tử. Kim châm đề ngay huyết đạo quá lâu, lúc tại hạ lấy ra thì đại não đã tổn thương nghiêm trọng, không còn cách nào nữa.”

“Không, không! Xin hãy cứu lấy Thành nhi. Thảm công tử, chắc chắn công tử sẽ có cách, y thuật của công tử cao minh thế mà. . .”

“Á. . .”

Tiếng hét chói tai của Thiên Chi Diên thu hút sự chú ý của mọi người, nàng mở to hai mắt, vẻ mặt đầy sợ sệt rồi rúc vào lòng Thẩm Văn Tương.

“Chi Diên, muội sao rồi?” Thiên Hoài Hạo lo lắng hỏi.

“Không được giết ta, không được giết ta, không được không được. . .” Ở trên giường, nàng vừa la hét vừa khóc thất thanh.

“Không ai dám giết muội đâu. Không sao rồi, Chi Diên. Mọi chuyện ổn cả rồi.” Thiên Hoài Hạo đau lòng vỗ về.

“Tiểu Cửu, muội xem rõ đi, không ai tới giết chúng ta nữa.” Thiên Hoài Vũ cũng ở bên cạnh dỗ dành nàng.

Thẩm Văn Tương dang tay ôm nàng, vỗ vỗ thật nhẹ lưng nàng: “Không sao rồi, có ta ở đây.”

Thiên Chi Diên quả nhiên ngưng khóc nhưng hai mắt to tròn vẫn còn rung rung, nhìn Thẩm Văn Tương mà ngẩn ngơ: “Mỹ nhân, có phải là người không? Có thật là người không? Hu hu. . .”

Thiên Chi Diên lại ngã nhào vào lòng y lần nữa, cổ hết sức ôm chặt lấy y, thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy. Mọi người thấy đáng yêu và đáng thương này

của nàng đều rất lo lắng.

Thiên Chi Diên khóc lóc hồi lâu trong lòng Thảm Vân Tương, sau đó còn dùng áo y lau lau chùi chùi cả đồng nước mắt nước mũi, nàng không còn run lẩy bẩy nữa. Tất cả mọi người mới thở phào nghĩ là nàng đã đỡ hoảng sợ hơn, nhẹ nhàng đỡ dành.

“Người đầu, Đức phi quân giáo Bát hoàng tử không nghiêm ngặt để hấn mưu tính hành thích người trong hoàng cung, tổng hết hai người đó vào lãnh cung!” Thiên Tinh Hàn giận dữ ra lệnh.

“Hoàng thượng, không được, người không thể tuyệt tình như thế được! Thành nhi là nhi tử của người mà, nó còn đang . . .”

“Người còn chỗi cái!? Trẫm không ra lệnh giết hết cả nhà người đã là niệm tình phụ tử lắm rồi! Mau rút khỏi đây, nếu không trẫm sẽ xử tử hết các người!”

Nghe thấy lời này, gương mặt Đức phi đã tái mét, bà ta sợ đến nỗi không lên tiếng gì nữa. Hồi lâu sau, bà ta cũng phải nhận lệnh.

“Thần thiếp, tuân chỉ”

Gương mặt giàn giụa nước mắt, bà ta đến quỳ lạy Thiên Tinh Hàn xong thì đứng dậy rời khỏi.

Tuy nhiên lại có người không đồng ý với quyết định của ông, Thiên Chi Diên ngẩng đầu, giọt lệ còn đọng ngay khóe mắt.

“Phụ hoàng, vì sao người lại không cho điều tra?”

“Chi Diên, con không sao là tốt rồi, phụ hoàng sẽ tự khắc biết xử lý chuyện này.” Thiên Tinh Hàn vuốt ve đầu nàng, dịu dàng bảo.

“Xử lý của phụ hoàng là tống mẫu tử Đức phi vào lãnh cung ư, vì nguyên do gì?” Nàng vẫn hỏi tiếp.

“Chi Diên, muội đừng oán!” Thiên Hoài Hạo cắt ngang.

“Chi Diên!” Tuy giọng nàng nhỏ xíu nhưng đó là câu hỏi đầy nghi ngờ, không ngờ Thiên Tinh Hàn lại quát lớn tên nàng.

“Vâng, đúng rồi! Năm ấy, khi mẫu hậu qua đời, phụ hoàng cũng đã xử lý như thế, lần này cũng giống thế thôi!” Thiên Chi Diên khóc tức tưởi trách mắng, nháy ra khỏi lòng Thảm Vân Tương má chạy đi một mạch.

“Tiểu Cừu!”

“Chi Diên, Chi Diên!” Thiên Hoài Hạo định chạy theo nhưng quay đầu lại nhìn Thiên Tinh Hàn, ông cứng đờ người, sắc mặt tím tái nhưng hòa cũng nổi tức giận đó còn có sự bị thương. Hấn cũng không hỏi nhiều nữa, nhanh chân đuổi theo Chi Diên.

Từ trong căn phòng chạy ra, Thiên Chi Diên nhón mũi chân nhảy lên một cành cây cao ngoài sân, núp mình trong những tán lá rậm rạp.

Ngồi trên cây, nàng đưa tay lau những dòng nước mắt đã khô.

Nàng thừa nhận là nàng hơi xúc động, nhưng khi nghe được quyết định của Thiên Tinh Hàn, nàng không tài nào chấp nhận nổi cả.

Dù thế nào đi nữa Bát hoàng tử cũng là nhi tử của ông, dù ông không thích hấn nhưng sao có thể nhẫn tâm như thế? Hơn nữa, hai tên thị vệ đó cũng không phải là người trong hoàng cung.

Manh mối trước mắt nhưng ông không cho người điều tra, thậm chí hai tên thị vệ chết như thế nào, nguyên nhân tại sao có kim châm trên người Bát hoàng tử cũng không thắc mắc, cứ thế tống hấn vào lãnh cung cho xong chuyện.

Việc này khiến trái tim Thiên Chi Diên thật sự đóng băng. Đúng là nàng cảm thấy Thiên Tinh Hàn rất thương yêu, rất quan tâm đến nàng. Nhưng nàng gặp chuyện nghiêm trọng thế này, ông không hề cho người điều tra. Giống như sự việc năm xưa, cái chết của hoàng hậu Ân Mộc Tâm. Tương tự như thế là Thượng Quan hoàng hậu cũng bị bùng bít. Rốt cuộc ông sợ hãi điều gì? Ông đang lo lắng điều gì?

Thì ra sự yêu thương của phụ thân cũng chỉ là như thế thôi. Cũng như hoàng huynh mà nàng yêu thương nhất, khi nàng đặt nghi vấn thì hấn lập tức mắng nàng đừng làm ồn nữa. Thiên Chi Diên bỗng ngộ ra từ trước đến giờ, xung quanh nàng không hề có ai là thật lòng.

Từ một đứa trẻ cô cút nay đã có gia đình, từ một đứa trẻ thiếu thốn tình thương nay đã có người quan tâm. Cuộc sống của nàng đã thay đổi rất nhiều trong vòng một năm đến đây. Nhưng sau sự việc nghiêm trọng hôm nay, nàng đã bắt đầu nghi ngờ. Rốt cuộc nàng có bao nhiêu tình thân? Nàng luôn mong muốn một cuộc sống bình yên, vậy nó đã thật sự bình yên không?

Thiên Chi Diên dựa vào thân cây, chìm đắm trong suy nghĩ mông lung. Bỗng nhiên cành cây động dậy nhẹ, một bóng hình trắng toát, mỹ nhân như ngọc xuất hiện cạnh bên nàng. Một năm không gặp, phong thái của Thảm Vân Tương vẫn không thay đổi.

Đáng tiếc là bây giờ Thiên Chi Diên không có tâm trạng để tận hưởng. Nàng chỉ muốn đuổi y đi, không muốn để ai quấy nhiễu nàng, bất luận là ai cũng vậy. Nàng lại càng không muốn bị mang vạ để đối mặt với người nàng không muốn đối mặt ấy.

“Không được!” Thẩm Vân Tương đặt ngón tay thon dài lên bờ môi của Chi Diên, y nhẹ cất tiếng: “Không được lớn tiếng! Nếu không thì sẽ rất dễ bị phát hiện đây!”

Thiên Chi Diên tròn xoe mắt, y cũng không định đưa nàng về ư?

“Phía dưới ồn ào quá, ta cũng không thích. Ta mượn chỗ này để tịnh tâm chốc lát, được không?”

Thiên Chi Diên gật đầu. Khi buồn bã, nàng chưa từng ở bên cạnh một ai, Thế nhưng, bây giờ lại có một người cạnh bên thế này, cảm giác cũng không khó chịu.

Chốc sau, Thiên Chi Diên dịch người lại gần Thẩm Vân Tương một chút.

Người phía dưới còn đang nháo nhào tìm kiếm, hô hào tên của nàng vang động cả một khu, Còn trên cành cây, tiểu công chúa đang từ từ ngồi sát vào Tương mỹ nhân.

Thẩm Vân Tương khẽ cười một tiếng, vươn tay ôm lấy rồi đặt nàng ngồi lên đùi mình.

“Công chúa rất thông minh. Qua một năm mà luyện được kình công giỏi như thế này, rất có thiên phú. Nếu như công chúa đồng ý để ta dạy dỗ người, ta sẽ thu nhận người làm đồ đệ, thấy thế nào?”

Thiên Chi Diên tròn tròn mắt.

“Công chúa có thể suy nghĩ, ta sẽ chờ câu trả lời.”

“À, còn nữa, sau này có chạy đi đâu, nhớ phải mang giày.”

Thiên Chi Diên bật cười khanh khách, vào tình huống đó, sao nàng có thể nhớ đến chuyện mang giày được nữa chứ?

Thẩm Vân Tương lấy một chiếc khăn, nâng chân nàng lên, nhẹ nhàng mà phui sạch sẽ bụi bẩn bám trên chân nàng.

Thiên Chi Diên kinh ngạc, nhìn hành động dịu dàng, sắc mặt trầm tĩnh này của y, lòng nàng nhẹ lâng lâng như muốn bay lên trời.

Mà hiện giờ nàng cũng muốn bay đi thật.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38: Tha Mạng Hoàng Tỷ

Đêm tối, trăng tròn treo cao. Thiên Chi Diên đeo chiếc túi nhỏ bên hông, mượn ánh trăng sáng lên ra ngoài. Thiên Tinh Hân không muốn điều tra thì là chuyện của ông ta, còn nàng thì muốn mọi chuyện đều phải rạch ròi. Nàng sẽ không để người khác có cơ hội ám hại mình dễ dàng như vậy.

Phút chốc sau, Thiên Chi Diên đã đột nhập được vào tẩm cung của Tứ công chúa Thiên Chi Ngọc. Mặt trời xuống đã lâu, bên trong tẩm điện của Tứ công chúa cũng đã tắt hết đèn, chỉ có hay cây đèn nhỏ mờ mờ kể bên giường. Nhờ ánh đèn nhỏ, Thiên Chi Diên lẳng lặng tiến tới gần giường của Thiên Chi Ngọc.

Thanh đoàn kiếm lạnh như băng kề sát cổ của Thiên Chi Ngọc làm nàng ta giật mình tỉnh dậy. Vừa muốn la hét báo động thì cổ nàng ta đã bị đoàn kiếm của Chi Diên cứa vào sâu hơn, một dòng máu chảy dài xuống. Sự đau đớn đó cảnh báo khiến nàng ta không còn dám kêu la.

“Người có thể kêu la, nhưng ta đảm bảo trước khi có người đến thì người đã quy thiên rồi.”

Thấy ánh mắt lạ lùng xa lạ của Chi Diên, trong lòng Thiên Chi Ngọc vô cùng hoảng sợ. Nhớ lại kết cục của hai tên thị vệ và Bát hoàng tử, nàng ta run lấy bầy cả người.

“Vì sao lại bảo Thiên Hoài Thành đến giết ta?” Âm thanh của ai đó vang lên trong bóng tối nghe ớn lạnh vô cùng.

“Ta, ta không có!” Thiên Chi Ngọc lập tức lên tiếng phủ nhận.

“Không có?”

“Không có, người nói ta giật dây, vậy thì chứng cứ đâu? Bọn thị vệ đó không phải là người của ta.”

Đôi môi cong cong lên khẽ cười, một nụ cười thật âm hiểm trên khuôn mặt còn non nớt.

“Thiên Hoài Thành đã trở thành kẻ ngốc rồi, đương nhiên không thể đối chất. Hai tên thị vệ kia cũng không phải là người của ngươi, cho nên cũng không có liên quan. Vì vậy, không có bất kì chứng cứ nào.”

“Vậy thì, sao ngươi còn. . .”

Thiên Chi Ngọc còn chưa dứt lời, Thiên Chi Diên đã thu hồi thanh kiếm lại.

“Ta không phải là phụ hoàng, lại càng không phải là bọn nha phủ. Việc ta đã chắc chắn thì không cần chứng cứ.”

Ngón tay nàng quệt lấy vết máu của Chi Ngọc trên thanh kiếm, đưa lên lưỡi liếm nhẹ. Thiên Chi Ngọc không biết nàng làm thế có nghĩa là gì, nhưng hành động quái dị đó cũng khiến nàng ta cứng đờ hết cả người.

“Ngươi, ngươi. . .”

Thiên Chi Diên cười lạnh một tiếng: “Thiên Chi Ngọc, tuy là ta ngu ngốc nhưng cũng không khờ khạo. Ngươi và bọn kia cùng lắm chỉ là phế vật. Ngươi có thể không thừa nhận, nhưng cũng chẳng liên quan đến ta, ta chỉ muốn báo thù. Giết ngươi thì cũng không có ai nghi ngờ ta cả.”

Thanh đoản kiếm bất kê sát cổ nàng ta, dường như đã muốn cắt ngang cổ.

“Không, không được!”

“Vậy?” Thiên Chi Diên cũng ngừng tay.

“Ta nói, ta nói.” Không nhịn nổi nữa, Thiên Chi Ngọc bắt đầu bật khóc, nàng ta sợ hãi lắm rồi, méo máo: “Là ta đã bảo Bát hoàng đệ đi giết ngươi, thị vệ cũng là ta đưa cho hắn. Nhưng, nhưng tất cả cũng là do Nhị hoàng ám chỉ cho ta, thị vệ cũng là do huynh ấy cho ta mượn.”

“Hai hoàng huynh?”

“Đúng, là Nhị hoàng huynh, nhi tử duy nhất của Tuyệt phi.”

Tuyệt phi, bà ta thì có liên quan gì đến nàng? Đi lòng vòng như thế rốt cuộc cũng quay lại Mộ Tuyệt cung.

“Ngươi, ngươi có thể nào đặt kiếm xuống không? Nguy hiểm lắm!”

Thiên Chi Diên nghe thấy bỗng cười cười, lại là nụ cười chết chóc ấy.

“Kết cục của Thiên Hoài Thành và hai tên thị vệ kia thì ngươi cũng đã chứng kiến rồi đấy, ngươi còn ngây thơ nghĩ là ta sẽ bỏ qua cho ngươi ư? Ngươi muốn giết ta lại hy vọng ta sẽ lấy đức báo oán à? Đến bây giờ thì ta cũng không phải là người tốt.”

“Ngươi. . . Ngươi không được, không được giết ta. . .” Thiên Chi Ngọc càng thêm sợ hãi, vốn dĩ nàng ta không hề ngờ rằng một đứa trẻ sáu tuổi như Thiên Chi Diên có thể tàn nhẫn như thế, thật sự xuống tay giết chết mình.

“Không được ư? Vậy ngươi cho ta một lí do để ta không giết ngươi xem!”

“Ta. . . Ta. . .” Thiên Chi Ngọc không nói được, Thiên Chi Diên không thèm để tâm tới nữa, đoản kiếm đang định cửa sâu hơn.

“Chờ một chút!”

“nghĩ ra rồi sao?”

“Cái chết của mẫu hậu ngươi, Ân hoàng hậu, không hề bình thường.”

“Tại sao?”

“Long ấn tàn quyền”

“Long ấn tàn quyền? Là cái gì?”

“Không biết, nhưng có thể là liên quan đến mẫu hậu của ngươi, rất nhiều người đang tìm nó.”

“Ai đang đi tìm?”

“Không biết.”

“Vì sao lại liên quan đến mẫu hậu ta?”

“Không biết.”

“Chỉ có bốn chữ này mà cũng muốn trao đổi? Ngươi cũng lợi quá đấy?”

“Nhưng ta thật sự không biết mà. Mẫu hậu ngươi tiến cung chưa đến mười tháng đã sinh ra ngươi, sau đó bà ta chết đi. Nếu ngươi muốn điều tra chuyện của bà ta thì hoàng cung này thật sự không moi được tin gì thêm đâu. Còn những chuyện khác thì thật là không biết.”

Thiên Chi Diên nhớ lại lời nói của Dao Quang, suốt cả đời Ân Mộc Tâm đều sống với thân phận là Đại tiểu thư của Ân thị, chứ không phải Ân hoàng hậu.

Nàng trầm mặc suy tư khiến cho Thiên Chi Ngọc sợ sệt từng phút từng giây, nàng ta không dám lên tiếng.

Một hồi lâu, hàng lông mi của Thiên Chi Diên mới hạ xuống, nàng chấp thuận: “Được, ta sẽ để lại mạng của ngươi.”

Thiên Chi Ngọc thở phào.

“Ngươi đã bảo, hoàng cung này nhỏ cũng không nhỏ, lớn cũng không lớn. Trải qua chuyện đêm nay, ngươi ở trong hoàng cung này cùng với ta, ngươi có sợ không?”

“Ta. . .”

“Nghe nói vài năm gần đây, triều đình đã đánh thắng vài trận chiến ở Bắc Mực, hoàng đế Bắc Mực viết thư cầu hòa, phụ hoàng nhân tiện đó cũng muốn cầu thân, đang định chọn một công chúa.”

“Ta. . .” Trên mặt Thiên Chi Ngọc tái xanh, nàng ta không nghĩ gì được.”

“Hơn nữa, người nào đã thấy qua khuôn mặt này của ta không chết thì cũng tàn phế, ví như Thiên Hoài Thành.”

Nghe tới đây, Chi Ngọc rớt cuộc cũng đã hiểu ý nàng là gì.

“Ta, ta sẽ đi hòa thân.”

“Tốt, tốt. Tứ hoàng tử chịu gánh lấy nỗi ưu phiền của phụ hoàng, thật là có dũng khí. Vậy thì Cửu muội ta sẽ chúc hoàng tử thuận buồm xuôi gió.”

Thiên Chi Diên thu hồi lại thanh đoản kiếm đang kề sát cổ Chi Ngọc, sau đó đứng dậy, tiện tay nàng đẩy rớt luôn cây đèn kê bên giường của nàng ta, lửa lan rộng thiêu rụi cả cái giường. Chi Ngọc hét hoảng lớn tiếng gọi người đến dập lửa.

Thiên Chi Diên liếc mắt nhìn một chút xong phi người lên, rời khỏi đó.

Về đến tẩm điện, nàng hít sâu một hơi, nhưng rồi lại thở dài thườn thượt. Đến bây giờ nàng mới dần dần ngộ ra rằng thân thể này sẽ không bao giờ mang lại sự bình yên như mong muốn.

“Giờ này không ngủ mà công chúa còn đứng trong sân làm gì?”

Bỗng có người cất tiếng hỏi, Thiên Chi Diên không giật mình mà chậm chậm quay đầu lại. Có thể xuất hiện bên cạnh nàng không động tĩnh như thế này trong hoàng cung ngoại trừ Tuyết phi thì chỉ còn lại duy nhất một người. Thời gian gần đây, người đó đang ở trong Ngự Hiền cung.

“Mỹ nhân, có phải là ngươi đã gặp mẫu thân ta rồi, đúng không?”

Thảm Vân Tương kinh ngạc, y do dự gật đầu.

“Ngươi kể cho ta chuyện của bà ấy được không?”

“So với một năm trước thì công chúa đã trưởng thành lên rất nhiều.”

Thảm Vân Tương nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, cùng nàng phi thân lên nóc nhà. Dưới bầu trời đêm không sao cũng không trăng, Thiên Chi Diên im lặng tựa người vào lòng Thảm Vân Tương, nghe y kể lại những câu chuyện cũ về Ân Mộc Tâm.

Con đường phía trước của nàng thật giống như bầu trời đêm này, vừa tối đen u ám mà vừa rói rầm, nặng nề. Nhưng nàng không sợ, có lẽ một phần là nàng rất dũng cảm. Và một phần là bên cạnh nàng đã có một người, mùi hương hoa lê thơm ngát của người ấy khiến nàng cảm thấy an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 39: Cầm Thú Chỉ Diên

Hôm sau, Thiên Chi Diên đã nghe tin tức tẩm cung của Tứ công chúa Thiên Chi Ngọc bị thiêu hủy, nàng ta may mắn sống sót. Sau vụ tai nạn đó, Thiên Chi Ngọc tỏ vẻ ngoan ngoãn biết điều hơn, còn nguyện ý sang Bắc Mục hòa thân.

Thiên Chi Ngọc sang Bắc Mục, hoàng cung lại trở về vẻ yên tĩnh của nó. Nhưng đây chỉ là vẻ bề ngoài che giấu những đợt sóng ngầm tàn phá mãnh liệt bên trong.

Lần trước, hoàng cung nhốn nháo cả lên vì chuyện Bát hoàng tử mưu đồ hành thích Chỉ Diên bị thất bại. Sau một thời gian, sự kiện này cũng dần dần lắng xuống.

Những ngày gần đây, Thiên Chi Diên có vẻ rất bận rộn, rút kinh nghiệm từ những chuyện trong năm vừa rồi, lập kế hoạch cho năm mới. Tương mỹ nhân đang ở trước mặt nàng suốt ngày lướt qua lướt lại. Nếu không được đẩy ngã y xuống, rồi sau đó chén sạch sành sanh thì nàng không thể nào cam lòng.

Bây giờ, Thiên Chi Diên gục trên bàn nhai nhóp nhép món điểm tâm, nhìn Thiên Hoài Hạo và Thẩm Văn Tương, hai đại mỹ nam đang ngồi đánh cờ với nhau. Vừa có trà thơm thoang thoảng, vừa có mỹ nhân như ngọc, Thiên Chi Diên đang rất là hưởng thụ, càng hưởng thụ thì nàng lại càng thêm muốn. Chỉ được nhìn mà không được ăn, sao chịu nổi đây?

Rõ ràng là ngày hôm qua, nàng đã gần gũi được với mỹ nhân một chút mà, thế vẫn không đủ sao?

“Công chúa.” Lưu Hà cắt ngang dòng suy tư của nàng.

“Sao?”

“Người đã hẹn với Thất hoàng tử và Thập nhất hoàng tử hôm nay ra ngoài chơi. Đã tới giờ rồi.”

“À! Suýt nữa đã quên mất!” Thiên Chi Diên nhảy khỏi ghế, vắt chiếc túi nhỏ ngang hông rồi chạy phắt đi ngay.

“Từ từ thôi, công chúa!” Lưu Hà vội theo nhắc nhở.

Vừa ra khỏi đại môn, Thiên Chi Diên đã thấy có người đi vào cửa, nàng dừng chân ngắm nghía. Khuôn mặt dịu dàng, trang điểm xinh đẹp, sắc mặt đỏ hồng vừa đáng yêu vừa rạng ngời. Đây đúng là Tam công chúa Thiên Chi Linh.

Đôi mắt lạnh lợi chợt lóe sáng, nàng xoay người nói với Lưu Hà: “Lưu Hà, tỷ giúp ta nhắn với bọn lão Thất là ta sẽ đến muộn chút xíu. Ta có chuyện quan trọng cần làm!”

“Chuyện gì thế, công chúa?”

“Mau đi đi!”

“Vâng. . .”

Chuyện gì ư? Có người đến là lời với Tương mỹ nhân nhà nàng, sao có thể không phải là chuyện quan trọng được?

Bỗng Thiên Chi Diên phát hiện điều gì đó, nàng đưa mắt hướng đến đại môn Ngự Hiền cung ở phía Bắc. Không quét mắt thì thật không biết, người ở đâu nhiều đến gạt mình. Trong bụi rậm là bảy tám người, sau tường là chục người. Sau thân cây, trên cành cây, núp sau đá, chỗ nào có thể trốn được đều có người giành chỗ trốn.

Mị lực của Tương mỹ nhân nhà nàng không phải thuộc dạng bình thường mà thuộc loại cực lớn. Ông bướm quanh quẩn y có rất nhiều. Thiên Chi Diên đứng ngay đại môn, ngẩng đầu, ưỡn ngực, nàng muốn để cho những con ong, bướm là ơ đó biết ai là người nam nhân của nàng, nữ nhi nào cũng không được đụng đến.

Thấy Thiên Chi Diên, Thiên Chi Linh miễn cưỡng chào nàng một tiếng rồi lướt qua người nàng tiến vào Ngự Hiền cung.

“Tam Hoàng tỷ, tỷ muốn tìm ai đây?” Thiên Chi Diên vờ tò mò hỏi.

“A, ta tìm Thẩm công tử.” Thiên Chi Linh e thẹn nói.

“Tỷ tìm mỹ nhân có chuyện gì gấp không? Y bây giờ không thể gặp người khác.”

“Gì cơ?” Thiên Chi Linh ba phần thất vọng bảy phần không tin, đang muốn nhắc chân đi vào Ngự Hiền cung: “Ta vẫn muốn vào gặp thử xem.”

“Tỷ có biết mỹ nhân ở đâu không?”

Thiên Chi Linh dùng chân, quyết định thăm dò trước cho chắc chắn.

“Công tử đang ở đây? Muội chi Tam hoàng tử biết, hoàng tử sẽ đưa kẹo cho muội.”

“Tỷ đang dụ con nít đó à? Hay tỷ mới rót xuống?”

“...”

Thiên Chi Linh đương nhiên biết những “sự tích” về Hồn thể ma vương Thiên Chi Diên, vì vậy nàng ta cũng không ư Chi Diên một chút nào. Nhưng đề ghi điểm với công tử Trương, đề y có ấn tượng tốt, nàng ta quyết định vẫn tỏ vẻ rộng lượng với hoàng muội quậy phá này.

“Muội yên tâm đi, hoàng tử sẽ không nuốt lời. Tiểu Tước, trở về cung đem hộp kẹo mà Tây Vực tiến cống được Tuyết phi tặng cho ta đến đây.”

“Dạ, công chúa.”

“Bây giờ, muội có thể cho ta biết được chưa?”

“Rẽ trái ở hướng tây, trên giường trong căn phòng thứ ba ở giữa ấy.”

“Trên giường ư?” Thiên Chi Linh ngẩng đầu nhìn nha đầu trước mặt, chẳng lẽ công tử Trương... Đang nằm giường?

“Muội không lừa ta chứ?”

“Ta lừa tỷ làm gì cơ chứ, ta vừa mới trong phòng đó ra, lúc đó y còn chưa tỉnh dậy nữa.”

“Cái gì? Muội đi ra từ căn phòng đó? Muội vào làm gì?” Thiên Chi Linh trừng to mắt, bốc lửa phùng phùng.

“Phòng của ta, ta vào thì vào chứ để làm gì?” Thiên Chi Diên bĩu môi, có vẻ rất là khinh bỉ câu hỏi của nàng ta.

“Muội thật không lừa ta? Công tử sao lại vào phòng của muội?”

“Tối hôm qua, y ở cùng với ta. Không tin thì tỷ có thể hỏi Lưu Hà, Lưu Hà cũng biết đấy.” Đôi mắt to tròn không chớp, trông rất là thành thật, không hề có điểm dối trá nào.

“Các người, tối hôm qua, đã làm gì?”

“Cô nam quả nữ bên nhau vào nửa đêm canh ba thì có thể làm gì nhỉ? Hoàng tử, tỷ có thể không hỏi vấn đề riêng tư này được không?” Thiên Chi Diên ồm mặt giả vờ xấu hổ.

Thiên Chi Linh liếc nhìn đánh giá cơ thể nàng, khuôn mặt nàng ta rõ ràng là không tin.

“Bụng mỹ nhân có tám múi, trên ngực còn nốt ruồi nhỏ như hạt đậu, phần hông thì lại có những vết sẹo sờ đã lâu, trên đùi có thêm vết bớt đỏ hồng nữa.” Thiên Chi Diên liệt kê một hơi.

“Muội...” Trong mắt Thiên Chi Linh đầy sự kinh ngạc nhưng cũng chưa tin lắm.

“Tỷ không tin có thể để hỏi y ấy. Nhưng mà trải qua đêm hôm qua thì trên người y đã đầy dấu hôn rồi, có thể sẽ không dễ tìm thấy nốt ruồi đó lắm đâu.”

“Cái gì? Dấu hôn... Người... Người đã làm gì công tử?”

“Thì còn làm gì nữa?! Trước tiên là đẩy ngã lên giường, lột hết quần áo, sau đó sờ soạng toàn thân. Sờ xong đã đòi thì lăn qua lăn lại, lăn xong thì sờ tiếp. Sờ chán thì lăn tới lăn lui nữa. Cứ thế lặp lại nhiều lần, xông trận cả đêm, cho nên bây giờ y mới mệt mỏi đến độ không xuống giường được đó. Chờ y tỉnh dậy, ta phải sai Lưu Hà kiểm người sửa lại giường mới được, nó đã rệu rạo cả rồi.”

“A... Người... Các người... Thật... Không thể nào, công tử không thể làm chuyện như thế được!” Hai mắt Thiên Chi Linh đỏ hoe.

“À, tình tảo thì không làm thế, nhưng mà hôm qua ta cho y chút ít xuân dược.”

“Người... Ta không tin!”

“Tỷ không tin? Ở đây còn dư chút xui, tỷ thử ném sẽ biết thôi.” Thiên Chi Diên mò tay vào túi nhỏ lấy ra một chiếc bình đưa cho Thiên Chi Linh.

Nhận lấy chiếc bình mà tay Chi Linh run run, nàng ta làm rơi xuống đất vỡ tan.

“Á... Người là đồ cầm thú!” Thiên Chi Linh hét to lên rồi sau người chạy biến đi mất.

Thiên Chi Diên đắc ý cười gian xảo, nhân tiện nàng quét mắt quan sát bọn người rảnh rỗi xung quanh, có bàn tán, có chỉ trỏ rồi còn thì thầm. Sau đó, bọn chúng nhanh chân chạy đi khắp hoàng cung đưa truyền tin tức “nóng hổi” này.

Lực lượng đưa tin miễn phí này vô cùng hùng hậu. Nàng chắc chắn rằng trong vòng nửa ngày thôi, cả hoàng cung sẽ biết đến tin: Trương Mỹ Nhân bị Hỗn thể ma vương Thiên Chi Diên áp đảo cả đêm đến nỗi gục luôn trên giường. Thôi kệ, thế này thì xem ai còn dám câu dẫn Trương Mỹ Nhân nhà nàng nữa!

Thiên Chi Diên cười tủm tỉm. Nếu có thể thì nàng cũng muốn cảm thú một lần giống vậy, đáng tiếc là Mỹ Nhân nhà nàng không dễ dàng mắc câu như thế!

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 40: Giọt Nước Trần Li

Sau khi đuổi đi bọn ong bướm ve vãn, Thiên Chi Diên sức nhớ tới bọn lão Thất và Thập nhất còn đang đợi mình, nàng vội vã chạy tới chỗ hẹn.

Không muốn để bọn họ chờ quá lâu, Thiên Chi Diên xoay người phi thân lên, sử dụng khinh công để rút ngắn thời gian. Rẽ vào một góc khuất, nàng đang bước tới chỗ hẹn cũ thì bỗng nghe một tiếng rơi xuống nước “bồm” một cái, chân nàng bỗng dừng lại rồi gấp rút bước nhanh hơn.

Lúc sau, nàng chứng kiến cảnh tượng không thể tin được. Nàng trừng to mắt, miệng há rộng, chợt thấy mình khó mà thở nổi.

Ở dưới nước, Thiên Hoài Vũ không ngừng vẫy đạp, còn trên bờ, Thiên Hoài Sở lo lắng hét to: “Thập nhất, đệ ráng cố gắng, ta sẽ gọi người đến cứu!”

Thiên Hoài Sở nói xong chạy biến đi mất, Thiên Hoài Vũ còn trong nước vùng vẫy. Thấy hấn sắp chìm xuống, Thiên Chi Diên lập tức dùng khinh công, dùng tốc độ nhanh nhất nhảy vào hồ nước, kéo Thiên Hoài Vũ.

“Thập nhất, mau nắm lấy tay ta.”

Thiên Hoài Vũ đang hốt hoảng, còn bình tĩnh đâu để mà suy nghĩ, hấn chơi với đề luôn Chi Diên xuống nước

“Thập nhất, huynh đừng như vậy. . .”

“Ừc ừc”, Thiên Chi Diên cũng hợp phải mấy ngụm nước. Thân thể của nàng quá nhỏ bé, không đủ sức để kéo Thập nhất lên bờ huống chi là hiện giờ cả nàng còn bị hấn ấn đầu xuống hồ. Thiên Hoài Vũ lại vùng vẫy quá mạnh, sức lực của hấn hơn nàng nhiều nên trong tình trạng hoảng hốt, nàng càng khó thoát hơn.

Thiên Chi Diên cố giữ vững cơ thể, nàng né tránh Thiên Hoài Vũ vài phút, không biết thời gian trải qua bao lâu nữa, nàng cảm thấy dần dần đuối sức, sắp buông xuôi đến nơi.

Đúng lúc Thiên Hoài Vũ và Thiên Chi Diên sắp sửa chìm xuống thì bỗng nàng có cảm giác nhẹ bẫng đi, nàng được ôm lên, ho sặc sụa không ngừng.

Cùng lúc đó, Thiên Hoài Vũ cũng được đưa lên bờ an toàn, hấn đã bất tỉnh nhân sự. Còn Thiên Chi Diên sau cơn ho thì cố gắng hít thở để hô hấp lưu thông.

“Có sao không?” Tiếng nói của Thẩm Vân Tương truyền tới từ trên đầu, nàng giống như vớ được chiếc phao cứu sinh, nhào vào ôm chặt lấy y, thân thể không ngừng run rẩy.

“Lạnh, lạnh quá. . .”

Nước đọng trên tóc nàng nhỏ xuống từng giọt, nàng cứ ôm chặt Thẩm Vân Tương như thế. Nàng đang cảm thấy lạnh lẽo, rất là lạnh lẽo.

Không hề như nàng mong đợi, Thiên Hoài Sở đã không quay lại. Tại sao? Chính hấn đã đẩy Thập nhất xuống! Ngay lúc rẽ vào, nàng đã thấy, chứng kiến rõ ràng như thế, lòng nàng cảm thấy đau.

Lão Thất, tại sao huynh lại làm thế?

Nghe Thiên Chi Diên than lạnh, Thẩm Vân Tương ôm nàng càng chặt hơn. Cùng lúc đó, đám cung nhân nghe tin có người rơi xuống hồ nước cũng lật đật chạy đến.

Bỗng Thiên Chi Diên vùng ra khỏi vòng tay của y, nàng chạy biến đi đâu mất.

“Công chúa muốn đi đâu?”

“Ngươi không nên đi theo ta!”

Thiên Chi Diên cầm đầu cầm cổ chạy miết, xuyên qua ngự hoa viên, cuối cùng dừng chân trước một khoảng sân. Bên trong đó, nàng phát hiện được Thiên Hoài Sở.

“Ba lần bốn lượt ngươi vì tiểu nha đầu kia mà kháng lệnh, ngươi không đẩy nha đầu đó mà chọn đẩy tùy tiện người nào khác thì đã hoàn thành nhiệm vụ rồi sao? Chủ nhân biết chắc chắn ngươi sẽ làm thế!”

Trong sân bây giờ hiện đang có ba người, ngoài Thiên Hoài Sở còn có hai tên khác mặc trang phục thị vệ. Hai tên đó không hề có thiện cảm nhìn chòng chọc Thiên Hoài Sở.

“Đây là chuyện của ta, không cần các ngươi bận tâm” Thiên Hoài Sở đang định đi qua hai tên đó thì bị một tên ngăn đường, đắc ý nói: “Ha ha, đương nhiên là chúng ta không bận tâm”

“Dù sao thì ngươi cũng đã phá hỏng chuyện, trở về nếu không chết thì cũng bị lột da, chỉ bằng để huynh đệ chúng ta tiễn ngươi một đoạn đường. Ta nghĩ chủ nhân sẽ không trách tội!”

“Các ngươi. . .”

“Chúng ta thế nào? Từ lâu bọn ta đã thấy ngươi không vừa mắt, lần này phụ trách giúp đỡ ngươi hoàn thành nhiệm vụ, vừa hay lại chộp được nhược điểm của ngươi, sao có thể dễ dàng bỏ qua thế được? Đến âm phủ mà kêu oan với Diêm vương! Chủ nhân sẽ không trách tội chúng ta!”

Vừa dứt lời, hai tên đó lập tức động thủ tấn công Thiên Hoài Sở, hấn chống đỡ được mấy chiêu đầu. Nhưng dù sao, Thiên Hoài Sở cũng còn nhỏ, võ công chưa cao nên không phải là đối thủ của bọn chúng.

Một tên giáng một chưởng vào người Thiên Hoài Sở khiến hấn ngã lăn ra đất, ói ra cả ngụm máu tươi. Hấn ngẩng đầu lên, phát hiện Thiên Chi Diên đang đứng ngay cửa, lưng tâm trời đầy hét to: “Tiểu Cừu, chạy mau!”

“Thật là vừa may, chúng ta không cần tốn công nữa rồi. Thời gian gần đây có Thẩm Văn Tương ở đây, không tiện để ra tay. Bây giờ con mồi tự khắc dâng đến, xem ai có thể cứu ngươi Ha ha ha. . .”

“Tiểu Cừu, chạy mau đi!” Thiên Hoài Sở lê thân người ôm chặt lấy chân một tên, nhắm kìm hãm hấn lại.

“Chạy ư? Đừng nói tiểu nha đầu đó chạy nổi, hiện giờ nó đã sợ hãi đông cứng luôn kìa!”

Mặc cho tình hình đang hỗn loạn như thế nào, Thiên Chi Diên vẫn lạnh lùng nhìn trừng trừng như đang xem kịch hay, không hề nhắc chân định chạy trốn hay bất kì hành động nào khác.

Một tên đang bị Thiên Hoài Sở níu chân thì phải dừng lại, đối phó với hấn trước tiên. Trong khi đó thì tên còn lại đắc ý tiến về phía Thiên Chi Diên.

“Tiểu nha đầu đáng yêu như thế này thật không nỡ xuống tay. Nhưng mà đành chịu vậy, phiền ngươi phải đi theo ta một chuyến rồi.” Tên đó cúi xuống, đang chuẩn bị nhắc bổng nàng lên.

Trong tích tắc, Thiên Chi Diên nhích thân người một chút.

Một tia sáng lóe lên, đoản kiếm đã đưa một đường dài trước ngực tên thị vệ đó, kề sát cổ họng. Nếu không phải tên đó phản ứng nhanh nhạy thì bây giờ đã đi xuống địa phủ rồi.

Máu tuôn không ngừng, hấn ngã lăn tròn xuống mặt đất, kinh ngạc chứng kiến tất cả hành động vừa diễn ra. Thật là quá sức tưởng tượng mà!

Đồng thời, tên còn lại bị Thiên Hoài Sở níu chân chứng kiến cảnh tượng này cũng không dây dưa với cục nợ dưới chân nữa, nhắc chân đã hấn đi, nhanh chóng tiến về phía Thiên Chi Diên.

Tay trái của Thiên Chi Diên khẽ động đậy, ba cây kim lập tức được bắn ra, nhắm đến tên còn lại này. Hấn không ngờ nàng sẽ phóng kim nhưng cũng lập tức tung mình tránh được.

Đúng lúc này, thừa dịp hấn tránh ám khí, Thiên Chi Diên sử dụng mũi chân, dùng kinh công công xoay người lên không, bay đến đề hai bên vai xuống. Hai bả vai hấn đau buốt, nơi cổ họng lại cảm thấy rát rát. Thoáng chốc sau, hấn ngã lăn quay ra đất.

Tên còn lại thấy tình thế bất lợi, lập tức gắng gượng bò dậy, nhắc chân lên định chạy đi. Nhưng hấn không tài nào chạy nhanh được, chân hấn đang bị trọng thương, từng bước chân khập khiễng trông buồn cười làm sao! Thiên Chi Diên thấy vậy ngáp dài, khỏe mỗi công công một nụ cười khinh miệt.

Bàn tay nàng chợt dùng sức đẩy mạnh đoản kiếm, thanh kiếm bay xuyên thủng tim tên đi khập khiễng đó.

“Quay lưng về phía địch thủ mà muốn chạy thoát? Thật là ngu xuẩn.”

Thiên Chi Diên bước đến xác tên đó thu hồ thanh đoản kiếm về, sau đó xoay cổ hấn qua. Quả nhiên sau lưng hấn có dấu ấn một con chim kì bí.

Nếu nàng đoán không nhầm thì bọn chúng chính là hai tên áo đen trong đêm nàng do thám tẩm cung của Ân hoàng hậu. Còn tên bước đi khập khiễng

này chính là bị mũi kim độc của nàng hôm đó đâm trúng.

Lúc này, Thiên Chi Diên thăm ngạc nhiên, trúng kim độc của nàng mà không chết ngay tức khắc? Tổ chức đứng sau bọn chúng rốt cuộc lớn đến thế nào? Bây giờ thì nàng cũng đã hiểu vì sao đêm đó lão Thất lại xuất hiện trong tâm cung của Ân Mộc Tâm, thì ra hẳn có quan hệ với bọn chúng. Toàn bộ chính là kế hoạch của lão Thất.

Thiên Chi Diên lạnh lùng quay thân bước đến trước mặt người đang bị thương nằm thoi thóp dưới đất, vẻ mặt của hắn đang rất là kinh hoàng.

“Tiểu Cửu, muội. . .”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 41: Quyết Định Của Nàng

Thiên Chi Diên nhìn thẳng Thiên Hoài Sở không nói gì cả, như vậy càng khiến người khác cảm thấy hoảng loạn hơn vì không biết nàng nghĩ gì.

“Tiểu Cửu, xin lỗi muội.” Nhưng Thiên Hoài Sở vẫn cố gắng trấn tĩnh, nói tiếp: “Chủ nhân muốn thử muội. Lần trước, sự việc Thiên Hoài Thành ám sát muội cũng vì lí do đó, nhưng không ngờ kết quả lại ngoài phán đoán. Lần này cũng là chủ nhân sai ta thăm dò muội.

Vốn muội là đứa trẻ bị vứt trong tâm cung của Thực phi, không ai thêm ngó ngang đến. Nhưng từ một năm trước, xung quanh muội có quá nhiều thay đổi khiến chủ nhân bắt đầu để ý đến muội.

Nhất là lúc cách đây một năm, công tử Tương đến đây đều bám sát muội, lần này cũng vậy. Thân phận của hắn rất đặc biệt, đến cả chủ nhân cũng phải nể nang hắn đôi phần. Vì vậy, chủ nhân nghi ngờ muội không hề tầm thường.

Tiểu Cửu, có phải muội bị bệnh gì hay không? Bệnh đó sẽ tái phát liên tục đúng không?”

“Huynh muốn thử xem gì?”

“Ta. . .”

“Lão Thất, ta biết huynh sống trong cung không thoải mái. Lần đầu gặp mặt, huynh bị treo ngược lên cây cùng do làm việc không chu toàn nên bị trừng phạt đúng không?”

Thiên Hoài Sở trầm mặc.

“Không phải tất cả mọi người đều có thể có một xuất thân tốt. Mẫu thân của huynh sau khi không được sủng ái nữa thì huynh bị người khác ức hiếp, bắt nạt. Ta không biết huynh gia nhập tổ chức đó để làm gì nhưng ta hiểu, cuộc sống của huynh chẳng hề dễ dàng chút nào. Cho nên ta ủng hộ huynh vì sinh tồn của mình mà cố gắng đạt được mỗi cơ hội, cố gắng làm tất cả mọi thứ để chiếm được những điều huynh mong muốn.”

Những lời nói này của nàng khiến hắn ngây ngẩn cả người, hắn nghĩ là Chi Diên sẽ nể hắn, chửi hắn, không ngờ là nàng ủng hộ hắn.

“Nhưng đây không có nghĩa là ta tha thứ những việc mà huynh làm đối với Thập nhất, tha thứ cho sự phản bội của huynh đối với tình nghĩa một năm qua của chúng ta.” Thiên Chi Diên trả lại hắn thanh đoản kiếm, trên đó còn dính đầy vết máu.

“Đoản kiếm này là huynh tặng cho ta, hôm nay ta trả lại cho huynh, chúng ta xem như không còn là bằng hữu nữa. Ta phải đi, huynh không cần phải tiễn ta.” Dứt lời, Thiên Chi Diên xoay người bước đi, để lại Thiên Hoài Sở với đầu óc trống rỗng nằm đó.

Quay lại hồ nước ban nãy, Thiên Hoài Vũ và đám cung nhân đã đi từ lâu, chỉ còn Thẩm Vân Tương vẫn đứng nguyên chỗ cũ đợi nàng.

Toàn thân y bị ướt đầm nhưng y vẫn không để lộ dáng vẻ chật vật nào, tư thế thong dong, khí chất nho nhã, trông y như một vị thần tiên thanh tao thoát tục.

Ngắm nhìn Thẩm Vân Tương, Thiên Chi Diên ngắm nghĩ lại thể nhân từng nhận xét y là phong hoa tuyệt thế, tên động trời cao. Nàng cảm thấy lời này đối với y cũng không quá khoa trương.

Nàng chạy lạch bạch đến trước mặt Thẩm Vân Tương, cất tiếng hỏi: “Mỹ nhân, người đã từng hỏi ta là có muốn làm đồ đệ của người không ấy, người còn nhớ không?”

“Công chúa đã suy nghĩ xong rồi?” Y nở nụ cười âm áp như nắng xuân tháng ba.

“Ta đã suy nghĩ kĩ rồi, ta đi với ngươi. Ngươi còn muốn ta làm gì?”

“Ta còn chờ lời ra mắt của công chúa.”

Thiên Chi Diên quỳ xuống trước mặt Thẩm Vân Tương, dập đầu lạy: “Sư phụ tại thượng, xin nhận của đồ nhi một lạy.”

“Tốt, tốt. . .”

Thẩm Vân Tương đỡ nàng dậy. Chi Diên vừa đứng lên liền nhảy nhót quanh người y, hai mắt chớp chớp sáng rực nhìn y.

“Mỹ nhân ôm đi. . .”

“Gọi ta là sư phụ!”

“Mỹ nhân sư phụ ôm đi. . .”

“Gọi ta là sư phụ!”

“Ôm, ôm đi. . .”

Thẩm Vân Tương cười nhẹ lắc đầu, vươn tay ôm lấy nàng vào lòng.

“Chúng ta trở về thôi, quần áo ước hết rồi.”

“Vâng!”

Một năm trước, nàng từ chối Thẩm Vân Tương vì đây là nhà nàng, nàng không thể rời đi được. Một năm sau, nàng mới phát hiện thì ra quyết định đó của mình thật ngu ngốc, nàng lại nghĩ hoàng cung, nơi thiên hạ tập trung đấu tranh kịch liệt nhất, là mái nhà ấm áp.

Hành động của Thiên Tinh Hàn khiến nàng bất mãn, Thiên Hoài Sở cố tình ám sát khiến nàng đau lòng.

Nàng cảm thấy bản thân vừa khờ khạo vừa ngốc nghếch, chỗ này đâu đó không ngừng, âm mưu trùng điệp, đâu giống như một mái nhà? Nếu không phải là nhà thì nàng còn đây làm gì nữa? Nhìn bọn họ tàn sát lẫn nhau ư?

Đối với bí mật đang ẩn giấu trên người mình, Mộ Tuyết cung quý quái kia và cả vị chủ nhân mà Thiên Hoài Sở nhắc đến, Chi Diên nàng sẽ không trốn tránh. Nhưng bây giờ nàng còn quá yếu ớt, nàng cần phải rời khỏi đây để tìm kiếm thêm lực lượng.

Nhất định sẽ có một ngày nàng trở về, mối thù của nàng, mối thù của mẫu thân Ân Mộc Tâm, nàng chắc chắn sẽ không bỏ qua. Nếu đã không cho nàng bình yên, vậy thì nàng sẽ nghịch phá đến long trời lở đất, huyết vũ tinh phong!

Thời gian sau này, bất kể gặp phải chuyện gì nhưng chỉ cần luôn có một người luôn bên cạnh nàng, có thể khiến nàng an tâm. Nàng nghĩ, có thể đây là duyên phận.

Hai con người phiêu bạt, có thể đồng hành cùng nhau sẽ không còn cô đơn nữa.

Buổi tối hôm đó, nàng quyết định sẽ thông báo ý muốn của mình cho Thiên Tinh Hàn và Thiên Hoài Hạo. Hai người họ tuy rất bất ngờ khi đột nhiên nàng lại đổi ý nhưng cuối cùng cũng đồng ý cho phép.

Hiện giờ, nàng đang trong phòng chuẩn bị tư trang lên đường. Luru Hà vừa khóc vừa giúp nàng xếp đồ.

“Công chúa, sao người lại muốn rời đi chứ?”

“Luru Hà, tỷ đã hỏi câu này không dưới ngàn lần rồi đó.”

Thiên Chi Diên đem tất cả đồ đạc mình có một năm nay dọn dẹp một lần sạch sẽ.

“Nhưng mà công chúa còn nhỏ như vậy, ai sẽ chăm sóc cho người đây?”

“Có mỹ nhân nè, còn có ta sẽ tự chăm sóc bản thân nữa. Luru Hà, tỷ nhanh tay chút giúp ta!”

Luru Hà lau nước mắt, gạt đầu, lật đặt thu xếp hộ nàng.

Bỗng nàng đứng thẳng dậy, hai tay chống hông, nhúu chặt lông mày khi nhìn toàn bộ ‘tài sản’ ít ỏi của mình. Chiếc bình nhỏ đựng thuốc, một bọc ngân kim, đôi bông tai cuốn được từ năm ngoái của Thục phi và một cây trâm

Nàng xoa xoa cằm, không ổn rồi nha! Nói như thế nào thì nàng cũng đường đường là công chúa, ra khỏi hoàng cung này thì tài sản mang theo không thể ít thế được!

Ở hoàng cung, ăn mặc không lo, chẳng phải nghĩ gì nhiều. Nhưng bên ngoài thì khác. Đường nhiên nàng cũng sẽ tiết kiệm, đơn giản hết mức nhưng tuyệt đối không chịu ăn bánh bao, quần áo rách rưới mà sống đâu!

Làm thế nào bây giờ? Gom góp tiếp vậy, trước khi đi thì phải làm một vỏ lớn!

Đôi mắt lạnh lợi đảo một vòng, khuôn miệng cong cong nở nụ cười gian tà.

Thiên Chi Diên nhảy xuống giường, sửa sang lại đầu tóc cho chỉnh tề rồi bước khỏi phòng. Nàng dòm trước ngõ sau, lén la lén lút hướng đến phòng của Thẩm Vân Tương.

Nhìn trộm qua cửa sổ chút có được không nhỉ? Nếu may mắn thì không chừng có thể tận mắt thấy mỹ nhân y phục khề hở, ngắm nhìn cảnh xuân thì sao?

Nàng đắc ý cười, khề chân đi tới cửa sổ, ngóc cái đầu nhỏ lên, lăm la lăm lét dòm ngõ bên trong.

Vừa mới ngẩng đầu lên, bỗng một đôi mắt sâu thẳm áp sát nhìn mình trừng trừng.

“Hù!”

“Dọa chết đồ nhi rồi. . .” Thiên Chi Diên bất ngờ, bữu môi đứng dậy phui đất dính trên y phục.

“Vi sao không gõ cửa chính lại đứng thập thò ngay cửa sổ thế này?” Thẩm Vân Tương nhướn cao lông mày.

“Đồ nhi. . . Đồ nhi sợ quá nhiều sư phụ, nên kiểm tra chút xiu là sư phụ có đang rồi không ấy mà.”

“Diên nhi, con thật biết quan tâm đến vi sư.”

“Sư phụ quá khen!”

“Vậy con vào từ cửa sổ đi!” Thẩm Vân Tương dứt lời liền xoay vào phòng.

Mặt Thiên Chi Diên đen xuống. Không phải chứ, nàng đã bị phát hiện rồi mà còn phải leo cửa sổ? Nàng chống cằm suy nghĩ. Không sao, muốn cầu cạnh mỹ nhân thì phải chịu khó một chút vậy.

Thiên Chi Diên nhón chân, phi thân qua cửa sổ.

“Đêm khuya đến thăm, Diên nhi có chuyện gì?”

“Sư phụ, bây giờ con đã sáu tuổi, lớn lên như vậy thật không dễ.”

Thẩm Vân Tương đang nâng tay cầm chén trà cũng phải khựng lại.

“Nhiều năm qua, con thấy có rất nhiều người chăm sóc con, quan tâm đến con. Cho nên trước khi đi, con nhất định phải đáp tạ họ.”

“Ừm, con có tâm tư này, rất tốt.”

“Mỹ nhân, à quên, sư phụ, người theo con đi.”

Thẩm Vân Tương liếc nhìn Chi Diên, chờ nàng hỏi hớp, thấp tha thấp thỏm một hồi y mới gật đầu.

Thiên Chi Diên nhoẻn miệng cười sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 42: Đi Gom Lộ Phí

Sáng hôm sau, Thiên Chi Diên dậy thật sớm, để Lưu Hà chuẩn bị cho mình bộ y phục thật đẹp. Nhìn vào gương ngắm nghía, nghĩ đến chút nữa tiền tuôn vào ào ào như thác đổ, nàng tủm tỉm cười.

Sau khi thay quần áo xong xuôi, nàng mở cửa ra thì đã thấy Thảm Vân Tương đứng đó đợi.

Nàng hào hứng đi về phía y, nắm tay y rồi đi về hướng tẩm cung của Tam công chúa.

Nghe hạ nhân báo tin tức Thảm Vân Tương đến, Tam công chúa Thiên Chi Linh bật người thay y phục ngay lập tức, trang điểm kĩ càng rồi mới từ tốn bước ra nghênh đón Thảm Vân Tương.

Vừa đặt chân lên đại sảnh, nàng ta đã bị khí chất nho nhã của Thảm Vân Tương thu hút muốn xỉu.

“Công tử hôm nay đến thăm là vinh dự của Chi Linh.” Nàng ta nhún gót sen, khom người thi lễ.

“Tam Hoàng tỷ, có phải ta nhỏ con quá hay không mà tỷ chỉ nhìn thấy sư phụ mà không thèm ngó ngang đến ta?” Thiên Chi Diên nhảy phốc ra từ sau lưng Thảm Vân Tương khiến nàng ta hoảng sợ một trận.

Nụ cười đang tươi rói như cảnh đầu xuân thì chợt héo rũ như lá rụng mùa thu, nhưng nàng ta cố gắng nhoen miệng để che giấu nỗi bất mãn: “Cửu hoàng muội, muội cũng đến à? Sao ta không nghe thuộc hạ thông báo nhỉ?”

“Ồ, ta biết Tam Hoàng tỷ nghe tin ta đến nhất định sẽ rất là vui, cho nên ta mới tạo sự bất ngờ thế này để tỷ vui gấp bội luôn, mới không thông báo với hạ nhân đó mà. Tam hoàng tỷ, có phải bây giờ tỷ rất bất ngờ hay không?” Thiên Chi Diên mở miệng cười to, vui vẻ nói.

“Ừ, rất là bất ngờ. . . Hiiiiiiii. . .” Thiên Chi Linh cũng phải cười theo thôi, nàng ta đoán Thiên Chi Diên mà đến đây chắc không có chuyện gì tốt rồi, nhưng Thảm Vân Tương đang ở đây, phải cố mà duy trì hình tượng chứ.

“Mà hình như Tam hoàng tỷ không hoan nghênh sư đồ chúng ta lắm thì phải? Sao tỷ chưa mời ngồi nữa?” Thiên Chi Diên nhảy mất tò mò hỏi.

“A, mời ngồi, mời ngồi. Thật là ngại quá. Người đâu, mau dâng trà lên.” Sau khi phân phó xong xuôi, Thiên Chi Linh cũng đặt mông xuống.

“Không biết công tử đến thăm Chi Linh có chuyện gì quan trọng? Nếu không có thì mong công tử có thể ở đây chốc lát, chỉ bảo về cảm nghệ cho Chi Linh, Chi Linh có vài vấn đề muốn thỉnh giáo công tử.”

Thảm Vân Tương cười nhẹ nhàng chuẩn bị lên tiếng.

“Tam Hoàng tỷ, là ta muốn gặp tỷ mà, sư phụ chỉ đi cùng ta mà thôi, người không phải đến thăm tỷ đâu.” Một câu nói phũ phàng xen ngang.

Nụ cười bỗng đông cứng ngắc, Chi Linh cố gắng kiềm nén nỗi giận của mình tránh bùng nổ trước mặt Thảm Vân Tương nhằm giữ vững hình tượng.

“Diên nhi, không được nói vậy. Trẻ con nói năng không suy nghĩ thấu đáo, mong công chúa rộng lòng bỏ qua.” Thảm Vân Tương từ tốn đáp.

“Hoàng muội vẫn đáng yêu như thế, sao ta có thể trách cứ được?” Thiên Chi Linh méo mó ráng cười, quay sang Thảm Vân Tương: “Không biết công tử đã thu nhận hoàng muội làm đồ đệ từ khi nào nhỉ?”

“Ngày hôm qua đó, hôm qua bá sư, phụ hoàng và Tam hoàng huynh cùng chứng kiến, hai người cũng đã đồng ý. Tam hoàng tỷ không biết à? Tin tức chẳng nhanh nhạy gì cả.”

Nụ cười trên mặt Thiên Chi Linh sắp rớt xuống đất rồi.

“Diên nhi, con không được làm càn.”

“Sư phụ, con không làm càn, vừa này Tam hoàng tỷ cũng đã nói rồi đó, tỷ ấy sẽ không trách mắng con.” Sau đó, Thiên Chi Diên lập tức trưng ra một nụ cười tươi rói: “Có phải hay không, Tam Hoàng tỷ?”

“Đúng . . Đúng . .” Thiên Chi Linh rít sâu rồi chậm chậm thở hắt ra, lại quay sang Thảm Vân tương: “Công tử thu nhận hoàng muội làm đồ nhi là phúc khí của muội ấy, không biết Chi Linh có thể có phúc khí . .”

“A! Đúng rồi . . ! Tam Hoàng tỷ!” Đột nhiên sực nhớ chuyện gì, người nào đó bỗng nhảy dựng lên, rồi sờ soạng cái túi nhỏ của mình.

Khuôn mặt Thiên Chi Linh bắt đầu tối sầm.

“Ngày mai ta và sư phụ sẽ rời khỏi đây rồi, cho nên trước khi đi, ta muốn tới cảm tạ mọi người đã dốc lòng quan tâm, chăm sóc ta trong một năm nay.”

Dứt lời, nàng mò tay vào túi lấy ra một con bướm nhỏ đưa cho Chi Linh.

“Tam Hoàng tỷ, con bướm này do ta tự tay đan. Cả ngày hôm qua, ta dồn hết tâm huyết vào con bướm này đến nỗi đau tay. Nhưng khi nghĩ tới Tam hoàng tỷ sẽ vui vẻ khi thấy nó, tay ta bỗng dưng không đau nữa. Tam hoàng tỷ, ta sắp đi rồi, món quà này tặng cho tỷ, tỷ có vui không?”

Thiên Chi Diên chớp chớp mắt, vô cùng mong đợi nhìn Thiên Chi Linh.

Vị hoàng tử nào đó thấy đáng về đáng yêu của muội muội mình thì cũng mềm lòng, hơn nữa Thẩm Vân Tương lại đang ở đây, vì vậy mà nàng đành phải cười tươi nhận lấy món quà này.

“Tam hoàng tử rất vui.”

“Tam Hoàng tử, Thục phi di nương có tặng ta một cây trầm, một đôi bông tai đó nha, Thục phi di nương thật là tốt bụng, di nương đối với Chi Diên rất tốt, vì vậy mà Chi Diên rất thích di nương.”

Thiên Chi Diên lấy từ chiếc túi nhỏ một cây trầm và một đôi bông tai rực rỡ để trước mặt Chi Linh, giả vờ buồn rầu: “Mặc dù Tam hoàng tử chưa từng tặng gì nhưng Chi Diên vẫn rất yêu quý Tam hoàng tử.”

Thiên Chi Diên quay đầu, đưa mắt về phía Thẩm Vân Tương, hỏi: “Sur phụ, Tam Hoàng tử tuy không tặng quà cho đồ nhi, nhưng mà đồ nhi vẫn luôn yêu quý hoàng tử, Chi Diên làm vậy là đúng không?”

Thẩm Vân Tương cười dịu dàng xoa đầu Thiên Chi Diên: “Đúng, con làm vậy là đúng.”

“Ai bảo là Tam hoàng tử không tặng quà?” Thiên Chi Linh vội vàng tháo xuống cái vòng cổ đang đeo đưa cho Chi Diên, thanh minh: “Chi Diên tặng hoàng tử quà, đương nhiên Tam hoàng tử cũng sẽ tặng Chi Diên món nào đó chứ! Tặng chiếc vòng này cho muội, hi vọng muội sẽ hài lòng.”

Thiên Chi Diên lập tức lấy chiếc vòng cổ ấy bỏ vào trong bao vải, nàng cúi đầu, thấp giọng: “Rất vui, mặc dù không giống như Thục phi di nương tặng đá quý, Chi Diên cũng sẽ rất vui.”

Khóe miệng Thiên Chi Linh bắt đầu co giật.

“Diên nhi, không được nói vậy.” Thẩm Vân Tương hạ giọng quát lớn.

“Chi Diên không có nói vậy. Sur phụ, làm người thì phải thành thực mà, đúng không?”

“Ừ, làm người thì phải thành thực.” Thẩm Vân Tương gật đầu.

“Vậy thì Thiên Chi Diên không có nói vậy, không tin tí nữa sur phụ thử hỏi các hoàng tử và di nương khác xem, bọn họ cũng công nhận như vậy mà.”

“Muội. . .” Thiên Chi Linh hiện đang rất muốn bùng nổ mà hét lên.

Bỗng hai vị thầy trò nào đó cùng quay qua nhìn một ngọn núi lửa sắp tuôn trào.

“Muội nói đúng.” Nhưng ngọn núi lửa đó chưa phun mà chỉ có thể ráng cười gượng gạo: “Tam hoàng tử ta còn chưa tặng quà xong cho muội mà. Tiểu Hồng, đi tới bàn trang điểm của bồn công chúa mang chiếc hộp cẩm lam đó đến đây.”

Chốc sau, Tiểu Hồng mang chiếc hộp cẩm lam đó đến, Thiên Chi Linh mở nó ra, đưa tới trước mặt Chi Diên: “Muội nhìn xem này, viên ngọc bích này có phải đẹp hơn viên đá của Thục phi không?”

Thiên Chi Diên gật đầu như đảo tỏi.

“Đẹp, đẹp lắm.”

“Có phải Tam hoàng tử cũng tốt bụng như các hoàng tử và di nương khác không?”

Thiên Chi Diên gật đầu tiếp.

“Tam Hoàng tử tặng cho muội đó, có vui không?”

“Vui, vui lắm.”

“Vui là tốt rồi.”

Nụ cười trên mặt tiểu công chúa nào đó rực rỡ vô cùng, nàng cầm lấy ngay chiếc hộp cẩm lam, bỏ vào chiếc túi.

Thiên Chi Linh bức tức liếc mắt, sau đó quay sang Thẩm Vân Tương, cất tiếng: “Công tử, bồn cung có trà long tinh, công. . .”

“Tam Hoàng tử, cảm ơn món quà của tử nha, Chi Diên rất vui nhưng mà phải đến lúc rời khỏi đây rồi, còn phải đến chào tạm biệt các hoàng tử và di nương khác nữa. Tạm biệt hoàng tử.”

Thiên Chi Diên vỗ vỗ chiếc túi nhỏ đặc chí, vẫy tay với Thiên Chi Linh rồi loáng một cái kéo Thẩm Vân Tương đi mất.

“A, công tử. . .” Thiên Chi Linh chỉ còn nước trơ mắt nhìn nàng kéo đi vị công tử hào hoa nào đó. Bóng lưng hai người vừa khuất, nàng ta mới có thể bộc phát cơn giận dữ, dậm chân bình bịch.

“Công chúa, viên ngọc bích đó người phải mất rất nhiều công sức mới có được, sao lại . . .”

“Câm miệng!” Thiên Chi Linh giận dữ xoay người, trở về phòng.

“Sư phụ, nhanh lên chút, nếu chậm vậy thì không kịp đâu. Thời gian còn lại rất ít, đồ nhi phải ráng tận dụng mới được!” Thiên Chi Diên kéo kéo tay vị sư phụ nào đó bước vội.

“Con còn bao nhiêu con bướm như thế?”

“Không nhiều lắm, khoảng hai mươi con thôi.”

“Đan nhiều vậy không sợ mất thời gian của con à?”

“Sư phụ, việc này chứa đựng thành ý của đồ nhi, người không cần phải quan tâm lắm đâu.”

Nhìn một cung điện khác đang ngày càng gần, Thẩm Vân Tương thở dài nhưng sau đó miệng khẽ nhếch một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 43: Rời Khỏi Hoàng Cung

Đêm nay, Thiên Chi Diên đang ngồi trong tấm cung của Thiên Hoài Hạo, hí ha hí hửng đếm tới đếm lui xấp ngân phiếu dày cộm, cái miệng nhỏ nhắn từ từ cong lên. Đến khi đếm xong hết, khuôn miệng của nàng đã vẽ thành hình bán nguyệt.

“Cám ơn hoàng huynh đã giúp muội đổi thành ngân phiếu.” Sau khi xếp tiền ngay ngắn, nàng hài lòng cất nó vào trong chiếc túi nhỏ của mình.

“Muội ấy, chính là quá mức thông minh.” Thiên Hoài Hạo chỉ chỉ cái mũi nhỏ của Chi Diên rồi bảo: “Ra bên ngoài, hành sự phải cẩn thận. Tiền bạc đưa cho Vân Tương giữ là tốt nhất.”

Thiên Chi Diên gật đầu mạnh. Nhưng thật ra nàng nghĩ tiền vào túi mình rồi còn muốn nàng dâng hai tay lại sao, há dễ thế được? Có là sư phụ mỹ nhân thì cũng đừng hòng!

“Chi Diên, hoàng huynh cũng có thứ muốn đưa cho muội.”

Lập tức, hai con ngươi của kẻ hám tiền nào đó sáng sục lên. Những bà di dương, hoàng tử kia vì nể mặt nàng mới tặng chút quà cho nàng. Còn Thiên Hoài Hạo thì là ai chứ, là người thương nàng nhất, lo cho nàng nhất, đương nhiên quà tặng sẽ đắt giá gấp mấy lần.

Thiên Hoài Hạo cầm một chiếc hộp nhỏ, trên đó còn có một cái khóa.

Vừa dài vừa đẹp, hộp lại to, nhất định là đáng giá lắm đây! Con ngươi đen láy của Thiên Chi Diên nhìn chăm chú chiếc hộp.

Thiên Hoài Hạo từ từ đến ngồi cạnh nàng, mở khóa chiếc hộp đó ra. Vừa nhìn vào bên trong, tâm tình Thiên Chi Diên thoáng chốc rơi lộp bộp từng mảnh nhỏ.

“Một chiếc dù ư?” Thiên Chi Diên vô cùng thất vọng, là một chiếc dù nhỏ màu đỏ bình thường.

“Đây là di vật của mẫu thân muội, hôm nay ta giao nó lại cho muội đây.” Thiên Hoài Hạo cẩn thận lấy cây dù ra, nhẹ nhàng cầm cán dù, trong mắt hần thoáng vẻ xúc động.

Thiên Hoài Hạo trao dù cho Thiên Chi Diên, nàng nhận lấy nó, kĩ lưỡng quan sát khắp một lượt, sau đó nàng chắc chắn rằng đây chỉ là một cây dù bình thường.

Mở cây dù ra, trong đó có đề một bài thơ trên nền một bức tranh họa cảnh mưa Giang Nam. Chữ của người đề thơ tựa như mây như nước, uyển chuyển, phiêu dật, kết hợp với bức tranh mưa Giang Nam thật là hòa hợp.

“Cây dù này có ý nghĩa đặc biệt đối với mẫu thân?” Nàng cất tiếng hỏi.

Thiên Hoài Hạo hơi ngạc nhiên, hẳn là hần chưa từng nghĩ đến vấn đề này, đáp: “Ta không biết, nhưng mẫu thân của muội rất thích cây dù này. Lúc ấy,

bà đã cầm chiếc dù đỏ này bước đi trong màn mưa xuân của đất Giang Nam, vô cùng nổi bật. Đó là một bức tranh đẹp đẽ.”

Thiên Chi Diên lướt ngón tay trên bức họa, dường như nàng có thể thấy được một nữ tử ưu nhã cầm lấy chiếc dù đỏ nhỏ nhắn nổi bật giữa màn mưa trắng xóa tháng ba ở Giang Nam, dịu dàng đi qua cây cầu.

Bỗng nàng có cảm giác thân thiết với chiếc dù đỏ này. Nàng áp nó lên má, càng tiếp xúc lâu, nàng càng cảm thấy nó vô cùng gần gũi.

“Đa tạ hoàng huynh, muội rất thích.”

“Đây là vốn là của muội.” Thiên Hoài Hạo xoa xoa cái đầu nhỏ của Chi Diên, buồn rầu: “Chi Diên, ta thật không nỡ để muội đi. Một năm trước, ta đã không đồng ý để muội đi với Vân Tương, ta sợ không được gặp muội, ta sợ muội phải chịu khổ. Muội lại nghịch ngợm thế này, nếu có chuyện gì bất trắc thì phải làm thế nào?”

“Hoàng huynh. . .”

Thiên Chi Diên tựa đầu vào vai hắn, nàng biết Thiên Hoài Hạo yêu thương nàng rất nhiều. Nhưng nàng cũng hiểu rõ, hắn chính là nhi tử của Thượng Quan hoàng hậu, là đích tử của Thiên Tinh Hàn, tương lai cũng sẽ đi trên con đường tranh quyền đoạt vị. Chuyện đầu đá lẫn nhau ấy nàng không hề muốn dính dáng.

“Chi Diên, hứa với ta, sau này bất luận như thế nào, muội phải trở về đây, được hay không?”

Thiên Chi Diên gật đầu, nhưng trong lòng thì lại không muốn, chuyện sau này ai có thể đoán trước được? Nếu có ngày hắn làm vua thiên hạ, có lẽ nàng sẽ chỉ chọn một góc nào đó mà quan sát hắn thôi.

Thân thể bị ảm, huyền mặc bất minh, nàng cũng không chắc chắn có thể tự bảo vệ thân mình. Cho nên nàng không muốn dính líu đến những chuyện tranh giành, đầu đá nhau trong hoàng tộc. Chứng kiến lão Thất hại Thập nhất, tâm nàng cũng đủ nguội lạnh.

“Đủ rồi, trời đã tối, muội mau nghỉ ngơi đi để mai còn lên đường.” Thiên Hoài Hạo nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng.

Thiên Chi Diên cắt cây dù đi rồi nhìn ánh mắt lưu luyến không nỡ của hoàng huynh, vẫy vẫy tay.

Tối này, Thiên Chi Diên bị khó ngủ. Quyết định rời khỏi hoàng cung đối với nàng chính là một thay đổi lớn. Nàng không biết con đường tương lai sẽ ra sao, những chướng ngại nào sẽ chờ đón nàng.

Nhưng sao nàng lại không sợ hãi? Kiếp trước, nàng đã vào sinh ra tử biết bao nhiêu trận rồi, trải qua lần nữa thì hề hà gì chứ!

Gió là lướt xào xạc qua các tán cây, màn đêm tĩnh mịch bao trùm cả một vùng. Đêm nay bỗng dài hơn các đêm khác, một bầu trời tối kịt không trăng không sao. Nhưng màn đêm này cũng rất mê người, vừa có thể người ta muốn ngược nhìn mãi không thôi, vừa có thể khiến người nhát gan rúc đầu sợ hãi.

Những tia nắng ban mai chen chúc nhau chui vào cửa sổ, Thiên Chi Diên từ từ mở mắt. Lưu Hà vừa khóc vừa giúp tiểu công chúa sửa soạn y phục. Chi Diên nàng vác lên lưng một cái túi nặng trĩu, đồng thời vác thêm cây dù đỏ sau lưng.

Đi ra cửa, nàng đã thấy Thẩm Vân Tương và Thiên Hoài Hạo đứng chờ sẵn. Thẩm Vân Tương đến dắt tay nàng, hai người họ cùng bước đi. Đến đại môn hoàng cung, nàng cũng thấy rất đông người đang chờ mình để tiễn biệt.

Dẫn đầu “đoàn quân” đó là Thiên Tinh Hàn, phía sau ông là một đông phi tử, công chúa rồi các hoàng tử. Trừ vị hoàng đế đáng kính ra, tất cả ai nấy đều đỏ hồng hai má, sắc mặt tươi rói, thẹn thùng ngượng ngập. Đích thị đây chính là hiệu ứng của “thần tượng” công tử Tương.

Thiên Chi Diên bĩu môi, ánh mắt đảo khắp bốn phía, quả nhiên là còn cả đông người trốn trong góc, nấp trong bụi cỏ. Đây đâu phải là đến tiễn nàng, họ chỉ muốn được gặp mặt vị “thần tượng” phong nhã nào đó thôi!

“Hài tử, hoàng cung là nhà của con, mau sớm có ngày trở về nhà.” Thiên Tinh Hàn vuốt ve cái đầu nhỏ nhắn.

Hàng mi của Thiên Chi Diên rũ xuống, không đáp lại lời ông.

“Chi Diên, nhớ kĩ lời hôm qua của ta.”

“Muội nhớ.”

Thiên Hoài Hạo dịu dàng đặt một nụ hôn lên hai bầu má của nàng.

“Đi thôi!”

Thiên Chi Diên đang chuẩn bị rời đi.

“Tiểu Cửu. . .”

Trong đám người, Thiên Hoài Vũ chen lấn chạy tới, ôm chầm lấy nàng.

“Tiểu Cửu, hai ngày nay dưỡng bệnh trong cung, muội không đến thăm ta. Vừa nghe được tin muội đi thì ta liền chạy vội đến đây. Tiểu Cửu, sao lại vội vàng thế này?”

Khấp hoàng cung, trừ Thiên Hoài Hạo ra vẫn còn một người thật lòng với nàng, chính là Thiên Hoài Vũ. Mỗi lần có chuyện, hắn cũng đứng ra giúp đỡ, mỗi lần quây phá, hắn cũng luôn có mặt. Mặc dù hắn hơi ngu ngốc, ngây thơ, hậu đậu. . . Nhưng là. . . Xin thứ lỗi là nàng không tìm thấy được ưu điểm của hắn.

Bây giờ, Thiên Chi Diên cũng ôm chặt Thiên Hoài Vũ, nàng không nói gì hết, chỉ chăm chú nhìn hắn, hít hơi sâu.

“Tiểu Cửu, muội đừng đi có được không?” Thiên Hoài Vũ bù lu bù loa.

“Thập nhất, sau này ta không còn ở đây, huynh phải mạnh mẽ lên, đừng để người ta bắt nạt. Nếu có chuyện gì, huynh hãy tìm Tam hoàng huynh, huynh ấy chắc chắn sẽ giúp, được không?”

“Không được, không được.” Thiên Hoài Vũ vẫn ghi chặt không để nàng đi.

“Thập nhất, huynh không thể luôn như vậy được. Huynh phải hứa là cho tới lúc ta trở về, huynh phải tự bảo vệ mình, không ai được bắt nạt huynh cả, chỉ có ta mới có thể bắt nạt huynh thôi, hiểu không?”

Thiên Hoài Vũ gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

“Tốt, huynh nhìn đi, nước mũi nước mắt tèm lem, còn dính sang cả áo của ta nữa, bẩn hết cả rồi!”

“Tiểu Cửu, lão Thất cũng thật tình, muội sắp đi rồi mà huynh ấy không đến tiễn một câu, chạy đi đâu thế không biết?!” Thiên Hoài Vũ bắt mắt.

Bàn tay đang nắm lấy tay Thiên Hoài Vũ bỗng cứng đờ.

“Lão Thất hẳn là có chuyện riêng, huynh nhớ bảo trọng.”

“Muội thật là, như vậy là muội đang rước họa vào người đó, có biết không?”

Thiên Chi Diên gật gù đầu. Nàng biết chứ, nhưng họa nguy đến thì mới tính toán tiếp.

Thấy nàng vẫn kiên định, Thiên Hoài Vũ mới từ từ buông tay ra.

Thảm Vân Tương dắt tay Thiên Chi Diên, quay người lên đường.

Mới vừa bước chân khỏi đây, nàng đã nghe Thiên Hoài Vũ “oa” một tiếng lớn khóc lóc. Đi cùng với tiếng nức nở còn có tiếng cười thầm ý nhị và cả . . . Tiếng vỗ tay?

Bài ca “hỗn hợp” đưa tiễn Hỗn thế ma vương đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 44: Đụng Phải Lưu Manh

Bánh xe lạch cạch lạch cạch di chuyển, từ từ cách hoàng thành ngày càng xa. Đi được một đoạn thì mặt trời đã nhô cao khỏi đỉnh đầu. Xe ra khỏi kinh đô, chẳng mấy chốc đã đến một thành trấn tương đối đông đúc.

Ước chừng thời gian xem như đã đến giờ cơm trưa. Thảm Vân Tương để người đánh xe đi chọn nhà trọ, dừng ngay ở cửa khẩu. Y xuống xe trước, sau đó mới tiện tay ôm Thiên Chi Diên xuống.

Người đánh xe kéo xe ngựa đến hậu viện của nhà trọ, Thảm Vân Tương quyết định tới dịch trạm để hỏi thăm ít tin tức.

“Đi thôi, chúng ta đến dịch trạm bên đó hỏi thăm chút, sau đó rồi quay lại đi dùng cơm.” Y nói với Thiên Chi Diên rồi dắt lấy tay nàng.

Thiên Chi Diên ngẩng đầu lên nhìn, xem ra mặt trời đã to lắm rồi. Kiep trước, máy bay, xe lửa, ô tô, phương tiện nào mà nàng chẳng dùng qua, duy nhất là không ngồi xe ngựa, lần đầu tiên nếm trải này khiến lưng nàng mõi rã rời. Nàng cảm thấy hơi mệt mỏi, chợt đôi con ngươi đảo một vòng. Cơ hội tốt đây, phải lợi dụng để ăn đậu hủ của mỹ nhân nhiều hơn mới được.

“Sư phụ, con mệt quá, mõi quá, nhức quá... Sư phụ bế con đi!” Thiên Chi Diên chớp chớp mắt, miệng nhỏ chu chu lại càng đáng yêu hơn.

Thẩm Vân Tương ngồi xổm người xuống, Thiên Chi Diên liền vươn hai tay ra, chuẩn bị để y ôm, ai ngờ y lại lấy túi tiền trên người nàng mà thôi.

“Sư phụ?” Thiên Chi Diên tròn to mắt, nàng không nhìn lầm chứ?

“Diên nhi cảm thấy mệt vì túi tiền quá nặng đây mà. Vì sư giúp con cầm cái túi này để người nhẹ nhàng hơn nhé, như vậy trên đường đi sẽ không còn mệt nữa.” Thẩm Vân Tương cầm chiếc túi của Chi Diên, quay người đi.

“Diên nhi, mau lên nào.”

Thiên Chi Diên hóa đá ngay tại chỗ. Nàng không nhìn lầm, ngay lúc Thẩm Vân Tương xoay người, y khẽ cười thật giáo hoạt quá đi!

Tương mỹ nhân của nàng, khiêm tốn hữu lễ, tâm dung khoáng đạt, khí chất siêu nhiên, không những không chịu ôm nàng mà còn giật túi tiền của nàng?

Trong lòng Thiên Chi Diên bỗng nổ tung rồi!

Điều này có nghĩa gì?

Tương mỹ nhân lấy đi túi tiền của nàng, trong đó có tất cả toàn bộ gia tài của nàng. Bởi vậy cho dù nàng muốn giờ trở một khúc hai não ba thất cổ cũng không được nữa. Nàng không có tiền, chỉ có thể đi theo y mà thôi, không còn lựa chọn nào khác!

Chẳng lẽ nàng đã đụng – vào – lưu – manh rồi?!

“Diên nhi, nghĩ cái gì vậy? Nhanh chân lên.”

Phía trước truyền tới giọng nói khoan thai của Thẩm Vân Tương, Thiên Chi Diên đứng tại chỗ sững sờ.

Thiên Chi Diên không tin, không tin, không tin!

Cho nên nàng bước nhanh đuổi theo Thẩm Vân Tương, nàng muốn kiểm chứng, vừa rồi chỉ là nàng hiểu lầm thôi.

Sau khi hỏi thăm tin tức ở dịch trạm, Thiên Chi Diên lại lẻo đẻo sau Thẩm Vân Tương về tửu lâu. Hai người lên lầu hai, gọi một bàn món ăn.

“Sư phụ, người trả túi lại cho con đi, con mang nó thật không mệt, không mệt mà.”

Thiên Chi Diên tay thì cầm đũa, mắt thì nhìn chăm chăm vật nằm trước chân của Thẩm Vân Tương. Tiền của nàng, trong đó có cả xấp ngân phiếu, là mồ hôi và máu cực khổ lắm mới có, là toàn bộ gia sản của nàng aaaa!

“Thực bất ngôn, tâm bất ngữ (1). Diên nhi, ăn cơm trước cái đã.” Thẩm Vân Tương không động đậy chút nào, chỉ nhàn nhạt bộc ra một câu nói như thế.

Thiên Chi Diên thấy vậy bèn đặt đũa xuống bàn cái “cạch”.

“Sư phụ, nếu người không trả thì con không ăn cơm!” Nàng vô cùng kiên quyết, khuôn mặt bất khuất, thề không khuất phục!

“Diên nhi, con nên ăn đi.” Thẩm Vân Tương gấp một miếng thịt bỏ vào chén Chi Diên.

Thiên Chi Diên nàng tuy là trẻ con nhưng nàng nói được là làm được, vì để tỏ vẻ kiên quyết mà nàng đẩy chén cơm trước mặt sang một bên. Nàng không tin là nàng không ăn cơm, Thẩm Vân Tương còn không trả túi tiền cho nàng ư?

Thẩm Vân Tương nhàn nhạt nhìn nàng một cái, sau đó quay người hô lớn: “Tiểu nhị, gởi cho ta một túi bánh bao.”

“Vâng, khách quan!” Tiểu nhị nhanh chóng trả lời.

Thiên Chi Diên tròn to mắt: “Sư phụ, đem bánh bao theo làm gì?”

“Chúng ta còn lên đường đến thành trấn tiếp theo, quãng đường hơi xa, thời gian lại gấp rút, vì vậy tối nay đến nhà trọ sẽ tương đối muộn. Vì sư thấy con chưa chịu ăn thì mua bánh bao cho con, trên đường đi nếu có đói thì có cái mà ăn.”

Sao cơ? Bánh bao là chuẩn bị cho nàng? Y ở đây ăn những món ngon lành mà để nàng ăn bánh bao ư?!

Thiên Chi Diên giận dữ đập bàn: “Thẩm Vân Tương, sư phụ không phải là nam nhân!”

Hành động âm ỉ này lập tức thu hút sự chú ý của bao thực khách xung quanh, bọn họ liền quay sang bàn này mà nhìn, lác đác cười thầm.

“Đó mà là nữ oa nhi sao?”

“Nữ hán tử chứ oa nhi nổi gì?!”

“.....”

Thiên Chi Diên không hề để ý tới ánh mắt soi mói của người khác, nàng từ hoàng cung đầy những sự suy xét của người khác thì sao nàng lại để tâm đến những người này?

Nàng nhìn chòng chọc vào Thẩm Vân Tương.

Thẩm Vân Tương thấy thế không tức không giận, y chỉ lẳng lặng gấp miếng thịt bỏ vào chén cho nàng, sau đó ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cười đáp lại với Chi Diên.

“Tại hạ bất tài, là bạn của nữ nhân, Thẩm Vân Tương.”

“Àm”, một tiếng sấm kinh thiên giáng xuống đầu Chi Diên, dường như muốn thêu cháy da thịt. Bây giờ trong lòng nàng tràn đầy sự hối hận.

Gì mà khiêm tốn hữu lễ, gì mà tâm tư khoáng đạt, gì mà quân tử chín chu, y vốn đã khắc sâu mỗi thù này từ lâu rồi! Lúc trước ở hoàng cung chiều chuộng nàng, hôm nay lừa được nàng đi đã bộc lộ nguyên hình.

Đúng vậy, nàng đã đụng – vào – lưu – manh rồi! Nàng bị hãm hại rồi!

Nhưng bây giờ toàn bộ tài sản đã lọt vào tay tên lưu manh này, nàng chạy không thoát nữa aaaaa!

Hồi lâu, nàng nắm chặt tay, miệng cắn chặt răng, ngoài cười nhưng trong lòng thì không cười: “Sư phụ à, người cũng có đáng về này sao?”

Thẩm Vân Tương ôn nhu cười một tiếng, y nói: “Quá khen, quá khen. Diên nhi lúc nào cũng có thể biểu diễn công phu một khúc hai nào ba thất cổ cơ mà. Vì sư chưa theo kịp được con nữa kia.”

“Bịch” một tiếng, Thiên Chi Diên ngồi phịch xuống ghế.

Nàng cứng đờ người, nhìn chằm chằm Thẩm Vân Tương, không ngừng hóp khí để thở.

Từng chuyện cũ một lần lượt hiện ra. Ngày mà nàng nhìn lên y tấm, hẳn là y đã sớm đoán được mà dẫn dụ nàng đi ăn. Đêm mà nàng uống rượu bị bỏ thuốc mê, chính là y đã ra tay. Còn lúc trời tối dạy nàng kinh công, vốn không phải là y không đến kịp để cứu nàng mà là nhìn thấu toàn bộ mưu đồ của nàng, cố ý ghim nàng lên thân cây.

Thì ra từ lần đầu tiên gặp y, nàng đã thất bại!

Ngày hôm nay, trong đầu Thiên Chi Diên hiện lên tám chữ dành cho Thẩm Vân Tương: đạo mạo trang nghiêm, y quan cầm thú!

“Nghĩ kĩ chưa?” Vị sư phụ hiền từ lại gấp thêm một miếng rau cho đồ nhi nào đó, hỏi: “Vì vậy, bây giờ con có ăn cơm không?”

Thiên Chi Diên hung hãn trừng mắt với Vân Tương, sau đó cầm đĩa lên, dồn cơm hết vào miệng, ăn không ngừng nghỉ. Phải ăn, nếu bây giờ không ăn, chờ đến tối chẳng có cơm nước gì, chẳng lẽ nàng phải ngồi gặm bánh bao sao?

Thẩm Vân Tương khẽ mỉm cười, dịu dàng gạt hột cơm dính bên mép nàng: “Từ từ thôi, vì sư sẽ không giành với con.”

Thiên Chi Diên rõ ràng nhìn thấy y đã cười vô cùng, vô cùng gian xảo, không thèm che giấu.

Nàng hung hăng nhai nhóp nhép, hai mắt nhìn chòng chọc vị sư phụ nào đó, tưởng tượng trong miệng mình là Thẩm Vân Tương mà cực lực nhai. Nàng oán hận nghĩ thầm sẽ có một ngày nàng lột cái vẻ đạo mạo trang nghiêm, y quan cầm thú này đi, sau đó nhai sạch sành sanh hết tất cả đến xương cốt cũng không còn!

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 45: Tiền Của Đi Tong

Sau bữa cơm trưa, Thiên Chi Diên và Thẩm Vân Tương ngồi lên xe ngựa bắt đầu gấp rút lên đường.

Trong xe, Thiên Chi Diên xoa xoa cái bụng căng tròn, nằm duỗi người đánh một giấc no. Hên là nàng đã ăn đủ no nê chứ chẳng muốn đem tới đói bụng phải mò bánh bao mà gặm, bánh bao và khô lương nàng đều không thích.

Thiên Chi Diên nằm trong mà hai tay dang ngang, hai chân dang rộng, trông chẳng giống người con gái ý tứ chút nào. Nhưng dù sao Thẩm Vân Tương không còn là thứ “hàng tốt” mà nàng mê mẩn, nàng cũng không cần giả vờ với y nữa.

Xem như là nàng được trải nghiệm cái được gọi là “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng đằng sau” rồi. Trong hoàng cung, nàng là Hồn thể ma vương, ai nấy nghe đến đều sợ hãi. Còn trước mặt Thẩm Vân Tương, nàng chỉ là con cá trích, dù da có trơn thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của y.

Thiên Chi Diên suy nghĩ, nếu nàng không trả đũa được y thì nàng thật không cam tâm. Làm thế nào đây?

Đánh sao? Nàng đánh không lại. Đấu ư? Thất bại là chắc.

Thiên Chi Diên bỗng nhớ đến heo mỡ Thiên Hoài Thành, bây giờ thì nàng đã thấu hiểu phần nào nỗi uất ức của hán khi bị nàng bắt nạt. Từ trước đến nay, Thiên Chi Diên nàng chưa từng chịu uất ức, có thù không báo thì không phải bản tính của nàng!

Đôi con ngươi đen láy đảo một cái, sau đó miệng lại tùm tùm cười.

Nàng bỗng nhiên ôm bụng lăn vòng.

“Ui da. . .”

Thiên Chi Diên lăn qua lăn lại trong xe, miệng la hét.

“Sao vậy?”

“Con đau bụng quá, chắc tại ăn hơi nhiều.”

“Con đấy, không ăn thì thôi, ăn thì cả núi.”

Thẩm Vân Tương đến cạnh Thiên Chi Diên ngồi xuống, vươn tay xoa xoa bụng cho nàng.

“Ui da. . .”

Thẩm Vân Tương vừa xoa, còn Thiên Chi Diên vừa la vừa khóc, trông vô cùng thảm thương.

“Sao lại đau đến mức này?”

“Sư phụ, giúp con với, con đau quá. . .” Thiên Chi Diên không ngừng lăn qua lăn lại.

Thẩm Vân Tương vừa xoa, vừa cúi xuống.

Bỗng ở đâu xuất hiện chất bụi khói màu trắng giữa hai người khiến Thẩm Vân Tương nhíu mày lại, hai mắt y dần dần mờ mịt sau đó bỗng ngất đi.

Thiên Chi Diên chứng kiến y từ từ ngã xuống, miệng nở nụ cười gian.

“Sư phụ? Sư phụ?”

Thiên Chi Diên gọi hai tiếng, sau đó vỗ vỗ má của Thẩm Vân Tương, y chẳng có phản ứng gì. Nàng đưa tay lại gần mũi y. Tốt, còn thở, quả nhiên trúng chiêu rồi!

Sau khi vất vả bỏ thuốc mê Thẩm Vân Tương, điều đầu tiên mà Chi Diên làm chính là lấy lại túi tiền của nàng. Tất cả đồ quan trọng nàng đều cất giữ trong chiếc túi đó, chỉ còn mỗi lọ thuốc mê là nàng để trong người phòng trường hợp khẩn cấp. Lấy lại cái túi đó, nàng mới có thể đấu tiếp với y.

Thiên Chi Diên lại gần chỗ mà Thẩm Vân Tương để hành lý, bắt đầu lục lọi. Nàng lục tới lục lui, lục xuôi lục ngược mới tìm thấy cái túi đó.

Ồ? Mấy chai lọ đâu hết rồi? Quan trọng nữa là, xấp ngân phiếu của nàng đâu?

“Aaaaa! Thẩm Vân Tương, đồ cầm thú!”

Thiên Chi Diên tức tối hết lớn, nàng thật muốn tra tấn y, dùng luôn cả thập đại cực hình mới được. Vừa mới quay đầu, nàng đã phát hiện người nào đó nhả nhả nằm trên xe rất khêu gợi, nhìn nàng chăm chăm.

“Tiểu Diên nhi, con la hét gì đó?” Thẩm Vân Tương nhếch nhếch môi.

Thiên Chi Diên bỗng phát hiện, nếu Thẩm Vân Tương gọi nàng là Diên nhi thì không sao. Nhưng nếu y gọi nàng là Tiểu Diên nhi, ắt hẳn nàng sắp gặp

phải đại nạn rồi.

Vì vậy, Thiên Chi Diên dù đang tức giận trùng trùng cũng phải ráng hóa thành con cún, “vẫy đuôi” tới cạnh Thẩm Vân Tương, xoa xoa bóp bóp chân cho y.

“Sur phụ, con vừa mới nói là cầm tay, cầm tay đó. Người không phải là rất hay dùng tay gãy đàn sao?”

“Ừ. . .” Thẩm Vân Tương lười biếng đáp lại.

“Cái đó, sur phụ, chai lọ trong túi của con đâu?”

“Ta ném đi rồi, vừa nặng vừa không cần dùng đến.”

“Vậy còn, cái túi của con? Chẳng lẽ cũng không cần nên ném luôn?”

“À, ta để lại tiền trang rồi, chờ con lớn lên sẽ đưa lại.”

“Người. . .!” Thiên Chi Diên nhảy dựng, tức giận chỉ tay vào Thẩm Vân Tương.

“Ta thế nào?” Thẩm Vân Tương nhướn lông mày, có vẻ rất hứng thú.

Thiên Chi Diên nhếch miệng, lập tức ngồi xuống bên cạnh Thẩm Vân Tương đấm chân cho y.

“Sur phụ, người đối tốt với con quá.”

“Ừ, Diên nhi thật ngoan.”

Càng tức giận, Thiên Chi Diên càng dùng sức đấm thùm thụp vào chân chân. Cho đến ít sau, nàng cũng mệt mỏi, ít sức lực như gãi ngựa này sao khiêu Thẩm Vân Tương đau được, nàng chỉ có thể thở dài.

Xe ngựa thuận lợi chạy lách cách không ngại suốt đường đi, cuối cùng tới được cửa một thành trấn. Thiên Chi Diên mở rèm cửa, ừ ừ đi ra bên ngoài. Màn đêm đã buông xuống, nhà nào nhà nấy đã thấy có khói bếp bay lên.

Thiên Chi Diên xoa xoa bụng mình, vẫn còn no, may mà lúc trưa đã tống đầy cả bụng nên bây giờ không thay đổi.

Nàng xoay người lên xe trở lại, chợt tròn to mắt nhìn Thẩm Vân Tương bên trong, hộp thức ăn trong tay y đầy đủ, phong phú vô cùng, vừa có thịt vừa có rau, kể bên lại còn thêm món điểm tâm.

“Sur phụ, người chuẩn bị hộp thức ăn này khi nào vậy?”

“Buổi trưa hôm nay ở nhà trọ, ta có gọi tiểu nhị chuẩn bị.”

“Không phải là người đã gọi tiểu nhị gói bánh bao lại sao?”

“Vi sư đúng là định làm thế, nhưng thấy vẻ mặt của Diên nhi có vẻ ‘khó xử’ thì phải, ta biết con không vui nên chuẩn bị phần này.” Thẩm Vân Tương nghiêm trang hỏi: “Diên nhi, con đói không?”

Ngón tay nhỏ nhắn của vị đồ nhi nào đó run rẩy chỉ: “Người, người, người. . .”

“Sao?”

Thiên Chi Diên không kiềm nổi tức giận cháy phừng nữa, nàng hùng hổ chạy về phía Thẩm Vân Tương, nhanh như chớp chớp lấy tay người đó, hung hăng tặng cho một dấu răng xuống cổ tay.

Thẩm Vân Tương bị đau, đánh phải dí ngón tay vào eo nàng. Thiên Chi Diên chịu không nổi nữa mới chịu buông ra.

Thẩm Vân Tương nhìn cổ tay mình in nguyên dấu răng đã rướm máu, chỉ hỏi: “Con đói như vậy à?”

“Con no rồi!” Thiên Chi Diên xoay người đi, ở rèm cửa đi vào, tiếp tục ừ ừ bên cửa sổ. Nàng trải qua cũng nhiều, thế nào mà tại sao lúc đó lại không tìm hiểu kĩ để giờ lọt vào tay tên lưu manh này?

Xe ngựa chạy không ngừng, vất vả lắm mới tới kịp lúc giờ đóng cửa của một thành trấn tiếp theo.

Họ tiến vào thành trấn, chọn một trà trọ thơm mát làm nơi dừng chân. Lúc đứng ở quầy, Thiên Chi Diên dong tai lên thì nghe thấy Thẩm Vân Tương chỉ

thuê một phòng, có một phòng thôi đó! Bỗng nàng cảm thấy toàn thân sôi sục cả lên.

Cô nam quả nữ cùng một phòng chung, sợ gì không đốt cháy giai đoạn được?

Trong đầu Thiên Chi Diên hiện lên vô số hình ảnh “nóng bỏng”, nàng bụm miệng cười hà hà.

Vào trong phòng, chuyện đầu tiên mà Thiên Chi Diên làm chính là bá chiếm cái giường. Nàng từ từ đi đến, nhảy ồm lên giường rồi dang tay dang chân nằm thành hình chữ đại, cái thân nho nhỏ thôi mà đánh chiếm cả giường.

Thẩm Vân Tương vào phòng sau, thấy hình ảnh này y chỉ có thể lắc đầu, sau đó cười nhẹ. Y đến tú lấy chăn đệm ra, rồi nằm trên chiếc ghế dài.

Thiên Chi Diên quay đầu lại, y không đến tranh giường với nàng à?

“Sur phụ, sur phụ!” Thiên Chi Diên ngoắc ngoắc tay.

“Diên nhi, có chuyện gì?” Thẩm Vân Tương không động đậy hỏi.

“Sur phụ, con ngủ có một mình, sợ lắm.”

“Vi sư nhớ là con cũng ngủ một mình trong hoàng cung.”

“Sur phụ, con quen chiếc giường đó rồi, giường lạ ngủ không quen.”

“Vi sư nhớ là lúc ở Trọng Hạ uyển, con cũng ngủ rất say trên giường của ta.”

“Sur phụ!”

Thẩm Vân Tương ngồi dậy thổi nén, căn phòng lập tức tối thui.

“Ngủ nào!”

Thiên Chi Diên thầm thở dài thườn thượt, ngày tốt cảnh đẹp như thế này, chẳng lẽ nàng chiếm cái giường này vô ích à? Nàng xoay người. Ít sau, nàng lại xoay người nữa.

Hồi lâu, nàng dứt khoát ngồi dậy. Nàng nhón chân rón rén rón rén đến chiếc ghế dài mà Thẩm Vân Tương nằm, ngủ rồi sao? Nàng nhấc tay y lên, ngay chỗ đầu răng “huy hoàng” mà nàng tặng lúc nãy, cúi mũi xuống đặt lên đó. Ồ, không phản ứng?

Hí ha hí hửng, Thiên Chi Diên leo lên chiếc ghế dài đó, chui tọt vào chăn của Thẩm Vân Tương, rúc vào người y, thỏa mãn mà từ từ nhắm mắt lại. Nàng nghĩ, mỹ nhân dù sao cũng là của nàng, từ từ chinh đồn sau cũng được.

Giờ nàng chỉ muốn ngủ ngon thôi, mong là được nằm mộng, trong mộng hành hạ mỹ nhân ngàn lần cho đã ghét.

Đội Thiên Chi Diên ngủ say, Thẩm Vân Tương từ từ hé mắt, y nhìn cổ tay của mình, ngứa thật. Cười nhẹ một tiếng, y nhấc chăn tóm gọn vào người Chi Diên, ôm nàng vào sát người mình.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sur Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 46: Bị Đồ Nước Trà

Hôm sau, sau khi Thiên Chi Diên tỉnh dậy, nàng phát hiện mình lại nằm trên giường, chớp chớp mắt ngó sang ghế dài của Thẩm Vân Tương đã không thấy bóng dáng y đâu. Nàng thở dài một hơi, bực tức lăn lộn trên giường. Nàng quả nhiên là cả một chút tiện nghi cũng không chiếm được.

Thiên Chi Diên nằm trên giường suy nghĩ một hồi, đối phó với Thẩm Vân Tương lưu manh cảm thú này phải dùng kế lâu dài, lên kế hoạch thật hoàn hảo rồi làm một phát một, ăn no nê một lượt luôn.

Trong lúc nàng còn vạch ra kế hoạch thì Thẩm Vân Tương đẩy cửa vào phòng, bưng thêm một bàn ăn sáng.

“Thu dọn nhanh lên, chút nữa còn phải lên đường gấp, ta mang bữa sáng đến cho con này.”

Thiên Chi Diên liếc y một cái, sau đó lại buồn bực lăn vòng trên giường. Nàng dậy không nổi, nhìn sur phụ mỹ nhân đứng trước mặt thế mà đậu hủ ăn

cũng không được, tiện nghi chiếm cũng không xong, đã vậy còn bị ức hiếp. Nàng rất uất ức, nàng nằm luôn.

Thắm Vân Tương thấy Thiên Chi Diên không động dậy, hết cách lắc đầu. Y đi tới giường nàng rồi ngồi xuống, giờ tắm chần lên.

“Á. . . Không được, sư phụ, người không được làm vậy, con. . . con. . .” Thiên Chi Diên xấu hổ cuốn chăn lại, trước khi rúc đầu còn không quên chớp chớp mắt.

“Sư phụ, con còn chưa quen, lẽ ra người phải lo lắng chứ. . .”

Thắm Vân Tương liếc cơ thể bé xíu không có nửa điểm hấp dẫn nào, khòe miệng giật giật.

“Sư phụ, người có muốn không?” Thiên Chi Diên mở chăn lên, cố tình khoe bả vai nhỏ nhắn.

Giọng nói mềm mại ní non nhưng trong lòng lại suy nghĩ, Thiên Chi Diên nàng muốn xem Thắm Vân Tương có thể chặt vật thể nào. Cho dù tạm thời nàng có thể không ép y nhưng nhất định phải tạo ra thật nhiều rắc rối, để y biết bắt cóc nàng thì dễ nhưng nuôi nàng thì khó!

Thắm Vân Tương nhăn trán, kéo áo nàng lên nhưng nàng lại thừa dịp hờn nhiều hơn nữa.

Thiên Chi Diên vừa ném mị nhãn, vừa nghĩ thầm: vù em không phải ai muốn làm là cũng làm được đâu — nhất là đối với Hồn thể ma vương nàng đây!

“Ồi, sư phụ người. . .”

Thiên Chi Diên còn chưa bày công phu “cười quỵế rữ” xong thì khuôn mặt mồm mồm chợt cứng đờ lại.

“Sư phụ, người làm gì vậy?” Về mặt ai kia dần dần tối sầm.

“Vi sư lần đầu mang theo hài tử, không có kinh nghiệm. Để cho con ngoan ngoãn phối hợp ta còn lê đường gập, ta chỉ có thể ra hạ sách này. Sau này con có hài tử, nhất định sẽ tha thứ cho vi sư.”

Thắm Vân Tương vừa dứt lời liền dứt khoát mở chăn lên, hai tay bắt nàng.

“Sư phụ, người mau ra!”

“Diên nhi ngoan. . .”

“Sư phụ, tay của người, đừng để ở đó!”

“Ồ. . . Như vậy mới dễ hơn. . .”

“Sư phụ, con chịu không được nữa. . .”

“Diên nhi. . . Ráng chịu đựng. . .”

Thiên Chi Diên trong lòng thầm rơi lệ, chẳng lẽ nàng không tài nào dấu lại được cảm thú đã thành tình này ư?

“Sư phụ, con sai rồi, bỏ qua cho đi.”

“Diên nhi, ngoan. . .”

“Sư phụ, người nhanh một chút. . .”

“Không được, nhanh quá hiệu quả không tốt.”

Thiên Chi Diên thầm rơi lệ lần nữa.

“Sư phụ, con đồng ý với người, sau này con sẽ nghe lời, người đừng vui đập con nữa, được không?”

“Diên nhi, tình trạng bây giờ của con cũng là rất nghe lời.”

Thiên Chi Diên hối hận, vô cùng hối hận, nếu không chuẩn bị tốt tuyệt đối không được ra tay, muốn tạo rắc rối cũng không thể tùy tiện làm, người chịu khổ cuối cùng là mình thôi.

“Sư phụ. . .”

“Ừ?”

“Đau đau. . .”

“Chỗ nào đau?”

“Chỗ nào cũng đau. . .”

“Chút nữa lên xe ngủ rồi hết đau.”

Thiên Chi Diên lại lần nữa sấm hối với lão thiên, nàng thề sau này không đắc tội với Thẩm Vân Tương nữa. Đồ cầm thú, cầm thú aaaaa!

Sau khi chịu đựng một hồi vui dập, Thiên Chi Diên héo rũ gục trên cửa sổ xe ngựa, yên lặng nhìn phong cảnh bên ngoài để giải tỏa tâm tình bị ức chế.

“Diên nhi, thân thể của con không sao chứ? Sao lại không nghỉ ngơi đi?” Giọng nói nhẹ nhàng từ trong xe truyền ra.

Thiên Chi Diên hận đến muốn gãi ngứa, nhưng rốt cuộc nàng cũng phải nặn ra một nụ cười tươi rói rói, quay lại đáp: “Sư phụ, con không sao, không cần lo lắng cho con, con không đau nữa.”

“Diên nhi, con đang cười hay là đang khóc đấy?” Thẩm Vân Tương thấy một nụ cười méo xệch, nghi ngờ hỏi.

“Vui quá nên khóc.”

“Ồ. . . Diên nhi, con không cần vui đến vậy đâu.”

Thiên Chi Diên thờ dài, yên lặng quay lại cửa sổ “thân yêu”. Nàng đang cười hay đang khóc, bản thân còn không rõ, nhưng bất giác nụ cười ngay khóa mắt của Thẩm Vân Tương thật sự là muốn tức chết mà.

Động đập thân thể của mình, bị Thẩm Vân Tương điểm huyết lâu như vậy thật sự là còn chút đau.

Thẩm Vân Tương chính là đại cầm thú tu một vạn năm, dám điểm huyết nàng, còn cố tình cù ngay nách và bàn chân nàng, khiến nàng khóc không được cười không xong.

Thiên Chi Diên hướng ra ngoài cửa sổ “Hừ” một tiếng, tổng hết tất cả oán khí đi.

“Tiểu Diên nhi, cổ họng con khó chịu à?” Thẩm Vân Tương lại nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

Oái, sư phụ lại gọi nàng là Tiểu Diên nhi, nàng bị cảnh báo rồi, phải ngoan lại thôi.

“Sư phụ, con rất khỏe, chỉ là vừa mới bị bụi bay vào nên bị sặc.”

“Vậy thì vào trong đi.”

“Vâng. . .”

Thiên Chi Diên hết cách bèn di chuyển vị trí từ gần cửa sổ vào bên trong, nàng chớp chớp mắt nhìn Thẩm Vân Tương. Phải lấy gì thu phục đây, mỹ nhân cầm thú?

Thẩm Vân Tương vẫn nhẫn nại ung dung ngồi trong xe, yên lặng xem sách. Thiên Chi Diên quyết định nhắm hai mắt, chuẩn bị ngủ bù. Nàng Nàng đánh cái ngáp, nằm khoang xe bên trong, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Hơi thở nhẹ nhàng của nàng truyền tới tai vị sư phụ kia, y buông cuốn sách trong tay, cầm chiếc chăn mỏng đắp trên người nàng.

Thẩm Vân Tương lắc lắc đầu, cuối cùng cười một tiếng, ngón tay thon dài kéo sợi tóc bị dính vào trong khoang miệng đang mở to hết cỡ kia.

Xe ngựa chạy không ngừng nghỉ, gấp rút lên đường một ngày không dừng. Khi Thiên Chi Diên tỉnh lại thì ngày đã gần hoàng hôn, nàng nhảy xuống xe, chỉ muốn chạy ngay lên giường đánh một giấc đã đời, xương cốt nàng rệu rã hết rồi.

Nhưng Thẩm Vân Tương một mực bảo nàng tắm xong mới được ngủ. Nàng ngồi trong thùng nước, hai mắt nhắm nghiền rồi ngủ thiếp đi.

Lúc Thiên Chi Diên tỉnh lại lần nữa, nàng đã nằm trên giường, đắp chăn kín đáo. Nàng tròn to hai mắt, chớp chớp nhìn người nào đó đang ngồi cạnh giường xem sách.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng vàng đổ xuống mái tóc dài, khuôn mặt hoàn mỹ chăm chú xem sách, khoan thai, nhẹ nhàng. Mỹ nhân như ngọc chắc cũng thế này.

“Tỉnh rồi?” Thẩm Vân Tương đặt sách xuống.

“Sư phụ, con nhớ là mình ngủ quên trong thùng tắm mà.”

“Ừ.”

Ngón tay run rẩy bỗng chỉ vào y, lấp bắp: “Sur phụ, người, người thấy hết của con. . .”

“Tiểu nhị thay nước phát hiện.” Thẩm Vân Tương nhàn nhạt đáp.

Lòng ai đó giống quả bóng căng bị kim đâm xì hơi, thờ phào, nàng lặn trên giường, bắt đầu mơ màng.

Thẩm Vân Tương đem chăn mền đến cho nàng.

“Sao không đắp kín rồi hân ngủ chứ?”

“Ồ, sur phụ, sao tay áo người lại ướt thế?”

“Bị đổ nước trà.”

Thiên Chi Diên bĩu môi, nàng cũng biết là Thẩm Vân Tương mới đưa nàng ra khỏi thùng tắm, không thì sao y lại đối tốt như vậy?!

“Mấy ngày này lên đường gấp rút có hơi mệt. Nhưng mà ngày mai, chúng ta có thể đến nơi.”

“Đến đâu?”

“Thiếu Lâm tự.”

Thiên Chi Diên gian xảo cười thầm, trời đưa tới một bầy mỹ nam cho nàng rồi: trước bị cầm thú chọc, sau được mỹ nam đến!

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sur Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 47: Đến Thiếu Lâm Tự

Hôm sau, xe ngựa chạy rất lâu đến tận xế chiều mới đến được Thiếu Lâm tự.

Xuống xe, Thiên Chi Diên giơ tay lên trán ngược nhìn những bậc thang cao ngất không thấy đỉnh đâu, tựa hồ đã biến mất vào trong đám mây, nàng đứng ngây ngốc tại chỗ.

“Nhìn gì đấy, con nhanh đi nào!”

“Sur phụ, thang cao thật đó!”

Thẩm Vân Tương quay sang ngắm nghía ít giây rồi quay sang nói với Chi Diên: “Diên nhi, xem ra vì sur phải bắt đầu huấn luyện cho con rồi, bước lên thang này thật ra rất đơn giản.”

Vừa dứt lời, y bước tiếp lên thang.

Thiên Chi Diên tròn to mắt, nhìn thân ảnh Thẩm Vân Tương nhanh chóng cách mình ngày càng xa. Nàng mới sáu tuổi thôi, nàng vẫn còn là nữ hài tử mà, bộ y không hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc sao?

Thiên Chi Diên không còn cách nào khác là phải cố gắng lết lên. Mỗi lần ngược mắt lên, nàng đều nhìn thấy thân ảnh phiêu dật của Thẩm Vân Tương trước mặt mình, không xa quá mà cũng không gần lắm, luôn giữ một khoảng cách nhất định, như quan hệ của hai người vậy.

Bò đến nửa thang, Thiên Chi Diên thở hồng hộc dừng giữa đường, nàng tựa lưng vào dựa vào mấy tảng đá to bên cạnh thang mà lau mồ hôi.

Chợt một túi nước áp sát vào má, Thiên Chi Diên quay đầu, thấy Thẩm Vân Tương đang cười dịu dàng. Nàng không thèm nhận túi nước đó, nàng đang rất tức giận. Thẩm Vân Tương thật là quá đáng, nếu có thể, nàng nhất định đến nha môn kiện y về tội ngược đãi trẻ nhỏ!

Thẩm Vân Tương tựa hồ nhìn thấu tâm tư của nàng, y cũng không tức giận, chỉ tay xuống chân núi: “Con nhìn đi, con đã đi được nửa đoạn đường rồi đấy, chỉ còn nửa quãng nữa thôi. Con đã làm được rất nhiều son với lúc đầu.”

Thiên Chi Diên thuận theo tay y nhìn xuống, chỉ chút những bậc thang được nàng bỏ xa phía sau, thậm chí nàng còn có thể thấy được mấy thôn quê đằng xa, người người qua lại.

Thiên Chi Diên xúc động, nhất thời oán giận cũng tiêu biến đi. Không biết vì sao khi nghe được những câu nói này của y, sự tức giận của nàng tan mất, ngược lại còn hóa thành sự tĩnh tâm dễ chịu.

Quả thật là đứng ở nơi càng cao, tâm tình càng dễ thay đổi ư?

Trước đây, chỗ cao nàng chưa từng đến, những bar, club cao nhất ở Nevada, đỉnh núi Alpes, còn được bay lượn trên bầu trời nhưng nàng chưa từng thấy qua tâm cảnh nào như thế này.

Thẩm Vân Tương chỉ lên đỉnh núi, y nói: “Nhìn kia, so với khi nãy thì đỉnh núi đã gần hơn nhiều rồi. há gì lại bỏ cuộc khi mình đã gần sắp đạt được?”

Thiên Chi Diên ngược lên nhìn, đứng như Thẩm Vân Tương nói, con đường sắp tới phía trước không có lý do gì không bước tiếp được.

Lúc này, Thẩm Vân Tương khẽ mỉm cười, vừa đem túi nước đưa cho Thiên Chi Diên.

Thiên Chi Diên tiếp lấy túi nước, tuy có cầu nhàu nhưng cũng uống ừng ực. Núi cao gió nhẹ, mây trôi bồng bềnh trên nền trời xanh thẳm, gương mặt tươi cười của Thẩm Vân Tương như dòng suối mát chảy vào lòng nàng.

Nàng nghĩ bản thân hoạt bát nào động, hay ầm ĩ huyền ảo giống như một thác nước chảy ào ào. Còn Thẩm Vân Tương khí định thần nhàn, ung dung nhã nhặn giống như mặt hồ mênh mông tĩnh lặng.

Im lặng suy nghĩ, Thiên Chi Diên đang rất nghiêm túc. Nếu Thẩm Vân Tương không thật sự quan tâm đến nàng thì đã không dừng lại, ngồi bên cạnh nàng giống như bây giờ. Y muốn nàng tự trưởng thành lấy, không giống như Thiên Hoài Hạo luôn che chở cho nàng.

Thiên Chi Diên bĩu môi, nàng cảm thấy mình thật càng lúc càng giống như hải tử rồi. Đầu tiên là ý vào Thiên Hoài Hạo sủng nịch mà vô pháp vô thiên, sau được đồng hành cùng Thẩm Vân Tương thì từ từ trưởng thành.

Nhưng kỳ thật như vậy cũng không phải là không tốt, đúng không nhỉ? Ít nhất, so với kiếp trước thì nàng hiện tại thoải mái hơn nhiều, ít nhất nàng sống vì chính mình, không còn liều mạng vì người khác nữa.

Sau một hồi nghỉ ngơi, Thiên Chi Diên trả túi nước lại cho Thẩm Vân Tương.

“Tốt, chúng ta tiếp tục thôi, sắp đến nơi rồi.” Thiên Chi Diên hào hứng.

Đôi mắt Thẩm Vân Tương thoáng vẻ ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng thay bằng vẻ hài lòng, y vừa cười vừa điểm ngón tay thon dài lên chiếc mũi nhỏ nhắn của ai kia.

“Có những lúc con rất hiểu chuyện.” Dứt lời, y quay người đi.

Thiên Chi Diên sừng sốt, nàng sờ sờ cái mũi của mình. Ui, ngứa thật. . .

Trong lúc nàng còn ngây ngơ, Thẩm Vân Tương đã cách một khoảng xa. Nàng bĩu môi, tiếp tục công cuộc bò lết của mình.

Bò đến bậc thang cuối cùng, Thiên Chi Diên ngẩng đầu lên, trước mặt là cánh cổng lớn của Thiếu Lâm tự. Thiếu Lâm tự đứng sừng sững nghiêm trang giữa bầu trời mây, cánh cửa to rộng, những cột trụ vững chãi, tám biển lớn đề ba chữ “Thiếu Lâm tự” nổi bật, hài hòa với lối kiến trúc và không khí trang nghiêm nơi đây.

Đến cửa lớn, các sư tăng đã đứng đón chờ họ. Thẩm Vân Tương nắm bàn tay nhỏ bé của Thiên Chi Diên bước vào Thiếu Lâm tự. Đất Phật môn quả nhiên thanh tịnh, làm cho tâm tình người khác được thả lỏng.

Dọc đường đi, Thiên Chi Diên thấy rất nhiều sư tăng đang cầm cùi quét sân. Tuy nhiên, ai nấy đều dừng lại hành lễ khi hai người họ đi lướt qua.

“Công tử hữu lễ, tiểu thí chủ hữu lễ.”

Thiên Chi Diên cũng làm theo họ, hai tay đưa cao trước ngực đáp lễ lại. Hồi lâu sau, nàng xoa xoa cằm, hình như tăng nhân ở Thiếu Lâm tự cũng biết Thẩm Vân Tương.

Thanh danh của công tử Tương quả nhiên nức tiếng gần xa. Phong hoa tuyết nguyệt, danh động trời cao, xem ra cũng không khoa trương.

Sau khi xuyên qua các điện, Thẩm Vân Tương và Thiên Chi Diên đến phòng khách của phương trượng Thiếu Lâm tự – Nhất Hoàng đại sư. Có vẻ đại sư đã chờ lâu.

Hàng râu dài hoa râm, áo cà sa sắc đỏ, Nhất Hoàng đại sư cho Thiên Chi Diên ấn tượng đầu tiên chính là khoan nhân mà sáng suốt.

“A di đà phật, công tử từ xa mà đến đây, lão nạp thật vinh hạnh.

“Đại sư cần gì khách quý, Vân Tương đảm đương không nổi.”

Nhất Hoàng đại sư cười lên, ông nói: “Sao lại đảm đương không nổi, công tử đến đâu đều thu hút sự chú ý. Vì vậy, công tử đến Thiếu Lâm tự này chính là vinh hạnh của bản tự!”

“Quá khen, quá khen. Thiếu Lâm tự là hào quang vạn tượng, Vân Tương đến đây cũng bị choáng ngợp.”

“Ha ha ha. . .” Nhất Hoàng đại sư vỗ vai Thẩm Vân Tương, cười lớn: “Công tử luôn cơ trí như vậy, lão nạp không đấu lại được, không đấu lại được!”

“Đại sư cứ thích chế giễu Vân Tương, Vân Tương bắt quá là gặp chiêu đỡ chiêu mà thôi.”

Nhất Hoàng đại sư cười cười, dời ánh mắt sang Thiên Chi Diên, hỏi: “Đây chính là đồ nhi mà công tử mới thu nhận?”

Thiên Chi Diên giật giật đuôi mắt, đại sư cũng nhanh nhạy với tin tức quá đi, mỹ nhân sư phụ thu nhận đồ nhi mới mà cũng biết được?

“Đúng, Diên nhi, không mau hành lễ với đại sư?”

“Đại sư.” Thiên Chi Diên biết điều bày ra vẻ mặt ngoan ngoãn, cúi đầu hành lễ.

“Hài tử ngoan.” Nhất Hoàng đại sư vẫn cười vui vẻ, ông nói: “Trời tối rồi, phòng nghỉ và cơm chay đã chuẩn bị xong, công tử và tiểu thí chủ đi đường mệt nhọc nên đi nghỉ rồi.”

“Phiền đại sư.”

Đi tới phòng nghỉ, Thiên Chi Diên thoải mái tắm nước nóng, sau đó chạy ra dùng cơm, nàng phát hiện ra rằng trên bàn chỉ có mỗi cơm và rau xanh!

Thiên Chi Diên nhất thời mất hứng. Xoa xoa cái bụng đang kêu réo ầm ĩ, con người đảo một vòng. Bỗng cửa mở ra, lời nói của người nào đó cắt đứt ý định của nàng.

“Không nên nghĩ cách khác. Chỗ này là Thiếu Lâm, con nên ngoan ngoãn chút đi!”

Thiên Chi Diên u oán gắp một miếng rau, u oán nhìn chằm chằm nó rất lâu rồi u oán mở miệng mà nuốt ực vào.

Thẩm Vân Tương nhìn bộ dạng đáng thương ấy thì thầm cười một tiếng, sau đó đặt một hộp điểm tâm lên bàn.

Khuôn mặt đang héo rũ bỗng sáng bừng lên, mặc dù món điểm tâm kia không phải là món ngon đặc sắc nhưng so với bàn toàn rau xanh thế này, Thiên Chi Diên đã rất thỏa mãn.

Thiên Chi Diên bỏ miếng điểm vào miệng, hài lòng nhai nhóp nhép.

“Tối nay nghỉ ngơi thật tốt. Thời gian này vì sư và Nhất Hoàng đại sư có việc cần làm. Ngày mai sẽ có người đến chơi với con, con không được nghịch ngợm, cũng không được bắt nạt người ta, biết không?”

Thiên Chi Diên nuốt ực, đôi mắt lại đảo một vòng nữa, ngoan ngoãn gật đầu, thừa lúc Thẩm Vân Tương không chú ý liền nhếch mép, khuôn miệng cong cong một nụ cười gian.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 48: Hòa Thượng Đỏ Mặt

Hôm sau, ánh nắng sớm len lỏi vào cửa cửa sổ đánh thức Thiên Chi Diên dậy. Nàng giờ tay dụi dụi mắt, cảm thấy tràn trề sinh lực vô cùng.

Sau khi giải quyết bữa sáng no nê, Thiên Chi Diên vác theo chiếc túi nhỏ, chuẩn bị ra cửa.

Ra khỏi phòng, Thiên Chi Diên bỗng dừng lại, thấy một tiểu hòa thượng mặc chiếc áo cà sa màu xám tro đứng thẳng ngay trước cửa phòng. Tiểu hòa thượng thấy nàng mở cửa lập tức cúi đầu.

Khuôn mặt khả ái nhỏ nhắn, cái đầu lảng cồng, dáng vẻ xấu hổ của tiểu hòa thượng trông thật đáng yêu nha. . .

Khỏe miệng của Thiên Chi Diên khẽ cong cong lên, cuối cùng hé mở. Nàng đi về phía trước ngắm nghía tiểu hòa thượng, hai bàn tay ôm trước ngực rồi ngoắc ngoắc, hai mắt hí lại nhìn chằm chằm.

Tiểu hòa thượng nhìn Thiên Chi Diên, giờ tay gãi đầu: “Thí, thí chủ, người tỉnh rồi, tiểu. . . Tiểu tăng. . .”

Tiểu hòa thượng còn chưa dứt lời, còn lấp ba lấp bắp.

Người ta xấu hổ thật kìa! Trời ơi, mình còn cảm thấy thương dùm luôn!

Thiên Chi Diên cong cong khoe miệng, vươn ngón tay út chỉ vào chiếc cằm của tiểu hòa thượng, xong rồi còn xoa xoa đầu người ta.

“Đề ta nhìn xem nào. Chà, trông cũng vừa mắt thật!”

Tiểu hòa thượng lập tức lui về sau một bước, hiển nhiên là hấn bị hành động lưu manh vừa rồi dọa cho sợ.

“Thí, thí chủ, vô lễ. . . Vô lễ chớ. . . Chớ. . .” Tiểu hòa thượng còn chưa dứt lời thì đã chấp hai tay trước ngực: “A di đà phật, a di đà phật.”

Thiên Chi Diên trông thấy bộ dạng khấn trương của người ta, không khỏi cười “Phĩ”.

Tiểu hòa thượng thấy phản ứng của nàng thì biết ngay là nàng vừa đùa giỡn hấn, lập tức nghiêm mặt lại: “Thí chủ, xin thí chủ đừng đùa Hư Tâm.”

“Ngươi tên là Hư Tâm à? Ta tên là Thiên Chi Diên. Ngươi chính là người phụ trách đi chơi với ta phải không?”

“Phương trượng đúng là đã phân phó Hư Tâm đến trông nom thí chủ.”

“Thí chủ thí chủ gì chứ, nghe thật nhức tai. Cứ gọi tên cho thoải mái.”

“Thí chủ, lễ nghi không thể phá.”

“Như vậy thì. . .ta cũng sẽ không chơi với ngươi nếu ngươi không gọi tên ta, nguyên tắc không thể phá.”

“Điều này. . .”

“Sao?”

“Chi Diên thí chủ.”

“Nhìn không ra là ngươi lại ngoan cố vậy, coi như là bỏn công. . . Tiểu thư ta đại nhân đại lượng không tính toán nữa! Sư phụ ta và Nhất Hoàng đại sư có phải trong thiện phòng không?”

Hư Tâm gật đầu.

“Vậy là, chỉ có mình ngươi đi chơi với ta thôi?”

Hai má tiểu hòa thượng hồng lên, gật đầu.

“Đi thôi, chúng ta đến núi đi!”

Thiên Chi Diên kéo phất tay Hư Tâm, khôn ngờ hấn đột ngột giựt tay lại.

“Thí chủ làm gì vậy. . .”

Thiên Chi Diên còn chưa mở miệng, quay đầu lại thì cái đầu nhỏ nhắn nào đó từ hồng hồng chuyển sang đỏ, mặt cúi rất thấp.

“Chi Diên thí chủ, đất Phật môn, không thể lôi kéo.”

Thiên Chi Diên cười hề hề, sau đó cố tình tới gần Hư Tâm, huých khuỷu tay vào người hấn.

Hư Tâm vội lùi về sau một bước.

“Ngươi đối với ai cũng xấu hổ thế hả?”

Hư Tâm lắc đầu.

Lông mày nàng nhướng lên, hỏi: “Đừng nói là ngươi chưa từng thấy qua nữ tử đấy?”

Hai má tiểu hòa thượng càng đỏ lừ.

Thiên Chi Diên không kiềm được, há miệng cười to.

“Hư Tâm, ngươi thật là quá dễ thương!”

Nhưng vừa mới mở miệng khen hần câu trước, câu sau đã nhuộm màu hù dọa, hai tay chống hông: “Hur Tâm, có phải ngươi đã đồng ý với Nhất Hoàng đại sư đến chơi với ta?”

Hur Tâm ngẩng đầu, ngẩn người nhìn nàng rồi gật đầu.

“Vậy thì nếu ngươi không cho ta lời kéo thì làm sao chơi với ta được?”

Hur Tâm cúi đầu thấp hơn.

“Ngươi không chơi với ta, có phải là đã không hoàn thành giao phó của Nhất Hoàng đại sư không? Ta nhớ ngươi xuất gia hình như là không nói dối!”

“Tiểu tăng. . . Tiểu tăng. . . Hur Tâm không không nói dối.”

“Còn ngần ngại là gì nữa? Đi thôi! Thời gian sắp hết rồi kia!”

Thiên Chi Diên vừa dứt lời liền kéo tay Hur Tâm chạy vụt ra ngoài, lần này tiểu hòa thượng không còn giãy tay ra nữa, ngoan ngoãn theo nàng tới chân núi. Tới nơi, nàng quan sát khắp một lượt, gật gù hài lòng: rất tốt, vừa đủ lớn.

“Thí chủ đến đây làm gì? Sau núi không có người, tương đối nguy hiểm, chúng ta vẫn nên trở về thôi hơn.” Hur Tâm kéo kéo tay áo của Chi Diên, lo lắng.

“Có gì nguy hiểm chứ? Đừng sợ, có ta ở đây, ta bảo vệ ngươi!” Thiên Chi Diên xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu hòa thượng, trấn an.

Hur Tâm tính tình đơn thuần bị nàng chạm phải, khuôn mặt liền đỏ ửng lên, xấu hổ cúi đầu xuống. Lúc hần ngẩng đầu lên thì Thiên Chi Diên đã chạy xa về trước rồi.

“Chi Diên thí chủ, thí chủ chờ chút, đừng chạy một mình!” Hur Tâm nhanh chóng sử dụng hết tốc lực mới đuổi kịp nàng.

Ổn định lại nhịp thở, hần nghiêm mặt nói với nàng: “Chi Diên thí chủ, phải là Hur Tâm bảo vệ thí chủ mới đúng. Thí chủ là khách của phương trượng, hơn nữa Hur Tâm lại lớn hơn thí chủ bốn tuổi.”

Thiên Chi Diên gật đầu rồi nói tiếp: “Ngươi nói đúng, nhưng ta thấy bộ dạng ngươi giống y như cô gái nhỏ mới lấy chồng liền muốn bảo vệ ngươi thôi.”

“Thí. . . Thí. . . Chi Diên thí chủ, không thể nói vậy.”

“Ta không nói vậy, hay là ngươi theo ta đi? Ta sẽ đối tốt với ngươi.” Thiên Chi Diên vươn ngón tay út ra khều cằm của Hur Tâm.

“Thí. . . Thí. . .” Hai má Hur Tâm đỏ như quả cà chua chín, lập tức chắp hai tay niệm kinh: “A di đà phật, a di đà phật, không nghe xàm ngôn, không nghe xàm ngôn.”

Thiên Chi Diên cười khẩy, xoay người đi tiếp trên chốc hur tâm quả nhiên thật thú vị, nhưng cái bụng nàng quan trọng hơn, nàng không muốn ăn rau xanh và đậu hủ nữa.

Thiên Chi Diên đang mò mẫm trong rừng bỗng phát hiện một con thỏ hoang đang ngấu nghiến nhai cỏ. Cái miệng nhỏ nhắn của ai kia liền nuốt nước miếng, lòi ra dụng cụ bản nhấm đến nó.

Đột nhiên, một hòn đá nhỏ từ đâu bay đến chân của chú thỏ nhỏ đó, thỏ nhỏ bị kinh động lập tức duỗi chân bỏ chạy.

Thiên Chi Diên chống hông, quay đầu, hung hăng trừng mắt Hur Tâm, nàng rất tức giận: “Ngươi làm gì thế hả?”

“Chi Diên thí chủ, Phật môn là nơi thanh tịnh không thể sát sinh. Chúng sinh đều ngang hàng, thí chủ không nên làm hại đến con thỏ đó được.” Hur Tâm nghiêm mặt giải thích.

Miệng ai kia méo xệch.

“Nhưng ta rất đói!”

“Nhà bếp có cơm chay.”

“Ta không ăn!”

“Chi Diên thí chủ, kén chọn không phải là thói quen tốt.”

Thiên Chi Diên xoay người, không thèm tranh cãi với Hur Tâm nữa, nàng cũng không tin là nếu Hur Tâm không nhân nhượng, nàng cũng không sẵn bắt được con nào?

Nàng chăm chú quan sát tìm kiếm con mồi, bỗng phát hiện một con sóc đang đứng trên cây, thân dài vừa đủ, thịt nhiều khiến nàng chảy cả nước miếng, nhất định là mỹ vị đây!

Nàng quay đầu đi, cười cười ngoác Hư Tâm đến, sau đó còn xoa xoa khuôn mặt của hắn. Quả nhiên là Hư Tâm xấu hổ cúi đầu xuống, lập tức niệm kinh phạt.

Thời cơ đã đến, Thiên Chi Diên lập tức xoay người, kéo cây ná chuẩn bị thu phục chú sóc đáng thương.

“Phịch” một tiếng, Thiên Chi Diên ngã lăn ra đất, còn có Hư Tâm ngã chồm lên người nàng.

“Chi Diên thí chủ, thứ lỗi, thứ lỗi.” Hư Tâm vội vàng bò dậy, liên tục nói xin lỗi nàng.

Thiên Chi Diên lồm cồm bò dậy, phun ra một miệng toàn lá cây, ánh mắt sắc nhọn như dao liếc trừng trừng tiểu hòa thượng.

“Chi Diên thí chủ, không thể sát sinh, không thể sát sinh.”

“Ngươi hôm nay có phải là cố tình ngăn cản ta đúng không?”

“Chi Diên thí chủ, phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật. . A di đà. . .”

Hư Tâm còn chưa dứt lời liền bị Thiên Chi Diên cắt ngang.

“Tốt, ngươi cứ giữ phật kinh của ngươi đi. Ta đây không tin là ta không trị được ngươi!” Thiên Chi Diên nói xong liền chạy ra khỏi rừng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 49: Trả Đũa Hòa Thượng

Thiên Chi Diên chạy vọt về Thiếu Lâm tự, Hư Tâm vẫn bám gót theo sau, không bị cắt đuôi. Điều đó chứng tỏ võ công của Hư Tâm có thể cao hơn nàng rất nhiều, từ lúc xuyên qua đến giờ nàng vẫn chỉ mới học được chút ít về khinh công.

Ít nhất bây giờ, võ công không phải quan trọng nhất nữa, thông minh tài cao mới là nhất!

Thiên Chi Diên bấu môi, chạy tới cửa thiền phòng của Nhất Hoàng đại sư, đứng bên ngoài hít thở một chút rồi mới bước vào. Ở bên trong, Nhất Hoàng đại sư và sư phụ Thẩm Vân Tương đang tập trung đánh cờ, bên cạnh còn có ẩm trà bốc khói nghi ngút.

Thiên Chi Diên hốt ha hốt há chạy đến cạnh Thẩm Vân Tương, sau đó bò lên đùi của y.

“Sư phụ! Sư phụ!”

“Này, con không được bò lên người nam nhân khác giống như vậy nữa đấy! Là ta thì được.” Thẩm Vân Tương vén mấy sợi tóc rối tung lên cho nàng.

“Nhất Hoàng đại sư.”

Thiên Chi Diên biết điều quay sang nhìn Nhất Hoàng đại sư thì tốt tốt hơn, sau đó đưa mắt liếc liếc về phía Hư Tâm đang tiến vào phòng sau nàng.

“Sao thế? Hư Tâm, chẳng lẽ con làm cho tiểu thí chủ đây không vui à?” Nhất Hoàng đại sư lên tiếng hỏi.

“Không có, con. . .” Hư Tâm nhăn nhó mặt, lời còn chưa dứt đã bị Thiên Chi Diên chen ngang.

“Không có, không có. Hư Tâm không có chọc con.” Thiên Chi Diên thật thà nói.

Hư Tâm thấy vậy hơi ngạc nhiên.

“Vậy con chạy đến đây làm gì?” Tới lượt Thẩm Vân Tương hỏi.

“Sư phụ, con có một chuyện không giải thích được.”

“Ồ, con nói xem.”

“Sư phụ, tui con vừa đến hồ nước chơi, con phát hiện trên người Hư Tâm có thứ mà người con không có. Hắn và con không giống nhau, tại sao mọi người đều có mà con không có chứ?”

Thẩm Vân Tương nhìn chăm chăm Thiên Chi Diên hồi lâu. Nàng đưa mắt nhìn sang Nhất Hoàng đại sư, hình như lão sư có chút ngượng ngùng, mà hai má của Hư Tâm cũng đỏ hồng cả lên.

“Đó là cái gì?”

Thiên Chi Diên lắc đầu, nàng nói tiếp: “Con không biết, nó dài dài, cũng tròn nữa.” Nàng vừa nói vừa dùng tay diễn tả.

Thẩm Vân Tương méo miệng, Nhất Hoàng đại sư háng giọng một cái, khuôn mặt nhỏ của Hư Tâm càng đỏ hơn.

Thiên Chi Diên vươn bàn tay nhỏ bé lên sờ trên người Thẩm Vân Tương, sau đó lại sờ cằm xuống. Thẩm Vân Tương lập tức bắt được tay nàng.

“Diên nhi, con đây là làm gì?”

“Con muốn kiểm tra là sư phụ có hay không, hay là người giấu đi rồi?!”

“Không được làm càn nữa.”

“Con không có làm càn, Hư Tâm không để con sờ, sư phụ cũng không cho nữa?” Bàn tay lại lần sờ tiếp.

Thẩm Vân Tương nhanh chóng bắt lại bàn tay đang làm loạn kia, không cho nó có cơ hội nhúc nhích.

“Hư Tâm, rốt cuộc con đã làm gì với tiểu thí chủ vậy? Con đưa tiểu thí chủ đến hồ nước chơi, vậy thì hai đứa đã chơi cái gì?” Nhất Hoàng đại sư chất vấn.

“Con, con không có, không có không có. . .” Hư Tâm ra sức lắc đầu.

“Hư Tâm, ta biết con từ nhỏ đã ở Thiếu Lâm tự, không biết nam nữ khác biệt nhau, nhưng mà con. . .” Nhất Hoàng đại sư thở dài thườn thượt: “Con thực sự không nên. . .”

“Phượng trượng, Hư Tâm có lỗi, Hư Tâm có lỗi!” Khuôn mặt co rúm lại, vị tiểu hòa thượng kia vội quỳ xuống, dập đầu lạy.

“Hư Tâm, đứa nhỏ này. . . Haizz!” Nhất Hoàng đại sư quay đầu sang Thẩm Vân Tương: “Công tử, để xảy ra chuyện này, lão nạp thật sự tạ lỗi vì chưa giáo huấn lệnh đồ nghiêm khắc. . .”

“Đại sư, chuyện có lẽ chưa chắc như chúng ta suy nghĩ.” Thẩm Vân Tương túm lấy cái eo nhỏ của Thiên Chi Diên khiến nàng cự quấy không thôi.

“Hư Tâm, ta phạt con gánh nước ba ngày, mỗi ngày gánh chín mươi thùng, con có phục không?”

“Phượng trượng đại sư, Hư Tâm biết lỗi, Hư Tâm nhận phạt.”

“Đại sư, tại hạ thấy đứa trẻ Hư Tâm này có vẻ ngoan ngoãn, chắc là có hiểu lầm gì đây?” Thẩm Vân Tương vừa dứt lời càng siết chặt eo của Thiên Chi Diên hơn nữa.

Thiên Chi Diên vừa đau hông vừa ngơ ngậy nhảy xuống người y, nàng chạy đến bên đại sư nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Hư Tâm không có lỗi gì, sao phải phạt hắn chứ?”

“Hư Tâm có lỗi.”

“Đại sư, nếu Hư Tâm không vui thì con không sờ là được, đại sư có thể nào không phạt hắn không?”

“Tiểu thí chủ, thí chủ không cần cầu xin cho đồ đệ này.”

“Nhưng mà, nhưng mà người phạt Hư Tâm rồi thì không còn ai chơi với con nữa.” Thiên Chi Diên chu cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt long lanh nước mở to nhìn Nhất Hoàng đại sư, sau đó quay sang về phía Hư Tâm.

“Hư Tâm, ta nhầm lẫn, ta sẽ không tìm chuỗi hạt châu đó nữa. . .” Thiên Chi Diên chỉ chỉ chuỗi hạt đeo trên cổ của tiểu hòa thượng, khẽ cúi đầu: “Ta không biết chuỗi hạt đó lại quan trọng như vậy, ta chỉ tò mò là vì sao tất cả mọi người có mà ta không có. . .”

Nghe được những lời này, Nhất Hoàng đại sư sùng sốt, Hư Tâm mù mờ, Thẩm Vân Tương thì nhân nhả nhấp trà.

“Vậy là lão nạp đã trách lầm Hư Tâm.” Nhất Hoàng đại sư nói tiếp: “Hư Tâm, con đứng lên đi.”

“Vâng.” Hư Tâm đứng thẳng dậy.

“Hư Tâm không bị phạt nữa rồi?” Thiên Chi Diên khẽ hỏi.

Nhất Hoàng đại sư gật đầu.

“Hư Tâm không có lỗi, đương nhiên không cần bị phạt.”

Thiên Chi Diên mở to miệng cười, sau đó kéo tay Hư Tâm chạy vào ra cửa.

“Gặp lại sư phụ, gặp lại đại sư sau. Tụi con đi chơi đây.” Giọng nói trong veo vừa dứt thì thân ảnh của hai bạn nhỏ đã biến mất tăm

Thấm Vân Tương đặt chén trà xuống, sau đó cười nhẹ một tiếng với Nhất Hoàng đại sư: “Đồ nhi còn nhỏ, mong đại sư rộng lượng bỏ qua.”

Nhất Hoàng đại sư thấy dáng vẻ này của y cũng hơi ngạc nhiên, hình như nghĩ đến điều gì đó còn cười to hơn.

“Lệnh đồ thật là thông minh, đánh lừa được cả lão nạp.”

“Diên nhi còn ham chơi, Hư Tâm thì lại thật thà, thật là làm phiền đồ đệ của phương trượng.”

“Ha ha ha. . . Cũng tốt cũng tốt, xem như để Hư Tâm được rèn luyện thêm vậy.” Nhất Hoàng đại sư cười nói: “Công tử, danh sư xuất cao đồ, sau này lệnh đồ lớn lên nhất định là không tầm thường!”

“Lệnh đồ có thể vui vẻ, khỏe mạnh, trưởng thành trong yên bình là được, còn những thứ khác thì tại hạ cũng không cưỡng cầu.” Thấm Vân Tương trầm tư, trên khuôn mặt không kìm được nở nụ cười.

“Tương giao nhiều năm, đây là lần đầu tiên lão nạp thấy công tử cười như vậy!”

“Đại sư, chúng ta nên đánh tiếp ván cờ này nhỉ?”

“Mời, mời. . .”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 50: Điệu Hồ Ly Sơn

Trong rừng, cái miệng nhỏ nhắn của Thiên Chi Diên đang ngậm lấy một cọng cỏ, hai bàn tay khoanh trước ngực, nhảy bậc đi về trước. Hư Tâm cúi đầu, vẫn lảo đảo chạy theo nàng như cũ.

Chợt Thiên Chi Diên dừng chân, quay đầu lại. Hư Tâm giật mình, cũng dừng chân nhìn nàng chằm chằm.

Thiên Chi Diên nhổ cọng cỏ trong miệng ra, cất tiếng: “Ngươi biết sai chuyện gì?”

Hư Tâm lắc lắc đầu, hần nói: “Tiểu tăng không sai.”

“Nếu như ngươi biết mình làm đúng thì nhận lỗi gì trước mặt Nhất Hoàng đại sư?”

“Tiểu tăng. . . Phương trượng nói Hư Tâm sai thì nhất định là Hư Tâm không đứng chỗ nào đó.”

“Ta đây nói ngươi nhầm lẫn, chẳng lẽ ngươi tự hiểu là ngươi có chỗ không đúng?”

Hư Tâm gật đầu, không nói.

“Ta thấy gọi ngươi là Tâm Hư được hơn đây, Hư Tâm nghe chẳng hợp!”

“Chi Diên thí chủ, chữ Hư trong tên của tiểu tăng là chữ lót, nên nhất định Hư phải đứng trước.”

“Ta không tranh luận vấn đề này nữa, bây giờ ta muốn ăn mấy món, ngươi không được phá hoại đấy?”

“Chi Diên thí chủ, Phật môn. . .”

“Không nhắc đến chuyện này nữa. Chuyện vừa nãy ngươi quên mất rồi à?”

Hư Tâm lắc lắc đầu.

“Vừa rồi là ta cứu ngươi, để ngươi khỏi bị phạt, nhớ không?”

Hur Tâm cúi đầu, im lặng không nói.

“Nếu như ta không cứu ngươi thì bây giờ ngươi hẳn đang ở chùa gánh nước đấy nhé?”

Hur Tâm vẫn trầm mặc.

“Cho nên nếu như ngươi phá hoại chuyện tốt của ta nữa, để ta đói bụng thì ta sẽ để ngươi bị phạt nặng hơn. Đến lúc đó ngươi không những không thể đến phá hoại ta mà còn bị phạt, còn bị Nhất Hoàng đại sư chỉ trích, còn không thể hoàn thành nhiệm vụ chơi với ta. Vậy thì ngươi là người nói dối rồi! Ngươi biết không?”

Hur Tâm ngẩng đầu, sững sờ nhìn Thiên Chi Diên, mặt méo xệch.

Nàng vỗ vỗ vai tiểu hòa thượng, nói tiếp: “Yên tâm đi, ta không phá đến như vậy đâu, ngươi biết điều một chút là được rồi.”

Hur Tâm yên lặng không nói gì cả, lưng thỉnh thoảng cúi theo Thiên Chi Diên.

Sau khi mò mẫm trong rừng một hồi, Thiên Chi Diên túm được một con gà rừng. Nàng vặt trụi hết lông gà, đem đến bên dòng suối nhỏ rửa thật sạch. Hoàn tất xong thì nàng nhặt củi, làm một cái giá, đặt con gà rừng lên nướng.

Hur Tâm theo cạnh, miệng run run không ngừng lời hết kinh phạt ra từng từng niệm niệm, hàng lông mi dài nhắm lại rũ bóng xuống khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tiếng la hét ‘phản kích’ vang lên, Thiên Chi Diên hít lấy hít để mùi thịt rừng cực thơm. Nàng xoa xoa cái bụng đã réo ọc ọc, cầm con gà rừng nướng thơm phức lên nhìn chăm chú.

“Ôi, mùi thịt. . .”

Thiên Chi Diên cắn một miếng nhai ngấu nghiến. Ăn một nửa, nàng bỗng nhớ đến Hur Tâm bèn kéo hắn ngồi xuống rồi đưa một miếng thịt cho hắn.

“Này, chia cho ngươi đó.”

Hur Tâm lập tức quay mặt đi.

“Chi Diên thí chủ, một mình thí chủ ăn là được rồi. Hur Tâm là đệ tử Phật môn, không thể phá giới.”

Đôi mắt xảo quyệt của ai kia đảo một vòng, thừa dịp Hur Tâm không phòng bị, cái miệng nhỏ nhắn bỗng áp sát khuôn mặt của tiểu hòa thượng. Hur Tâm cả kinh, vội vàng tránh ra.

“Chi Diên thí chủ, người. . .”

Tiểu hòa thượng còn chưa dứt lời, cổ họng đã bị mắc nghẹn bởi một miếng thịt.

“Khụ khụ, khụ khụ. . .” Hur Tâm cố gắng nôn khan, muốn tống miếng thịt trong cổ họng mình ra hết.

Thiên Chi Diên vươn tay ra che lấy miệng của Hur Tâm, đẩy đầu của hắn ngược lên.

“Ưc ưc” mấy tiếng, Hur Tâm nuốt xuống luôn.

“Thí. . . Thí. . .” Tiểu hòa thượng tội nghiệp run tay chỉ nàng, không thốt nên lời.

“Ngươi không nghe qua một câu ‘Phật ở trong lòng ta, còn rượu thịt thì tuôn qua ruột’ chưa? Nếu ngươi thật một lòng hướng Phật, ăn một miếng thịt thì có sao đâu? Còn nếu ngươi không thành tâm, ăn nhiều cơm chay cũng chỉ uống công.” Nàng tốt bụng khuyên bảo.

“Chi Diên thí chủ, nếu thí chủ không có ý chí thì đâu thể nào vượt qua được!” Hur Tâm nghiêm túc nói. Dứt lời, hắn xoay người ngồi xuống một bên chuyên tâm niệm kinh, bất kể Thiên Chi Diên có bắt chuyện thế nào thì hắn cũng không thêm mở miệng.

Thiên Chi Diên bĩu môi, xoay người mặc kệ hắn, tiếp tục xử lý con gà nướng.

“Thật là một tiểu hòa thượng cố chấp!”

Thiên Chi Diên ăn một nửa đã thấy bụng mình no căng, không thể nhồi nhét thêm được nữa, mà trong tay nàng còn nửa con gà chưa xử lý.

Nàng nghĩ ném đi thì tiếc, chi bằng cứ đem về dự trữ làm đồ ăn khuya, đói lấy ra ăn cũng được nhỉ?

Quyết định xong, Thiên Chi Diên hái mấy chiếc lá để rửa sạch tay, còn đem mấy chiếc gói ghém phần gà nướng còn dư lại.

“Chúng ta trở về thôi!” Thiên Chi Diên nói.

Hư Tâm vẫn không đáp, nhưng hấn cũng đứng lè, chuẩn bị rời khỏi đây cùng nàng. Một người tung tăng trước, một người lẻo đẻo theo sau sát bước.

Ít chốc sau, Thiên Chi Diên đã về được phòng của mình, nàng cắt kỹ phần gà nướng đi, sau đó bò đến giường nhảy ùm lên, ngủ say như chết.

Lúc nàng tỉnh dậy, màn đêm đã chiếm trọn cả bầu trời. Nàng xoa xoa bụng, cảm thấy bụng bắt đầu biểu tình rồi. Nàng ngồi phắt dậy, bò đến chỗ cắt gà chuẩn bị lấy ra ăn thì cửa phòng bỗng mở bật ra.

Thẩm Vân Tương từ bên ngoài tiến vào phòng.

“Diên nhi, con tỉnh ngủ rồi?”

Thiên Chi Diên ngoan ngoãn cúi đầu, trước mặt y, nàng không dám xằng bậy.

“Hôm nay con có làm chuyện gì xấu không?”

“Không có, con với Hư Tâm ra sau núi chơi, chúng con chơi rất vui.”

“Giờ đây? Bên miệng con dính gì thế?” Thẩm Vân Tương phát hiện hỏi.

Thiên Chi Diên cả kinh, lập tức đưa tay lau miệng.

“Không có, không có, đó là nước miếng, con vừa ngủ dậy mà.”

“Ồ.” Thẩm Vân Tương gật gù, y lại hỏi: “Con thật không làm chuyện gì đấy chứ?”

“Sư phụ, ngại nghe ai bảo con làm chuyện xấu phải không? Có phải Hư Tâm đã mách với thầy?” Nàng cố gắng tròn to mắt ra vẻ vô tội.

“Không, chẳng qua là từ lúc Hư Tâm trở về đều quỳ gối trong Đạm ma đường đến tận bây giờ. Hỏi cái gì thì tiểu hòa thượng đó cũng không nói, cứ cúi đầu mãi không thôi, chắc là định quỳ đến ngày mai luôn rồi.”

“Cái gì?” Thiên Chi Diên trừng to mắt, trông rất là kinh ngạc.

Tên Hư Tâm này đúng là ngoan cố muốn chết mà! Nổi áy náy chột dâng lên trong lòng nàng. Có phải là nàng đã sai rồi? Từ nhỏ hấn đã ở Phật môn, Phật tử là tín ngưỡng trong lòng hấn, thế mà nàng còn ép hấn ăn thịt. . .

“Thật, cho nên vì sư mới hỏi con, có phải con đã ức hiếp hấn không?”

Thiên Chi Diên lắc lắc đầu.

“Không, không có.” Dứt lời, Thiên Chi Diên chạy vút ra cửa, vừa chạy vừa hét to: “Sư phụ, con đến xem Hư Tâm một chút. . .”

Thẩm Vân Tương chỉ còn đành cười khổ lắc đầu.

Thiên Chi Diên một hơi chạy đến Đạm ma đường, quả nhiên thấy Hư Tâm đang quỳ gối ở đó, trong miệng vẫn niệm kinh.

“Hư Tâm, Hư Tâm. . .”

Hư Tâm không để ý tới nàng.

“Hư Tâm, là ta sai rồi, ngại đừng quỳ nữa, sau này ta không ép ngại nữa đâu. Ngại tức giận đi mà, nói chuyện với ta đi mà, ngại có thể mắng ta cũng được. Đừng có tự hành hạ mình thế này được không?”

Hư Tâm thả chuỗi hạt, từ tốn: “Tiểu tăng không trách thí chủ!”

“Ngươi rõ ràng đang trách ta!”

“Người xuất gia không nói hai lời, Hư Tâm không trách thí chủ. Thí chủ còn nhỏ, có thể lầm lỗi, nhưng Hư Tâm không thể. Đọc xong kinh này tiểu tăng mới an tâm. Đêm đã khuya, mời thí chủ mau trở về.” Nói xong, hấn cầm chuỗi hạt niệm kinh tiếp/

Thiên Chi Diên bĩu môi, không vui vẻ chút nào xoay người rời khỏi Đạm ma đường.

“Thật là cố chấp, nhận lỗi rồi mà còn không chịu bỏ qua, tính tình ghê gớm thật!” Nàng vừa đi vừa lẩm bẩm.

Bỗng thứ gì đó xẹt qua đầu nàng một cái, nàng giơ tay lên miệng sờ sờ rồi chùi chùi, hình như miệng mình hơi trơn.

Dính mỡ ư?

Chết rồi!

Thiên Chi Diên ba chân bốn cẳng vọt chạy về phòng của mình, sau đó vội vàng nhìn xuống chỗ giấu gà nướng kiểm tra.

Quả nhiên, gà nướng biến mất rồi!

Thiên Chi Diên sững sờ đứng ngây ngốc tại chỗ.

“Diên nhi, con đang tìm kiếm gì vậy?” Ngay cửa truyền đến giọng nói chậm rãi của vị sư phụ nào đó.

Nàng quay đầu lại, chỉ thấy nụ cười nhếch mép của y thật ngứa mắt.

“Sư phụ. . .” Thiên Chi Diên nhìn ai oán.

“Không được bắt nạt Hư Tâm, không được lên làm chuyện xấu, con biết không?”

“Sư phụ. . .” Nàng méo mặt thê lương.

“Không còn việc gì nữa thì mau ngủ đi!”

Thẩm Vân Tương xoay người rời khỏi, để lại Thiên Chi Diên đang ảo não không thôi.

Hừ hừ, kẻ điệu hổ ly sơn, nàng chỉ mới không phòng bị chút xíu thôi đã bị y lừa vào bẫy. Trời ơi, Thẩm Vân Tương là khắc tinh của nàng ư?

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 51: Vật Nhỏ Ham Ăn

Hôm sau, Thiên Chi Diên giật mình tỉnh dậy.

Ọc ọc, ọc ọc ọc, ọc ọc ọc ọc.

Thiên Chi Diên xoa xoa cái bụng nhỏ, nó lại biểu tình nữa rồi. Chép chép miệng, ăn một lần, nhớ một đời, nàng nhất định phải ăn no uống đủ mới trở về.

Nhưng mà sao nàng không thể nào đấu lại nổi mỹ nhân sư phụ được nhỉ? Đấu thế nào cũng không thắng được?! Không thắng được thì khó chịu lắm nha! Thiên Chi Diên rất không cam tâm, nhưng lại không có cách nào. Nàng đã sống qua hai kiếp, đường đường là người hiện đại thế mà không trị nổi Thẩm Vân Tương được ư?

Chắc, tạm gác qua, dù sao cũng không nên nghĩ nhiều như vậy, ăn no cái đã rồi tính!

Thiên Chi Diên nhảy xuống giường, sau khi rửa mặt xong thì mở cửa phòng. Bỗng nàng đứng sững lại.

Không ngờ Hư Tâm đã đứng ngay ngoài phòng đợi nàng. Vốn nghĩ rằng ngày hôm qua nàng trêu chọc hấn như thế, hại hấn quỳ cả đêm ở Phật đường khiến hấn rất tức giận, hấn sẽ không để ý đến nàng nữa. Chẳng ngờ hôm nay mở cửa, hấn đã đứng chờ nàng.

Thiên Chi Diên nhìn một khuôn mặt chân thành thuần tịnh của Hư Tâm, nàng thấy có chút áy náy. Từ nhỏ Hư Tâm đã nương nhờ cửa Phật, Phật tổ là tín ngưỡng của hấn, nàng ép hấn phá giới, đó chính là sự sỉ nhục đối với hấn.

Thiên Chi Diên chăm chú nhìn Hư Tâm.

Hư Tâm cũng im lặng quan sát nàng.

Ọc ọc, ọc ọc, lại ọc ọc.

Tiếng biểu tình của cái bụng nhỏ phá tan bầu không khí khó xử, Thiên Chi Diên xoa xoa bụng.

“Hôm nay thí chủ có muốn đến sau núi không?” Tiểu hòa thượng đưa mắt về nhìn cái bụng nhỏ kia.

“Ngươi, ngươi có thể không cần đi với ta.” Thiên Chi Diên khẽ ngắc đầu, nhìn chằm chằm người trước mắt cao hơn nàng hấn một cái đầu.

“Một mình thí chủ đi rất nguy hiểm, tiểu tăng sẽ đi cùng.”

“Ngươi . . . Thật không tức giận chứ?”

“Người xuất gia không nói dối, tối hôm qua tiểu tăng đã nói không tức giận, tiểu tăng chỉ muốn an lòng.”

“Vây. . . Ngươi vẫn còn chơi với ta?”

Thiên Chi Diên cười tươi, nụ cười giống hoa hướng dương nở rộ dưới ánh mặt trời, ngời sáng trong mắt người khác.

Hur Tâm ngây ngốc nhìn nụ cười ấy, khuôn mặt mồm mỉm cười tươi roi rói đáng yêu vô cùng.

“Này, có phải hay không?” Thiên Chi Diên thấy Hur Tâm ngây ngẩn cả người, thăm dò hỏi thêm lần nữa.

Lúc sau, hắn mới để ý là mình thất thố, khuôn mặt phỉếm hồng lên rồi cúi đầu, bỗng nhớ tới gì đó lập tức ngẩng lên, gật đầu: “Phải, tiểu tăng sẽ chơi cùng thí chủ cho đến lúc thí chủ rời khỏi đây.”

“Vây mau đi thôi, ta đang rất đói đây. . .”

Thiên Chi Diên nắm tay Hur Tâm kéo đi, hắn cũng ngoan ngoãn để nàng dắt đi. Hai người đi được một đoạn thì Hur Tâm lấy ra một cái bọc nhỏ đưa cho nàng.

“Tương hương bính này ăn cũng rất ngon, có mùi vị hơn rau quả, thí chủ ném thử xem.”

Thiên Chi Diên nhận lấy cái bọc, lòng bàn tay còn có thể cảm nhận được hơi nóng của tương hương bính, mở ra thì một mùi thơm nồng mũi dụi người, bốc lên nghi ngút. Thiên Chi Diên liếm miệng rồi cắn một miếng.

“Ôi, ngon thật đấy.” Nàng vừa nhai vừa khen lấy khen để.

“Ăn từ từ thôi.” Hur Tâm nhắc nhở xong còn đưa một túi nước cho nàng.

“Hur Tâm, ngươi thật tốt.”

Hur Tâm nghe thấy lời này, hai tai đỏ cả lên, hắn xấu hổ cúi đầu cười, tiếp tục bước theo nàng.

Thiên Chi Diên ăn xong miếng tương hương bính, xoa xoa bụng thỏa mãn, cảm giác tinh thần sáng khóa, khí lực cũng tràn trề. Hôm qua ăn gà rừng nướng, hôm nay thỏ nướng được không nhỉ?

Nàng chép chép miệng, cười hắc hắc, sau đó sử dụng khinh công bay lên tìm con thỏ xấu số nào đó trong rừng. Hur Tâm vẫn bám kịp theo nàng, thân thủ nhẹ nhàng như chim bay. Đúng là võ công của hắn cũng không tệ đâu!

Tức khắc sau, Thiên Chi Diên đã tìm được mục tiêu.

Một chú thỏ nhỏ sau khi bị vặt sạch lông bản được đặt trên giàn nướng. Thiên Chi Diên cẩn thận quay đều liên tục, mùi thơm phức tỏa ra từ món thỏ nướng.

Hur Tâm ngồi bên cạnh, quan sát nàng nướng thịt. Nghe tiếng thỏ nướng xèo xèo, Hur Tâm lấy ra thêm một cái bọc nhỏ đưa cho Chi Diên.

Nàng mở ra nhìn, trong đó có muối, tiêu và các gia vị khác.

“Hur Tâm! Sao ngươi nghĩ đến thứ này?! Ngươi thật sự là quá tốt!” Thiên Chi Diên vui vẻ khen ngợi.

Hur Tâm cười cười, quay đầu đi, lời kinh Phật ra niệm tiếp.

Thỏ nướng xong, Thiên Chi Diên ngắt cái đuôi béo mập ném trước. Ăn xong thì nàng thấy khát nước, bèn đi hái lá cây rừng đến bên sông để múc nước uống, sau đó bỗng nghĩ đến Hur Tâm nên tiện thể múc luôn cho hắn.

Nàng cầm hai chén nước, vừa mới quay đầu lại thì phát hiện một hình dáng tròn tròn, lông xù trắng xóa đang gặm gặm con thỏ nướng của nàng. Là sóc? Hay chuột nhỉ?

Thiên Chi Diên không biết đó là gì, nhưng điều quan trọng nhất là vật đó đang trộm xử lý thỏ nướng của nàng! Nàng ném hết lá cây trong tay đi, miệng chép chép không ngừng. Mập như thế này nhất định là rất ngon đấy!

Thiên Chi Diên chậm chậm im lặng tiến tới gần vật màu trắng đó, sau đó từ từ vươn tay nhảy vồ tới chụp lấy.

“Vụt”, thế nhưng tốc độ của vật màu trắng đó lại nhanh hơn nàng rất nhiều, trong nháy mắt đã nhảy phốc lên cành cây gần nhất.

Thiên Chi Diên trừng to mắt, kinh ngạc nhìn vật màu trắng đó tự dắc đứng trên cành cây. Xem dáng vẻ bên ngoài của vật đó thì rõ ràng là một con sóc,

cái đuôi vừa dài vừa to, đôi mắt tròn lanh lợi, thân hình mập mập. Nhưng mà sóc cũng có lông màu trắng sao? Hiếm thấy thật! Mà quan trọng là tuy vật đó mập nhưng lại chạy rất nhanh!

Thiên Chi Diên chớp chớp mắt, nàng không tin là hôm nay mình không bắt được con vật lạ này. Nàng mà bắt được nhất định phải nướng nó lên. Nó quá mập, mập y như trái bóng luôn!

Thiên Chi Diên bắt đầu vận khí lực, điểm mũi chân một cái liền xoay tít lên cành cây, vừa sắp tóm được vật đó thì nó phóng xuống đất trong chớp mắt, chạy tới chỗ thỏ nướng.

Nàng đứng trên cành cây chống hông, đang cố suy nghĩ xem vật tròn tròn này rốt cuộc là gì vậy, thật là không rõ hình dáng của nó mà! Mập như vậy mà lại có tốc độ kinh hồn như thế! Con sóc này cũng thật là quái lạ?!

Nhưng sóc không phải là ăn quả thôi sao? Tại sao con này lại ăn thịt?

Thiên Chi Diên còn chưa nghĩ ra thì đã thấy vật tròn tròn lông trắng đó quay lưng về phía nàng, vừa hứng chí ngoe nguẩy đuôi vừa tận hưởng miếng thịt ngon.

Đây rõ ràng là khiêu khích, khiêu khích trắng trợn!

Thiên Chi Diên vô cùng nổi giận, nàng hét to: “Tốt nhất là người đừng rơi vào tay của ta đây!”

Vật tròn tròn đó mở to mắt chớp chớp, miệng mở nhẹ cười một tiếng, sau đó càng ra sức nhai nhóp nhép, rồi lại tiếp tục giả vờ cũ khiêu khích nàng: ngoe nguẩy cái đuôi vừa to vừa dài làm nàng càng thêm bốc hỏa.

“Chết tiệt! Dám tự đắc thế hả?” Thiên Chi Diên bắt đầu xắn tay áo lên, trong đầu thầm vạch sẵn kế hoạch. Đôi chân nàng dùng sức nhiều hơn khi nãy, vọt đến vật tròn đó, định giơ tay cho nó một trận.

Đúng lúc đó, vật tròn tròn lông trắng hình như có cảm giác, ngay khi Thiên Chi Diên sắp tóm được thì nó lại lách thân mình một cái, chuyển hướng cái vèo. Tuy miếng thịt thỏ trong tay bị rớt nhưng nó vẫn kịp thoát thân.

Thiên Chi Diên chống hông thở hồng hộc, phần nộ lẫn bất bình. Vừa quay lại, nàng phát hiện nó đứng ngau bên cạnh mình, đây không phải khiêu khích thì là gì chứ?

Nàng nhìn vật nhỏ một cách chăm chú, phát hiện nó không còn dương dương tự đắc khiêu khích nàng giống ban đầu nữa, ngược lại đôi mắt nó lộ vẻ thêm thương tội nghiệp nhìn. . . Con thỏ nướng của nàng?

Thì ra là đồ ham ăn!

Chà trách thân hình lại mập ú đến vậy, nhất định là nó bị mùi thịt nướng hấp dẫn mà tìm đến. Con thú này là gì nhỉ, nàng nhất định phải bắt nó tìm hiểu mới được. Thiên Chi Diên xoa cằm, nhếch môi cười gian xảo.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 52: Sóc Nhỏ Say Rượu

Thiên Chi Diên quyết định không quan tâm đến vật nhỏ đó nữa, quay người rồi chậm rãi ngồi xuống tận lực thưởng thức phần thỏ nướng còn lại, miệng còn cố tình nhai nhóp nhép phát ra tiếng, găm găm cắn cắn. Giải quyết xong một miếng, nàng còn cố tình ném cục xương ra xa, cố ý ném về hướng con sóc trắng kia.

Con sóc trắng nhướn mũi hít lấy hít để, miệng liếm láp.

Thiên Chi Diên gian xảo cười một tiếng, nàng tiếp tục găm thỏ nướng, ngắt ra một miếng thịt nhỏ, nhìn trái, nhìn phải, sau đó bĩu môi nói: “Chắc, miếng thịt nhỏ thế này cũng chả bỏ dính răng.”

Thiên Chi Diên động tay một cái nhẹ nhàng ném miếng thịt rơi xuống trước cái cây mà con sóc trắng đứng. Sóc trắng thấy miếng ngon tới mắt, lập tức nhảy xuống cây, chộp miếng thịt lên gặm gặm cắn cắn, nuốt ực ực xuống, sau đó lại nhìn về phía Thiên Chi Diên một cách đầy thêm thương.

Thiên Chi Diên giả bộ như không thấy ánh mắt cầu khẩn của sóc nhỏ, tiếp tục gặm cắn thỏ nướng, còn cố tình phát tiếng nhai nhóp nhép.

Sóc trắng nhảy tung tung hết sang trái rồi lại sang phải, làm trò thu hút sự chú ý của nàng.

Thiên Chi Diên giả vờ không quan tâm, nàng lấy từ trong bao vài một ống trúc nhỏ.

“Có thịt nướng ăn sao lại không có rượu uống được?” Thiên Chi Diên vừa nhủ thầm vừa mở ống trúc ra.

“Thơm quá a, rượu lê hoa của sư phụ quả nhiên ngon. Tiếc là mình lấy có chút xíu, chỉ có thể uống ít ít thôi, không nữa, không nữa uống nha. . .” Nàng lộ vẻ tiếc nuối lắc đầu.

Nàng khẽ liếc liếc con sóc mập đó một cái, đắc ý nhấp một ngụm nhỏ. Con sóc mập đó chịu không nổi nàng khiêu khích bèn nhảy đến đứng trước mặt nàng. Thiên Chi Diên vẫn không liếc mắt đến như cũ.

Lúc này, Thiên Chi Diên mới phát hiện ra xét về đức hạnh của mình bây giờ thì có xưng là đồ đệ của Thẩm Vân Tương chắc cũng chẳng ai tin, bỗng nhất thời có nỗi đồng cảm với con sóc kia, lúc đó chẳng phải nàng cũng lóc chóc như thế xung quanh Thẩm Vân Tương còn gì?

Lúc đó, nàng như lang như hổ, còn y thì khí định thần nhân, cuối cùng người gặp hạn là nàng.

Thiên Chi Diên có vẻ động lòng, lương tâm bỗng trở dậy, vì vậy nàng xé một miếng thịt, quay đầu chia ra trước mặt con sóc mập.

“Ngươi muốn ăn không?”

Con sóc mập ú kia gật đầu như đảo tỏi trong khi bụng thì đã căng tròn, nhưng vẫn ngoan cố muốn được ăn thêm nữa.

“Chỉ bằng chúng ta nói chuyện chút vậy nhé?”

Sóc mập đảo mắt một vòng, cảnh giác nhìn chòng chọc Thiên Chi Diên.

“Ngươi dễ thương như vậy, ta rất thích ngươi.”

Sóc mập nghe nàng khen nó thì lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, ngoe nguẩy cái đuôi dài, ra vẻ “đó là điều đương nhiên”.

Thiên Chi Diên nhếch mép, nàng cảm thấy con sóc mập này thật ra rất giống nàng, chắc là lúc đó Thẩm Vân Tương cũng nghĩ như thế.

“Nếu như ngươi chịu theo ta du tẩu, sau này có rượu ngon thịt ngon tuyệt sẽ không thiếu phần của ngươi, thế nào?”

Sóc mập xoa xoa cằm, vô cùng nghi ngờ nhìn Thiên Chi Diên, khoe miệng động động, hình như không thích lắm.

“Được rồi, ngươi khỏi cần nghĩ nữa, ta đi đây. Không có ai tranh giành ăn với ta thì ta được ăn nhiều hơn thôi, chẳng thua thiệt gì.” Thiên Chi Diên cảm phần thịt thỏ nướng còn lại, đẩy nắp ống trúc dọc đẹp sạch sẽ, quay người rời đi.

“Chít chít. . . Chít chít. . .”

Vừa mới xoay người, Thiên Chi Diên đã phải dừng bước lại, khoe miệng khẽ giật giật khó khăn nhấc bước lên. Nhìn xuống, hỏi sao nàng bước đi không được, té ra là con sóc mập này ôm khư khư chân nàng không cho đi.

Thiên Chi Diên ngồi xổm người xuống, đưa tay hướng về con vật nhỏ, mời mọc: “Lại đây nào!”

“Vụt” một tiếng tiếng, sóc mập nhảy nhào vào lòng của nàng.

Thiên Chi Diên xoa xoa bộ lông của chú sóc mập, vừa mềm vừa đẹp, cái đuôi lại lớn, dễ chịu thật. Nàng tự hỏi không biết con vật nhỏ này vừa đẹp lại vừa thông minh thế này thật sự là sóc sao? Một con sóc trắng biết ăn thịt?

Chú sóc nhỏ dụi dụi vào lòng nàng, càng dụi càng vui vẻ.

“Ngươi không có tên sao?”

Sóc mập gật đầu.

“Hay là gọi ngươi là Bánh Trôi vậy, vừa trắng lại vừa tròn, quá hợp rồi còn gì!”

“Chít chít. . . Chít chít. . .” Bánh Trôi hoa tay múa chân, vẻ mặt có chút kích động, có vẻ không hài lòng với cái tên của nó thì phải.

“Bánh Trôi. . .” Giọng Thiên Chi Diên trầm xuống, chuyện gì nàng quyết định rồi thì sẽ không đổi.

“Chít chít. . . Chít chít. . .” Bánh Trôi rất không không thích.

“Bánh Trôi!” Thiên Chi Diên lại cất giọng lần nữa, nhẹ nhàng uy hiếp.

Bánh Trôi méo xệch mặt, bộ dạng ỉu xiu như bánh bao chiều.

Thiên Chi Diên hài lòng xoa xoa cái đuôi to bự đầy lông, cảm giác thật dễ chịu.

“Mà phải hỏi chứ nguoi là loại sóc gì mà sao lại mập như vậy? Đồng loại của nguoi cũng mập thế này sao?”

Bánh Trôi đang héo rũ nghe mấy lời này bỗng nhảy lên nguoi Chi Diên, nắm lấy cổ áo nàng “Chít chít. . . Chít chít. . .” mấy tiếng, hình như còn kích động hơn vừa rồi nữa.

Thiên Chi Diên giật giật khoe miệng, thuận tay xách mình nó đặt xuống. Thật ra nàng hiểu là mập không phải là bệnh, nhưng mập quá thì lại mang đến vô số bệnh.

“Ngoan, đến ăn thịt này. . .” Thiên Chi Diên xé một miếng thịt dứt cho Bánh Trôi, nó lập tức ngưng nháo nhào, tập trung giải quyết miếng thịt.

Thiên Chi Diên xoa xoa bộ lông mềm mượt của Bánh Trôi, càng xoa càng thích. Nàng mở ống trúc nhỏ, đổ một ít rượu ra đưa tới trước mặt Bánh Trôi.

“Nào, nguoi ném thử rượu hoa lê của mỹ nhân sư phụ xem”

“Rột rột rột” Bánh Trôi nhảy phốc đến hóp hết rượu.

“Bánh Trôi, đừng uống nhiều như vậy, rượu hoa lê này mau say lắm.” Thiên Chi Diên lập tức lấy ống tre về, nhìn vào trong thì phát hiện trong ống đã hết sạch, không còn giọt rượu nào.

“Bánh Trôi, tốc độ uống của nguoi cũng không kém so với chạy nhảy đâu!” Thiên Chi Diên cảm thán một câu.

“Nè, Bánh Trôi!” Quay qua nhìn lại sóc mập, không biết từ lúc nào con vật nhỏ đã mờ mịt hai mắt, thân hình đi liễng xiểng không vững, cong cong vẹo vẹo muốn ngã đến nơi.

“Phì” Thiên Chi Diên không nhịn được bật cười. Hiển nhiên là Bánh Trôi đã lâm vào tình trạng say mềm rồi.

“Được lắm, nguoi biến thành một con sóc say khướt thế kia đấy!” Thiên Chi Diên chỉ còn biết cười cười.

“Chà, thơm quá!”

Một giọng nói khàn khàn bỗng từ đâu truyền tới, Thiên Chi Diên ngẩng đầu lên thì phát hiện một lão nhân tóc hoa râm, y phục râu ria tán loạn, khuôn mặt cười khi khi, ánh mắt thêm thương phóng về phía nàng.

Sóc kêu chít chít đúng không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 53: Đạo Hạnh Quá Thấp

Thiên Chi Diên tròn to mắt nhìn lão đầu trước mặt mình, nàng cảm thấy ánh mắt của lão hình như có vẻ giống của Bánh Trôi thì phải!

Lão đầu râu bạc đen bên cạnh Thiên Chi Diên, chỉ ống trúc trong tay nàng hỏi: “Bình rượu này thật là thơm, đây là rượu gì vậy, ta chưa từng được uống đây?”

“Được rồi, được rồi, nguoi đừng nói, để ta đoán thử xem”

Thiên Chi Diên giật giật khoe miệng, lão đầu râu bạc này, làm như công phu lợi hại lắm, nàng còn chưa nói mà lão đã lo giành?

“Rượu này có mùi hương của hoa lê.”

Lão đầu râu bạc hít lấy hít để tiếp, nói: “Còn có mùi thơm ngát của lá trúc.”

“Hay, nước dùng để ủ còn là sương sớm khi mặt trời vừa lên.”

Thiên Chi Diên xoay người đi, hoàn toàn không có hứng thú chứng kiến dáng vẻ của lão.

“Còn có. . . Còn có cái gì nhỉ, ta không nghe thấy được! Người cất rượu này quả là cao thủ!”

Thiên Chi Diên liếc lão một cái, cầm lấy ống trúc, chuẩn bị ực một hơi.

“Kìa, kìa, tiểu nữ oa, ngươi đừng uống hết, đừng uống. Đủ rồi, đủ rồi, mau dừng lại!” Lão đầu râu bạc kích động nhảy lên, chạy đến trước mặt nàng, đưa tay muốn chụp lấy ống rượu lê hoa sắp bị cạn kiệt đến nơi.

Thiên Chi Diên đang cầm ống trúc chợt động tay một cái, thân chuyển động, lui xa vài bước.

Lão đầu râu bạc đó trừng to mắt kinh ngạc nhìn Thiên Chi Diên, sau đó đuổi ngón tay, chỉ chỉ về phía nàng: “Thật nhìn không ra đấy, tiểu nữ oa thế nhưng thâm tàng bất lộ, khinh công cũng không tệ!”

“Liên quan gì đến lão chứ?!”

“Ta chỉ tiếc ống rượu lê hoa trong tay của ngươi thôi, đừng uống hết thế, để lại cho ta một ngụm nài!”

Thiên Chi Diên cười nắc một tiếng, nàng nói: “Dựa vào gì chứ nhỉ?”

“Ngươi không cho?”

“Không cho!”

“Chà chà, vậy thì đừng bảo ta ý lớn hiệp nhỏ, ngươi dám chọc giận ta, ta sẽ, sẽ. . .”

Thiên Chi Diên liếc hần một cái nữa, cầm lấy ống trúc ực hơi tiếp.

“Này, này, tiểu nữ oa, ngươi làm thật à?” Lão đầu râu bạc chợt động thân một cái, phi vèo vèo về phía Thiên Chi Diên.

Trong lòng Thiên Chi Diên thâm kinh ngạc, thật không thể ngờ rằng lão đầu râu bạc luộm thuộm thế này lại là một cao thủ, thân pháp rất nhanh. Nàng không dám khinh địch chút nào, xoay người phi nhanh.

“Tiểu nữ oa! Ngươi cũng có chút bản lĩnh đấy!” Lão đầu râu bạc vừa nói vừa đuổi theo nàng.

Thiên Chi Diên vận hết sức chạy về phía trước, ngoảnh đầu lại quan sát thì phát hiện khoảng cách giữa lão càng ngày càng gần, bản thân thì đã dốc toàn lực trong khi lão ta thì nhẹ nhàng như không.

Trong đầu tiểu tình nghịch bắt đầu suy tính kế hoạch dự trù nếu lão bắt được mình thì sẽ làm thế nào. Nàng lo lắng quay đầu lại quan sát lần nữa thì chợt thấy lão bỗng nhiên dừng lại.

“Tiểu hòa thượng, dựa vào công phu này của ngươi mà muốn ngăn cản ta à?”

Ngayào lúc này, Hư Tâm xuất hiện giữ chân lão đầu râu bạc kia.

“Chi Diên thí chủ, mau chạy về đi!” Hư Tâm nghiêm mặt, lớn giọng bảo.

Thiên Chi Diên dừng lại, tình huống này sao có thể bảo nàng chạy trốn một mình được?!

“Tiểu hòa thượng, ngươi liệu chết kìm chân ta thế này là do tiểu nữ oa kia à, động xuân tâm rồi sao?”

Hư Tâm nghe thấy lời trêu chọc của lão thì hai má đỏ lựng, đầu càng cúi thấp hơn.

“Kìa kìa, má đỏ, má đỏ. Ngươi xấu hổ làm gì?” Lão đầu râu bạc kia khả ố cười to thêm.

Thiên Chi Diên giựt giựt khóe miệng, Hư Tâm giờ bất kể khi nào cũng đỏ mặt được à?

“A di đà phật, xin thí chủ đừng làm khó Chi Diên thí chủ.”

“Đi, đi. . .” Lão đầu râu bạc vung tay Hư Tâm ra, lão bảo: “Ta ghét nhất là những tên hòa thượng làm nhảm lảm điều, y chang như lũ ruồi nhặng.”

Bị lão vung mạnh tay như thế, Hư Tâm lão đảo ngã xuống đất.

“Này, lão đầu kia, lão cũng lớn tuổi rồi mà còn bất nạt đứa trẻ như thế này, lão không biết xấu hổ à?” Thiên Chi Diên hai tay chống hông mắng lão một trận.

“Hắc hắc, ngươi đúng là một tiểu nữ oa thú vị.” Lão vuốt râu cười.

“Có chuyện gì thì cứ trực tiếp đối với ta, đừng làm khó Hư Tâm!”

“Nha nha. . . Xem ngươi kia, đau lòng sao?”

“Liên quan gì đến lão chứ!”

Lão đầu râu bạc “hắc hắc” cười, quay đầu nhìn sang Hư Tâm, chỉ lấy hấn, hỏi: “Nhìn xem, một má hồng, một bảo vệ, hai người quả thật có nội tình sao?”

Thiên Chi Diên thầm mắng lão đầu này trong lòng, lão chẳng phải người thường, mà chính là một lão ngoan đồng, thích chơi lại thích uống rượu, thật ra nàng cũng không ghét lão lắm. Cuối cùng, nàng quyết định sẽ thử làm quen lão ngoan đồng này thử xem sao, bèn trừng to mắt hỏi: “Ồ, sao lão biết vậy?”

“Ha ha ha. . . Người đây là thừa nhận sao?”

“A di Đà Phật, thí chủ đây không được, không được nói bậy, ảnh hưởng thanh danh của Chi Diên thí chủ.” Hư Tâm vội vàng, khuôn mặt đã đỏ nay lại càng đỏ lựng hơn.

“Ta thừa nhận cũng được, Hư Tâm đâu quan tâm đến ta!”

“Cái gì? Một tiểu nữ oa thông minh biết điều như người mà tên tiểu hòa thượng này còn chê?” Lão đầu râu bạc kia trợn mắt nói.

“Không phải, không phải mà. . .” Hư Tâm vội vàng xua tay.

Thiên Chi Diên động thân một cái, ập tức bay đến bên cạnh Hư Tâm, con người lanh lợi đảo một vòng, nàng nói: “Lão đầu, lão thử nghĩ cách giúp ta xem, Hư Tâm không quan tâm đến ta, không chịu để ta làm tiểu nương tử!”

“Tiểu nương tử? Ha ha ha. . .” Lão đầu râu bạc đó phá lên cười, lão bảo: “Thú vị, thú vị, tiểu nữ oa người thật thú vị, ta sẽ giúp người lần này vậy.”

Lão đầu râu bạc cúi đầu xuống, đầu tóc xõa xuống, điệu bộ đầy vẻ suy tư.

Thừa thời cơ này, Thiên Chi Diên nắm lấy tay Hư Tâm, xoay người chạy nhanh. Kinh công của tiểu hòa thượng cũng không tệ, vì vậy nàng không tốn sức kéo hấn chạy.

Bay được một đoạn, Thiên Chi Diên quay đầu lại, không thấy bóng dáng của lão đầu quái gờ đó đâu, nàng mới dừng lại thở phào.

“Hắc hắc, tiểu nữ oa thật là xảo quyệt, ta mắc mưu người rồi!”

Thiên Chi Diên ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện lão già đó đã ngồi chễm chệ trên một thân cây trước mặt, thông dong đung đưa chân.

“Vừa rồi ta chỉ trêu chọc người chơi, vì vậy không đuổi theo. Hắc hắc. . .” Lão cười một cách đắc ý: “Đạo hạnh của người vẫn còn quá thấp!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 54: Lấy Già Lấn Nhỏ

“Lão đầu chết tiệt, lấy già lấn nhỏ!” Thiên Chi Diên tức giận chỉ lão đầu râu bạc đó.

“Tiểu nữ oa, kinh công của người cũng khá tốt đấy, ta công nhận. Còn nhỏ như vậy nhưng kinh công lại giỏi thế này, rất lợi hại, ta có lời khen người!” Lão đầu râu bạc cười nói.

“Đương nhiên!”

“Cá tính, có cá tính!” Lão già tán thưởng gật đầu, sau đó chợt nhớ điều gì bỗng trầm tư: “Xem kinh công này của người. . . Nếu như ta không nhìn lầm, chẳng lẽ là chiêu thứ nhất của Băng Phách Cửu Uyên?”

“Băng Phách Cửu Uyên?”

“Băng Phách Cửu Uyên?”

Thiên Chi Diên và Hư Tâm cùng lên tiếng hỏi.

“Hư Tâm từ nhỏ đã được sư phụ dạy cho, võ công của các môn phái khác tiểu tăng đều có nghe qua nhưng chưa từng được nghe nhắc đến Băng phách

Cửu Uyên.” Hấn bảo.

“Băng Phách Cửu Uyên là võ công thượng thừa mà thế gian khó thấy, chỉ tiếc là sớm thất truyền, cho nên người nghe nhắc đến môn công phu này không có nhiều, người được truyền thụ lại càng là phượng mao lân giác.”

“Lão tự khen ngợi mình đấy à?” Thiên Chi Diên bĩu môi khinh thường: “Chỉ giỏi thổi phồng.”

Bàn tay nhỏ bé lên lên kéo căng sau áo của Hư Tâm, hấn cũng ngăm hiểu kéo kéo áo nàng.

“Nói hươu nói vượn! Ta thổi phồng chỗ nào? Võ công khắp thiên hạ có gì mà ta không biết!”

“Đúng, đúng! Nhưng lão biết thì liên quan gì đến ta!” Thiên Chi Diên lấy ống trúc mở nắp ra, sau đó liền ném ống đi.

“Ai nha, lằng phí, lằng phí!” Lão đầu râu bạc chợt động thân một cái, dùng tốc độ nhanh nhất tiếp lấy ống rượu ngon.

Vào ngay lúc này, Thiên Chi Diên và Hư Tâm lập tức quay đầu bỏ chạy.

“Tiểu nữ oa này, nguoi thật quá ghê gớm. Ai nha, ai nha nha, rượu của ta a, đổ hết cả rồi! Ta mà không bắt được nguoi, không thu thập nguoi mới là lạ!”

Phía sau, lão đầu râu bạc hét to một tiếng, một trận gió nổi lên, lão động thân người, chớp mắt cái đã đuổi kịp sát hai đứa trẻ, dường như sắp tóm được Thiên Chi Diên tới nơi.

“A. . .”

Bỗng lão già hét thảm một tiếng rồi dừng lại, đứng nguyên tại chỗ nhảy tung tung, sau đó từ tay áo của lão phóng ra một vật nhỏ màu trắng, vật nhỏ ngã xuống đất lăn lăn vài vòng.

“Thì ra là nguoi!” Lão đầu râu bạc mở to mắt chỉ vào vật nhỏ nằm bất động trên mặt đất, nói xong thì đột nhiên lão ngồi xuống bắt đầu tĩnh tọa.

Thiên Chi Diên thấy lão già quái gở đó không đuổi theo bọn họ nữa, nàng mới dừng lại.

“Bánh Trôi, mau tới đây!” Nàng không muốn đến gần lão già đó chút nào, bèn đứng xa hét lớn.

Lão đầu râu bạc mở hai mắt ra, vừa ngồi vận công, vừa nói: “Con vật này ta đã đuổi theo nó một tháng. Từ đảo Đông Phù đến núi Thiếu Sơn, dựa vào khinh công của ta, cho tới bây giờ ta còn chưa bắt được nó. Nguoi cho rằng nguoi hết hai tiếng, nó sẽ đi theo nguoi sao?”

“Là do lão vô dụng thôi!” Thiên Chi Diên bĩu môi khinh bỉ nhìn lão đầu râu bạc một cái, tiếp đó là lớn tiếng với Bánh Trôi: “Nếu nguoi không tới đây, ta sẽ bỏ mặc nguoi đây!”

“Tiểu nữ oa ngu ngốc. Ai nha, con vật này bình thường thấy ta liền chạy, hôm nay lại dám chủ động cắn ta, thật là quá bất ngờ, ta chẳng kịp đề phòng chi cả!” Lão đầu râu bạc lắc đầu, lão than thở: “Giờ ta phải ngồi đây một ngày một đêm mà ép độc ra.”

Lúc này, Bánh Trôi nghe thấy lời nói của Thiên Chi Diên, cuối cùng thân hình cũng động đậy được chút, lồm cồm bò dậy, lững thững bước về phía nàng, đi được cách nàng mấy bước thì lão đảo, bỗng ngã oạch xuống.

Thiên Chi Diên giật giật khóe miệng, thờ dài bước về phía nó.

“Ai bảo nguoi uống nhiều như vậy, bây giờ say thành dạng này rồi, nguoi đúng là Bánh Trôi hám rượu.” Thiên Chi Diên ôm lấy nó.

“Chi Diên thí chủ, cẩn thận!” Bỗng Hư Tâm hét lớn lên.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 55: Chỉ Dạy Khinh Công

“Tại sao?”

“Con vật này hình như có kịch độc, nếu không phải bị nó cắn một cái, vị lão thí chủ kia chắc cũng đã không ngồi thiền mãi thế này. Cẩn thận vẫn hơn!”

“Nó cũng say thành dạng này, sao còn cắn ta được? Có làm thịt nó cũng không biết!” Thiên Chi Diên vừa dứt lời, Bánh Trôi ngoe nguẩy đuôi nhưng mắt

thì vẫn nhắm chặt.

“Hà, nó có độc sao?” Bồng nàng ngạc nhiên hỏi lại.

Hư Tâm đưa mắt nhìn sang lão đầu quái gở vẫn đang vận nội công đẩy độc tố ra, sau đó gật đầu với nàng.

“Sóc mà cũng có độc ư?” Thiên Chi Diên túm lấy đuôi của Bánh Trôi, nhìn trái nhìn phải.

“Sóc? Ha ha ha. . . Ngươi nói nó là sóc?” Lão đầu râu bạc đang ngồi bức độc bên kia chợt phá lên cười.

“Nếu không thì là gì?”

“Tiểu nữ oa, ngươi thật thú vị. Bất quá cũng không trách ngươi được, nó mập thế này kia mà. . . Theo lời ngươi bảo thì đúng là một con sóc. Nhưng sóc sao lại có bộ lông trắng thế này, tốc độ lại nhanh như chớp, mang trong người kịch độc sao?”

“Không có, nhưng là. . .”

“Bởi vì nó tròn, cho nên ngươi đặt tên nó là Bánh Trôi? Ha ha ha. . .”

“Vậy nó rốt cuộc là con gì?”

“Nó là, nó là. . .” Lão đầu râu bạc lắc đầu nói: “Không, không, ta không cho ngươi biết được.”

Nhưng bỗng nhiên lão chợt đưa ra lời đề nghị: “Cho ngươi biết cũng được, chúng ta bàn bạc chút điều kiện được không?”

“Ồ, vậy thì không cần đâu. Về sau ta sẽ tự biết nó là gì thôi!” Thiên Chi Diên xoay người đi.

“Cái gì? Nói vậy thì nó đã đi theo ngươi rồi? Nó chịu phục tùng ngươi?! Ta đuổi theo nó một tháng, từ đảo Đông Phù đến núi Thiếu Thất, vậy mà con vật kì lạ đó không theo ta mà theo ngươi?” Lão đầu râu bạc trợn to mắt, có vẻ như không dám tin.

Thiên Chi Diên không thích phản ứng của lão chút nào.

“Này, tiểu nữ oa, ngươi đừng đi! Chúng ta hãy ngồi xuống bàn bạc chút đi, ta chỉ muốn uống tí rượu của ngươi thôi, thái độ của ngươi vậy là sao?”

“Ta không muốn để lão uống, uống xong còn muốn thu thập ta. Lão muốn làm thế với ta thì chẳng lẽ ta còn phải làm lão vui à? Phải biết rằng bây giờ lão chỉ có thể ngồi yên tại chỗ vận công đẩy độc ra y hệt như miếng thịt nằm trên thớt. Ta mà muốn tiện tay giết lão thì lão cũng chẳng cản ta nổi đâu!”

Lão đầu râu bạc vừa nghe xong, trợn to mắt, lão la oai oái: “Tiểu nữ oa, ngươi mới bao nhiêu tuổi a, vậy mà muốn giết người?”

“Lão muốn thử một lần không?” Thiên Chi Diên lạnh lùng liếc lão một cái, không hề có vẻ gì là đang nói đùa cả.

“Mà thôi mà thôi, ai. . . Chu du tứ phương hơn phân nửa đời người, lần đầu tiên ta thua cuộc, lại thua trong tay tiểu nữ oa sáu tuổi ngươi đây. Đúng là cuộc sống không lường trước được điều gì.” Lão đầu quái gở thở dài, nói tiếp: “Nhưng mà tiểu nữ oa này, ta rất thích tính cách của ngươi đây. Ta vẫn một thân một mình, cũng không truyền nhân nào. Nếu không, ngươi lấy ta làm sư, ta sẽ đem tất cả tuyệt học truyền thụ cho ngươi, thế nào?”

“Lạy sư? Thôi đi!”

“Ồ? Tiểu nữ oa ngươi sao lại trả lời nhanh thế? Chẳng lẽ ngươi hoài nghi võ công của ta?”

“Ta không nghi ngờ võ công của lão, nhưng ta cũng sẽ không bái lão làm sư.”

“Vì sao?”

“Bởi vì sư phụ của ta phong hoa tuyệt đại, danh chấn thiên hạ, võ nghệ tuyệt cao, người người tôn kính. . .” Lời của nàng còn chưa dứt thì đã bị lão già chen ngang.

“Không thể nào! Thật sự có người hoàn mỹ như thế? Mà cho dù có đi chăng nữa cũng chưa chắc chịu dạy cho tiểu nữ oa ngươi.”

“Vị lão thí chủ này, sư phụ của Chi Diên thí chủ đúng là phong hoa tuyệt đại, danh chấn thiên hạ, võ nghệ tuyệt cao, người người tôn kính. Chi Diên thí chủ không nói lung tung.” Hư Tâm bên cạnh tốt bụng nhắc nhở.

“Vậy thì kẻ đó là ai?”

“Nghe kỹ đây, sư phụ của ta chính là người phong hoa tuyệt đại, danh chấn trời cao công – tử – Tương!”

“Công tử Tương?Ồ, khó trách ngươi không chịu nhận ta làm sư phụ! Khá khen cho ngươi đấy, hấn lợi hại như vậy, sao lại chịu chỉ dạy khinh công cho ngươi?”

Thiên Chi Diên lờm lờm già một cái, không trả lời.

“Nếu là như vậy, ta đây không nhìn nhầm, kinh công của ngươi đúng là từ Băng Phách Cửu Uyên mà ra. Tiểu tử công tử Tương đó xác thực không phải hạng tầm thường, ta đã từng gặp hắn. Nhưng ta vẫn có điều không rõ, tại sao hắn lại biết võ công Băng Phách Cửu Uyên? Sư phụ của hắn là Thiên Kì lão nhân hành tung quỷ dị cũng chưa từng nghe qua là luyện Băng Phách Cửu Uyên!”

“Nhưng mà không sao, tiểu nữ oa, ngươi không lạy sư ta cũng được, ngươi bái ta rồi ta còn phải nuôi ngươi nữa, rỗng túi mất. Cứ để ngươi trong tay tên tiểu tử công tử Tương kia vậy, không tốn tiền của ta. Ta đem võ công của ta truyền thụ cho ngươi, chỉ cần ngươi mỗi ngày đem rượu lê hoa đến cho ta, thế nào?”

Thiên Chi Diên xoa xao cằm, trầm tư suy nghĩ. Lão đầu này mặc dù hơi kì quặc nhưng võ công của lão tuyệt đối không phải là nói khoác. Tuy nàng không rõ vì sao mỹ nhân sư phụ đến giờ vẫn chưa dạy võ công cho này, nhưng học nhiều hơn chút ít chắc cũng không sao, hơn nữa lão đầu này dù cho hơi tính quái nhưng căn bản không phải là người xấu. . .

“Đồng ý.”

Tiểu nữ oa ngươi thật là dứt khoát, ta càng lúc càng thích ngươi rồi đây.” Lão đầu râu bạc bỗng thở dài một hơi, bảo: “Ngày hôm nay ta phải ngồi đây vận nội công bức độc ra. Ngày mai ngươi lên núi, ta nhất định cũng còn ở đây. Hẹn ngày mai gặp.”

Thiên Chi Diên gật đầu: “Ngày mai gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 56: Dám Bắt Nạt Ta

Lúc Thiên Chi Diên và Hư Tâm trở về Thiếu Lâm tự, hoàng hôn đang dần dần buông xuống. Bánh Trôi khẽ động đậy, lười biếng hé mắt, đánh một cái ngáp, sau đó lại ngủ tiếp.

Thiên Chi Diên vuốt ve Bánh Trôi, tận hưởng bộ lông mượt mà của nó. Nàng nghĩ có lẽ lão đầu quái gở đó nói đúng, Bánh Trôi tuyệt đối không thể nào là một con sóc bình thường. Tốc độ nhanh như chớp, mang độc trong người, lại có linh khí, đúng là nàng đã nhặt được một bảo bối rồi. Hôm nay nếu không nhờ Bánh Trôi, chắc nàng đã sớm bị lão già bắt đi.

“Hôm nay cũng đến sau núi chơi?” Giọng nói như thấm vào ruột gan của Thẩm Vân Tương vang tới, hai đứa trẻ chột ngắc đầu lên.

Thiên Chi Diên gật gù đầu.

“Hư Tâm, ngươi năm nay đã mười tuổi rồi, sau khi ta và Nhất Hoàng đại sư thảo luận, người đã đồng ý để ngươi tham gia đại hội võ lâm lần này. Từ đây đến đó cũng còn nhiều thời gian, ngươi nên đi chuẩn bị tốt đi.”

Hư Tâm mở to mắt, ngây ngốc nhìn Thẩm Vân Tương, hồi lâu không thốt nên được câu nào.

Thiên Chi Diên huyếch huyếch Hư Tâm: “Sững sờ gì đó? Không thích à?”

“Tiểu, tiểu tăng thật sự có thể tham gia?”

Thẩm Vân Tương nhẹ nhàng cười một tiếng, gật đầu.

“Đi đi, Nhất Hoàng đại sư đang trong thiện phòng chờ ngươi, ta chỉ đi thông báo ngươi biết thôi.”

“Ta, đa tạ công tử. . .” Hư Tâm vui vẻ cười, cúi người hành lễ xong liền chạy vào trong.

“Sư phụ, con. . .”

Lời còn chưa dứt, Bánh Trôi trong lòng Chi Diên bắt đầu cựa quậy rồi nhảy phốc lên vai nàng. Nàng quay sang nhìn Bánh Trôi đang chễm chệ trên vai, hai mắt phát sáng, thẹn thùng đáng yêu, hơn nữa khuôn mặt còn lộ vẻ thèm thuồng như lang như hổ nhìn chòng chọc Thẩm Vân Tương.

Thiên Chi Diên giật giật khóe miệng, đừng nói là nó đang gì gì đấy nha. Nàng chưa kiểm tra Bánh Trôi là con đực hay con cái, nhìn đáng vẻ này thì chẳng lẽ là cái hay sao? Vậy là nàng mới dẫn sói vào nhà, tự tạo thêm tình địch cho mình?

Hay cho con Bánh Trôi này, vừa mới nằm mơ mơ màng màng, vậy mà giờ đã tỉnh như sáo!

Thiên Chi Diên đang định túm lấy Bánh Trôi lại nhưng nàng còn chưa ra tay, nó đã nhanh chân chui vào cổ áo nàng, cọ tới cọ lui một hồi rồi đứng yên ngay trước bên trái ngực của nàng. . .

Ánh mắt Thẩm Vân Tương khẽ lướt qua ngực trái của nàng, sau đó im lặng nhìn chăm chú, rồi khước miệng bỗng cười lên ưu nhã.

Thiên Chi Diên hít một hơi sâu, kiềm chế ý nghĩ bắt Bánh Trôi rồi lột sạch da nó đem đi nướng chín, nàng mò mò tay về phía ngực trái của mình, nhéo nó một cái thật mạnh.

“Chít . .”

Bánh Trôi kêu lên thất thanh, run run người vì đau, nhưng sau đó rất nhanh phục hồi lại, bò bò đến ngực phải của nàng. Thiên Chi Diên ngẩng đầu nhìn lên Thẩm Vân Tương, cười khan hai tiếng rồi bực mình cúi đầu.

Bánh Trôi chết tiệt, dám làm trò chọc phá nàng, đã vậy còn trước mặt sư phụ nàng yêu thương nhất nữa. Đây là sỉ nhục, cực kỳ sỉ nhục đối với nữ nhân.

“Bánh Trôi chết tiệt, ngươi ra cho ta, nếu không ta sẽ lột da ngươi!”

Bánh Trôi động dậy người, tỏ vẻ nó nghe được.

“Ngươi . .”

Thiên Chi Diên nổi giận, nàng đưa tay vào trong áo, lục lọi bắt Bánh Trôi. Nó thật quá gian xảo, hết lướt qua trái rồi chạy sang phải khiến nàng mò mãi hồi lâu vẫn không tài nào tóm được.

Đúng lúc Thiên Chi Diên đang đối đầu cùng với Bánh Trôi, bỗng mắt nàng đờ đẫn, từ từ trắng dã đi. Nàng chợt dừng động tác lại, ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Vân Tương, y đang cười khan vài tiếng.

Nàng cũng biết hành động này có vẻ rất khó nói, nàng cũng biết nàng như vậy rất không có hình tượng, nhưng mà, mỹ nhân sư phụ à, người đừng có vừa nhìn vừa cười con được không đây. . .

Trong lòng nàng đang rất muốn khóc. . .

Thẩm Vân Tương tới gần cạnh nàng, y vươn ngón tay thon dài về phía thất lung của Thiên Chi Diên, ngoắc một cái, thất lung của nàng rớt xuống, đồng thời Bánh Trôi cũng rớt xuống theo.

Bánh Trôi rớt xuống đất, lăn tròn vài vòng, sau đó bò dậy, còn tỏ vẻ xấu hổ ngượng ngùng, nếu nhìn xuyên qua bộ lông trắng muốt của nó hình như còn thấy cả màu ửng đỏ nữa.

Chết tiệt! Bánh Trôi, ngươi xấu hổ cái gì hả?! Đồ hám nam nhân bỏ chủ nhân!

Khuôn mặt Thiên Chi Diên tối sầm, ngẩng đầu lên thì thấy nụ cười nhạo hoàn mỹ của Thẩm Vân Tương, lại cúi đầu trông lại mình: quần áo thì xộc xệch, thú cưng thì mê sắc.

“Oa”, Thiên Chi Diên òa khóc, xoay người bỏ chạy: “Các người ai cũng bắt nạt ta!”

Tâm trí của Bánh Trôi còn đang mơ màng đến tận đâu thì nghe tiếng khóc của Chi Diên, nó hình như tỉnh táo lại, nhìn thoáng qua bóng dáng chạy mất biệt của nàng, rồi còn quay đầu lại khẽ liếc Thẩm Vân Tương, lúng túng vài giây. . . Sau đó nó tăng tốc hết sức, đuổi theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 57: Mỹ Nhân Dị Dàng

Màn đêm buông xuống, sắc trời đã nhuộm một màu đen như mực. Từng ngôi sao lấp lánh rải rác trên màn trời đen, phản chiếu xuống hồ nước yên ả. Đêm rất đẹp, rất tĩnh lặng, khiến người ta không tài nào thờ nổi.

Dưới bầu trời đêm tĩnh mịch như thế này thỉnh thoảng vang lên tiếng lộp nước “bồm, bồm”.

Thiên Chi Diên xắn quần lên trên đùi, để lộ bắp chân nhỏ nhắn trắng nõn. Nàng đưa chân xuống dưới hồ, dùng đưa liên hồi trong làn nước mát lạnh, tạo thành vài đợt sóng lăn tăn. Bánh Trôi bên cạnh Thiên Chi Diên đang bị nàng lò đi, nó chỉ còn có thể mở to đôi mắt long lanh mà nín nọt nàng.

“Bộ dạng này mà muốn ở trước mặt ta tỏ vẻ dễ thương à, người cũng không tự lượng sức mình đó. Người đi đi, miếu ta nhỏ không chứa nổi tượng Phật lớn người được.”

Thiên Chi Diên thậm chí còn không quan tâm liếc nhìn nó cái nào.

Cái chân ngắn ngủn của Bánh Trôi nhảy tung tung liên hồi, nó phốc đèn gần cạnh nàng, cọt cọt nịnh nọt.

“Tôm!”

Nàng phát tay mạnh một cái, Bánh Trôi liền rớt ngay xuống hồ. Nhưng mà nó lập tức trôi lên, bơi bơi vào bờ tiếp tục đến gần nàng lần nữa.

“Chít chít. . .”

Bánh Trôi ai oán kêu lên, bộ dạng đáng thương nhích nhích từng bước tới gần Chi Diên.

“Ai. . .” Thiên Chi Diên thờ dài một hơi, nàng nói: “Người thì biết gì chứ? ? Đừng thấy mỹ nhân sư phụ đẹp như vậy nhưng thật chất bên trong là kẻ bại hoại, sư phụ có thể nhìn thấu người đó, biết không?”

Bánh Trôi biết điều gật đầu, mấy giọt nước dính trên lông của nó khi bị rớt xuống nước văng tung tóe lên người Thiên Chi Diên. Nàng bực dọc vẩy vẩy y phục, nhưng bàn tay thì nhẹ nhàng xoa quả đầu dừa của Bánh Trôi.

“Vì vậy, người mà gặp sư phụ thì phải biết kiềm chế chút, biết chưa?”

Bánh Trôi gục gặc đầu.

“Mà thôi, người bị ta ném xuống nước cả chín mươi chín lần cũng không bỏ đi, hơn nữa lại là phạm lỗi lần đầu, ta tha thứ cho người.”

“Chít chít!”

Bánh Trôi vui vẻ nhảy nhót cả lên, tức thì nhảy phốc lên người Chi Diên.

“Cả người người ướt mềm rồi, còn cố ý nhảy lên người ta hả?” Thiên Chi Diên xách Bánh Trôi qua một bên.

Bánh Trôi ủy khuất, rất ủy khuất.

“Chuyện ngày hôm nay không được tái phạm lần nữa, nhớ chưa?”

Bánh Trôi gật đầu lia lịa, ra vẻ có đánh chết sẽ không tái phạm nữa.

“Mà ta nói Bánh Trôi này, người mê gái thế này thì rốt cuộc là đực hay cái đây nhỉ? Đến đây, ta muốn kiểm tra. . .” Thiên Chi Diên vươn tay muốn chụp lấy nó.

Bánh Trôi hốt hoảng, nó lập tức phóng người nhảy lên bả vai của Thiên Chi Diên. Nàng tiếp tục bắt, nó tiếp tục né.

Bánh Trôi vừa tránh vừa kêu “Chít chít” không ngừng, có vẻ như nó đang bắt mắt với sự lưu manh của Thiên Chi Diên.

“Người kêu cái gì chứ, ngực của lão nương người cũng sờ soạng qua rồi, ta kiểm tra của người thì có sao? Á à, còn dám trốn?”

Thiên Chi Diên vừa la hét vừa chạy để tóm Bánh Trôi. Nó lách thân người một cái, chạy tót ra xa, còn nàng thì cũng cố sức tăng tốc đuổi theo nó. Bỗng nhiên Bánh Trôi chuyển phương hướng, nó xoay chân, dùng tốc độ tối đa lao về phía Chi Diên với sức mạnh kinh khủng.

Tốc độ của Thiên Chi Diên không nhanh như Bánh Trôi, nó chuyển hướng đột ngột khiến nàng không kịp phản ứng, Bánh Trôi nhảy phốc một cái vào người nàng, đẩy cả hai cơ thể bé nhỏ lẫn tằm xuống hồ nước.

Thiên Chi Diên uống phải mấy ngụm nước, cố gắng trôi lên bờ, sau đó thì toàn thân ướt nhem.

Đây là Bánh Trôi trả thù nàng?

Quả nhiên!

Hay không phải là. . .

“Diên nhi, sao con không cẩn thận mà ngã vào hồ thế này? Nhìn thấy vì sư cũng không cần phải vui đến vậy.” Thẩm Vân Tương khoan thai xuất hiện trước mặt Thiên Chi Diên.

Thiên Chi Diên giật giật khóe miệng, bên ngực trái của nàng vừa sưng lên, cộng thêm y phục ướt nhẹp càng làm vết sưng đỏ rõ thêm, nàng đã hiểu.

Thiên Chi Diên hít thật sâu một hơi, thốt nên một câu thăm sâu.

“Sư phụ, con thấy người có vẻ hưng phấn hơn.”

Thẩm Vân Tương cười nhẹ một tiếng, y bảo: “Buổi tối trời lạnh, toàn thân con lại ướt thế này thì dễ bị cảm lắm. Mau về thay y phục đi.”

“Dạ, sư phụ.” Thiên Chi Diên cũng không nói thêm câu gì nữa.

Thiên Chi Diên đẩy cửa phòng, cõi y phục ra. Thấy khối bông tròn ôm cứng ngực trước người mình, nàng đẩy nó lăn tròn ra xa. Bánh Trôi lăn đi lập tức lăn nhanh về, ra về đáng thương ôm lấy chân của nàng.

Thiên Chi Diên đang định xoay người chuẩn bị đi giặt đồng quần áo bẩn, nhưng Bánh Trôi bỗng chết giật lấy, không để nàng đi.

“Chít chít. . .” Tiếng kêu đáng thương của Bánh Trôi có thể khiến bất cứ ai động lòng.

Nhưng Thiên Chi Diên thì không.

Lúc một vật một người đang ra sức đối đầu giằng co thì bỗng vang lên tiếng “két”, cửa phòng được mở ra.

Thiên Chi Diên và Bánh Trôi cùng đưa mắt nhìn, nửa đêm canh ba trẽ thế này ai còn đến nữa?

Thiên Chi Diên liếc Bánh Trôi một cái, nó lập tức hiểu ý, nhanh chân chui tọt vào quần của nàng.

“Diên nhi.”

Thẩm Vân Tương đi vào từ tấm bình phong, trong tay còn mang thêm một thùng nước nóng.

Thiên Chi Diên duỗi ngón tay chỉ vào y, lắp bắp: “Người người người. . . Sao người lại vào đây?”

Bỗng nhớ đến điều gì, nàng liền thu tay lại, chấp tay che ngực mình.

“Sư phụ, nửa đêm canh ba, con đang thay y phục, người vào phòng con là có ý đồ gì?” Đáng lẽ là có thêm câu sau nữa nhưng may mắn nàng đã kịp nuốt vào bụng: Sao không báo trước để con còn chuẩn bị. . .

Nghe thấy lời nói đậm chất nghi ngờ của đồ nhi, khó miệng Thẩm Vân Tương thoáng co giật, y quan sát Thiên Chi Diên từ đầu xuống dưới ngoắc ngoắc khóe môi cười: “Sao giữa hai chân con lại sưng lên thế?”

Thiên Chi Diên cúi đầu, quả nhiên thấy dưới người của mình bị sưng một cục. Nàng ngẩng đầu, bình tĩnh trả lời sư phụ: “Chắc là va chạm ở đâu đó.”

Hàng lông mày dài của Thẩm Vân Tương khẽ nhíu lại có vẻ không vui, y tới thùng nước nóng đưa tay vào trong thử, sau đó tóm lấy Thiên Chi Diên ném vào thùng.

“Khụ khụ.” Thiên Chi Diên bị uống nước ho sặc sụa, lúc trời lên thì nàng phóng ánh mắt giận dữ, chăm chăm nhìn Thẩm Vân Tương.

“Tiểu Diên nhi, không được quậy phá nữa. Nếu còn lần sau, vì sư sẽ phạt con.”

Chà chà, y gọi nàng là tiểu Diên nhi rồi. Thiên Chi Diên lập tức nấp xuống thùng gỗ.

“Việc lộn xộn hôm nay ai dạy con thế? Con còn nhỏ thì vì sư có thể khoan dung, nhưng vì sư không cho phép con học những thứ bại hoại, hiểu không?”

Thiên Chi Diên gật đầu.

“Tắm mau đi.” Dứt xong câu cuối, Thẩm Vân Tương xoay người đi ra khỏi tấm bình phong.

Thiên Chi Diên thở hắt một hơi, sau cùng cũng đứng trong thùng gỗ tắm rửa cơ thể cho thật sạch sẽ, tắm cho mình xong nàng cũng không quên kì cọ kĩ càng cho Bánh Trôi. Một vật một chủ đùa giỡn thoải mái trong thùng tắm rồi mới bước ra, Thiên Chi Diên giật mình khi thấy Thẩm Vân Tương hình như đang ngồi trên giường. . . Đợi nàng?

Thiên Chi Diên dụi dụi mắt, rồi khóe miệng không kiềm được mà nhếch lên, nàng đi từ từ rồi bò lên giường, cọ cọ vào người Thẩm Vân Tương.

“Mỹ nhân, người đợi con ra là để chịu trách nhiệm vì vừa mới nhìn thân thể của con phải không?”

Bỗng trước mắt Thiên Chi Diên tối lại. Thẩm Vân Tương mở khăn lông, đang lúc nàng định hỏi thì hai tay y đặt khăn lên đầu nàng, nhẹ nhàng lau khô.

“Đầu tóc còn ướt thế này sao mà đi ngủ được?” Thẩm Vân Tương vừa lau vừa khẽ trách nàng.

Thiên Chi Diên tròn to mắt, đây là tình huống kì lạ gì thế này? Mỹ nhân sư phụ cư xử dịu dàng với nàng? Nàng nhớ rõ lần dịu dàng gần nhất trước đây là lúc họ còn đang ở trong hoàng cung, cũng khá lâu rồi.

Thẩm Vân Tương thấy vẻ mặt nghi hoặc của nàng, nhéo nhẹ chóp mũi của nàng rồi cười mỉm.

Thiên Chi Diên sùng sốt, ánh trắng nhật ngoài cửa sổ rọi chiếu vào phòng, tô vẽ cho nụ cười của Thẩm Vân Tương càng thêm hoàn mỹ. Nụ cười đó vừa đem lại cho người ta cảm giác tịch mịch nhưng cũng vừa khiến người nhìn cảm thấy thoải mái.

Nàng nghĩ mỹ nhân sư phụ quả đúng là người có khí chất, ngay cả khi cười cũng có thể làm cho cảnh sắc bình thường trở nên thơ mộng. Mỹ nhân sư phụ mà dịu dàng thì y rất đẹp, thật sự rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 58: Chỉ Cần Bảo Toàn

“Khoảng thời gian này, vì sư và Nhất Hoàng đại sư có chuyện quan trọng cần bàn bạc, không có thời gian ở cùng con, vì sư cũng thấy không ổn. Mặc dù con có tính nghịch nhưng tính tình không xấu, cho nên Hư Tâm đi cùng con, vì sư rất yên tâm. Nhưng bắt đầu từ ngày mai, Hư Tâm cũng có chuyện riêng của hắn, vì vậy một mình con trong Thiếu Lâm tự không được gây họa đấy, biết không?”

“Sư phụ, có phải Hư Tâm đi chuẩn bị cho cuộc tỷ võ ở đại hội võ lâm không?”

“Đúng, đại hội võ lâm chín năm mới tổ chức một lần, là sự kiện lớn trong chốn võ lâm. Trong đại hội đó sẽ bầu ra một minh chủ, để các môn phái khác không tranh đấu loạn với nhau hàng năm.”

“Sư phụ, con cũng muốn tham gia.”

“Con còn quá nhỏ, cấp đầu vào cũng phải từ mười đến mười lăm tuổi.”

“Sư phụ, vậy người có tham gia võ lâm đại hội lần nào chưa?”

“Vị sư lúc trước có tham gia một lần.”

“Chắc sư phụ đã đoạt được chức vô địch?”

Thẩm Vân Tương cười cười, lắc đầu.

“A? Thế thì là có rất nhiều người lợi hại hơn sư phụ?”

“Không, năm ấy vị sư chỉ khoảng bảy tuổi, hơn nữa lại ngồi ở chỗ quan sát, cho nên cũng không tham gia tỉ thí.”

“Vị vậy, trong giang hồ, sư phụ không có thứ hạng?”

“Thứ hạng có quan trọng không?”

“Sư phụ cho dù không tham gia tỉ thí cũng được người người kính ngưỡng, thanh danh vang ngút, sao lại đi quan tâm thứ hạng làm gì? Nói đi nói lại thì sư phụ cũng được làm bình luận võ thuật mà, trong chốn võ lâm có mấy người được đâu.”

“Con đang ca tụng vị sư?”

“Đâu có, vừa thấy sư phụ, con đã hiểu câu ‘cao thủ chân chính không vội ra tay’ rồi!”

Thẩm Vân Tương cười nhẹ một tiếng, hỏi: “Cho nên Chi Diên của ta cũng là cao thủ?”

“Đương nhiên!” Thiên Chi Diên cười hắc hắc, dương dương tự đắc.

“Nhưng mà đáng tiếc, từ khi thấy uy phong của sư phụ tới giờ, con chưa từng thấy công phu của người nha!”

“Võ công phải dùng đúng lúc, đúng chỗ.”

“Vậy ý của sư phụ chính là những cuộc tỷ võ đó chỉ là chuyện vặt vãnh?”

“Miệng lưỡi lợi hại!” Thẩm Vân Tương cốc nhẹ đầu Thiên Chi Diên.

“Sư phụ, người luyện võ công của môn phái nào vậy?” Thiên Chi Diên nghiêng đầu ngẫm nghĩ.

“Sao bỗng dưng con lại hỏi chuyện này?” Thẩm Vân Tương nhún mày, không trả lời nàng.

“Con tùy tiện hỏi thôi . .”

“Võ công của vi sư tương đối khó nhớ, trên giang hồ cũng không mấy ai lưu tâm, có nói thì con cũng sẽ quên thôi.”

Thiên Chi Diên nhớ lão đầu râu bạc ban sáng có nhắc qua: Băng phách cửu uyên chính là thượng thừa võ công mà thế gian khó thấy, chỉ tiếc là đã sớm thất truyền, người nghe đến tên của võ công này không nhiều, người nhận được càng là hạ phượng mao lân giác.

Chẳng lẽ võ công của sư phụ đúng là Băng phách cửu uyên? Hình như người không muốn nhắc tới thì phải.

“Có phải là Băng phách cửu uyên?”

Bàn tay đang nhẹ nhàng lau khô tóc cho Chi Diên chợt dừng lại, trong mắt người đó ngạc nhiên xen lẫn nghi hoặc.

Y nhún mày lại: “Ai cho con biết?”

“Là một lão đầu, lão xem khinh công của con thì đoán đây là chiêu khinh công thứ nhất của Băng phách cửu uyên.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó lão biết người là sư phụ của con thì khẳng định đây đúng là Băng phách Cửu uyên, lão còn nói đã từng chứng kiến võ công của người.”

“Bộ dạng lão ta như thế nào?”

“Đầu tóc của lão thì rối loạn, y phục dơ bẩn, lão rất thích uống rượu giống như một lão ngoan đồng vậy, nhưng võ công thì rất cao cường. Lão còn nói Băng phách cửu uyên chính là thượng thừa võ công mà thế gian khó thấy, chỉ tiếc là đã sớm thất truyền, người nghe đến tên của võ công này không nhiều, người nhận được càng là hạ phượng mao lân giác. Sư phụ, người có biết lão là ai không?”

Thẩm Vân Tương nhún mày trầm mặc hồi lâu, sau đó lắc đầu, y bảo: “Vi sư không nhớ trên giang hồ từng có người như thế này. Giờ thì kẻ đó ở đâu?”

“Lão. . .” Con người lạnh lùng của người nào đó đảo một vòng mới đáp: “Đi rồi.”

“Sau này không được nhắc đến tên này trước mặt người nào cả, nhớ chưa?”

Thiên Chi Diên gật đầu.

“Còn có, sau này gặp phải ai cũng phải báo vi sư biết, nhớ chưa?”

Thiên Chi Diên gật gù đầu.

“Còn nữa, sau này chuyện không liên quan đến mình thì không được dây đến, nhớ chưa?”

“Ồ? Sư phụ, hành tẩu giang hồ không phải là hành hiệp trượng nghĩa sao? Nhất là người là một đại hiệp như vậy, người phải cổ vũ con giữa đường thấy chuyện bất bình rút dao tương trợ mới đúng chứ!”

“Hành hiệp trượng nghĩa đó là chuyện của người khác. Ta chỉ muốn con yên ổn bảo toàn được mình, đó là điều quan trọng hơn hết thảy, hiểu không?”
Thẩm Vân Tương nâng khuôn mặt bé xíu của Chi Diên, trong mắt y đầy vẻ ưu tư.

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân mà mỹ nhân sư phụ chỉ dạy nàng khinh công mà không dạy nàng những chiêu khác?

Thiên Chi Diên chợt cảm thấy trong lòng ấm áp. Mỹ nhân sư phụ, điều mà người này quan tâm lo lắng nhất vẫn chỉ là nàng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 59: Không Phải Là Sóc

Thiên Chi Diên gật đầu.

Nàng có thể hiểu tâm ý của mỹ nhân sư phụ, nhưng nàng không thể để mình nhu nhược như vậy. Nàng cũng đã đủ lớn, có thể bảo vệ mình, như vậy mới không bị kẻ khác khi dễ, như vậy mới có thể hoàn trả tất cả mối thù và nỗi đau khổ mà kẻ thù đã gây ra cho nàng và mẫu thân Ân Mộc Tâm.

Nàng biết mỹ nhân sư phụ nhất định sẽ có cách trị khỏi huyền mạch trên người nàng, nhưng nàng không muốn luôn nép mình trốn tránh trong vòng tay của mỹ nhân sư phụ. Nàng đã quen mạnh mẽ, vì vậy không cho phép mình yếu đuối.

Đó là lí do vì sao mà nàng không báo chuyện lão đầu ở Thiếu Thất sơn muốn dạy võ công cho sư phụ biết, vì nàng còn muốn học võ công từ lão nữa.

“Đúng rồi, con chưa giới thiệu bằng hữu mới với vi sư đấy!”

Còn đang chìm đắm trong mớ suy nghĩ hỗn độn, Thiên Chi Diên bị câu hỏi của Thẩm Vân Tương kéo trở về. Nhắc tới Bánh Trôi, nàng cảm thấy đau đầu.

“Bánh Trôi, mau ra cho ta!”

Nàng lớn tiếng kêu một hồi mà không thấy động tĩnh gì, chỉ có hai sư đồ yên lặng nhìn nhau.

“Bánh Trôi, ta đếm một hai ba, nếu người không ra, ta sẽ cùng với mỹ nhân sư phụ xa đi khỏi đây, tận hưởng hết rượu thịt ngon, để lại người ở đây gặm cỏ đó!”

“Một, hai, ba.”

Phốc một cái, Bánh Trôi ngay tức khắc xuất hiện trong lòng Thiên Chi Diên, đáng vẻ thẹn thùng đáng yêu, cọ cọ vào người nàng.

“Tiểu tử này thật khả ái.” Thẩm Vân Tương cười cười.

“Sư phụ, người không biết đâu, nó khả ái nhưng cũng có chỗ đáng giận lắm!”

Thẩm Vân Tương cười nhẹ, y nói tiếp: “Diên nhi, con đang nhắc đến mình à?”

“Sư phụ!”

“Được, được rồi. . . Vi sư không trêu chọc nữa.” Thẩm Vân Tương bỗng nhớ đến điều gì đó, hỏi: “Nó có thể hiểu được tiếng người?”

Thiên Chi Diên gật đầu.

“Sao nó lại có linh tính thế này? Đây là con gì vậy?” Thẩm Vân Tương nghi hoặc.

“Ban đầu con nghĩ rằng nó là con sóc, nhưng không phải. Trong người nó có kịch độc.”

Thẩm Vân Tương nhú mày, nhìn Bánh Trôi run rẩy nép mình vào lòng Thiên Chi Diên, nhận ra: “Hình như nó rất sợ ta?”

Thiên Chi Diên giật giật khóe miệng. Nàng có thể nói là bởi vì sư phụ người quá mức xinh đẹp đến nỗi kinh thiên động địa, quý khiếp thần hồn, nam nữ ghen tị, cả người lẫn vật ai nấy đều say mê không?

“Nó xấu hổ đó, sư phụ. Đang xấu hổ lắm. . .” Thiên Chi Diên dùng ngón tay út chọt một cái vào thân hình đầy mỡ của Bánh Trôi, nó nhảy dựng lên phút chốc rồi lại chìm đắm trong mớ màng tiếp.

Thẩm Vân Tương vươn tay muốn tóm lấy nó xem xét thử, nhưng tay còn chưa kịp chạm đến, Bánh Trôi đã vội xoay người núp sau lưng Thiên Chi Diên, hé cái đầu nho nhỏ ra nhìn trộm, sau đó lại rút đầu về.

“Tốc độ của nó nhanh lắm, chỉ sợ sư phụ có dùng hết toàn lực cũng không thể bắt nổi nó.”

Thẩm Vân Tương nhú mày, suy tư một lúc, y lại hỏi: “Sao nó lại đi theo con?”

“Nó là đồ ham ăn lại háo uống. Lúc gặp nó, con đang ăn thô nướng và uống rượu lê hoa, nó đến cầu xin con bao dưỡng nó, vì vậy con chỉ đành mang nó về.”

Thẩm Vân Tương gật gù, sau đó nói: “Nó chịu đi theo con, âu cũng là phúc khi của con. Hãy chăm sóc cho nó thật tốt.”

“Phúc khí?!” Thiên Chi Diên cười khan, đưa tay vòng ra sau lưng, ấn Bánh Trôi xuống. Gặp gỡ Bánh Trôi đúng là nàng có quá nhiều phúc khí rồi, hôm nay nó cho nàng biết bao nhiêu là kinh hi.

“Đúng rồi, sư phụ, người có biết nó không?”

“Nếu vì sư không đoán nhầm thì đây chính là Tuyệt linh cửu vĩ hồ, theo truyền thuyết chỉ xuất hiện ở đất Hồng Hoang.”

“Đất Hồng Hoang? Là ở đâu? Nghe có vẻ đây là địa danh rất xa xưa.”

“Ừ, Hồng Hoang lãnh thổ là vùng đất sinh sống của thượng cổ linh thú trong truyền thuyết. Nhưng bây giờ không ai tìm được nơi đó cả. Tuyệt linh cửu vĩ hồ là một thượng cổ linh thú quý báu, cho nên nó mới có linh tính như vậy.”

Thiên Chi Diên nhếch môi lên, nàng nói: “Sư phụ, người chắc chắn nó là hồ ly chứ không phải sóc? Với lại, con thấy nó chỉ có cái đuôi vừa mập vừa to, đâu thấy thêm tám đuôi nào nữa. . .”

Thảm Vân Tương cười cười, hần nói: “Nó còn nhỏ mà, vì sư cũng không biết hình dạng thật sự của con vật đó. Vì sư cũng không chắc chắn có đúng hay không nữa, bởi vì vùng đất Hồng Hoang đã biến mất từ lâu, lâu đến nỗi người ta chỉ còn tưởng đây chỉ là truyền thuyết mà thôi.”

“Sư phụ, mắt người thật thần sầu, người mới thấy nó có tí xú mà đã biết nó là hồ ly rồi.”

“Nó còn nhỏ, vì sư cũng dựa vào dáng vẻ và các điểm đặc biệt của nó mà đoán thế thôi.”

Thiên Chi Diên còn chưa kịp trả lời thì Bánh Trôi lập tức nhảy ra khỏi lưng của nàng, đối diện Thảm vân tương mà gật đầu lia lịa, gật đầu liên tục, dường như gặp được tri âm tri kỷ vậy.

“Bộ dạng nó có vẻ vì sư đã đoán không sai?” Thảm Vân Tương cười duỗi ngón tay ra, chọc chọc cái bụng bự của Bánh Trôi.

Ngay lập tức Bánh Trôi cứng đờ toàn thân, ngã thẳng xuống giường, thân hình tròn quay còn lăn lộn vài vòng.

“Nó sao vậy?”

Thiên Chi Diên khinh thường tóm nó lại, ấn đầu xuống.

Nàng tuyệt đối sẽ không để cho mỹ nhân sư phụ biết do người vừa mới chọc tay vào người Bánh Trôi, hành động “thân mật” này khiến nó kích động quá độ, dẫn đến máu mũi tuôn xối xả, lên cơn sốc mất máu tạm thời nên mới ngất.

“Không sao, không sao. . . Nó mệt đấy ạ.”

“Ừm, sắc trời cũng không còn sớm nữa, con mau ăn rồi nghỉ ngơi đi.

“Sư phụ ngủ ngon.”

“Ừm.” Thảm vân tương đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, bước chân còn chưa nhấc, y đã quay đầu lại nhắc nhở nàng thêm nữa: “Đúng rồi, chuyện của Bánh Trôi, con đừng để cho người ngoài biết, tránh để người khác tò mò tìm đến. Người nào có hỏi thì con cứ nói nó là con sóc là được.”

“Tính tình của nó thế này, con có bảo không phải sóc thì cũng không ai tin!”

Thảm Vân Tương cười nhẹ một tiếng, đắp chăn kín cho Chi Diên rồi mới đóng cửa phòng rồi đi.

“Chít chít. . .”

“Ngươi còn chưa chết hả?”

“Chít chít. . .” Bánh Trôi vừa hưng phấn vừa xấu hổ nhảy nhót không ngừng, như biểu lộ sự phấn khích của nó với Thiên Chi Diên khi vừa được mỹ nhân đụng chạm qua, nó vừa la hét vừa xoa xoa chỗ đó.

“Không có tiền đồ gì hết, ngươi ngủ bên trong, cho khỏi lăn xuống giường.”

“Chi. . .”

“Không ngủ thì biến khỏi đây. . .”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 60: Bánh Trôi Hút Độc

Hôm sau, Thiên Chi Diên thức dậy thật sớm, chuẩn bị kỹ càng rồi tóm lấy Bánh Trôi nhét vào túi nhỏ, nhảy chân sáo đến phía sau núi. Khi tới nơi, nàng đã trông thấy lão đầu râu bạc đã ngồi chờ ngay đó.

Thiên Chi Diên lấy ra từ trong túi ống trúc đựng rượu lê hoa, mở nắp ra sẵn, đi đến trước mặt lão đầu râu bạc, lắc lắc ống rượu đưa quanh mũi lão một vòng.

“Rượu lê hoa, rượu lê hoa!” Mùi thơm của rượu khiến lão ta nhảy dựng lên.

Thiên Chi Diên thu ống trúc về, nàng nói: “Lão đầu, y theo lời lão nói, cái này có tính không?”

“Tính, đương nhiên là tính rồi.”

“Tốt lắm, này cho lão.” Thiên Chi Diên đưa ống rượu cho lão ta.

Lão đầu tiếp lấy rượu lê hoa ực uống một hớp lớn, sau đó lão trút hết một ít rượu còn sót lại vào chiếc bình hồ lô giắt ngang hông.

“Rượu ngon, quả thật là rượu ngon a! Đáng tiếc là ta chỉ biết uống, ta còn muốn biết cách ủ loại rượu này nữa!”

“Vị vậy, lão còn phải nhờ ta đây!”

“Ừ, tiểu nữ oa, ta dạy ngươi võ công, ngươi mang rượu cho ta, chúng ta giúp đỡ nhau, không thiếu nợ ai!”

“Đúng, giúp đỡ nhau, không thiếu nợ ai!”

“Trước tiên để ta xem căn cốt của ngươi.” Lão đầu vừa nói vừa đặt tay vào lưng Thiên Chi Diên.

Nàng giật giật khoe miệng, trêu chọc: “Chẳng lẽ lão cho rằng căn cốt của ta có chút kỳ quặc?”

Lão già gật đầu, bảo: “Ừ, ta không thấy. . .”

“Phì”, Thiên Chi Diên cười khẩy, nói: “Lão đầu, lão cũng biết cách trêu chọc người ta đó.”

“Chà. . .” Lão đầu râu bạc thu tay về, lão nhún mày, hình như suy nghĩ chuyện gì đó rất quan trọng.

“Người đừng nói với ta là căn cốt của ta kì lạ, vì vậy không thể dạy cho ta được. Lão đã uống rượu lê hoa của ta rồi, cẩn thận không ta thả Bánh Trôi ra!” Thiên Chi Diên trông thấy bộ dạng của lão, bĩu môi cảnh báo.

“Tiểu nữ oa, sao ta thấy xương ngươi rất nhỏ, không thích hợp?” Lão đầu vuốt chòm râu bảo.

Thiên Chi Diên liếc lão một cái, lôi Bánh Trôi từ trong túi ra, quơ qua quơ lại trước mặt lão: “Không được giở trò với ta, Bánh Trôi nhanh hơn lão rất nhiều đấy!”

Nghe nhắc tới mình, Bánh Trôi răng cẳng con mắt nhắm tịt vì buồn ngủ, phối hợp với Thiên Chi Diên tròn to mắt với lão đầu một cái, xong lại nhắm chặt ngủ tiếp. Thấy nó hoàn thành xong nhiệm vụ, Thiên Chi Diên cũng cho nó vào lại túi.

“Không không không, tiểu nữ oa, ta thật sự không đùa ngươi.” Lão đầu sờ cằm, hỏi: “Có phải trong người của ngươi đang chứa kịch độc?”

Thiên Chi Diên há hốc miệng, ngẩn ngơ, trong trí nhớ thoáng tái hiện lại cảnh tượng đêm hôm đó nàng phát bệnh, bộ dạng trong gương vô cùng đáng sợ. Khuôn mặt đầy tà khí, giữa mày tâm có dấu hình con chim kì lạ, bao quanh bàn tay có màn khói đen, toàn thân thì hiện cũng lên ba đường màu đen nốt.

Lão đầu thấy sắc mặt của nàng bỗng nhiên trắng bệch, lão bèn quơ quơ tay trước mặt nàng.

“Ngươi không sao chứ?” Lão đầu chứng kiến bộ dạng này của nàng, trong lòng cũng sinh ra nghi hoặc.

Thiên Chi Diên lắc đầu nguây nguẩy, sau đó hít vào một hơi sâu, nàng muốn ném những nỗi sợ hãi, bất an kia ra xa tít tắp.

“Lão nói đúng, ta bị trúng độc.”

“Ngươi có biết Bánh Trôi của ngươi không những có thể phóng độc ra mà còn có thể hút độc không?”

“Lão đầu, Bánh Trôi quả đúng là Tuyệt linh cửu vĩ hồ?”

“Sao ngươi lại biết điều này?”

“Sư phụ ta đoán.”

Lão đầu công nhận gật đầu, tấm tắc khen: “Công tử Tương có thể xem như là có hiểu biết, vừa trẻ tuổi, võ công lại cao cường, người như hắn bây giờ không còn nhiều.” Nói đến đây, lão đầu bỗng dừng lắc đầu, nói thêm: “Nhưng thanh danh quá lớn, không tốt, không tốt.”

“Tuyệt lĩnh cửu vĩ hồ có thể hấp thụ độc tố bên trong thân thể ta đúng không?”

“Theo như ta biết, không có nó ngươi không hút được độc.”

Thiên Chi Diên vội vàng lôi Bánh Trôi ra khỏi túi, đôi mắt khép hờ ngái ngủ khẽ mở ra một chút, sau đó Bánh Trôi xoay cái bụng tròn trĩnh sang phía khác, ngáy khò khò.

“Sư phụ đến kia!”

“Xoạt”, Bánh Trôi nhảy dựng lên rồi lập tức chui vào cổ áo của Thiên Chi Diên. Nàng đã chuẩn bị sẵn, chỉ chờ như thế thôi, hay bàn tay túm chặt cổ áo, Bánh Trôi chui vào không được, móng vuốt túm chặt tay nàng, thân treo toòng teng.

“Nhìn ngươi kia, không có tiền đồ!” Thiên Chi Diên ôm nó xuống, khinh thường nhìn chằm chằm.

“Bánh Trôi, có phải ngươi hút được độc tố?”

Bánh Trôi gật đầu như đảo tới.

“Vậy ngươi. . .”

Thiên Chi Diên còn chưa dứt lời, Bánh Trôi cựa quậy rồi nhảy phốc lên tay nàng, há to miệng cắn nàng một cái.

“Á. . . Bánh Trôi, ngươi muốn chết à?!”

Thiên Chi Diên sợ hãi hét lên, vẫy vẫy ngón tay muốn Bánh Trôi buông ra.

“Tiểu nữ oa, đừng động đây, nó đang hút độc cho ngươi đấy.”

Thiên Chi Diên nghe thế bèn ngừng la hét, vừa muốn ngừng giãy tay thì Bánh Trôi đã bị văng ra xa theo đường cung tròn cực chuẩn.

Nàng ôm Bánh Trôi trở về, sau đó chịu đựng để nó cắn nàng, từng giọt máu tuôn ra từ ngón tay út được Bánh Trôi nuốt hết vào bụng của nó.

Bỗng Bánh Trôi xoay người đi, cái đuôi ngoe nguẩy trước mặt Thiên Chi Diên.

“Bánh Trôi?”

Nó xoay lưng về phía nàng, không trả lời nàng.

Thiên Chi Diên chọc chọc cái thân đầy mỡ của Bánh Trôi, đến khi nhột quá chịu không nổi nữa, nó mới ngẩng đầu, kêu vài tiếng: “Chít chít. . . Chít chít. . .”

Thiên Chi Diên giật giật khóe miệng.

“Chít chít. . . Chít chít. . .” Bánh Trôi tận lực kêu, cũng chẳng để ý người nghe có hiểu ý mình muốn truyền đạt hay không.

“Bánh Trôi, ngươi có thể nào nói tiếng người được không?”

“Chít chít. . .”

Thiên Chi Diên giơ tay lên định nhéo Bánh Trôi một cái.

“Đừng lo lắng, để ta thử xem, ta biết độc trong người ngươi nhất định không tầm thường.” Lão đầu vươn tay, đặt lại sau lưng Thiên Chi Diên lần nữa.

“Kỳ quái, kỳ quái a!”

“Lão đầu, lão có phát hiện gì không?”

“Độc bên trong thân thể ngươi dường như trộn lẫn với tà khí, tà khí lại bao vây lấy độc tố, ta xác định rất có thể người không phải bị trúng độc.”

“Vậy thì thế nào?” Thiên Chi Diên có chút nóng ruột.

“Ta không biết, bởi vậy Bánh Trôi cũng không có cách.”

Đôi mắt long lanh của Thiên Chi Diên bỗng chốc như bị một làn sương mù che mờ, thoáng chốc chứa nỗi thất vọng lẫn cô đơn, nàng thở dài một tiếng, buồn bực than vãn: “Cũng đúng thôi, huyền mặc bên trong người ta đã tồn tại lâu đến vậy, sao lại dễ dàng biến mất được?”

“Cái gì? Huyền mặc?” Lão đầu nhăn lông mày lại, vẻ mặt khó tin sừng sốt nhìn nàng.

“Lão biết huyền mặc?”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 61: Thêm Một Bí Mật

“Theo ta biết, huyền mặc không hẳn là một loại độc. Trong truyền thuyết Tây Vực, huyền mặc là một loại tà điều thượng cổ, nó có bộ lông màu lam sẫm, đôi mắt đỏ ngầu, bao quanh toàn thân là tà khí dày đặc.”

Thiên Chi Diên sực nhớ tới hồi còn ở trong hoàng cung, nàng đã đụng độ hai tên thị vệ, phía sau gáy của bọn chúng đều có hình xăm một con chim lạ, nàng lấy con dao từ trong túi ra, khắc lại hình con chim lên thân cây.

“Lão đầu, lão nhìn xem, có phải là nó không?”

Lão đầu híp mắt quan sát, kết luận: “Đây đúng là một dạng hình xăm, nhưng nó cũng không phải tượng trưng của huyền mặc. Ta từng nghe nói, Tây Vực có tòa thành Mị Ảnh Quý thần bí. Thành Mị Ảnh Quý chú trọng hình xăm, hình như chính là đây.”

“Người của thành Mị Ảnh Quý có phải cũng xăm hình này sau gáy?”

Lão già lắc đầu, bảo: “Không rõ lắm, thành Mị Ảnh Quý rất thần bí, người hiểu biết về vấn đề này rất ít, cho nên rất dễ bị người giang hồ lợi dụng. Ai biết là thật hay giả đây? Dù sao cũng không đối chứng được.”

“Này, lão đầu, lúc thì là người biết quá ít, không thể đối chứng, khi thì bảo lão cũng không rõ lắm. Vậy câu nào mới chắc chắn đây?” Thiên Chi Diên chống hông.

“Đều đúng! Rượu lê hoa này quả đúng là rượu ngon.”

“Lão đầu chết tiệt!”

“Tiểu nữ oa, đừng hung dữ như vậy, lần sau đến nhớ mang theo nhiều rượu cho ta, phải thật là nhiều đấy, hắc hắc. . .” Lão đầu cảm lấy bình hồ lô quơ tới quơ lui, mở nắp ra hít lấy hít để, cười khà khà.

“Lão đầu, lão chưa dạy ta chiêu nào, chưa đáp ứng chuyện của ta, thế này thì sao tính được?”

Bí ẩn về huyền mặc đã quá đủ, Mộ Tuyết cung quái dị, hình xăm con chim kì lạ, hôm nay lại thêm một thành Mị Ảnh Quý không biết có tồn tại hay không. Nàng nghĩ mình chưa đối mặt với kẻ thù, chưa đi hết con đường thì thần kinh đã đứt hết rồi, toàn những việc rối rắm đan xen.

Nếu vận mệnh đã an bài như thế thì điều nàng có thể làm tốt được chính là phải khiến mình trở nên mạnh mẽ để kiểm soát mọi chuyện trong tầm tay của mình. Cho tới bây giờ, nàng cũng không phải là người yếu đuối. Nàng hiểu được rằng chỉ có người mạnh mẽ mới có thể sinh tồn ở thế giới mạnh được yếu thua này, quy tắc bất di bất dịch ở mọi thời đại nào. Cho nên, nàng phải bắt được mỗi một cơ hội rèn luyện mình mạnh hơn.

“Nhìn người, ta có muốn trốn cũng không được. Hắc hắc, thôi được, chúng ta bắt đầu nào. Ta cảnh báo trước, tiểu nữ oa, học võ cũng không phải là chuyện dễ dàng, người muốn ăn ngon thì phải chịu khổ trước, chuẩn bị đi.” Lão đầu cười gian xảo.

Thiên Chi Diên chớp mắt vài cái, cười khan hai tiếng.

Ngủ xong một giấc thẳng căng, Bánh Trôi mới hai con mắt mờ mờ, nằm trong túi nhìn ra hai người đằng xa xa. Nó đánh cái ngáp, vươn vai, sau đó thân thể khẽ nhúc nhích rồi nhún xuống, lấy đà nhảy ra ngoài.

Mặt trời dần dần di chuyển từ Đông sang Tây, ánh hoàng hôn rực rỡ nhuộm cả một vùng, mấy đám mây bay tà tà uể oải, phải nhờ những con gió nhẹ thổi tới đẩy đi, thổi bớt cái nóng tích tụ trong một ngày, thuận tiện thổi bay những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Thiên Chi Diên.

Lão đầu cầm một chiếc lá trên tay phóng về phía Thiên Chi Diên, nàng đang đứng trên thân cây phải lách người một cái, hai chân đạp lên cành cây lấy đà rồi phi thân đến trước mặt lão đầu.

Nàng “phụt” một tiếng, nhả ra chiếc lá mà lão đầu kia phóng cho nàng.

“Ái chà chà, thật là không ngờ, tuổi người nhỏ thế mà tiếp thu mau lẹ nhỉ!” Lão đầu lên tiếng khom người.

“Đương nhiên.” Thiên Chi Diên chu cái miệng nhỏ nhắn, ra vẻ rất đắc ý.

“Công tử Trương không dạy võ công cho người thật là lãng phí, ta cũng không thu được đồ đệ như người, đáng tiếc quá!”

“Lão đầu! Không được nói lung tung, không được chê bai sư phụ của ta!”

“Ồ ồ. . . Tiểu nữ oa, lần đầu tiên ta thấy người khản trương bảo vệ hân đấy, chẳng lẽ là. . . Đó đó sao?” Lão đầu nhướn mày, khuôn mặt cười rất gian.

“Lão đầu, lão cũng lớn tuổi rồi, đừng suy nghĩ lung tung. Vội lại điều lão đang nghĩ không đúng đâu.”

“Tiểu nữ oa, ý người là gì?” Vẻ mặt lão có vẻ kích động.

“Ý mà lão đang nghĩ.” Thiên Chi Diên cười hắc hắc.

Lão đầu híp mắt, nói: “Người biết ta đang nghĩ gì sao?”

“Không biết.”

“Thật sự?”

“Không.”

“Ha ha, được rồi, chiếc lá cuối cùng người cũng lấy được rồi, chiêu thức của ngày hôm nay coi như là hoàn tất, nhưng người phải tự rèn luyện tâm pháp cho mình. Người không luyện nội công tâm pháp thì cũng chỉ phí công, hiểu chưa?”

“Ta biết rồi.”

“Rột rột rột rột. . .”

Thiên Chi Diên ngược lên nhìn lão đầu, rồi chuyển mắt xuống bụng của lão. Lão đầu lại nhìn về phía Thiên Chi Diên, sau đó cũng liếc mắt xuống bụng nàng.

“Người hay là ta?”

“Có khác nhau không?”

“...”

“Mau trở về kiểm gì bỏ bụng đi. Mà tiểu nữ oa này, ta nhớ ngày hôm qua người có nướng thỏ, rất thơm đấy!”

“Đó là tuyệt chiêu ‘độc môn thiêu nướng’ của ta.”

“‘Độc môn thiêu nướng’ ư? Là gì, là gì?”

“Ta không thèm cho lão biết.”

Thiên Chi Diên xoay người chuẩn bị đi lấy chiếc túi, sau đó suy nghĩ có nên đi săn hay không. Bánh Trôi hưng phấn nhảy đến ngồi cạnh nàng, ráng mở căng hết cỡ đôi mắt to tròn long lanh nhìn Thiên Chi Diên.

Lão đầu cũng cất bước đi về phía này, chứng kiến vẻ mặt đầy mong chờ của Bánh Trôi, không kiềm được mà cười phá lên.

“Chít chít. . .”

Bánh Trôi giờ móng vuốt chỉ chỉ cái bụng tròn vo của mình, sau đó là vờ xoa xoa bụng mình mấy cái. Nó cố gắng vận dụng hết khả năng diễn trò “dễ thương” của mình nhắm thu hút lấy Thiên Chi Diên.

“Chít chít. . .”

Sau đó Bánh Trôi nhảy phốc lên, chỉ chỉ bốn con thỏ đang chết ngất chất đống bên cạnh nó. Bốn con thỏ bị chia làm ba phần, hai con thỏ to nhất chung một phần, hai con còn lại chia làm hai phần.

Nó chỉ con thỏ bé nhất, rồi lại đưa móng vuốt về phía lão đầu: “Chít chít. . .”

Sau đó nó chỉ một con lớn hơn, đẩy về phía Thiên Chi Diên: “Chít chít. . .”

Cuối cùng, nó chỉ về phần hai con thỏ to nhất, sau đó xoa xoa bụng mình ra về: “Chít chít. . .”

Phân chia xong xuôi, Bánh Trôi nhảy phốc đến bên hai con thỏ của mình, cọt cọt lui ra về hài lòng lắm.

Thiên Chi Diên im lặng nhìn Bánh Trôi khua tay múa chân chia thỏ hoàn tất, khoe miệng giật giật, nhưng đôi mắt lạnh lợi lại đảo một vòng.

“Bánh Trôi, ngươi chắc là nếu ta không nướng, ngươi có thể ăn hai con thỏ kia được không?”

“Chít! Chít!”

Bánh Trôi kích động nhảy loạn xạ, không ngừng kêu “Chít chít. . .”, sau đó mở đôi mắt to tròn ngập nước hy vọng nhìn tiểu chủ nhân.

“Đối với ta thì ra về dễ thương không có tác dụng đâu.” Thiên Chi Diên xua tay.

“Chít chít. . .” Bánh Trôi hoảng hốt kêu to lên.

“Chọc ngươi thôi, ta cũng đang đói.” Thiên Chi Diên bắt lấy thỏ, đi tới bờ sông.

Về mặt của Bánh Trôi đơ ra, chốc sau nó mới vỡ lẽ, nó vẫy vẫy móng vuốt, bất mãn nhìn bóng lưng Thiên Chi Diên kêu lên “Chít chít. . .”

“Săn thỏ thì ai cũng làm được, nhưng nướng thỏ thì chỉ có chủ nhân ngươi nướng là ngon nhất, ngươi chấp nhận đi.” Lão đầu vỗ đầu Bánh Trôi, hắc hắc cười.

Nhìn Bánh Trôi tức khí, lão bồi thêm: “Ai bảo ngươi theo tiểu nữ oa đó mà không theo ta?”

Bánh Trôi không thèm để ý tới lão, xoay người, hất đuôi về phía lão, tỏ vẻ ‘ta không thích chơi với ngươi’.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 62: Ta Sắp Phải Đi

Thời gian thoáng trôi qua, chớp mắt đã hết nửa tháng, Thiên Chi Diên phải thường xuyên đi đi lại lại giữa Thiếu Lâm tự và Thiếu Thất sơn. Vị khách vắng lai – lão đầu râu bạc truyền thụ võ công, Thiên Chi Diên nhận nhiệm vụ nướng thỏ, Bánh Trôi thì săn bắn, ba người lẫn lộn vô cùng bận rộn nhưng lại có khoảng thời gian rất vui vẻ.

Hôm nay, Thiên Chi Diên vẫn dậy sớm như những ngày trước, ngoài cửa sổ là bầu trời bao la vừa mới hừng sáng, vừa mới mở cửa phòng, Thiên Chi Diên đã thấy Hư Tâm đứng chờ bên ngoài. Nửa tháng không gặp hần, Thiên Chi Diên chợt nhận ra hình như hần đã cao lớn hơn một chút.

“Hư Tâm, ngươi không cần luyện công à? Mới sáng sớm đứng chờ ngoài cửa làm chi đây?”

“Chi Diên thí chủ, ngày mai hai người phải khởi hành rời khỏi đây rồi. Cho nên hôm nay ta đến gặp người.” Hư Tâm ngượng ngùng đỏ cả má.

“Rời khỏi?” Thiên Chi Diên trừng to mắt, không tin cho lắm. Ta còn không biết mình sắp đi, có sao Hư Tâm lại biết?

“Đúng vậy, công tử Tương và người sẽ đi trước, người trong Thiếu Lâm tự tương đối nhiều, vì vậy sẽ khởi hành sau. Thí chủ không biết sao?”

Thiên Chi Diên rõ ràng không biết, dạo này nàng rất bận rộn. Sáng bánh mắt ra thì đã đi, tối trở về thì chỉ muốn ngủ, xem như nửa tháng này cũng không gặp được sư phụ được nhiều lần cho mấy. Cuộc sống quay cuồng như con thoi đến nàng cũng không nhận ra.

“Hư Tâm, ngươi còn nhớ những gì lão đầu đã từng nói chứ?”

Hư Tâm gật đầu.

“Ta sắp phải đi, vì vậy cần đi gặp lão ấy một chút, ngươi đi theo ta không?”

Hur Tâm lại gật đầu, hần nói: “Ta đi với thí chủ.”

Hai người nhanh chóng đi đến sau Thất Thất sơn, tới cây cổ thụ quen thuộc mà lão đầu quái gở hay nghỉ ngơi, Thiên Chi Diên lại chẳng thấy lão đầu.

“Lão đầu.” Thiên Chi Diên hô to một tiếng, rừng núi vang vọng tiếng gọi của nàng nhưng vẫn không thấy lão đầu quái gở đó xuất hiện.

“Tiền bối có phải đã đi rồi hay không?”

“Không đâu, lão chưa chào một tiếng với chúng ta, sao lại đi vội vàng như thế được?” Thiên Chi Diên vừa giải thích vừa quay đầu gọi lão lần nữa: “Lão đầu. . .”

Bỗng nhiên hai vai của Thiên Chi Diên nặng trĩu, nàng lập tức quay đầu, né người, xuất chiêu, đá chân, quay thân, nàng thực hiện các động tác liên tiếp vừa tự nhiên vừa thành thạo.

Xuất chiêu xong, Thiên Chi Diên dừng lại.

“Lão đầu, mới sáng sớm mà lão làm trò gì thế này, gọi lão thì không trả lời, còn đánh lên sau lưng ta nữa.” Thiên Chi Diên khoanh hai tay trước ngực, nhún mày chất vấn.

“Đánh lên người là muốn xem thử trong nửa tháng này người học được gì rồi, coi như là kiểm tra.” Lão đầu cười khà khà vuốt vuốt râu mép, nhận xét: “Tiểu nữ oa, người thật đúng là có thiên phú dị bẩm, ta gặp được bảo vật rồi, ha ha. . .”

“Lão không đứng chờ ta ở chỗ cũ, làm vậy vì muốn kiểm tra ta?”

“Đứng đây!”

“Nói dối, một người lười như lão chắc chắn không dậy sớm đến thế này chỉ vì muốn thử ta.”

“Cũng có lí, cả đêm rồi ta chẳng chớp mắt được gì cả.” Lão đầu vươn tay dãn gân cốt, đánh một cái ngáp thật to.

“Ồ, chuyện gì mà có thể khiến một lão đầu lười một đêm không ngủ vậy?”

“Người cũng có liên quan đấy, ta bị sự phụ của người làm hại.”

“Sự phụ ư?”

Thiên Chi Diên thấy hết sức kì lạ. Nửa tháng nay, chuyện nàng luyện võ công cùng lão đầu, người biết được chỉ có duy nhất Hur Tâm, sự phụ cũng không thường xuyên ra khỏi cửa. Hur Tâm không tiết lộ ra, vậy sao sự phụ có thể biết được?

“Hắn đuổi theo ta cả đêm!”

“Không phải chứ?”

“Người không tin? Ta cũng thấy rất kì lạ, hần coi trọng ai thì mặc xác hần, thế nhưng lại coi trọng ta, đuổi theo ta một đêm, ta là loại người dễ để người khác đuổi theo thế à?” Lão đầu hậm hực.

“Ít nhảm nhí đi, lão như thế, có cho tiền bảo ta đến gần, ta còn không muốn. Lão đầu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Bản thân ta cũng muốn biết lắm đây, vô duyên vô cớ đến tìm ta, thế ngoại cao nhân ta đây hần muốn gặp là gặp được sao? Cho nên ta chạy ngay. Ta chạy thì hần đuổi theo, hần rất lợi hại, đáng tiếc hần còn quá trẻ, tu luyện còn kém xa lắm, hắc hắc. Nhưng quả thật theo khả năng bây giờ của hần thì sau này còn khó biết trước được.”

Thiên Chi Diên nhếch miệng lên, nàng lấy từ trong túi nhỏ ra một bình rượu lê hoa, sau đó mở nắp, ngẩng đầu chuẩn bị uống.

“Ai ai, chớ uống hết của ta chứ, tiểu nữ oa. Người... người, người cũng quá độc ác đấy. Vì hần thấy người nửa tháng này cứ đi lên núi nên mới đích thân điều tra, sau đó hần phát hiện ra ta. Hần còn bảo bắt kẻ ta là ai, ta vì mục đích gì mới dạy võ công cho người, nếu người bị thương tổn, hần sẽ không tha cho ta. Còn thông báo với ta là mai sẽ dẫn người đi, không để người ở đây nữa!”

“Vậy mới được chứ, nói ngay từ đầu có phải đơn giản hơn không! Rượu lê hoa của lão đây sẽ không ít hơn nửa đâu!” Thiên Chi Diên lau miệng, đưa lại bình rượu chỉ còn phân nửa cho lão đầu.

“Tiểu nữ oa, người quá độc ác, giống y như sự phụ của người, đều là cầm thú!” Lão đầu cầm lấy bình rượu còn dư lại tí ti, giả vờ tội nghiệp chép miệng.

“Lão đầu, ta thực sự sắp đi.”

“Được được, chúng ta đi thôi.”

“Bọn này đi tham gia đại hội võ lâm, lão đi làm gì?”

“Vậy thì không đi, một đám hài tử chơi qua chơi lại, chẳng có nghĩa gì!”

“Lão đầu, lão nhìn ta này, rượu lê hoa quan trọng hay ta quan trọng? Ta sắp đi!”

Thiên Chi Diên có chút chờ mong, nàng biết lão đầu đối với nàng tốt, bỗng dưng phải chia tay thế này nàng cũng thấy không nỡ. Nửa tháng nay ngày nào cũng luyện công với lão thật sự rất cực khổ, nhưng lão đầu vẫn bên cạnh nàng, cẩn thận chỉ dạy, nàng hiểu rõ lão đầu rất quan tâm đến nàng.

“Đương nhiên là rượu lê hoa quan trọng hơn!”

Thiên Chi Diên lập tức quay người đi.

Chợt gió nổi lên, lão đầu xuất hiện trước mặt Thiên Chi Diên, cười khả khả: “Tiểu nữ oa, ngươi còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt, có một chuyện không phải ngươi bảo ta nghĩ cách giúp đó sao? Bây giờ ta đã nghĩ ra rồi. Hắc hắc. . .”

Lão đầu cười gian mấy tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 63: Thương Miếu Vô Nhai

“Hả, cách gì. . .”

Thiên Chi Diên chưa dứt lời, lão đầu đã ra tay điểm huyệt Hư Tâm.

“Lão làm gì đó?”

“Tiền bối, đây là sao?”

“Hắc hắc, ta còn nhớ kỹ, lúc đó tiểu nữ oa ngươi có nói, tiểu hòa thượng Hư Tâm không chịu ngươi, không để ngươi làm tiểu nương tử của hắn, ngươi rất buồn, hỏi ta có cách nào không. Bây giờ thì ta đã có cách rồi, sẽ làm ngươi được như ý nguyện.”

Thiên Chi Diên trừng lớn mắt nhìn lão đầu.

“Tiền bối, không thể, không thể, Hư Tâm là người Phật môn, sao có thể. . . Sao có thể. . .” Hư Tâm vừa hoảng hốt vừa lấp bắp, đỏ hồng cả hai má.

“Sao lại không thể? Người Phật môn thì sao? Lão tử không quan tâm, hơn nữa, ngươi suốt ngày lái nhái, hay cần nhân, lắm điều lộ thôi lại hay xấu hổ, thích hợp làm tiểu nương tử nhất đấy. Tiểu nữ oa, mắt nhìn không tệ.”

Lão đầu nói xong đặt tay lên cổ Hư Tâm, lão khẽ dùng lực một chút, đẩy đầu gối tiểu hòa thượng ngã xuống trước mặt Thiên Chi Diên.

“Nhất bá!”

“Nhị bá!”

“Tam bá!”

“Thành lễ!”

Sau tiếng hô kết thúc, lão đầu mới điểm mở huyệt đạo của Hư Tâm, sau đó đẩy hắn tới cạnh Thiên Chi Diên: “Đứng cạnh nhau nào, xấu hổ gì chứ? Mặc kệ Phật pháp, Phật môn gì của ngươi, đơn giản thôi. Thiên địa làm chứng, bây giờ tiểu hòa thượng là của tiểu nữ oa này rồi, tiểu hòa thượng ngươi nên chấp nhận đi, biết không? Đương nhiên tiểu nữ oa ngươi còn có thể cưới rất nhiều thêm tiểu nương tử nữa, càng nhiều càng tốt!”

Thiên Chi Diên gật gật khóe miệng.

Hư Tâm cúi đầu càng thấp, gương mặt đỏ hồng như gấc chín, đôi lông mày nhíu chặt, có lẽ vì quá xấu hổ mà vùng chạy đi.

“Lão đầu, lão lợi hại.” Thiên Chi Diên lên tiếng cảm khái.

“Đương nhiên, ta lợi hại hơn sư phụ của ngươi nhiều. Sư phụ của ngươi có dạy võ công cho ngươi không? Sư phụ của ngươi có tìm tiểu nương tử cho

ngươi không? Sư phụ của ngươi có ủng hộ ngươi vô điều kiện không? Ta ủng hộ ngươi, cưới nương tử cho ngươi, làm thành một nhà quây quần bên bàn ăn cơm, ngày nào cũng phải thế để hần chỉ có thể giương mắt nhìn, khiến hần tức chết đi!”

Thiên Chi Diên nheo mắt, nhìn chăm chăm lão đầu rất lâu, sau đó bật cười, nàng nói: “Hóa ra là lão muốn chọc tức sư phụ ta?”

“Nhảm nhí, hần là cái thá gì mà ta phải nhọc công vì hần chứ!” Lão đầu quay người đi nhìn hướng khác.

“Ồ ồ, vậy thì là gì?” Thiên Chi Diên hứng thú quan sát, nàng chợt reo lên: “A! Ta biết rồi, nhất định là lão lần đầu tiên bị rượt đuổi khắp núi thế này phải không? Hơn nữa còn khiến cả đêm không chợp mắt được, vì vậy lão hận sư phụ của ta lắm rồi chứ gì?”

“Nha đầu chết tiệt! Đồ ăn cây táo rào cây sung! Ta, ta không phải như thế! Ta, ta đánh ngươi!” Lão đầu lập tức quay người lại, vuren tay lên định hạ thủ về phía Thiên Chi Diên.

Nhưng bàn tay còn chưa kịp hạ xuống đã phải dừng lại giữa không trung.

Thiên Chi Diên chỉ mỉm cười nhìn lão, không giống với nụ cười lúc trước, nụ cười lần này xuất phát từ chân tâm, trên tay nàng bỗng dưng xuất hiện thêm một chiếc bình nữa. Bình được đựng đầy rượu, mùi thơm của rượu thoang thoảng trước mũi.

“Ngươi, ý ngươi là gì đây?” Con tức giận chợt tan biến hết, thái độ thay đổi đột ngột của nàng khiến lão khó thích ứng.

“Lão đầu, ta phải đi.”

“Đi đi, mau đi đi, nhanh dắt tên sư phụ cầm thú kia biến khuất mắt ta.” Lão đầu phát phát bàn tay già nua đã nhăn nheo.

“Rượu lê hoa này tặng cho lão đó, từ từ uống.”

“Cái bình bé tí, cả thùng còn không nhét kẽ răng được mà còn từ từ uống gì!” Lão đầu trưng ra vẻ mặt khinh bỉ, từ từ mất tự nhiên đi.

“À, mà quên, ta còn lời này nữa. Lão đầu, cảm ơn lão.”

Bàn tay nhăn nheo đang cầm bình uống ừng ực chợt dừng lại, sau đó lão lại ngửa đầu, tiếp tục uống.

“Lão đầu, ta đi thật đó nha!”

Lão chăm chăm uống rượu, không thêm đề ý tới nàng.

Thiên Chi Diên xoay người, chuẩn bị bước xuống núi. Mới đi được mấy bước, cơ thể nàng chợt bị nhấc bổng lên.

“Tiểu nữ oa, ngươi thật đáng ghét.” Lão đầu xoa xoa nàng thờ dãi.

“Đúng đúng đúng, còn lão thì đáng yêu rồi.”

“Ta dạy võ công cho ngươi, tuy hơi muộn nhưng cũng đáng. Mới bắt đầu đã chỉ ngươi những chiêu khó nhưng may mà tư chất của ngươi cũng khá, luyện rất thành công.”

“Ừm.”

“Chiêu thức đó rất lợi hại, luyện tốt rồi sẽ đủ sức bảo vệ ngươi, không ai dám bắt nạt ngươi. Còn nếu kẻ nào không sợ chết thì ngươi cứ lấy Bánh Trời ra.”

“Ừm.”

“Còn có một việc nữa là chuyện ta dạy ngươi, ngươi tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, hiểu không?”

“Ừm.”

“À mà không đúng, ta cũng không biết tên gọi nó là gì, lưu truyền ra sao. Không tên, không nguồn gốc, không ngày tháng, chiêu thức ba không, ai mà có thể biết được chứ?”

Lão bắt đầu cười khục khặc.

“Này lão đầu, mắt của lão ướt kìa, lão khóc đấy à?”

“Nhảm nhí, mau cuốn xéo khỏi đây!” Lão đầu buông Thiên Chi Diên ra, sau đó còn đạp cho nàng một cước.

“Lão đầu chết tiệt! Đừng để ta thấy lão nữa đó!”

Thiên Chi Diên vừa xoa xoa cái mông bị đạp tã to, vừa hậm hực bước xuống núi. Đi hồi lâu, nàng mới hít sâu một hơi rồi thở hắt ra. Có người gắp cả

đời cũng không có tình cảm, nhưng có người chỉ quen biết mấy ngày lại có thể nhớ mãi không quên. Đây có lẽ là duyên phận.

Thiên Chi Diên đang đi chậm chậm, bỗng nghe giọng của lão đầu vang lên: “Đúng rồi, chiêu thức ta dạy cho người chính là Thương miếu vô nhai, nhớ kỹ là Thương miếu vô nhai. Nếu có duyên, nhất định sẽ lại tương kiến lần nữa.”

Trên đường trở về, Thiên Chi Diên vừa bước vừa lẩm bẩm: “Thương miếu vô nhai, Thương miếu vô nhai. . .”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 64: Áp Chế Huyền Mạc

Trở lại Thiếu Lâm tự, Thiên Chi Diên nhìn thấy Hư Tâm đang đứng chờ ngay trước cổng, hần chấm chấm giương mắt về phía cái cây trước mặt, hồn không biết phiêu lạc đến nơi nào.

“Hư Tâm?” Thiên Chi Diên thấy Hư Tâm không có phản ứng gì, nàng gọi thêm một lần nữa: “Hư Tâm?”

“A?” Hư Tâm hoàn hồn trở lại, thấy Thiên Chi Diên đứng ngay trước mặt mình, hai má liền đỏ cả lên, hần không dám nhìn thẳng vào nàng mà chỉ cúi gầm mặt xuống: “Chi Diên thí chủ, công tử đang chờ thí chủ.”

Thiên Chi Diên còn chưa ngẩng ra bộ dạng kì lạ của Hư Tâm thì nàng đã nghe tiếng của Thẩm Vân Tương vang lên phía sau lưng.

“Diên nhi, sáng sớm thế này con vừa đi đâu?”

Thiên Chi Diên sững sốt, quay đầu nhìn, thân hình của y đã đứng ngay sau lưng nàng. Chữ “vừa” được y kéo dài ra như nhấn mạnh thêm, hai mắt càng thâm trầm.

“Con vừa đến sau núi chơi.” Nàng biết Thẩm Vân Tương có lẽ đã biết rõ, nên thành thực khai báo thì hơn.

“Đi thôi.” Thẩm Vân Tương cũng không nhiều lời nữa, xoay người bước đi.

Thiên Chi Diên liếc Hư Tâm một cái rồi lẻo đẻo chạy theo sau Thẩm Vân Tương. Nàng cảm thấy hình như y đang không vui thì phải? Do nàng đi tìm lão đầu sao? Nhưng nàng chỉ đi chào tạm biệt thôi mà, đâu học luyện võ nữa. Trong lòng nàng thoáng buồn bực, rất là buồn bực. Nàng cũng không thêm nghĩ nhiều chi nữa, tiếp tục chạy tốt theo.

Ít phút sau, Thẩm Vân Tương đưa nàng tới một thiện phòng, Nhất Hoàng đại sư đã chờ sẵn ở trong đây.

“Tiểu thí chủ, công tử.” Vừa nhìn thấy hai người, đại sư liền đứng dậy.

“Đại sư không cần khách khí, mời ngồi.” Thẩm Vân Tương từ tốn đáp, sau đó y ngồi lên giường, còn Nhất Hoàng đại sư thì đứng đối diện, y cất tiếng nhẹ nhàng với Chi Diên: “Diên nhi, con mau lên đây ngồi cùng với vị sư.”

Thiên Chi Diên chạy đến giường, ngồi đối diện Thẩm Vân Tương xong thì chợt hỏi: “Sư phụ, có việc gì vậy?”

“Diên nhi, con còn nhớ mỗi năm sẽ có một ngày toàn thân con trở nên rất đau đớn không?”

Lòng Thiên Chi Diên liền chùn xuống, nàng đang nhớ lại khuôn mặt đầy tà khí kinh khủng của mình vào đêm tối kia.

“Sư phụ, ý người là... huyền mạc?”

Thẩm Vân Tương và Nhất Hoàng đại sư đồng thời kinh ngạc, hai người không ngờ rằng một đứa trẻ lại biết nhiều thế này.

“Đúng vậy, bây giờ sư phụ và Nhất Hoàng đại sư muốn giúp con trấn áp huyền mạc, cho nên con phải ngoan ngoãn nghe lời chúng ta, được không?”

Thiên Chi Diên gật đầu, xếp hai chân ngồi thẳng người ngay ngắn.

Chẳng qua là trong bụng nàng lại có chút quan tâm, đến Bánh Trôi cũng không thể nào hút được huyền mạc, chẳng lẽ sư phụ và Nhất Hoàng đại sư lại tìm được cách?

Thẩm Vân Tương sắp một bộ kim ra từ trong rương của y, lấy từng cây kim một châm vào các huyệt đạo trên người Thiên Chi Diên. Thủ pháp của y thành thực, động tác nhanh nhẹn.

“Diễn nhi đừng sợ, sư phụ và đại sư đều ở đây.”

Thiên Chi Diễn gật đầu, không động đậy một chút nào mặc cho hàng đồng cây kim châm trên cơ thể mình.

“Tiểu thí chủ nhỏ tuổi thế này mà đã hiểu chuyện, lão nạp thật bội phục.” Nhất Hoàng đại sư gật đầu khen ngợi.

Thảm Vân Tương nhanh chóng hoàn tất việc châm kim, y quay sang: “Đại sư, chúng ta bắt đầu đi.”

Nhất Hoàng đại sư gật đầu, dặn dò: “Lần này trấn áp huyền mạch nhất định phải cẩn thận, tuy lão nạp và công tử đã chuẩn bị phương pháp này nhiều ngày nhưng cũng có thể khó tránh xảy ra việc phát sinh thêm, cho nên tiểu thí chủ nhất định phải hợp, không thể để sai một bước nào. Tiểu thí chủ làm được không?”

“Vâng, đại sư.”

Sau khi sắp xếp xong xuôi, Thảm Vân Tương vươn hai tay đặt lên vai của Chi Diễn, còn Nhất Hoàng đại sư thì đặt hai tay trên lưng nàng.

Thiên Chi Diễn sắp hai chân ngồi thẳng ngay ngắn, nàng nhanh chóng cảm nhận được hai nguồn nội lực lần lượt tiến vào trong cơ thể mình. Hai nguồn lực này rất mạnh mẽ, hơn nữa tốc độ và phương hướng cũng vô cùng chuẩn xác. Nội lực từ phía sau lưng nàng kết hợp với nguồn nội lực từ bả vai xuống, bao quanh lấy trái tim nàng.

Hai phần nội lực đó từ từ bao quanh trái tim, chậm chậm nhưng mạnh mẽ tại nên thế kiềm kẹp, sau đó tiến tới kiểm soát một cách chặt chẽ.

Thiên Chi Diễn nhắm hai mắt lại, im lặng cảm thụ hai nguồn nội lực này hành động trong cơ thể nàng, thời gian từng giây từng phút trôi qua, vòng bao vây của nội lực càng lúc càng bị thu hẹp, càng lúc càng ôm chặt lấy trái tim nàng, cho tới lúc này thì vẫn chưa xảy ra bất trắc gì.

Cuối cùng, hai nguồn nội lực ổn định không chế trái tim nàng một cách dứt khoát. Thiên Chi Diễn nghe tiếng sư phụ và Nhất Hoàng đại sư cùng thả lỏng một hơi. Chắc là đã thành công.

Bỗng nhiên, một cơn đau nhói ngay ngực xuất hiện, Thiên Chi Diễn nhăn lông mày, còn chưa lên tiếng, Nhất Hoàng đại sư đã hạ tay xuống.

“Không ổn.”

“Đại sư, xảy ra chuyện gì?”

“Có một luồng sức mạnh đang phá hoại nội lực của lão nạp.”

Thiên Chi Diễn rõ ràng cảm giác được huyền mạch đang cản trở lại, nỗi đau tột cùng truyền từ tim khiến nàng đỏ mặt hôi hỏn, nhưng nàng vẫn cắn răng không la hét.

“Đại sư, người mau giữ vững.”

Thảm Vân Tương vừa nói vừa chuyển phần nội lực của mình sang muốn giúp đại sư, nhưng không ngờ rằng huyền mạch vốn không để mất hai nguồn nội lực cực lớn này, nó cũng bắt đầu tiến hành phá hoại nội lực của Thảm Vân Tương.

Cơn đau tê tâm liệt phế truyền khắp toàn thân, mặt Thiên Chi Diễn dần trở nên trắng bệch.

“Công tử, chúng ta không thể nào khống chế được rồi, huyền mạch đang rất tác oái, điều này không ổn. Nó cũng đang hút nội lực của chúng ta, nếu cứ tiếp tục như vậy thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, chúng ta phải rút lui thôi.” Nhất Hoàng đại sư nói gấp.

Nhất Hoàng đại sư ở sau lưng Thiên Chi Diễn nên ông không thấy, nhưng Thảm Vân Tương thì đang ngồi trước mặt nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ thống khổ khiến y rất căng thẳng, y biết hiện giờ nàng đang phải chịu đựng nỗi đau thấu da thịt này, nhưng nếu trực tiếp rút lui thì huyền mạch nhất định sẽ làm thương tổn đến nàng.

Chứng kiến khuôn mặt hồng hào trở nên trắng bệch, khóe môi cắn chặt, lần đầu tiên Thảm Vân Tương cảm giác được nỗi bất an đang xâm chiếm lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 65: Phút Giây Dịu Dàng

“Đại sư, người giữ vững một chút rồi hắt từ từ hạ tay, ta sẽ chống đỡ.” Thẩm Vân Tương nói.

“Được, lão nạp sẽ rút trước, công tử cũng phải mau rút lui đi.” Nhất Hoàng đại sư nói xong dần dần thu chiêu về.

Thiên Chi Diên cảm giác được bên trong thân thể mình chỉ còn nội lực của Thẩm Vân Tương đang tranh đấu với huyền mạc, còn nội lực của đại sư đã tan biến hoàn toàn. Bổng sức mạnh nội lực của Thẩm Vân Tương tăng vọt lên, kích thích huyền mạc ra sức đáp trả càng dữ dội hơn, khiến Thiên Chi Diên càng lúc càng đau đớn.

Đúng lúc này, nội lực của Thẩm Vân Tương đột ngột bị thu nhỏ lại, huyền mạc chiếm thế thượng phong, lợi dụng thời cơ đáp trả dữ dội.

“Phụt” một tiếng, một ngụm máu tươi chảy lênh láng.

Nổi đau tột cùng nhanh chóng biến mất, thân thể mệt mỏi của Thiên Chi Diên ngã oạch xuống giường, nàng hé mở hai mắt, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Thẩm Vân Tương, ngay khòe miệng y còn vương đầy máu.

“Công tử, công tử!” Nhất Hoàng đại sư lập tức đỡ Thẩm Vân Tương dậy, ông hoảng hốt: “Công tử, người làm gì thế này, vì sao lại hứng chịu hết đáp trả của huyền mạc lên người mình như vậy?”

Thẩm Vân Tương lắc tay, y thều thào: “Đại sư không cần lo lắng, Vân Tương không sao. Nếu ta không làm như thế, huyền mạc đang lúc hung hãn trả đũa sẽ làm hại đến thân thể của Diên nhi.”

Nhất Hoàng đại sư thở dài, ông vươn tay đặt lên mạch tượng của Thẩm Vân Tương: “Công tử này, vết thương không nhẹ đâu!”

“Chuyên tâm tịnh dưỡng là được.”

“Bình thường tịnh dưỡng không sao, nhưng đại hội võ lâm sắp bắt đầu rồi, nếu để người khác biết công tử bị trọng thương thì sẽ như thế nào? Với thương thế như vậy thì công tử không được động võ nữa!”

“Không sao, Vân Tương không đấu võ.”

“Ai. . .” Nhất Hoàng đại sư dài dài thở dài liếc một hồi, ông cố gắng khuyên nhủ: “Lão nạp hiểu giang hồ loạn lạc thế nào, không thể bảo rằng không tỉ võ thì không xảy ra chuyện. Có lẽ chúng ta đã quá nóng vội, không lường trước sức mạnh kinh khủng của huyền mạc. Năm ấy Ân thí chủ cũng bị hành hạ giống thế này, chắc bà ta cũng không đành lòng để con mình cũng. . .”

Nhất Hoàng đại sư lại thở dài thườn thượt, tiếp: “Ngã phật từ bi, cầu mong huyền mạc biết mất hoàn toàn.”

Thiên Chi Diên đang rất mất sức, toàn thân nàng mềm oặt, nàng không thể nghe rõ đoạn sau nữa rồi chìm dần vào hôn mê. Đến lúc khi Thiên Chi Diên tỉnh lại, nàng đã nằm yên ngay ngắn trên giường của mình.

Hé mở hai mắt, nàng thấy người ngồi bên cạnh giường là Hư Tâm, hần liền đỡ nàng ngồi dậy.

“Chi Diên thí chủ, thí chủ mau uống thuốc đi, không cần sợ đắng đâu, tiểu tăng có chuẩn bị đường đây.” Hư Tâm chỉ một chén đường được đặt trên bàn, hần cầm chén thuốc giúp nàng uống.

Thiên Chi Diên thấy chén thuốc đen ngầu, bỗng trong đầu nàng hiện lên gương mặt tái nhợt của Thẩm Vân Tương và đôi môi dính đầy máu của y. Nàng nhanh chóng cố gắng uống hết chén thuốc ấy.

Hư Tâm bị hành động đột ngột này của Thiên Chi Diên dọa đến há to mồm, hần nghĩ là với tính cách của nàng, nhất định là nàng sẽ sống chết không chịu uống thuốc, không ngờ rằng nàng lại ngoan ngoãn thế này.

Uống xong thuốc, Thiên Chi Diên lau sạch miệng, nhảy xuống giường.

“Chi Diên thí chủ nên nghỉ ngơi mới phải, thí chủ còn muốn đi đâu?” Hư Tâm đứng trước ngăn cản nàng.

Thiên Chi Diên xoay người một cái, vòng qua người Hư Tâm rồi chạy ra ngoài cửa, khi hần bình tĩnh trở lại thì đã không thấy bóng dáng Chi Diên đâu. Hư Tâm ngây ngốc nhìn bóng người chạy vụt ra ngoài kia, hần nhớ hình như nửa tháng trước, Thiên Chi Diên vẫn không có thân thủ như thế này, bây giờ nàng đã tiến bộ lên rất nhiều, có thể vượt qua cả hần.

Sau khi Thiên Chi Diên chạy từ phòng mình ra, nàng hướng thẳng đến phòng của Thẩm Vân Tương. Thật ra cơ thể nàng không còn gì đáng lo ngại nữa, cơn đau qua đi thì dần tới mất sức, chỉ cần nghỉ ngơi là có thể phục hồi lại được.

Nhưng Thẩm Vân Tương thì khác, uy lực của huyền mạc nàng hiểu rất rõ, dám hứng chịu lấy sự đáp trả của huyền mạc dẫn tới hậu quả gì, nàng cũng biết rõ.

Sao y có thể hành động liều lĩnh như vậy? Huyền mạc bá đạo thế, ẩn giấu trong người nàng sáu năm nhưng không là thương tổn đến nàng, cùng lắm là chịu đựng đau một tí thì sẽ hết. Y cần gì phải chịu đựng thay nàng rồi để bị thương chứ? Bộ y là kẻ ngốc sao? Thiên Chi Diên tức giận thầm nghĩ.

Đứng trước cửa phòng của Thẩm Vân Tương, Thiên Chi Diên chợt dừng bước chân lại.

Vào giáo huấn y ư? Nàng làm gì có tư cách.

Vào an ủi ư? Chắc y cũng không cần lời đó từ một đứa trẻ như nàng.

Vào làm cái gì đây?

Thiên Chi Diên thở dài một hơi, nàng cũng không rõ tại sao mình lại nóng lòng đến thế này!

Đang đứng trầm ngâm, một tiểu hòa thượng bung chén thuốc đến.

“Tiểu thí chủ!” Tiểu hòa thượng hành lễ với nàng.

“Đây là thuốc dành cho sư phụ ta?”

“Đúng là của công tử.”

“Vậy người cứ giao cho ta, ta bung vào cho sư phụ là được rồi.”

Vị tăng nhân đó hơi ngạc nhiên một chút nhưng cũng gật đầu, giao chiếc khay trong tay cho nàng.

Bung chiếc khay đựng chén thuốc, Thiên Chi Diên từ từ tiến vào phòng của Thẩm Vân Tương. Bên trong phòng, y đàn nghiêng người tựa lưng lên giường, trên tay cầm một quyển sách, có vẻ rất thanh nhàn.

Thiên Chi Diên đem thuốc đến bên cạnh y,

“Sư phụ, cần phải uống thuốc rồi.”

Thiên Chi Diên ngồi bên cạnh giường, dùng muỗng khuấy đều chén thuốc, miệng thổi mấy hơi. Vừa ngẩng đầu lên thì trông thấy Thẩm Vân Tương đang chăm chú nhìn nàng.

“Diên nhi, sao con không nghỉ ngơi?”

“Sư phụ, con không sao, ngủ được một giấc là khỏe. Thuốc vừa mới nấu, người mau uống đi.”

Chi Diên đưa chén thuốc cho Thẩm Vân Tương, thấy y bỏ sách xuống nhưng lại uể oải tựa vào vào giường, hình như không có ý muốn cầm lấy.

Thiên Chi Diên mở to mắt, đành phải leo người lên giường Thẩm Vân Tương, ngồi kế bên cạnh, cách một khoảng vừa đặt tay tới.

Nàng múc một muỗng thuốc, đưa tới bên môi y. Quả nhiên như vậy thì y mới chịu mở miệng, uống hết chén thuốc mà nàng đút cho.

Ngồi bên giường, lúc Thẩm Vân Tương cúi đầu xuống uống thuốc, hàng lông mi dài như cánh quạt, gương mặt hoàn mỹ uể oải như muốn câu dẫn, khiến lòng nàng nhộn nhạo cả lên.

“Diên nhi, vì sư đã cho là con không nghĩ đến ta.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 66: Vô Tình Chạm Môi

“Sư phụ, ý của người là gì? Sao con lại không nghĩ đến người được?”

Đôi mắt lạnh lợi đảo một vòng, Thiên Chi Diên đương nhiên hiểu ý của Thẩm Vân Tương. Nếu y không lo lắng cho nàng thì đã không nửa đêm đi lên núi tìm lão đầu kia rồi.

“Diên nhi rất thông minh, chắc là sẽ rõ hơn ai hết.” Thẩm Vân Tương uể oải nói.

Bàn tay đút thuốc chợt cứng đờ. Cảm giác thật khó chịu, giống như là nàng đang lén lút làm chuyện gì không quang minh chính đại bị y phát hiện vậy.

“Sư phụ, vết thương của người có nghiêm trọng không?” Câu hỏi vừa bật ra liền khiến nàng hối hận không thôi, hỏi câu dư thừa này làm gì cơ chứ, chắc

chấn là rất nghiêm trọng rồi.

“Không sao.”

Nghe câu trả lời của y, Thiên Chi Diên cảm thấy trong lòng rất buồn, võ công cao cường như Thẩm Vân Tương lại bị thương vì một đứa trẻ như mình. Nàng muốn mình có thể nhanh lớn hơn nữa, nhanh mạnh mẽ hơn nữa để có thể tự bảo vệ mình và bảo vệ người bên cạnh. Nàng không muốn mình khiến người khác bị thương thế này.

Sư phụ rõ ràng bị trọng thương, nhưng vẫn trước mặt mọi người kiên cường. Đây không phải là giả vờ mà phải bắt buộc làm thế. Nếu không theo lời Nhất Hoàng đại sư cảnh báo, để người ngoài biết được thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Sư phụ, người và Nhất Hoàng đại sư nửa tháng nay bận rộn chính là vì nghĩ cách áp chế huyền mạc phải không?”

Thì ra nửa tháng này, sư phụ vẫn luôn quan tâm đến nàng, y đều lo nghĩ đến cho nàng mọi chuyện. E rằng đến Thiếu Lâm tự cũng là do phối hợp với Nhất Hoàng đại sư áp chế huyền mạc sao?

“Là vì sư đánh giá thấp sức mạnh của huyền mạc.”

“Sư phụ, đến phút cuối người lại hứng chịu toàn bộ lực đáp trả của huyền mạc lên người mình.” Thiên Chi Diên vừa dứt lời cũng khiến chính nàng sùng sốt nữa.

Thẩm Vân Tương ngạc nhiên một chút, lập tức cười mỉm, y hỏi: “Diên nhi, con đau lòng vì vì sư đây à?”

Thiên Chi Diên nhất thời không biết trả lời như thế nào. Đau lòng ư? Nàng cũng không biết, nàng chưa trải qua cảm giác đau lòng bao giờ cả.

“Người là sư phụ của con, con là đồ nhi của người, đồ nhi đau lòng vì sư phụ không phải là lẽ thường tình sao?” Thiên Chi Diên chưa nghĩ ra được câu trả lời nào, tùy tiện chọn đại một lí do nào đó vậy.

“Theo lẽ thường tình . . .” Thẩm Vân Tương hạ giọng nhảm lại bốn chữ này, khiến người nghe chẳng thể nào đoán được cảm xúc của y.

Nhưng Thiên Chi Diên nghe thấy lại có chút xúc động.

Chén thuốc rót cũng cạn sạch, nàng đặt chén lại lên khay.

“Diên nhi” Thẩm Vân Tương vươn tay, nâng khuôn mặt bé nhỏ của Thiên Chi Diên, nghiêm túc nói: “Sau này con không nên tự ý chạy loạn nữa, ngày mai bắt đầu khởi hành đến Hoài Lăng rồi. Người trên giang hồ không thể lường trước được, lúc nào cũng có thể gây nguy hiểm cho con. Nhớ phải ngoan ngoãn bên cạnh sư phụ biết không?”

“Sư phụ, người bị thương nặng như vậy, chẳng lẽ ngày mai còn muốn gấp rút lên đường? Nghỉ ngơi một thời gian không được ư?”

Thiên Chi Diên rất không vui, nàng không muốn y đã bị trọng thương vờ không sao còn muốn lên đường đến Hoài Lăng gấp gấp thế này. Nàng không muốn, nàng rất không muốn. Cảm giác này hoàn toàn xa lạ, nàng chưa từng lo lắng thế này vì một người.

“Diên nhi, vì sư không sao, con có thể nghĩ cho ta thì ta đã rất vui. Diên nhi của ta, mau lớn lên nhé.”

Đôi mắt đen láy sáng ngời nhìn Thiên Chi Diên, ý cười đầy ngay mắt.

Thiên Chi Diên hơi ngẩn ra, y bảo rằng “Diên nhi của ta”. Ngón tay của Thẩm Vân Tương còn lướt lướt trên khuôn mặt mũm mĩm của nàng, nàng bỗng thấy người mình nóng ran.

“Diên nhi, con yên tâm, vì sư nhất định sẽ tìm được cách giải trừ huyền mạc. Bất luận có khó khăn gì, vì sư cũng sẽ không bỏ cuộc. Nhất định sẽ có một ngày, con không bị huyền mạc hành hạ nữa. Diên nhi, con có sợ không?”

Thiên Chi Diên lắc đầu. Nàng không sợ, nàng một mình còn không sợ, huống chi sao lại sợ khi bây giờ lại có thêm người kề vai sát cánh với nàng?

“Diên nhi, đi lâu như thế, con có nhớ nhà không?”

Thiên Chi Diên sùng sờ một chút, nhớ nhà? Hoàng cung không phải là nhà của nàng, nhưng nàng vẫn nghĩ đến Thiên Hoài Hạo đạo này thế nào, Thập nhất còn bị bắt nạt không. Thiên Tinh Hân có phải vẫn đang bận rộn triều chính.

Nàng quyết định rời khỏi hoàng cung, tuyệt nhiên không hối hận. Nàng dứt áo ra đi, đối mặt với thế giới lạ lẫm này, đương nhiên cũng sẽ không quyến luyến quá khứ nữa.

“Sư phụ, con và người, tứ hải làm nhà.”

Thẩm Vân Tương ngây ngẩn cả người, y không ngờ rằng Thiên Chi Diên sẽ nói như vậy, bần tay nâng khuôn mặt nàng bỗng chốc cứng đờ, trong trí nhớ của y đã khắc sâu một câu: “Con và người, tứ hải làm nhà”

“Diễn nhi, vì sự rất vui.”

Khóe miệng Thẩm Vân Tương chậm chậm mỉm cười.

Thiên Chi Diễn chưa từng thấy y cười như vậy, không phải là ôn hòa, không phải kính lễ cũng không phải là giáo hoạt mà xuất phát từ chân tâm, để lòng nàng trở nên ấm áp.

Nhìn nụ cười hoàn mỹ của Thẩm Vân Tương, đầu nàng bỗng mờ mịt một mảnh, bị sắc đẹp che mờ lí trí: “Sự phụ, người cười lên trông rất đẹp. Người chưa từng hôn con lần nào hết, lần này hôn con tí thôi có được không?”

Dứt lời, nàng liền đưa mặt mình tới trước Thẩm Vân Tương.

Thẩm Vân Tương hết cách đành cười một tiếng, từ từ nhích đến gần mặt Thiên Chi Diễn, y chỉ định phớt nhẹ qua má nàng thôi. Nhưng đôi mắt lạnh lợi của ai kia đảo một vòng, cười thầm trong bụng rồi đột ngột nhích nhanh lại gần mặt sự phụ.

Hai đôi môi tiếp xúc nhau, cảm giác ấm áp, mềm mại từ đôi môi của đối phương truyền đến giống như dòng nước mát, nhẹ nhàng tiến vào lòng Thiên Chi Diễn.

Hai người đều vô cùng kinh ngạc, vội vàng đẩy nhau ra.

Thiên Chi Diễn ngây ngốc nhìn Thẩm Vân Tương, đôi mắt của y càng thêm sâu thẳm, còn nàng thì đỏ hồng hai má, lập tức nhảy xuống giường, đôi chân để trần cứ thế chạy thẳng ra khỏi cửa.

Chạy một hồi lâu, nàng cũng không biết mình đang ở đâu thì mới dừng lại. Một tay dựa lên cây cổ thụ, tay kia đặt lên ngực không ngừng vuốt vuốt.

Ít lâu sau, trái tim đang đập lồi nhịp của Thiên Chi Diễn mới trở lại trạng thái bình thường. Suy nghĩ lại, nàng cảm thấy rất hoang mang, hình như có một thứ gì đó đang bao quanh lấy nàng.

Mới vừa rồi, nàng vốn là cố ý, bắt quả là do lúc nhìn Thẩm Vân Tương, nhất thời lòng háo sắc nổi lên, tiện thể muốn ăn chút đậu hủ với chiếm tiện nghi đôi chút, không ngờ lại chạm môi bất ngờ thế này. Bây giờ, hình như nàng phát hiện ra đây không đơn giản chỉ là chơi đùa.

Không biết vì sao lòng của nàng có chút rung động không thể nào dừng được.

Thiên Chi Diễn tựa lưng vào cây cổ thụ ngồi xuống. Ngón tay út khẽ đưa chạm vào môi, cảm giác mềm mại kia vẫn còn vương vấn trên cánh môi, nó giống như một chú thỏ nhỏ vậy, từ môi của nàng dần dần di chuyển vào trong lòng nàng.

Cảm giác xa lạ này vừa hồi hộp vừa sợ hãi, nhưng cũng vừa vui mừng. Đây là loại cảm giác gì? Thiên Chi Diễn hơi hoang mang, nhưng nàng cho rằng cảm giác này cũng không tệ lắm.

Không ngờ rằng có một ngày Chi Diễn nàng sẽ phải xấu hổ thế này. Nàng cười tủm tỉm.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sự Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 67: Vừa Đến Hoài Lăng

Ngày thứ hai, khi tiếng gà gáy bắt đầu vang vọng một vùng, Thiên Chi Diễn đứng dậy, khoác thêm một túi vải, đẩy cửa bước ra ngoài.

“Hur Tâm, ta đi nha.” Thiên Chi Diễn nhìn Hur Tâm cất tiếng.

Hur Tâm gật đầu, nói: “Chi Diễn thí chủ, đệ tử của Thiếu Lâm tự sẽ nhanh chóng đến Hoài Lăng, vì vậy chúng ta chỉ tạm thời không gặp mặt nhau được thôi.”

“Hur Tâm, ngươi có biết câu một ngày không gặp như xa cách ngàn thu không? Ngươi là tiểu nương tử của ta, chẳng lẽ ngươi không nhớ nhưng gì ta hết à?” Thiên Chi Diễn nghiêng đầu trêu chọc với tiểu hòa thượng Hur Tâm cao hơn nàng hơn nhiều.

“Chi, Chi Diễn thí chủ, cái này, ta. . .” Hai má tiểu hòa thượng nào đó lại bắt đầu đỏ ửng, câu này đá câu kia.

“Ngươi đừng quên là thiên địa đã làm chứng rồi đó nha.”

Thiên Chi Diễn luôn thích trêu đùa Hur Tâm, phải đến khi chứng kiến mặt hân hoan chôn xuống đất luôn, nàng mới hài lòng rồi nhảy lên xe ngựa. Bên

trong xe, Thẩm Vân Tương đã ngồi chờ nàng từ lâu.

Lên xe ngựa, Thiên Chi Diên vừa mới vừa ẩm ỉ một trận lập tức nín miệng im re, hai má còn phỉm hồng. Hiếm khi nàng gượng gạo như thế này, nhưng biết làm sao được, bây giờ đối diện với y nàng thấy rất ngượng ngùng.

“Diên nhi, lại đây, đến này ngồi.” Thẩm Vân Tương vẫy tay về phía nàng.

Thiên Chi Diên ngoan ngoãn đến bên cạnh y, ngồi xuống.

Thẩm Vân Tương bỗng ôm nàng đặt lên đùi mình. Thiên Chi Diên sửng sốt, toàn thân cứng đờ, tim đập thình thịch như ngựa phi vậy. Cúi đầu nhìn xuống thì ra là còn Bánh Trôi nhảy phóc vào lòng nàng nữa.

“Đạo này, vì sư bận rộn nhiều chuyện, chưa dạy được gì nhiều cho con. Bây giờ vì sư bắt đầu dạy con đọc sách để học chữ.” Thẩm Vân Tương nói xong, mở cuốn sách ra để trước mặt nàng.

Đọc sách học chữ? Thiên Chi Diên bắt đầu nhớ tới lão thầy đồ trong hoàng cung, lão ta bị nàng chọc tức nằm trên giường bị bệnh nửa tháng, đến khi vào lớp thì nhất quyết không nhận nàng vào học.

Nghĩ đến đây, Thiên Chi Diên bụm miệng cười.

“Con cười gì?”

Giọng nói dịu dàng chọt vang trên đỉnh đầu Thiên Chi Diên.

“Không có gì.”

“Vừa mới nghe phải đọc sách học chữ thì con đã cười. Con có từng trêu chọc phụ tử không đấy?”

“Không có, không có. . .” Thiên Chi Diên cực lực phủ nhận.

“Chà, xem ra diên nhi không chỉ thích chơi thích quậy mà còn thích nói dối nữa. Sư phụ đã có nghe qua chiến thắng quang vinh của con rồi.” Tiết lộ xong, Thẩm Vân Tương nhẹ nhàng cười.

Thiên Chi Diên méo xệch miệng, cái miệng nhỏ nhắn chu chu kháng nghị. Đáng giận, y biết hết rõ ràng như mà còn trêu cợt nàng!

“Tập trung nào, vì sư dạy con đọc trước.”

Thiên Chi Diên tựa vào lòng Thẩm Vân Tương, ngửi được mùi lê hoa thoang thoảng trên người y khiến nàng cảm thấy rất là thư thái, nàng bỗng nhiên nhận ra rằng, mùi hương quen thuộc này làm nàng có chút nhưng nhớ.

Tựa vào lòng Thẩm Vân Tương nghe y chỉ dạy từng chữ, vừa dạy vừa giảng giải, Thiên Chi Diên cảm thấy rất du nhàn. Tuy đây là đọc sách học chữ, nhưng do Thẩm Vân Tương đích thân chỉ bảo, nàng tuyệt đối không ngủ gật. Mặc dù những chữ đó nàng cũng biết.

“Ta vừa dạy cho con những chữ gì còn nhớ không?”

Thiên Chi Diên gật đầu, mặc dù nàng không để tâm nghe hết lời y nói.

“Tốt lắm, bây giờ thời gian còn sớm, đến thành trấn tiếp theo cũng phải một lát nữa, con nghỉ ngơi trước đi. Nghỉ ngơi xong, tối viết lại hết một lần.”

“Vâng. . .”

Thiên Chi Diên gật đầu đáp, nàng tìm một tư thế thoải mái trong lòng Thẩm Vân Tương rồi nhắm mắt lại, tận hưởng.

“Hôm nay con có vẻ ngoan ngoãn nhỉ?” Thẩm Vân Tương vén lên mấy sợi tóc lò xo của nàng.

Thiên Chi Diên nhắm mắt giả bộ ngủ, nàng không thể cho y biết được.

“Phải không?”

Không nghe tiếng trả lời, Thẩm Vân Tương cúi đầu xuống đã thấy Thiên Chi Diên ngủ say, y nhẹ nhàng cười một tiếng, lấy thêm một chiếc chăn đắp lên người nàng.

Đến khi màn đêm hoàn toàn bao phủ, cuối cùng xe ngựa cũng tới thành trấn tiếp theo. Thẩm Vân Tương ôm Thiên Chi Diên xe ngựa, nhìn về mặt ngọt ngào đang say giấc, y quyết định không đánh thức nàng.

Thẩm Vân Tương đặt Thiên Chi Diên lên giường, đắp chăn cho nàng. Bỗng nàng chợt quậy, lò dò mở mắt ra.

“Đói không?”

Thiên Chi Diên gật đầu, ngủ cả ngày nay khiến nàng cũng đói chút.

Thắm Vân Tương đi ra ngoài bưng một chén cháo loãng đến, ngồi cạnh giường nàng. Thiên Chi Diên chu chu miệng nhỏ, nũng nịu: “Sư phụ, lần trước con dứt thuốc cho người rồi, lần này người dứt con ăn đi.”

Thắm Vân Tương véo nhẹ má nàng một cái, sau đó y cũng khẽ quấy cháo, đưa muỗng lên gần miệng nàng.

Thiên Chi Diên ăn từng muỗng cháo, hưởng thụ sự phục vụ hiếm có của sư phụ. Nàng bỗng nhiên nghĩ, nếu có thể như vậy tới già, mỹ nhân của nàng vẫn có thể làm bạn bên cạnh nàng, chăm sóc nàng, thế thì có phải tốt hơn không?! Vừa nghĩ đến đó, Thiên Chi Diên cong cong khóe miệng.

Sau khi ăn no, Thắm Vân Tương lấy khăn tay nhẹ nhàng lau miệng cho Chi Diên.

“Ngủ chưa đây?”

Thiên Chi Diên lắc đầu, nàng không ngủ. Trăng cao gió mát, nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ, rất thích hợp nảy sinh gian tình.

“Nếu con không muốn ngủ thì luyện chữ vậy.”

Thiên Chi Diên chưng hửng, luyện chữ?

Một cái bàn dài, một xấp giấy trắng, bút viết, nghiên mực, tất cả đều đặt sẵn sàng trước mặt Thiên Chi Diên. Nàng có chút đau đầu, nhận chữ không phải là vấn đề, viết chữ cũng không phải là vấn đề, mà vấn đề là nàng không biết dùng bút lông a. . .

Thiên Chi Diên chấm mực, bắt đầu lướt bút.

Đặt bút xuống bàn cái “cạch”, một giọt mực trên bút lông bỗng rơi xuống trang giấy, nhuộm đen một khoảng lớn. Thiên Chi Diên giật giật khóe miệng, sau đó nàng cầm bút lên, lại thêm một giọt mực nữa rơi xuống làm bẩn giấy.

Thiên Chi Diên đau đầu, nàng buông lỏng bàn tay đang cầm bút, thở dài một hơi. Bút lông viết chữ gì gì đó, nàng thật không thể viết được mà!

“Diên nhi, con đang làm gì đấy?”

Thiên Chi Diên vô tội mở to mắt, nhìn tờ giấy bị lem lem trước mặt, sau đó quay về phía Thắm Vân Tương.

“Được rồi, vi sư dạy con viết.”

Thắm Vân Tương ngồi xuống bên cạnh Thiên Chi Diên, bàn tay to lớn của y cầm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, là lướt từng nét chữ. Bàn tay mũm mĩm của Thiên Chi Diên bị bao phủ bởi bàn tay ấm áp của Thắm Vân Tương, lòng nàng chột ngựa ngựa như có hàng ngàn con kiến đến cắn vậy.

“Sư phụ.”

“Sao?”

“Có phải đang có kiến bò trên người con không?”

Thắm Vân Tương khó hiểu, y hỏi: “Kiến cắn con à? Ở chỗ nào?”

“Sư phụ, chữ này khó viết quá.”

“Ừ, có vẻ hơi khó, nhưng luyện nhiều thì sẽ quen.”

“Vâng. . .”

Ánh nến vàng in hình bóng của hai người lên ô cửa sổ, nhịp tâm đập loạn xạ cùng với những suy nghĩ đầu đầu từ từ bị bóng đêm nhấn chìm.

Hôm sau, Thiên Chi Diên và Thắm Vân Tương lên xe ngựa, thông thả chạy vào thành Hoài Lăng.

“Diên nhi, bắt đầu từ hôm nay cho đến khi đại hội võ lâm kết thúc, con phải luôn theo cạnh vi sư, nhớ không?”

Thiên Chi Diên mở to mắt nhìn y, nàng suy nghĩ một chút, nói: “Sư phụ, vậy người cũng phải đồng ý với con là không được động võ.”

Thắm Vân Tương kinh ngạc, sau đó cười hiền hòa, hài lòng khen: “Diên nhi của ta bắt đầu biết quan tâm đến vi sư rồi. Ta đồng ý với con.”

Thắm Vân Tương véo nhẹ má nàng, nói: “Diên nhi, có một số việc, sư phụ phải nói cho con biết, con phải ghi nhớ lấy.”

Thiên Chi Diên gật đầu.

“Trong chốn võ lâm, có uy danh nhất chính là tam đại môn phái, sau đó là tứ đại gia tộc. Tam đại môn phái gồm có: Ngao Long sơn trang, Cửu Hoa Sơn, Thiếu Lâm tự. Tứ đại gia tộc bao gồm Ân gia ở Tô Dương, Diệp gia ở Hoài Lăng, Tề gia ở Nhạc Dương, Phong gia ở Lũng Tây. Một số môn phái khác thì con không cần nhớ kĩ đâu.”

Thiên Chi Diên gật đầu tiếp.

“Rắc rối quá!”

“Kỳ thật không phức tạp mấy, chắc con sẽ ghi nhớ dễ dàng thôi.”

Trong Tam đại môn phái thì Ngao Long sơn trang là môn phái đứng đầu. Ngay từ lúc hơn năm trăm năm trước, Ngao Long sơn trang đã là bá chủ võ lâm, đứng vững trên giang hồ hơn năm trăm năm. Hiện nay loạn lạc, triều đại biến đổi, Ngao Long sơn trang vẫn giữ nguyên vị trí của mình, tuy nhiên những gần đây, Ngao Long sơn trang dần dần cách li ra khỏi giang hồ, nhưng uy danh vẫn còn đó, vì vậy Ngao Long sơn trang không thể xem thường chút nào.

Cửu Hoa Sơn và Ngao Long sơn trang giống nhau, đều đã tồn tại hơn năm trăm năm, nhưng Cửu Hoa Sơn theo đuổi chủ nghĩa vị kỷ, vì vậy mặc dù Cửu Hoa Sơn là môn phái thành lập đã lâu nhưng chưa từng xưng bá võ lâm.

Về phần Thiếu Lâm tự, thời gian gây dựng cũng khoảng trăm năm, môn đệ toàn là tăng nhân phổ độ chúng sinh, cho nên danh tiếng trong chốn võ lâm cũng rất lớn. Con đã đến Thiếu Lâm tự rồi, không đến nỗi dễ quên thế nhỉ!”

Thiên Chi Diên gật đầu, nàng nói: “Con nhớ kỹ. Ngao Long sơn trang, Cửu Hoa Sơn, Thiếu Lâm tự.”

“Ừ.” Thảm Vân Tương hài lòng gật đầu hài lòng, dặn dò thêm: “Về phần tứ đại gia tộc cũng phải ghi nhớ. Ân gia ở Tô Dương, không cần vì sự giới thiệu chắc con đã biết. Mẫu thân của con chính là Đại tiểu thư của Ân gia, vì vậy Ân gia ở Tô Dương là nhà ông bà ngoại của con. Hơn nữa mình chủ võ lâm hiện nay chính là gia chủ của Ân gia, Ân Chấn Phụng, cũng là ông ngoại của con.

Diệp gia ở Hoài Lăng cũng nên lưu ý. Đại hội võ lâm lần này do Diệp gia tổ chức, vì vậy Diệp gia sẽ là đạo chủ kì này.

Tề gia ở Nhạc Dương cũng tham dự đại hội. Gia chủ của Tề gia, Tề Minh có một đứa con con trai, ngay thẳng bộc trực, gây cho người khác ấn tượng khó phai.

Cuối cùng là Phong gia ở Lũng Tây. Địa vị của Phong gia ở giang hồ đang ngày càng được nâng cao, hậu thuẫn đằng sau của Phong gia rất có thế lực, họ quan hệ mật thiết với hoàng thất. Muội muội của gia chủ Phong gia, Phong Phách, được sắc phong làm Quận chúa, sau đó bị đưa sang Lâu Nạp quốc ở Tây Vực hòa thân, hạ sinh được một nữ nhi đặt tên là Giả La Tuyết. Giả La Tuyết lớn lên, lại bị nữ vương Lâu Nạp quốc phái đi cố quốc hòa thân trở lại, chính là người mà con đã gặp, Tuyết phi của Mộ Tuyết cung.

Giang hồ và triều đình bề ngoài không liên quan, nhưng thực ra có mối quan hệ rất mật thiết với nhau, trong đó có vô số dây mơ rễ má nối tiếp chẳng dứt. Ví dụ như hai vị hoàng hậu đương triều, Thượng Quan hoàng hậu là biểu thân của Ân gia, Ân Hoàng hậu là Đại tiểu thư của gia tộc. Còn Giả La Tuyết vừa là Tuyết phi của đương triều, vừa là công chúa của Lâu Nạp, đồng thời cũng là người của Phong gia.

Tề gia, Diệp gia cũng có người gả vào hoàng thất, hoặc kết hôn được với hoàng thất tông thân. Điều này thì ta không tiện nói nhiều.”

Thiên Chi Diên há hốc miệng. Nhớ lại năm ấy, cuộc gặp gỡ với Tuyết phi ở Mộ Tuyết cung, dáng vẻ của bà ta để lại một ấn tượng rất sâu sắc với nàng, một mỹ nhân Tây Vực cao quý trang nhã, lãnh ngạo khiến người ta nhìn không thấu. Lúc đó, bà ta nhốt nàng ở Mộ Tuyết cung nhưng không làm gì cả, chỉ là làm vài trò giết thời gian với nàng. Tuyết phi không hề che giấu ác cảm lẫn toan tính của mình đối với nàng, đó cũng là một điều khó quên.

Thấy Thiên Chi Diên sửng sò, Thảm Vân Tương hỏi lại: “Con nhớ hết không?”

Thiên Chi Diên gục gặc, trả lời: “Nhớ ạ. Ân gia ở Tô Dương, Diệp gia ở Hoài Lăng, Tề gia ở Nhạc Dương, Phong gia ở Lũng Tây.”

“Thông minh! Vì vậy khoảng thời gian này con không được tự ý gây rối, hiểu không?”

“Sư phụ, con sẽ không gây rối, con biết phân biệt rõ mà.”

“Vi sư biết, Diên nhi rất hiểu chuyện.”

“Bánh Trôi, ngươi cũng phải ngoan, không được gây chuyện nha.” Thiên Chi Diên vỗ vỗ đầu Bánh Trôi đang núp sau lưng nàng.

Bánh Trôi gật đầu lia lịa, da lông toàn thân lác lác hết lên, thật là đura mập ú mà.

Đúng lúc này, cỗ xe ngựa dừng lại, người đánh xe vén rèm lên.

“Công tử, đến rồi.”

Thảm Vân Tương nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Thiên Chi Diên, đỡ nàng xuống xe. Trước cổng, Thiên Chi Diên ngẩng đầu nhìn cánh cổng to lớn của Diệp gia, hàng chữ lớn sắc nét trên tấm biển, cánh cửa rộng tinh xảo hoàn toàn phô trương khí thế của một trong tứ đại gia tộc.

Dưới sự chỉ dẫn của quản gia, Thảm Vân Tương dắt Thiên Chi Diên thẳng đường đi đến đại sảnh của nhà Diệp gia. Trong đại sảnh, một vị nam tử với bộ cẩm phục vàng nhạt đã đứng chờ sẵn.

Thiên Chi Diên thăm quan sát vị nam tử này. Người đó khoảng hai mươi bảy, ngũ quan sắc nét, đường nét rõ ràng, trông vô cùng dễ nhìn, trên người hẳn tự nhiên được bao phủ một loại khí chất thanh cao, chỉ có thể dùng một từ để hình dung người này: quân tử.

“Công tử đến đây thật là vinh dự cho Diệp gia.”

“Diệp công tử quá lời rồi.”

Thảm Vân Tương và vị nam tử đó nói vài câu hành lễ với nhau.

Chào hỏi xong, người đó chuyển ánh mắt sang Thiên Chi Diên đang đứng cạnh Thảm Vân Tương, vừa thấy nàng, trong mắt hắn thoáng qua vẻ lạ lùng và kinh ngạc nhưng nhanh chóng biến mất ngay, lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

“Công tử, vị này là?” Người đó nhìn Thiên Chi Diên hỏi.

“Đây là đồ nhi mà Vân Tương mới thu nhận.” Thảm Vân Tương giới thiệu rồi quay sang Thiên Chi Diên, nói với nàng: “Diên nhi, đây là Tam công tử Diệp gia, Diệp Thần Hiên. Mau đến chào hỏi Diệp thúc thúc.”

“Chào Diệp thúc thúc.” Mỗi lần Thiên Chi Diên gặp người lạ sẽ trưng ra vẻ mặt ngoan ngoãn đáng yêu.

Lúc này, Diệp Thần Hiên bỗng sững sờ hồi lâu, hồi sau đôi môi mới mỉm cười.

“Ngươi tên là Diên nhi?”

“Thiên Chi Diên ạ.” Nàng đáp.

“Ng Sloan, Sloan, hài tử Sloan.” Diệp thần hiên cười khen ngợi, nói thêm: “Công tử và Diên nhi đi đường mệt nhọc, trước cứ nghỉ ngơi đã, tối nay sẽ có bữa cơm thiết đãi hai người. Thần Hiên đã sai người sắp xếp phòng cho hai người.”

“Nhọc lòng Diệp công tử.”

Thảm Vân Tương dẫn Thiên Chi Diên rời đi, ánh mắt của Diệp Thần Hiên vẫn dõi theo Thiên Chi Diên, cho đến bóng lưng của nàng biến mất ở trước mặt hắn.

Màn đêm buông xuống, Thảm Vân Tương dắt tay Thiên Chi Diên đến dự bữa yến tiệc tổ chức ở đại sảnh. Khi tới nơi, trên đại sảnh đã đầy người, các môn các phái đều đã nhập tọa vào bàn.

Thiên Chi Diên thăm quan sát bữa yến tiệc đang náo nhiệt trên đại sảnh, loại người nào cũng có, giang hồ quả nhiên là giang hồ, phong cách thật đa dạng. Lúc Thiên Chi Diên đưa mắt đến một đám người đầu trục mặc áo xám tro, phát hiện Hư Tâm thì ra đã đến nơi rồi. Nàng vẫy vẫy tay cười với hắn, hai má Hư Tâm lại ửng hồng như trái đào.

Bánh Trôi đứng trên bả vai của Chi Diên, đôi mắt sáng rỡ trước cả đồ thức ăn và rượu ngon, mắt chớp chớp thém thường. Nó ngoe nguẩy đuôi vuốt vuốt cổ của Chi Diên, ý bảo nàng dẫn nó tới đó.

Thiên Chi Diên không động đậy, giờ tay giựt đuôi Bánh Trôi cảnh báo. Bánh Trôi ịu xù, trưng ra bộ mặt rầu rĩ, tuy vậy nhưng mắt nó vẫn nhìn chăm chăm cái bàn đầy rượu thịt hấp dẫn.

Thảm Vân Tương dẫn Thiên Chi Diên ngồi vào bàn, Diệp Thần Hiên với bộ cẩm phục trắng người đứng giữa đại sảnh. Hồi lâu sau, khi thấy khách mời đã đến đông đủ, hắn chấp tay hành lễ với tất cả mọi người.

“Các vị, đại hội võ lâm sẽ được Diệp gia chúng tôi tổ chức sau ba ngày nữa. Hôm nay hào kiệt võ lâm quần tụ tại đây, cho phép Thần Hiên đại diện Diệp gia kính các vị một chén, chúc các vị anh hùng ở ba ngày sau ở đại hội võ lâm có thể đại triển thân thủ, vinh quang hiển hách!”

Sau đó, tất cả mọi người đứng lên, giờ cao chén rượu, đồng thanh hô lớn: “Đại triển thân thủ, vinh quang hiển hách!”

“Cạn!”

Diệp Thần Hiên nói xong, nâng chén rượu trong tay uống sạch. Các vị võ lâm hào kiệt khác cũng nâng chén tương tự như thế.

“Các vị, xin cứ tự nhiên!” Diệp Thần Hiên mời xong liền trở về chỗ ngồi ở bàn rượu đặt giữa đại sảnh.

Thiên Chi Diên thăm cảm thán, thì ra giang hồ là như thế này đây!

“Võ lâm đại hội được tổ chức chín năm một lần, thời gian có vẻ khá dài, nhưng cũng không sao. Tiện thể liên kết với các môn phái khác cùng tề tâm hiệp lực cũng được!”

Một giọng nói hùng hồn giữa bàn tiệc rượu vang lên, tuy nghe qua là đã cố gắng đè thấp nhưng thật ra không phải vậy. Có thể ngồi ở bàn rượu trung tâm nhất định phải là chương môn của đại môn phái nào đó, vì vậy chuyện này thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt quan sát.

Thiên Chi Diên cũng không ngoại lệ, nàng nhận ra người đó có mái tóc hoa râm, sắc mặt đỏ tía, khoe miệng nhếch lên khinh thường, chính là Tề Minh. Quả nhiên là người ngay thẳng, đứng giữa tiệc của người khác mà lên tiếng mỉa mai. Nhưng đây là gia chủ của Tề gia, một trong tứ đại gia tộc, đương nhiên là không hề gì.

“Tề bá bá nói có lí.” Diệp Thần Hiền nghe thế, gật đầu.

“Có một số người tự thấy mình có gia thế hùng mạnh, hậu thuẫn vững chắc nên không coi ai ra gì. Quân hùng tới nay đều tập trung đông đủ, duy nhất chỉ có thiếu minh hân, xem ra hân có giá quá đấy!”

Câu nói này của Tề Minh lập tức khiến xung quanh bàn tán xôn xao.

“Phong bá bá có một số việc bận rộn, chậm một chút cũng không sao.” Diệp Thần Hiền cười cười giải thích.

“Đúng là quá bận rộn.”

Tề Minh thốt ra một câu chế nhạo sau cùng thì không nói thêm gì nữa, đưa đũa gấp miếng thịt. Người xung quanh cũng không xi xào nữa, bắt đầu dùng bữa. Giang hồ luôn luôn là như thế, một câu nói thường thường cũng có thể khiến tất cả dậy sóng, nhất là lời của những người có địa vị.

Thiên Chi Diên cúi đầu gấp thịt cho Bánh Trôi, thầm suy nghĩ lấy dụng ý của Tề Minh. Tất cả môn phái đều đã đến, duy chỉ có Phong gia ở Lũng Tây là chưa thấy xuất hiện, Phong gia suy nghĩ gì đây? Phong gia ở Lũng Tây đúng là có địa vị đặc biệt, hậu thuẫn vững mạnh, nhưng Tề Minh dám mỉa mai họ trước mặt tất cả mọi người như thế, chứng tỏ là ông ta không hề sợ hãi. E rằng trong đại hội võ lâm lần này sẽ xảy ra cuộc chiến tranh giành chức minh chủ.

“Kỳ thật ta cảm thấy gia chủ của Phong gia đến muộn cũng không phải là chuyện lớn gì, cùng lắm thì ăn ít hơn người khác. Nhưng nếu có liên quan đến sự công bằng trong võ lâm hay không thì đó mới chính là chuyện quan trọng.”

Một giọng nói lại vang lên từ bàn rượu bên cạnh. Bữa tiệc vắng vẻ lắm mới bớt chút không khí căng thẳng nay lại nổi gió tiếp. Thiên Chi Diên chớp mắt nhìn, người vừa thốt ra câu nói đó mặc trang phục màu đen, dáng người trông vô cùng gầy gò.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 68: 67.2: Vừa Đến Hoài Lăng

“Không biết vì sao Quý Kiếm Môn đại trưởng lão lại nói như vậy?”

“Không hẳn là chuyện gì to tát.” Trưởng lão Quý Kiếm Môn đó phát ông tay áo nói.

Thiên Chi Diên giựt giựt khoe miệng, không phải là chuyện gì to tát thì sao lại lớn tiếng thu hút trước mặt nhiều người như vậy? Liên quan đến sự công bằng của đại hội võ lâm mà là chuyện nhỏ sao? Giã vờ. . .

“Đại hội võ lâm là sự kiện quan trọng nhất trong chốn giang hồ, vì trong đại hội sẽ bầu chọn minh chủ, xếp hạng thứ bậc các vị anh hùng. Người được chọn làm minh chủ đương nhiên phải đức cao vọng trọng, vì vậy trong đại hội lần này, ngoài người phê bình từ tam đại môn phái tứ đại gia tộc ra còn có sự hiện diện của công tử Trương.”

Quý Kiếm Môn đại trưởng lão vừa dứt lời thì dừng lại, cố tình để tất cả mọi người bàn tán.

“Chuyện này ai cũng biết.”

“Đúng thế.”

“Còn gì liên quan nữa không?”

“... ”

Thiên Chi Diên chợt cảm thấy không ổn chút nào, nàng chớp mắt nhìn về phía Thẩm Vân Trương, phát hiện thần sắc của y vẫn điềm tĩnh cũ, yên ổn như núi cao, chỉ khẽ đưa mắt về phía trưởng lão Quý Kiếm Môn, ngón tay thon dài nhẹ nhấc chén rượu lên.

“Nghe nói những ngày gần đây, trước khi công tử Tương đến Hoài Lăng có đến Thiếu Lâm Tự một chuyến. Không biết công tử Tương có chuyện gì quan trọng mà nhất định phải vội và đến đó trước khi tới đại hội võ lâm này? Công tử và Nhất Hoàng đại sư có chuyện gì sao? Đương nhiên tại hạ không dám nghi ngờ hai vị, nếu có thì để trong bụng cũng khó chịu, đành phải nói ra cho nhẹ lòng, mong hai vị bao dung.”

Trưởng lão Quý Kiếm Môn hướng về phía Thẩm Vân Tương và Nhất Hoàng đại sư hành lễ một cái, cười nhẹ nhàng.

Lão ta vừa dứt lời xong, buổi yến hội đột ngột sôi sục hẳn lên, xì xào bàn tán việc này. Công tử Tương là bình phán, mà Nhất Hoàng đại sư cũng là bình phán, mặc dù công tử Tương không tham gia tỷ võ, nhưng đệ tử Thiếu Lâm tự lại có tham gia đứng võ đài. Nếu hai bình phán này lên lut trao đổi trước với nhau, việc này không khó để người ta hoài nghi về chuyện khó nói kia.

“A di đà phật, vị thí chủ này lo nghĩ quá rồi, lão nạp và công tử không lên thảo luận về chuyện làm bình phán. Lão nạp và công tử kết giao nhiều năm, vừa rồi công tử đến Thiếu Lâm tự chỉ là thuận đường ghé qua mà thôi.” Nhất Hoàng đại sư hành lễ giải thích.

“Đại sư là cao tăng đắc đạo, nếu đại sư đã khẳng định không có thì nhất định là không xảy ra việc gì cả. Không biết đại sư đối với đại hội võ lâm này có cái gì vọng đệ tử Thiếu Lâm Tự đem vinh quanh về không?”

“A di đà phật, thắng thua do trời định, lão nạp sẽ không cưỡng cầu. Đệ tử Thiếu Lâm Tự có thể thắng quanh mình chính đại, đương nhiên là lão nạp hi vọng.”

Trưởng lão Quý Kiếm Môn nghe xong, cười to, lão bảo: “Đại sư là cao tăng đắc đạo, đại sư nói là chiến thắng, vậy thì nhất định sẽ chiến thắng.”

Câu nào câu nấy của Trưởng lão Quý Kiếm Môn đều ẩn ý chế nhạo, mỉa mai, lão đang cố tình bẻ từng câu từng chữ của đại sư theo một ý khác. Quả nhiên lời lão ta vừa thốt ra, buổi yến tiệc lại ồn ào lẫn nữa, người ngồi kẻ đứng luôn miệng xì xào không ngớt.

“Thí chủ, người. . .” Nhất Hoàng đại sư thấy khuôn mặt đắc ý của Trưởng lão Quý Kiếm Môn chợt tức khí dâng tràn, không biết đối đáp lại thế nào.

“Đại sư là cao tăng đắc đạo, Vân Tương không thể so bì được với đại sư. Nhưng theo như Vân Tương phỏng đoán, trong đại hội võ lâm lần này, rất có thể Quý Kiếm Môn sẽ chiến thắng vinh quang.”

Trong bầu không khí ồn ào lời ra tiếng vào, giọng nói của Thẩm Vân Tương chậm chậm vang lên, tuy có toan tính nhưng người nghe lại cảm thấy chỉ là câu nói vu vơ. Tiến bàn tán từ từ nhỏ xuống, tất cả mọi người im lặng chờ đợi.

“Lời này của công tử là đề cao Quý Kiếm Môn quá rồi, Quý Kiếm Môn nếu giành chức vô địch e là có thể không khả quan lắm.”

“Tại sao? Ta nhớ là Quý Kiếm Môn đã bắt đầu buôn bán trên các sông, hơn nữa lại làm ăn vô cùng thuận lợi. Tiền tài hiện giờ chảy ào ào vào túi, Vân Tương cho là đệ tử Quý Kiếm Môn trong đại hội lần này ắt sẽ chứng minh được bản lĩnh của mình đây.”

“Công tử, ý người là. . .” Sắc mặt của trưởng lão Quý Kiếm Môn bỗng biến đổi, lão ta đang muốn phản bác lại thì im bật.

“Hay cho Quý Kiếm Môn nhà người! Ta còn nghi ngờ ai đang phá hoại chuyện làm ăn của ta! Thì ra là môn người đang âm thầm giờ trò quý! Trên giang hồ có quy củ của giang hồ, Tào bang ta luôn muốn phát triển việc làm ăn bằng đường thủy, Quý Kiếm Môn khôn đánh một tiếng tự âm thầm phá hoại, người muốn giải thích cho chúng ta biết thế nào đây?” Một người đàn ông vạm vỡ đứng lên tức giận chỉ thẳng mặt Quý Kiếm Môn trưởng lão

“Chỉ là lời nói vô căn cứ, Tào bang chủ cũng không thể nghe gió thành phong như thế!” Quý Kiếm Môn trưởng lão lập tức biện bạch.

“Có phải hay không thì Quý Kiếm Môn nhà người rõ ràng hơn ai hết! Người có dám thề trước mặt tất cả mọi người trên giang hồ ở đây không?” Tào bang chủ kích động chỉ lấy Quý Kiếm Môn trưởng lão thách thức.

“Tào bang chủ, chỗ này không phải là Tào bang, người đừng nên khinh người quá đáng!” Ngừ khí của Quý Kiếm Môn trưởng lão lần này cũng mạnh bạo hơn.

Hai người ai cũng không nhường nhịn, cãi nhau ồn ào cả lên, phía dưới người người nghị luận, còn phía trên hai người âm ỉ đến mặt hồng tai đỏ.

Thiên Chi Diên chớp mắt nhìn về phía Thẩm Vân Tương, sắc mặt y vẫn điềm đạm như cũ, động tác nhẹ nhàng khoan thai nhấc chén lên nhấp rượu. Thiên Chi Diên thở dài một hơi, trêu chọc ai không trêu, tự dừng đây vào mỹ nhân sư phụ làm gì để giờ lửa bùng bùng cháy không chịu tắt thấy không?

Thiên Chi Diên bỗng nhiên cảm thấy danh vọng của mỹ nhân sư phụ có thể cao như thế này trên giang hồ thì năng lực tuyệt đối không đơn giản. Nếu như chuyện làm ăn riêng trên đường thủy của Tào bang bị phá, Quý Kiếm Môn lại thần thần bí bí như vậy đến cả Tào bang cũng không tra ra được, mỹ nhân sư phụ sao biết rõ ràng đến thế? Thiên Chi Diên gấp một miếng thịt cho vào miệng, hứng thú xem kịch hay.

“Hừ, chuyện của mình còn quan không được, ở trên địa bàn Diệp gia ta giương oai, không sợ gì cả sao?” Gia chủ Diệp gia Diệp Văn Thiên cất giọng hét to để toàn sảnh yên lặng.

“Hai vị bình tĩnh chút nóng, việc Tào bang vu Quý Kiếm Môn gian lận mong hai vị bang chủ chọn thời điểm khác bàn bạc tiếp. Hôm nay quần hùng đến dự tiệc, xin hai vị nể mặt Thần Hiên tạm thời bỏ qua.” Diệp Thần Hiên đứng dậy cắt ngang cơn tranh cãi nảy lửa, khuyên nhủ hai tiền bối.

“Hôm nay ta là nể mặt Diệp lão gia và Diệp tam thiếu gia, không so đo nữa. Chuyện giữa chúng ta sẽ bàn tiếp sau!” Tào bang chủ vẫy tay một cái rồi ngồi xuống.

Quý Kiếm Môn trưởng lão thấy vậy cũng không dùng dằng nữa, hần xoay người, trừng mắt liếc Thẩm Vân Tương một cái. Tệ thế này lão phát hiện ngồi bên cạnh Thẩm Vân Tương là một tiểu nữ oa, con giận bộc phát này giờ chưa thể nguôi tan khiến hần hết sức không cam lòng, nuốt không trôi khẩu khí này.

Quý Kiếm Môn trưởng lão nén lửa giận trong bụng, trung lên vẻ mặt cười hòa nhã đối ngược ban nãy, lão nói: “Ta nghĩ rằng là chỗ ngồi được sắp xếp theo môn phái và địa vị chứ, không ngờ rằng thì ra là căn cứ theo quan hệ.”

Lời vừa thốt ra, Thiên Chi Diên liền giật khòe miệng, nàng đã biết lão ta chú ý đến mình. Đụng tới Thẩm Vân Tương không được thì bắt đầu chuyển sang nàng phải không? Biết chọn người thật đó nha!

“Trường lão có gì nghĩ như vậy?”

“Bàn rượu ngay giữa chỉ có thể dành cho các vị chương môn của các môn phái và gia chủ của tứ đại gia tộc. Bản thân ta nghi ngờ rằng một đứa con nít cùng một con chuột nhất há sao có thể được ngồi chỗ này? Chẳng lẽ ý đây là chúng ta, anh hùng hào kiệt thế này mà lại kém cạnh với một hài tử ư?”

Lời nói này của Quý Kiếm Môn trưởng lão đầy sự kích động, hơn nữa ý tứ cũng có lý, vì vậy thành công lôi kéo ánh mắt của những người khác chú ý về phía Thiên Chi Diên bên cạnh Thẩm Vân Tương.

Diệp Thần Hiên thấy sự không lành, nhăn mày giải thích: “Diên nhi còn nhỏ, để nó ngồi cạnh công tử cũng là điều dễ hiểu. Nếu để tách với công tử thì không có ai coi sóc, không tiện cho lắm.”

“Không tiện cho lắm? Ta thấy con nhóc này mặc dù nhỏ nhưng cũng đã năm sáu tuổi, một hài tử năm sáu tuổi chẳng lẽ không thể tự ăn cơm được à? Ta cũng không thấy công tử đây dứt từng miếng cho nó ăn.”

“Đúng vậy. . .”

“Không hợp lý thì phải.”

“... ”

Quý Kiếm Môn trưởng lão nêu đúng trọng điểm, người phía dưới luôn có thái độ hâm mộ hoặc ngưỡng mộ đối với những nhân vật được ngồi ngay bàn rượu trung tâm này, vì vậy một nữ oa oa cũng có thể ngồi lên vị trí đó đương nhiên dẫn tới mọi người dị nghị.

Diệp Thần Hiên thấy vậy, sắc mặt cũng trầm xuống, hần nói: “Vị trưởng lão này, Thần Hiên rất kính trọng trưởng lão, nhưng cũng mong trưởng lão để ý thân phận, không nên thù ghét như vậy.”

“Sao? Công tử đây chưa khăn trương, Diệp Tam thiếu khăn trương làm chi! Nói gì thì nói thì sự thật trước mắt mọi người bây giờ chính là ngay bàn rượu ở giữa tự đứng lại có một tiểu nữ oa và con chuột nhất chen ngang trong khi anh hùng hào kiệt chúng ta chỉ có thể ngồi bên cạnh mà thôi.” Quý Kiếm Môn trưởng lão nói xong, cười đắc ý.

“Điều này không hợp lý. . .”

“Đúng vậy a. . .”

“... ”

“Ngài đừng nên không phân biệt phải trái như vậy chứ. . .” Diệp Thần Hiên nén giọng, nhưng còn chưa dứt lời thì một giọng nói trong trẻo đã vang lên.

“Vị đại thúc này, thúc bảo ta gì cơ?”

Thiên Chi Diên nghiêng đầu, sau đó nhảy khỏi ghế, đi tới bên cạnh Quý Kiếm Môn trưởng lão. Người ta đã lôi tên nàng ra rồi, nàng còn không đáp lễ sao? Hơn nữa Thiên Chi Diên muốn để lão ta biết nàng không phải đứa con nít mà lão có thể dễ trêu vào.

“Ta đang nói nguoi.” Quý Kiếm Môn trưởng lão hắc hắc cười đắc ý.

“Diên nhi nói cho thúc biết Diên nhi có thể tự mình ăn cơm.” Thiên Chi Diên chớp chớp đôi mắt long lánh nước, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hai má vô cùng đáng yêu khiến nhiều người dù đang giận dữ thế nào cũng phải dịu xuống.

“Nếu nguoi đã có thể mình ăn cơm, vì sao không ngồi bàn khác?” Quý Kiếm Môn trưởng lão thấy vậy cũng không cao giọng nữa, ngữ khí đã nhẹ nhàng hơn hỏi Thiên Chi Diên.

“Bởi vì sư phụ đã nói người trong giang hồ rất phức tạp, trông có vẻ bình tĩnh thế thôi nhưng đầy nguy hiểm, cho nên mới để Diên nhi bên cạnh thế này.”

“Tiểu cô nương, chỗ này sẽ không có nguy hiểm. Chỉ là ăn cơm mà thôi thì có gì nguy hiểm đây?”

Thiên Chi Diên giống như liếc lão một cái, sau đó nói tiếp: “Vậy cũng không chắc. Chẳng lẽ khi nguy hiểm xuất hiện thì trên mặt nó dán hai chữ ‘nguy hiểm’ để Diên nhi chạy thoát được sao? Còn không thì khi nguoi xấu xuất hiện, trên trán hần sẽ viết hai chữ ‘nguoi xấu’ để Diên nhi cảnh giác được”

sao?”

“Điều này. . .”

“Cho nên, nguy hiểm và người xấu luôn ẩn nấp trong biển người sẽ đột nhiên xuất hiện đây ạ. Vì vậy sư phụ không để Diên nhi chạy loạn cho người xấu bắt đi, rất nguy hiểm. Hơn nữa, lòng người khó dò, ai biết thế nào? Người trong giang hồ dạng gì cũng có, không biết tôn trọng người khác, tự cao tự đại, coi thường tiền bối, thậm chí đến cả một tiểu hài tử cũng không chịu bỏ qua, thúc nói xem sao sư phụ ta có thể yên tâm để ta một mình?”

Lời vừa dứt lập tức xung quanh bàn tán ồn ào, có người tức giận bất bình, có người tỏ vẻ khinh thường, có người trầm mặc đợi xem.

“Quý Kiếm Môn trưởng lão thật là đang tự bẽ mặt đập lên chân mình.”

“Đúng, đúng, cả đứa trẻ cũng không chừa.”

“Tự rước lấy nhục.”

“...”

“Người. . .” Quý Kiếm Môn trưởng lão dù có ngốc đi chăng nữa thì cũng biết được Thiên Chi Diên đang mắng lão không biết xấu hổ, lão không biết tôn trọng tiền bối, tự cao tự đại, ngay cả tiểu hài tử cũng không bỏ qua. Sắc mặt lão tối sầm, chỉ lấy Thiên Chi Diên, chưa kịp lời thì đã bị nàng cắt ngang.

“Đại thúc, thúc xem, khi thúc nói thì tất cả mọi người đều nhìn thúc, nhất định thúc là một người rất có danh tiếng. Nếu đã như vậy thì thúc không nên không tôn trọng tiền bối, tự cao tự đại, ngay cả tiểu hài tử cũng không bỏ qua, đúng không?”

“Ta. . .”

Quý Kiếm Môn trưởng lão bắt đầu ú ớ, não còn chưa thông kịp thì nàng đã tiếp lời.

“Thúc đã bỏ qua cho đứa trẻ như ta thì chắc thúc cũng sẽ không khắt khe với con vật này nữa, đúng không nào?” Thiên Chi Diên ôm Bánh Trôi, chọc chọc mũi của nó.

Trước mặt Quý Kiếm Môn trưởng lão, Bánh Trôi phối hợp với Thiên Chi Diên, sau khi dương nanh múa vuốt đã đòi thì rúc thân vào người nàng, trước khi nhắm nhèo còn bĩu môi khinh thường lão.

“Ta đương nhiên sẽ không tính toán việc này.” Quý Kiếm Môn trưởng lão cắn răng, tuy ngoài cười nhưng trong thì đang sôi trào.

“Nếu thúc không tính toán nữa vậy thì Diên nhi có phải được trở về dùng bữa rồi?”

“Đương nhiên là được.”

Thiên Chi Diên nghe thế mới mở miệng cười rạng rỡ, nụ cười tươi tắn cũng khiến người khác vui lây.

“Công tử thật là có phúc, tuy đệ tử còn nhỏ tuổi nhưng lại rất thông minh. Không biết hài tử thông minh như thế này có xuất thân từ đâu?”

“Đại thúc, chẳng lẽ hài tử của thúc không phải do thúc sinh ra?” Thiên Chi Diên vừa nhìn đến liền khiến lão đông cứng người, đáp trả.

“Hài tử của ta đương nhiên là thân sinh rồi.”

“Không phải từ bụng người chui ra thì cũng chưa hẳn.” Một giọng nói trầm thấp có lực truyền tới.

“Ha ha ha. . .” Câu nói này khiến mọi người xung quanh ôm bụng cười nghiêng ngả.

Quý Kiếm Môn trưởng lão tức giận đỏ cả mặt nhưng không dám phản bác lại, bởi vì người cất giọng nói kia chính là minh chủ võ lâm Ân Chấn Phụng.

Minh chủ võ lâm cũng lên tiếng rồi, chứng tỏ ông đang ngầm ủng hộ tiểu Chi Diên, thế thì còn ai dám lỗ mãng nữa?

Vì vậy Quý Kiếm Môn trưởng lão cũng chỉ có thể nuốt con giận vào bụng, có người ngồi bên cạnh lão lúc này đứng lên, chấp tay thi lễ rồi giải thích: “Hôm nay Trưởng lão uống nhiều quá, mọi người chớ trách, chớ trách.”

Người đó nói xong liền kéo Quý Kiếm Môn trưởng lão ngồi xuống.

Nếu đương sự không còn tính toán gì nữa thì những vị khách khác cũng không bắt nạt gì thế, tất cả cúi đầu tập trung ăn uống.

Chợt Thiên Chi Diên chuyển đầu nhìn về phía Ân Chấn Phụng giúp đỡ nàng khi nãy, vừa vặn Ân Chấn Phụng cũng nhìn nàng.

Trên khuôn mặt nghiêm nghị của Ân Chấn Phụng bỗng lộ một nụ cười, ông nháy con mắt trái với Thiên Chi Diên. Thiên Chi Diên sững sờ, sau đó cười thật tươi, cũng nháy mắt trái với ông. Nàng nghĩ chắc Ân Chấn Phụng đã nhận ra nàng, nếu không ông ta sẽ không tỏ vẻ thân thiết với nàng như vậy.

Thiên Chi Diên vuốt ve Bánh Trôi vui vẻ trở lại chỗ ngồi, tự dung nằng phát hiện, kỳ thật thân phận của nàng cũng rất dữ dội đó nha! Cha là hoàng đế, lão nương là hoàng hậu, ông ngoại cũng là minh chủ vô lâm, còn sư phụ là công tử Tương danh chấn thiên hạ, sao có thể dữ dội đến mức này nhỉ? Nhưng mà hình như với đãi ngộ bây giờ không xứng với thân phận của nàng thì phải?!

Thiên Chi Diên thở dài một hơi. Thôi, thay đổi lại có người dị nghị, không chừng lại chuốc cừu oán vào người thì khổ.

Thiên Chi Diên liếc Quý Kiếm Môn trưởng lão một cái, dám trước mặt đông người thế này trêu chọc nàng, tưởng mấy câu đơn giản mà nàng bỏ qua chớ?

Thiên Chi Diên chọc chọc Bánh Trôi béo ú mấy cái, nó quay đầu lại nhìn nàng, sau đó Thiên Chi Diên thì thầm vào tai nó mấy câu gì đó.

Bánh Trôi nghe lời gật đầu. Thiên Chi Diên đút cho Bánh Trôi một ngụm rượu, sau đó nó “vụt” một cái không thấy bóng dáng đâu.

Thiên Chi Diên gác chân lên, quay đầu nhìn về phía Quý Kiếm Môn trưởng lão, ngồi chờ xem kịch hay.

“Ui cha!” Lão ta bỗng dung lớn tiếng la oai oái.

Tiếng kêu này của lão thu hút vô số ánh nhìn. Quý Kiếm Môn trưởng lão tự biết thất lễ, có chút ngượng ngập bèn cười xòa, chuẩn bị ngồi xuống trở lại.

Chẳng ngờ lão còn chưa đặt mông xuống thì lại hét to thêm một tiếng nữa: “A. . .”

Lúc này, mọi người vừa cảm thấy lên tiếp thì lại ngẩng đầu lên hướng về phía Quý Kiếm Môn trưởng lão lần nữa. Lão ta chỉ cười cười che giấu nỗi xấu hổ, sau đó đưa tay bịt kín miệng mình.

Lúc này, toàn thân Quý Kiếm Môn trưởng lão bắt đầu ngứa ngáy, lão đưa tay ra sau lưng, rồi lại dòi đến nách gãi gãi, hành động này vừa phi lễ vừa tức cười, vì vậy khiến xung quanh ầm ĩ một trận.

“Ha ha ha. . .”

Thiên Chi Diên vỗ chân cười sặc sụa nhìn vở hài kịch hay này.

Đột nhiên, Thẩm Vân Tương cảm một cây tâm nhỏ, đầu ngón tay khẽ động đẩy một cái, chiếc tâm đó phóng nhanh như chớp về phía sau lưng của Quý Kiếm Môn trưởng lão

Thiên Chi Diên dõi mắt nhìn theo, thấy chiếc tâm đó đúng lúc đánh văng một cây kim, khiến cây kim đó bị trật phương hướng, vừa vọt đâm ngay “chỗ đó” của Quý Kiếm Môn trưởng lão.

Nếu lệch một chút nữa thì cây kim đó không chừng đã đâm trúng Bánh Trôi.

“A. . .”

Bị cây kim đó đâm trúng, Quý Kiếm Môn trưởng lão hét to một tiếng. Đúng lúc đó, Bánh Trôi vội trượt thân xuống, lấy tốc độ mà mắt người bình thường không thấy thoát ra khỏi. . . y phục của Quý Kiếm Môn trưởng lão rồi nhảy vào lòng Thiên Chi Diên.

Bánh Trôi vừa ra, phần y phục dưới của Quý Kiếm Môn trưởng lão vẫn còn bị cây kim đâm vào, lão cố gắng dùng hai tay che lại. . . Đang lúc này, mắt mọi người nhìn chăm chăm ngay dưới lão, từng giọt nước rơi tí tách tí tách nhỏ xuống dưới đất tạo thành một vũng nhỏ.

Một tràng cười ầm trời vang lên, xen lẫn tiếng cười cợt còn có vài âm thanh xì xào trêu chọc, sự việc này khiến cả buổi yến tiệc vui vẻ hơn hẳn. Mọi người giống như được thưởng thức một vở hài kịch hay, thỏa mái dùng bữa tiếp.

Quý Kiếm Môn trưởng lão xấu hổ xen lẫn tức giận, mặt đỏ tai hồng, lão lập tức xoay người, bước nhanh ra khỏi bữa tiệc.

Nhìn lão rời khỏi, Thiên Chi Diên lấy một chiếc khăn tay lau vết rượu dính trên miệng Bánh Trôi. Vừa lau xong, Thiên Chi Diên ngẩng đầu, nàng thoáng phát hiện người vừa nãy kéo Quý Kiếm Môn trưởng lão ngồi xuống đang nhìn nàng chăm chú.

Ánh mắt của người đó u ám đến nỗi không thể nhìn thấu.

Thiên Chi Diên chớp chớp mắt vài cái giả ngốc.

“Con đang nghĩ gì vậy? Dùng bữa đi.” Giọng nói của Thẩm Vân Tương kéo ánh mắt của Thiên Chi Diên quay về. Thiên Chi Diên cũng không suy nghĩ nhiều nữa, trước tiên cứ ghi nhớ việc này.

Thẩm Vân Tương gấp một miếng thịt bò cho vào chén nàng. Người thấy mùi thịt, Thiên Chi Diên mới phát hiện đói. Từ khi khai tiệc tới giờ, phong ba không ngừng, nàng còn chưa đặt mông xuống dùng bữa cho đành hoàng.

Thiên Chi Diên gấp miếng thịt lên, chuẩn bị ăn. “Vèo” một tiếng, trên đĩa nàng chỉ còn sót lại vài vết dầu mỡ, Thiên Chi Diên nhéo Bánh Trôi mấy cái.

Bánh Trôi miệng đầy mỡ, miệng nhét đầy thịt khoái chỉ nhai nhóp nhép.

“Đây là sự phụ giúp cho ta mà, người có thích thịt đến cỡ nào thì cũng đừng nên trộm của ta chứ? Xem ta trị người. . .” Thiên Chi Diên còn chưa dứt lời thì bên ngoài một trận cuồng phong “vù vù” hướng về phía bàn nài đang ngồi.

Thiên Chi Diên có thể cảm giác được uy lực của cơn gió này vô cùng mạnh, nếu không có công lực nhất định chắc chắn sẽ không đỡ được.

Bỗng nhiên Thiên Chi Diên nghĩ đến điều gì đó, nài thầm than: “Không phải chứ?!”

Do sức gió mà chén đĩa nài đang cầm bị đổ hết lên người Thẩm Vân Tương, thậm chí thân thể y còn bị một lực nào đó va chạm mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sự Phụ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 69: 67.3: Vừa Đến Hoài Lăng

Lúc này, mười chén rượu nhỏ từ ngoài bay thẳng vào trong.

“A. . .” Thiên Chi Diên hét to một tiếng.

Thẩm Vân Tương xoay người đón lấy Thiên Chi Diên, đồng thời ngay lúc đó “Ầm” một tiếng, chiếc bàn sau lưng hai người họ đột nhiên bị nổ tung, hóa thành từng mảnh vụn nhỏ rơi xuống đất.

“Ha ha ha. . .”

Không thấy người đâu chỉ nghe thấy tiếng, một giọng nói nam tử hùng hồn từ ngoài cửa truyền vào, đi cùng với giọng nói là một thân người đầy bá khí mặc bộ cẩm y màu nâu sẫm viền hoa văn vàng, đầu tóc nhuộm trắng từ ngoài cửa tiến vào, đi cùng với ông ta là một vị nam tử mặc y phục màu lam.

“Phong mỗ đến trễ để mọi người phải chờ, chén rượu này xin để Phong mỗ kính trước mọi người.” Phong Bá nói xong đưa chén rượu lên hớp sạch trong một ngụm.

“Phong gia chủ vẫn luôn mãnh liệt như vậy nhì.” Diệp Vấn Thiên hừ một tiếng, đưa chén rượu vừa mới tiếp được cũng hớp sạch.

“Phong gia chủ thật là không đến thì thôi, đã đến thì cả một khí thế kinh người, chén rượu nhỏ thế này sao đủ uống? Thế nào cũng phải một vò mới không làm kém khí thế của Phong gia chủ. Nếu Phong gia chủ thích, Tề Minh ta sẵn sàng toàn lực hầu, đối ẩm đến trời sáng mới thôi!” Tề Minh dứt lời, đặt chén rượu lại trên bàn, tỏ vẻ không uống.

“Hi vọng với khí thế của Phong gia chủ, đại hội võ lâm năm nay có thể đạt được thành tích tương xứng, điều đó mới đáng mong đợi.” Ân Chấn Thiên cạn sạch chén rượu của Phong Bá.

“Mượn lời chúc của mình chủ, Phong mỗ nhất định không phụ hy vọng của mọi người, ha ha ha. . .” Phong Bá cất tiếng cười to.

Thiên Chi Diên đảo mắt một lượt, cả bàn rượu này ngoài trừ chén rượu của Thẩm Vân Tương bị va vào tường bể nát, còn lại tất cả mọi người đều tiếp được chén rượu của mình. Hình như là người đứng đầu tam đại môn phái và tứ đại gia tộc có vị thế khác nhau một chút, về mặt đều có thay đổi.

Vừa rồi, nếu mỹ nhân sự phụ tiếp được chén rượu đó thì không chừng chuyện y bị thương nhất định sẽ bị lộ tẩy. Trước đây, y bị huyền mặc tấn công bị trọng thương, căn bản không thể động võ, huống chi còn phải tập hợp nội lực tiếp lấy chén rượu đó!?

Giang hồ loạn lạc, người ngu ta dối, đấu đá với nhau, tất cả nài đều hiểu. Nếu để mọi người biết mỹ nhân sự phụ bị thương, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Nhưng mà y lại không thể không tiếp, nếu không nhận thì không phải gián tiếp thông báo rằng mình đang có chuyện gì sao?

Cho nên Thiên Chi Diên nhanh chóng lật đổ chén cơm đồ nhào về phía Thẩm Vân Tương, để y có lý do không tiếp được chén rượu. Chén rượu đó chỉ mới va chạm với chiếc bàn đựng hàng đồng vò rượu để sau kia mà đã khiến cái bàn vững chãi nổ tung ầm ầm, có thể thấy cái chén đồ mang theo lực lớn như thế nào. Thế nhưng Phong Bá có thể một lần phát cả mười chén cũng đủ hiểu sức lực của ông ta kinh khủng ra sao.

Thiên Chi Diên thầm tán dương trong bụng: Phong Bá, gia chủ Phong gia ở Lũng Tây, rất khí phách, rất lợi hại.

“Nhiều năm không gặp, mọi người không thay đổi mấy.” Phong Bá cười nói, sau đó ánh mắt chuyển về phía Thẩm Vân Tương cất lời: “Nhưng mà hình như công tử không nề mặt mũi của lão phu thì phải?”

Thẩm Vân Tương đứng dậy, khiêm nhường đáp: “Phong tiên bối đức cao vọng trọng, Vân Tương luôn kính trọng. Địa vị của Phong tiên bối trên giang

hồ oai phong lẫm liệt, Vân Tương không dám không nể mặt mũi của ngài.”

Lời này của Thảm Vân Tương không kiêu ngạo không siểm nịnh, khiêm tốn hữu lễ, khiến người khác không phát hiện y có điểm gì bất thường.

“Ồ? Vậy thì thật là đáng tiếc, lão phu kính rượu, công tử lại không muốn uống.” Phong Bá đặc biệt nhìn sang Thiên Chi Diên một cái.

“Phong gia chủ.” Một cô nương mặc bộ y phục màu lục đứng dậy, hành lễ với Phong Bá xong mới lên tiếng: “Nếu không phải công tử bị chén com của đồ nhi đổ vào người, vì đỡ thay đồ nhi nên mới không đỡ kịp, xét theo võ công của công tử đâu thể nào thấp kém như thế.”

“Không biết vị tiểu cô nương này là?” Phong Bá dời ánh mắt sang cô nương đó.

“Tiên Liễu, không được vô lễ! Ngồi xuống!” Một người phụ nữ ngồi ở bàn rượu quát lớn.

“Tiểu nữ Ngọc Lộc các Vệ Tiên Liễu ra mắt Phong gia chủ.” Vệ Tiên Liễu hành lễ với Phong Bá sau đó quay đầu lại nhìn theo người phụ nữ đó: “Sur phụ, Tiên Liễu không vô lễ.”

“Ồ, thì ra là đệ tử của Ngọc Lộc các.” Phong Bá cười nhẹ một tiếng, sau đó nói: “Chuyện của công tử mà người cũng rõ nhỉ.”

“Văn bối. . .” Vệ Tiên Liễu cúi đầu xuống, hai má phỉm hồng: “Văn bối chỉ là ngưỡng mộ công tử, đại danh của công tử trên giang hồ không người nào không biết, hơn nữa võ công của công tử cũng nổi danh như vậy.”

“Cũng đúng, đúng thật là công tử vô cùng nổi danh. Bất quá, lão phu nhớ hình như là cùng nổi danh với công tử chính là độc nữ của Doãn trang chủ Ngao Long sơn trang, Doãn Thanh Họa. Còn về danh của người, ta chưa từng nghe qua. Có vẻ như Thu các chủ của Ngọc Lộc các dạy dỗ đệ tử cũng tốt đấy.” Phong Bá quảng cái liếc sắc lẹm về phía Vệ Tiên Liễu rồi quay phắt đi.

Đối với một Vệ Tiên Liễu không có chút tiếng tăm nào trên giang hồ, Phong Bá đương nhiên không thèm đếm xỉa đến. Hôm nay nàng ta lại dám đứng ra thay công tử tương nói chuyện, đúng thật là không biết tự lượng sức mình, hay hoa mĩ hơn chính là gả mà cũng muốn quản chuyện của phượng hoàng. Cho nên, Phong Bá không hề nể nang chút nào, trực tiếp chế nhạo nàng ta.

“Tiên bối. . .”

“Tiên Liễu, im miệng, con ngồi xuống cho ta!” Thu các chủ của Ngọc Lộc các tức giận quát lớn Vệ Tiên Liễu.

“Vâng, sư phụ.” Vệ Tiên Liễu không phục nhưng chỉ đành phải ngồi xuống ghé.

“Không ngờ Phong bá bá nhiều chuyện bận rộn như vậy nhưng vẫn nhớ đến Thanh Họa, sao Thanh Họa có thể gánh ác được!” Một vị cô nương mặc bộ y phục trắng rất có khí chất đứng dậy hướng đến Phong Bá thi lễ, cử chỉ nho nhã, lễ độ.

“Sao lại nhớ không được, đây chính là tâm can bảo bối của Doãn trang chủ mà! Ha ha. . .” Phong Bá cười to: “Gần đây Doãn trang chủ như thế nào? Lần này sao lại không đến tham gia?”

“Hồi Phong bá bá, gia phụ thân thể an khang, chẳng qua là tuổi tác đã cao, tâm tình cũng trở nên đạm bạc, đã không màng đến chuyện của giang hồ, không muốn hỏi đến. Cho nên lần này là Thanh Họa đại diện cho Ngao Long sơn trang tham gia võ lâm đại hội.”

“Hồ phụ không sinh khuyến nữ, với khí chất và võ công thế này, cũng để để lão phu không thể xem thường.”

“Phong Bá bá quá khen.”

“Người a, gánh vác được rất tốt.”

“Ân minh chủ, Diệp gia chủ và các các vị chưong môn, Vân Tương hôm nay thất thố, y phục bị bản thể này thật không dễ nhìn cho lắm. Xin phép Vân Tương đi trước một bước thay bộ y phục khác, hẹn gặp các vị sau.” Thảm Vân Tương nói.

“Mang theo hài tử cũng không dễ dàng, dùng bữa com cũng khó khăn, công tử đi đi.” Tề Minh phát tay.

“Hài tử tham chơi cũng khó tránh. Công tử cứ tự nhiên.” Diệp Thần Hiên đưa tay ra xem như lời mời.

Thảm Vân Tương gật đầu, dắt lấy Thiên Chi Diên ra khỏi bữa tiệc.

Đi ngang Phong Bá, Thảm Vân Tương bỗng nhiên dừng bước chân. Thiên Chi Diên cảm giác được Thảm Vân Tương càng siết chặt bàn tay của nàng.

Bàn tay của Phong Bá đang đặt trên vai y.

“Công tử cho dù bị vấy bẩn y phục cũng phong hoa nhô nhả, thanh danh to lớn, đại mà không hư, lão phu rất là bội phục.” Phong Bá đang nói, bàn tay không thả lỏng ra mà càng nắm chặt lại để tăng thêm mấy phần lực.

“Phong gia chủ quá khen.” Mặt Thảm Vân Tương không đổi sắc.

“Sư phụ, ôm ôm . . Con muốn ôm ôm . .” Thiên Chi Diên vươn hai tay ra, đợi Thẩm Vân Tương ôm nàng.

Thẩm Vân Tương ngồi xổm người xuống, tay của Phong Bá chỉ có thể rời khỏi vai của Thẩm Vân Tương, sau đó y mới bế Thiên Chi Diên lên. Nàng ôm cổ y, mở to mắt rồi cười với Phong Bá: “Lão gia gia, gia gia trông rất đẹp.”

Thiên Chi Diên vừa thốt lời này ra, tất cả mọi người sững sốt, Phong Bá cũng rất ngạc nhiên.

“Diên nhi, không được nói vậy.” Thẩm Vân Tương nhẹ trách mắng.

“Diên nhi không có nói vậy, lão gia gia đúng là rất đẹp.” Nói xong, Thiên Chi Diên còn bật cười khanh khách.

“Đồ nhi của công tử ngoan ngoãn, khá ái như thế, thỉnh thoảng mới làm đồ com, có thể tha thứ được.” Phong Bá cười nói.

“Đa tạ Phong gia chủ quá khen, Vân Tương và đồ nhi xin lui trước.”

Phong Bá gật đầu.

Thẩm Vân Tương bế Thiên Chi Diên đi ra khỏi đại sảnh.

Trở lại căn phòng, Thẩm Vân Tương để Thiên Chi Diên ngồi trên giường, sau đó y vịn chặt bên giường.

“Phụt”, y phun ra một ngụm máu tươi.

“Sư phụ, sư phụ, người không sao chứ?”

Thẩm Vân Tương gắng gượng cơ thể ngồi xuống, y cố gắng thông thoáng hơi thở, sau đó lắc lắc tay, nói: “Vi sư không sao, Diên nhi không cần phải lo cho ta.”

Thiên Chi Diên nhảy xuống giường, chạy đến bàn chuẩn bị giấy bút rồi bảo Thẩm Vân Tương: “Sư phụ, trước mắt người cứ nằm trên giường nghỉ ngơi đi, người cho con biết phương thuốc, con sẽ đi tìm thuốc cho người.”

“Diên nhi. . .” Thanh âm của Thẩm Vân Tương thật sự không ổn.

“Sư phụ, người yên tâm đi, con đi lấy thuốc sẽ không để người khác phát hiện, người cứ tin con, chuyện này con làm được.” Thiên Chi Diên nắm lấy tay của Thẩm Vân Tương chắc chắn.

Thẩm Vân Tương cầm bàn tay mũm mĩm ấy, cười bảo: “Vi sư sao lại không tin con, Diên nhi của ta có khả năng, biểu hiện rất tốt. Vi sư chỉ muốn nói, trước khi đi ra ngoài, con cần thay y phục cái đã.”

“Sư phụ, người mau đọc được phương.”

Thẩm Vân Tương gật đầu, y bắt đầu đọc tên các nguyên liệu trong đơn thuốc, y vừa nói chữ nào thì Thiên Chi Diên viết ngay tên đó. Y nhìn thoáng qua nét bút của Thiên Chi Diên, chữ viết ngoáy lộn xộn, nhưng lại không có lỗi nào.

“Diên nhi, con biết viết chữ à?”

Thiên Chi Diên sững người một chút, viết xong nàng cất phương thuốc vào người.

“Sư phụ, con đi tìm thuốc đây.” Nói xong, nàng liền chạy biến khỏi phòng.

Đợi đến sau khi Thiên Chi Diên bung lấy một chén thuốc trở lại, căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, Thẩm Vân Tương mặc bộ phục đơn giản nằm trên giường, nàng còn có thể ngửi được một mùi hương thơm ngát trên người y.

Thiên Chi Diên bung chén thuốc đến trước mặt Thẩm Vân Tương, nàng cởi giày ra, sau đó cởi luôn chiếc áo ngoài bị bẩn rồi nhảy lên giường.

“Sư phụ, con giúp người uống thuốc.”

“Vi sư có thể tự mình uống. Diên nhi, con nên tắm rửa thay đồ đi.”

“Không, con sẽ dứt người uống.” Thiên Chi Diên trung ra dáng vẻ nhất quyết không nhượng bộ, nàng ngập ngừng, nói tiếp: “Con đã cởi áo bẩn ra rồi, trên người con không bẩn nữa đâu.”

Thẩm Vân Tương bắt đầu dĩ cười một tiếng, chỉ đành phải gật đầu để nàng dứt thuốc.

Thiên Chi Diên cảm thấy rất vui vẻ, có chút cảm giác thành tựu nho nhỏ, trước đây đều là Thẩm Vân Tương khi phụ nàng, áp bức nàng, hôm nay rốt cuộc cũng có tình huống này, Thẩm Vân Tương chỉ có thể ngoan ngoãn để nàng dứt thuốc.

Kỳ thật nàng cũng không hiểu vì sao nàng lại muốn dứt thuốc cho y, chẳng lẽ là do lúc trước nàng đã dứt thuốc cho y nên bây giờ đã trở thành thói quen

rồi?! Chẳng qua là vì sao cảm giác này lại khiến nàng cảm thấy ngửa ngửa như bị kiến cắn vậy nhỉ?

Thiên Chi Diên dứt từng ngụm từng ngụm cẩn thận cho Thẩm Vân Tương, len lén liếc nhìn khuôn mặt y, sao nàng lại có chút ngây ngốc thế nhỉ? Nhắc mới nhớ, trước đó nàng chưa từng phục vụ cho ai giống như y, không lẽ dứt người ta uống thuốc là một việc rất tuyệt? Sao nàng lại cảm thấy có chút thỏa mãn và vui vẻ thế này?

Một chén thuốc nhanh chóng được uống hết, Thiên Chi Diên đặt chén thuốc xuống, đang muốn mặc lại áo ngoài trở về phòng để tắm rửa thì bị Thẩm Vân Tương ôm lấy, đặt ngồi lên đùi y.

Thiên Chi Diên quay đầu, đối diện với đôi mắt thâm sâu mà rất dịu dàng kia.

“Diên nhi, sau này có xảy ra chuyện gì, con phải đứng sau vì sư, không nên tùy tiện xuất hiện, biết không? Có vì sư ở đây, bất luận như thế nào cũng không muốn để con bị thương.”

Thiên Chi Diên mở to mắt, nhìn Thẩm Vân Tương, sau đó mới hỏi: “Sư phụ, người còn nhớ lúc trước người bị thương, con giúp người uống thuốc, con đã nói gì với người không?”

Thẩm Vân Tương ngạc nhiên.

“Con nói, sư phụ, con và người, tứ hải làm nhà. Không phải chỉ một mình người mà là con và người. Cho nên dù bất cứ chuyện gì xảy ra, con cũng không sẽ chỉ đứng sau người mà con còn muốn đứng bên cạnh người để cùng nhau đối mặt.”

“Diên nhi, vì sư biết con rất ngoan, cũng rất hiểu chuyện, nhưng có một số việc, con còn quá nhỏ để thấu hiểu, không nên đối mặt với chúng.”

“Sư phụ, con còn chuyện gì không rõ? Chỉ cần người nói cho con biết, con nhất định sẽ hiểu.” Thiên Chi Diên ngập ngừng, nàng nói: “Vị trí minh chủ trong đại hội võ lâm lần này sẽ tranh đoạt rất kịch liệt, đúng không?”

“Đúng vậy.” Thẩm Vân Tương gật đầu.

“Mặc dù Quỷ Kiếm môn trong thời gian ngắn nhanh chóng lớn mạnh, nhưng muốn thắng lợi đoạt chức minh chủ thì thế lực của bọn họ lại chưa đủ. Tuy nhiên họ lại rêu rao việc này không chút kiêng dè, nói vậy phía sau lưng nhất định có âm mưu.”

Quỷ Kiếm môn trưởng lão cố ý gây sự khiến mọi người chú ý, lão ta nhất định là có điều đồ mưu, cho nên đại hội võ lâm này, quỷ kiếm môn nhất định sẽ gây ra rất nhiều chuyện xấu, đúng không?”

“Đúng.”

“Phong Bá căn bản không việc gì đến muộn, mà là có ý đến muộn. Ông ta dùng tay ném rượu mỗi một người như vậy, chính là muốn thăm dò mỗi người ngồi ngay bàn rượu ở giữa, xem thử có ai bị thương không hoặc có ai bất thường không.”

Mà sư phụ đúng lúc không tiếp nhận chén của ông ta. Mặc dù lý do rất đầy đủ, nhưng ông ta vẫn không tin, cho nên thừa dịp sư phụ đi ngang qua ông ta, ông ta đánh một chưởng trên vai sư phụ, muốn biết sư phụ rốt cuộc có bị thương không, đúng chứ?”

“Vô cùng chuẩn xác.” Ánh mắt Thẩm Vân Tương nhìn Thiên Chi Diên càng mang ý tán thưởng.

“Sư phụ, lần này có Quỷ Kiếm môn, lại thêm Phong gia ở Lũng Tây hung hăng như vậy, việc này có thể thấy được xem ra giang hồ đang có nhiều chuyện ầm ĩ. Cộng thêm còn có những gia tộc khác tranh đoạt chức võ lâm, vì vậy đại hội lần này sẽ rất căng thẳng, biến đổi vạn ngàn.”

“Đúng là như thế, bất quá có một điểm, tranh đoạt trong võ lâm vốn kịch liệt.”

“Sư phụ, bất luận là Quỷ Kiếm môn, hay là Phong gia ở Lũng Tây hoặc là những thế lực chưa nổi lên kia, sau lưng bọn chúng rắc rối quỷ dị, cho nên kỳ thật sư phụ cũng không hi vọng từ đó mà có một minh chủ võ lâm.”

“Đúng vậy.”

“Nếu không hy vọng chức minh chủ võ lâm sẽ rơi trên tay người khác, như vậy chắc chắn trong lòng sư phụ đã có người xứng đáng, hơn nữa lần này đi Thiếu Lâm, trừ chuyện cùng với Nhất Hoàng đại sư trấn áp huyền mặc ra, khẳng định còn thương lượng về vấn đề tuyển chọn minh chủ võ lâm.”

“Vậy Diên nhi thấy ai xứng đáng nhất?”

“Người này phải có võ công cao cường, tài đức xuất chúng, có thể đảm đương việc lớn. Lần này võ lâm đại hội do Diệp gia tổ chức, Diệp lão gia tử thân cường tráng nhưng không nhúng tay bất cứ chuyện gì, mà toàn bộ quyền giao cho Diệp tam thiếu gia, chắc có dụng tâm nào đó. Cách này cũng nhận được sự tán thành của sư phụ và Nhất Hoàng đại sư. Vì vậy, người thích hợp nhất trong lòng sư phụ chính Diệp tam thiếu gia, Diệp Thần Hiến!”

“Chính xác!”

Thiên Chi Diên cười đắc ý.

Lúc này, Thẩm Vân Tương bỗng nhăn mày, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng, bảo: “Diên nhi, con còn nhỏ, đáng lẽ không nên biết việc này.”

Thiên Chi Diên ngẩng đầu, đối diện thẳng mắt y, nàng nói: “Sư phụ, con đã từng nói với người, con sống đến sáu tuổi không dễ dàng. Hoàng cung là nơi ăn thịt người không nhà xương, con bị phụ hoàng vứt ở chỗ thực phi, trong cung nguy hiểm tuyệt không thua kém giang hồ. Con đã trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy, không có mẫu thân che chở, nếu con ngu ngốc, ngây thơ, ắt hẳn người đã không gặp con rồi.”

Thẩm Vân Tương vươn tay ôm chặt lấy Thiên Chi Diên vào lòng.

“Diên nhi, sau này ở cùng với vi sư sẽ không còn khổ cực như vậy, vi sư sẽ không để con bị tổn thương.”

Nàng tựa vào lòng y, đây không phải là lần đầu tiên nàng rúc vào lòng y, nhưng lại lần đầu tiên cảm thấy ấm áp, an lòng đến thế.

“Cho nên, sư phụ, con đã biết nhiều như vậy rồi, người có muốn giấu con cũng giấu không được nữa đâu. Đã như vậy, sư phụ, người không được giấu con, cũng không được bỏ con một mình, có chuyện gì thì sư đồ ta cùng nhau mặt, có được hay không?” Thiên Chi Diên ngời thẳng dậy, đối diện thẳng Thẩm Vân Tương nói.

“Diên nhi, con hiểu chuyện như vậy, thật khiến vi sư đau lòng mà.” Thẩm Vân Tương xoa xoa đầu nàng.

“Cho nên?”

“Cho nên, vi sư đồng ý với con.”

“Sư phụ!”

Thiên Chi Diên thoáng cái ôm chầm Thẩm Vân Tương, hít hà mùi hương thơm ngát trên người y.

“Sư phụ, bất luận như thế nào, người cũng không rời bỏ con, đúng không?”

“Đúng.”

“Nhất định không?”

“Nhất định.”

Thiên Chi Diên tựa vào lòng Thẩm Vân Tương, thầm nghĩ: nếu cả đời không bỏ nhau, ngoại trừ phu thê thì còn gì nữa. Cho dù như thế nào, sau này nàng có ra sau, như thế cũng đã đủ.

Thiên Chi Diên vươn ngón tay út ra trước mặt Thẩm Vân Tương, nàng nói: “Sư phụ, chúng ta hứa đi.”

Thẩm Vân Tương đưa ngón út chéo vào ngón út bé tí kia.

“Ngoéo tay hứa, cả đời không thay đổi.”

Thiên Chi Diên nhìn nhìn hai ngón tay út đan vào nhau, lại có cảm giác ngứa ngứa như có hàng trăm con kiến bò qua bò lại vậy, thật kì lạ.

“Diên nhi ngốc, sẽ không thay đổi.”

Tiếng gọi “Diên nhi ngốc” này khiến trong lòng này càng ngứa ngáy hơn, tim đập càng nhanh hơn khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của ai kia nóng bừng. Thiên Chi Diên vội giắt ngón tay ra, sau đó vội vàng nhảy xuống giường.

“Sư phụ, con về tắm rửa rồi ngủ đây.” Thiên Chi Diên nói xong liền cầm đầu chạy biến.

Nửa đêm, ve sầu hát vang bài ca vui vẻ nào đó, dưới ánh trăng mờ mờ, Thiên Chi Diên nhẹ nhắm hai mắt, nằm trên giường lăn lộn liên tục, cuối cùng nàng mở to hai mắt, ngây ngốc nhìn tấm rèm che.

Vì sao khi đó nàng lại khác lạ như vậy? Vì sao nàng lại có cảm giác như vậy? Chẳng lẽ. .

Thiên Chi Diên bỗng nhiên cảm giác ngoài cửa sổ có động tĩnh, nàng nhanh chóng ngồi dậy, đi tới gần đó, nàng không phát hiện gì cả, nhưng lá cây bên ngoài lại xào xạc dữ dội. Trong lòng nàng bắt đầu nảy sinh nghi ngờ, hơn nửa đêm rồi, ai lại tới gần phòng của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 70: 67.4: Vừa Đến Hoài Lăng

Thiên Chi Diên quay đầu chuẩn bị một cái bao nhỏ rồi nhét Bánh Trôi vào trong, đẩy cửa ra hướng về phía tây đuổi theo. Nàng chạy theo hồi lâu cũng không có thể đuổi kịp người đó, thậm chí nàng cũng không thấy rõ hình dáng của người đó như thế nào, nhưng nàng có thể biết phương hướng người đó muốn tẩu thoát, hình như là đang cố tình muốn dẫn dụ nàng.

Đúng lúc Thiên Chi Diên cảm thấy nghi ngờ, bỗng nhiên nàng không thấy hành tung của người đó nữa, cảm giác giống như là đột nhiên biến mất vậy. Lúc này, Thiên Chi Diên bắt đầu chú ý đến khung cảnh xung quanh.

Phía trước có một gian phòng đang sáng đèn, Thiên Chi Diên đi về phía đó vài bước thì Bánh Trôi bất chợt động đậy trong túi nàng, “vèo” một cái, bằng tốc độ ánh sáng như thường lệ, nó nhanh chóng nhảy vọt lên bả vai nàng đứng chễm chệ.

Trong lòng Thiên Chi Diên giật mình, ngày thường Bánh Trôi ngủ như lăn ra chết, có gọi thế nào cũng không tỉnh, hôm nay đột ngột đề cao cảnh giác thế này, chẳng lẽ Bánh Trôi cảm giác được nguy hiểm?

Nhưng sao Thiên Chi Diên nàng không phát hiện gì bất thường? Bất quá sự việc này vốn cũng rất dị thường, không phải sao? Thiên Chi Diên lên tinh thần lại, cảnh giác từ từ tiến tới căn phòng đang sáng đèn kia.

Càng tiến lại gần, nàng càng có thể cảm giác được Bánh Trôi trên bả vai đang rất nóng nảy động bất an, chính vì thế mà nàng càng thêm cẩn trọng.

Len lén đến gần trước căn phòng, Thiên Chi Diên nhìn qua cửa phòng mở rộng, sững người thấy cảnh tượng bên trong. Thiên Chi Diên hít một hơi thật sâu, sau đó ôm Bánh Trôi đang đứng trên vai xuống, xách đuôi nó ném vào trong.

Bánh Trôi rơi xuống mặt đất, lăn lộn vài vòng, tỏ vẻ đáng thương nhìn Thiên Chi Diên, trong mắt đầy vẻ oan ức.

Một tiếng cười nhẹ nhàng từ trong phòng truyền ra, Diệp Thần Hiên ôm Bánh Trôi lên, đặt nó ngồi lên bàn. Bánh Trôi lập tức nhào tới đầy các món ngon trước mặt, ăn nhồm nhoàm như hổ đói.

Diệp Thần Hiên chuyển đầu vẫy tay về phía Thiên Chi Diên, nụ cười của hắn vô cùng ấm áp khiến lòng nàng cũng ấm áp theo. Thiên Chi Diên chăm chú nhìn Diệp Thần Hiên, cảm giác gần gũi bỗng nảy sinh đối với hắn.

“Diên nhi, lại đây.” Diệp Thần Hiên tiếp tục vẫy tay.

Thiên Chi Diên hoàn hồn lại, nàng ngọt ngào chào hắn: “Diệp thúc thúc.”

Diệp Thần Hiên nghe tiếng nàng gọi, trong mắt thoáng thay đổi tích tắc, lập tức khôi phục lại bình thường.

“Diên nhi, đến nhà bếp trẻ thế này, có phải trong buổi yến tối nay ăn không no có phải hay không?”

Thiên Chi Diên gật đầu, nàng đương nhiên không khai thật là đêm hôm khuya khoắt thế này, vì đuổi theo một người lạ mà lạc đến đây, ai tin chứ? Nàng bất quá chỉ đưa trẻ sáu tuổi.

“Cũng khó trách, hôm nay ngươi và công tử rời đi trước mà. Ta có làm vài món ăn, ngươi đói không?” Diệp Thần Hiên nhìn thẳng Thiên Chi Diên.

Thiên Chi Diên vốn định từ chối, nhưng không biết vì sao khi nghe được câu “Ngươi đói không?”, nàng bất giác gật đầu. Đúng là nàng đang rất đói.

“Ngươi đây, thật biết chọn thời điểm, đúng lúc ta vừa nấu xong. Ngươi vào ngồi trước đi, nếu đó thì dùng mấy món đang để sẵn trên bàn, ta sẽ xong nhanh thôi.” Diệp Thần Hiên nói xong định bắt lấy tay của Chi Diên dẫn vào trong, bỗng ngón tay của hắn xẹt qua làm trĩ xước tay nàng.

Động tác này khiến cả hai người đồng thời ngẩn ra.

Thiên Chi Diên lấy lại tinh thần trước, nàng ngồi xuống một băng ghế, cầm lấy đôi đũa, bỗng quay đầu nói với Diệp Thần Hiên: “Diệp thúc thúc, thúc mau làm nhanh nhé, ta ăn trước đây, nếu không thì Bánh Trôi ăn hết mất.”

Diệp Thần Hiên đầu, quay đầu vào bếp cắt thái tiếp.

Thiên Chi Diên dùng chiếc đũa chọc chọc cái bụng đầy mỡ của Bánh Trôi, nó buồn ngửa gáy giữa nhưng vẫn lì lợm nhồm nhoàm miếng thịt, không thèm để ý đến Thiên Chi Diên.

Thiên Chi Diên dựng ngược đuôi Bánh Trôi lên treo toang toang, Bánh Trôi bị rời khỏi bàn, bỏ rơi miếng thịt nó thèm muốn nhất, tức giận kêu to “Chít chít!”, vừa kêu vừa múa tay múa chân, bày ra bộ dạng dương nham múa vuốt.

“Giới cho Bánh Trôi ngươi, ta còn tưởng là chuyện gì có thể kinh động đến lão nhân gia ngươi, khiến ngươi ngủ say mà giật mình đây? Thì ra là do bị mùi thức ăn dụ dỗ! Bánh Trôi, xem ngươi còn dám ham ăn không? Coi chừng ta ép ngươi giảm béo đấy, xem ta cướp thịt của ngươi, ngươi tin không hả?” Thiên Chi Diên hung dữ đe dọa.

Thật sự là nàng bị Bánh Trôi làm cho tức chết mà. Vừa rồi là tình huống gì đây? Nửa đêm, nàng đuổi theo người chạy đến đây, rồi Bánh Trôi thoáng cái

sợ hãi tình đây, trở nên nóng nảy bất an, hại nàng mò mẫm khăn trương hồi lâu, phát hiện gian phòng này sáng lửa, thì ra chỉ là một căn bếp!

“Thượng cổ linh thú gì chứ, bảo bối gì chứ, ta khinh!” Thiên Chi Diên hung dữ cúi véo Bánh Trôi tỏ vẻ bất mãn, sau đó ném nó lên bàn.

Cảm nhận được Thiên Chi Diên đang lửa giận phun trào, Bánh Trôi lăn vài vòng trên bàn, sau đó bò dậy, vờ đáng thương mở to đôi mắt long lánh nhìn Thiên Chi Diên, ra dáng vẻ biết lỗi rồi.

Thiên Chi Diên bĩu môi, nàng chọc chọc quả đầu hạt dưa của Bánh Trôi, khinh thường nói: “Giả vờ đáng yêu trước mặt ta à, ý gì đây? Trong bụng người đang nghĩ gì cho là ta không biết? Muốn lừa thì cũng phải biết chọn người để lừa chứ, lừa ta thì sao thành công được!”

Bánh Trôi giả ngu không hiểu luôn, nó chỉ mở to mắt nhìn Thiên Chi Diên, tin rằng kiên trì chính là thắng lợi.

“Diên nhi, thế nào?” Món ăn cuối cùng được đặt lên bàn, Diệp Thần Hiên cũng ngồi xuống.

“Không có gì ạ, Bánh Trôi ăn no rồi.” Thiên Chi Diên gấp một miếng thịt, cho vào miệng nhai nhóp nhép, còn cố ý liếc Bánh Trôi một cái.

“Chít chít. . .” Bánh Trôi thấy Thiên Chi Diên thấy bỏ mặc nó, nó quay người lại kêu với Diệp Thần Hiên: “Chít chít. . .”

Vừa nói Bánh Trôi vừa chỉ chỉ vào cái bụng tròn vo, ý bảo nó kỳ thật còn rất đói.

Diệp Thần Hiên trông đáng vẻ cực kỳ khôi hài của Bánh Trôi, nhin không được phì cười.

“Muốn ăn thì ăn đi.” Bánh Trôi giống như là nghe được thánh chỉ, xoay người xông như chớp tới bàn thịt.

Thiên Chi Diên quăng một cái liếc sắc lém tới Bánh Trôi, cảm thấy nó ham ăn tới mất thể diện, nhưng dù sao chỗ này còn có người khác, nàng sẽ cố gắng hạ hỏa xuống, mở một mắt nhắm mắt còn lại mà tính sổ với nó sau.

“Ăn nhiều một chút, đừng để mình bị đói.” Diệp Thần Hiên gấp một miếng thịt cho vào chén của Thiên Chi Diên.

Nàng nhìn miếng thịt trong chén mình, trong tức khắc ngạc nhiên, ngừng đầu nói: “Diệp thúc thúc, thúc cũng ăn đi.”

“Ừ.”

“Diệp thúc thúc, vì sao trẻ thế này rồi mà thúc vẫn còn ở trong bếp?”

“Bởi vì ta đói. Hôm nay trên yến tiệc rắc rối liên tiếp xảy ra, khiến ta ăn cơm cũng không an tâm, vì vậy ta ăn không no, đành phải nửa đêm tới đây vỗ béo dạ dày.” Diệp Thần Hiên thú thật.

“Diệp thúc thúc, thúc nấu ăn rất ngon.” Thiên Chi Diên khen ngợi.

“Ngon thì ăn nhiều hơn, đừng để đói.” Diệp Thần Hiên cười nói.

“Diệp thúc thúc, nói thật, thúc nấu ăn còn ngon hơn cả mấy món trên tiệc nữa. Ta chỉ thắc mắc thúc đường đường là tam thiếu gia Diệp nhà, sao lại nấu ngon đến thế?”

“Tam thiếu gia Diệp gia thì nhất định phải mười ngón tay không dính nước sao?” Diệp Thần Hiên vươn tay vén mấy sợi tóc của Thiên Chi Diên bị rơi xuống chén.

“Diệp thúc thúc, thúc có từng nấu ăn cho người khác không?”

Diệp Thần Hiên sững sờ một chút, hình như đang tự chìm đắm trong ký ức của mình. Một hồi lâu, môi của hắn mới cong cong cười, trong nụ cười kia ẩn giấu rất nhiều tình cảm, khiến Thiên Chi Diên bỗng dưng thấy dao động.

Hắn đáp: “Có.”

“Vậy người đó nhất định rất vui, đúng không?”

Diệp Thần Hiên nhìn Thiên Chi Diên, ngừng mới trả lời: “Đúng.”

“Được rồi, mau ăn đi, lấp đầy bụng quan trọng hơn, ăn nhiều hơn nữa này. . .”

Diệp Thần Hiên chưa dứt lời, đang định đưa thìa xuống gấp thì đôi thìa đã phải dừng lại giữa chừng.

Thiên Chi Diên liếc mắt một cái, một bàn chỉ chừa lại toàn cơm dư, nàng cười khan hai tiếng, bắt Bánh Trôi đang giải quyết cái mâm bên cạnh rồi nhét nó vào túi.

“Diệp thúc thúc, ta ăn no rồi, còn thúc?”

Thiên Chi Diên cảm thấy câu hỏi này thật quá thiếu muối, Diệp Thần Hiên bắt quá chỉ mới làm xong bữa cơm, gấp cho nàng một miếng thịt, hàn huyên cùng nàng mấy câu thể mà chưa được ăn một hột cơm nào hết! Hỏi vấn đề như vậy, Thiên Chi Diên cũng tự khinh bỉ chính mình, làm thế nào đây?

Con Bánh Trôi này thật làm cho nàng mất mặt! Ai nói mang theo đứa trẻ không dễ dàng? Mang theo sủng vật cũng không dễ dàng nữa chứ bộ! Nhất là Bánh Trôi ham ăn này! Kiếp trước, nàng nhất định giết người quá nhiều rồi, oan hồn cũng bị sản sinh vô số, tụ tập lại hóa thành một con Bánh Trôi đến hại nàng, để cuộc sống của nàng kinh tâm động phách, đặc sắc phi phàm như thế!

“Đúng lúc, ta cũng no liêu.” Diệp Thần Hiên cười cười, buông đôi đũa trong tay xuống.

Thiên Chi Diên chỉ có thể cười mím, giả ngu luôn.

Diệp Thần Hiên đứng dậy đi tới một chiếc tủ, lấy ra một bình rượu, hỏi Thiên Chi Diên: “Uống rượu không? Có muốn ném thử chút rượu?”

Thiên Chi Diên gật đầu, dù sao đêm đã qua lâu rồi, thức thêm nữa cũng không sao.

“Có rượu ngon thì phải ngắm cảnh đẹp, ta mang ngươi lên nóc nhà, có được hay không?”

Thiên Chi Diên đảo mắt xung quanh, nhà bếp lộn xộn, trên bàn thì đầy thức ăn thừa. Đương nhiên được!

“Được ạ!” Thiên Chi Diên gật đầu đồng ý.

Thiên Chi Diên vừa mới đáp, còn chưa động chân thì bỗng cảm thấy mình bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, cách lớp quần áo, nàng có thể nhận xét rằng Diệp Thần Hiên có một thân thể khá cường tráng. Nàng còn chưa đánh giá đầy đủ thì đã được đặt xuống.

Thiên Chi Diên giương mắt nhìn lại, nàng đã ở trên nóc nhà rồi.

“Ngồi xuống đây đi!” Diệp Thần Hiên ngồi trước, sau đó chỉ cho nàng chỗ bên cạnh hắn. Thiên Chi Diên thuận thế ngồi cạnh Diệp Thần Hiên.

Hắn đưa cho nàng một chén rượu, rồi rót một ít rượu vào chén.

“Ngươi còn nhỏ, uống ít thôi, ném vị là được rồi rồi, uống nhiều quá sẽ khó chịu.” Diệp Thần Hiên nói.

Thiên Chi Diên nhấp một ngụm rượu. Mùi rượu không tệ, nhưng so với rượu lê hoa mà sư phụ cất vẫn kém một chút, rượu lê hoa chỉ có sư phụ cất là ngon nhất.

Thiên Chi Diên mở chiếc túi ra, ôm Bánh Trôi lên, đưa chén rượu lại gần kề miệng dứt nó uống. Bánh Trôi uống một ngụm cạn sạch chén, sau đó thỏa mãn nhắm mắt lại ngủ trong lòng Thiên Chi Diên, rượu đủ com no, thể là sung sướng.

Ôm Bánh Trôi ngủ say, Thiên Chi Diên phát hiện ánh mắt của Diệp Thần Hiên vẫn nhìn nàng chăm chăm.

“Sao vậy?” Thiên Chi Diên hỏi.

“Tuy ngươi luôn quở trách nó tham ăn, hung dữ với nó nhưng là kỳ thật ngươi vẫn rất thương nó. Ngươi cầm một chén rượu nhỏ trong tay mà không uống mà cũng để nó thường thức trước.” Diệp Thần Hiên cười nói.

Thiên Chi Diên bĩu môi, nàng chống chế: “Không phải đâu!”

Vừa thốt lời này ra, Thiên Chi Diên bỗng tự phì cười, không phải ư? Chính nàng còn không tin nữa kia. Mặc dù thời gian có Bánh Trôi ở chung không lâu, nhưng nàng cảm thấy nàng và Bánh Trôi rất ăn ý với nhau.

“Ngươi. . . Sống có tốt không?”

Ban đêm tĩnh mịch, gió thổi xào xạc, câu hỏi của Diệp Thần Hiên thuận theo làn gió nhẹ tiến vào lòng Thiên Chi Diên. Câu hỏi này thật kì lạ, giống như thân hữu nhiều năm không gặp nhau vậy.

“Ta sống rất tốt nha!” Thiên Chi Diên trả lời: “Trước kia có Thập nhất, bây giờ có sư phụ, Hư Tâm, còn có Bánh Trôi.”

“Vậy thì tốt.”

Hồi lâu sau, Thiên Chi Diên nói thêm một câu: “Nhưng thật sự cũng có chỗ không ổn.”

“Chỗ nào không ổn?” Ngờ ngác của Diệp Thần Hiên bỗng dừng gấp gáp.

“Sư phụ rất lưu manh, rất rất lưu manh. Người thỉnh thoảng bắt nạt ta, còn lừa ta, thỉnh thoảng còn lấy tiền của ta, thậm chí dọa nạt ta nữa! Người đối với ta không tốt, thật không tốt!” Thiên Chi Diên thừa dịp tổ cáo y.

Nàng cũng không biết vì sao đột nhiên cảm thấy có chút ủy khuất, cũng không biết vì sao lại kể chuyện ủy khuất này cho một người mới gặp lần đầu tiên.

“Ta biết ta nói thế thúc sẽ không tin. Thanh danh của sư phụ nổi như vậy, chắc thúc chỉ cảm thấy ta quá nghịch ngợm mà thôi.” Thiên Chi Diên bĩu môi, nhỏ giọng.

“Sao ngươi lại nghĩ thế? Ta tin, ta tin tưởng ngươi.” Diệp Thần Hiên nhìn thẳng Thiên Chi Diên, trong mắt không chứa bất kỳ ý đùa giỡn nào.

“Vì sao, vì sao thúc tin tưởng ta?” Thiên Chi Diên khó hiểu.

“Không có vì sao, ngươi là một hài tử ngoan, bất luận ngươi nói gì, ta cũng sẽ tin, thật đấy.”

Thiên Chi Diên nhìn thấy trong mắt Diệp Thần Hiên tất cả đều là chân thành, trực giác mách bảo rằng nàng có thể tin tưởng người này.

“Ài. . .” Thiên Chi Diên thở dài một hơi, nàng buồn bực nói: “Kỳ thật sư phụ đối với ta rất tốt. Mặc dù ngày thường có vui vẻ chọc ghẹo ta, nhưng người thật lòng có suy nghĩ cho ta, quan tâm ta. Thúc hiểu không?”

“Ta hiểu, cũng giống như ngươi đối với Bánh Trôi, mặc dù ngươi thỉnh thoảng chọc nó, thỉnh thoảng cầm đuôi nó, trách mắng nó, nhưng thật ra ngươi rất quan tâm đến nó.” Diệp Thần Hiên cười nói.

“Không giống đâu! Bánh Trôi là sủng vật tham ăn tham ngủ, suốt ngày gây họa, sao có thể so sánh với ta được?” Thiên Chi Diên không hài lòng lập tức phản bác lại.

Diệp Thần Hiên cười nhẹ một tiếng, hần bảo: “Đúng, đúng, không so sánh với ngươi được. Ngươi thông minh khả ái, lại ngoan ngoãn, lanh lợi, không tham ăn không tham ngủ, cũng không gây họa.”

“”

Thiên Chi Diên cười khỏ, sao nàng lại cảm thấy lời bào chữa có tí tí gì đó chế nhạo nhỉ?

“Ài. . .” Thiên Chi Diên thở dài một hơi.

“Mới tuổi nhỏ thế kia sao lại biết thở dài rồi? Ngươi buồn phiền chuyện gì à? Không được tùy tiện thở dài nữa.” Diệp Thần Hiên xoa xoa đầu nhỏ của Thiên Chi Diên.

“Không phải, ta không có gì phiền não cả. Chỉ có một con kiến đáng giận, suốt ngày bò đến bò đi. . .”

“Kiến?” Diệp Thần Hiên vô cùng nghi ngờ.

“Đúng đó, gần đây có một con kiến luôn bò tới bò lui trong lòng ta khiến lòng ta rất ngứa, bắt không được mà đuổi cũng không xong, rất đáng ghét! Hơn nữa mỗi lần đều ngay thời khắc quan trọng quấy phá ta, ngang ngược đáng giận!” Thiên Chi Diên tức giận bĩu môi.

“Kiến ư? Trên người của ngươi có con kiến gì? Hay là có gì không khỏe?” Diệp Thần Hiên nghi ngờ hỏi.

“Không phải, ai nha, cũng không rõ ràng lắm nữa!” Thiên Chi Diên hét nhỏ một tiếng.

“Đề ta bắt mạch cho ngươi?” Diệp Thần Hiên bắt lấy cổ tay của nàng.

Thiên Chi Diên lắc đầu rút tay về. Nếu bắt mạch hữu dụng, nàng còn phiền não làm gì?

“Diệp thúc thúc, không nên nói về ta nữa, nói về thúc đi, thúc có thể tử không?”

Bàn tay của Diệp Thần Hiên chợt cứng đờ, khuôn mặt của hần bỗng nhăn nhó khổ sở một cách kì lạ.

Thiên Chi Diên nghĩ chắc là nàng đang nói sai chuyện gì đó. Đang lúc nàng suy nghĩ nên chuyển đề tài thế nào đây thì Diệp Thần Hiên bỗng đáp lại.

“Có.”

“À? Thật sao? Sao ta lại không thấy nhỉ? Thê tử của Diệp thúc thúc nhất định là người rất tốt, chắc cũng rất xinh đẹp.”

“Đúng vậy, nàng rất tốt, rất tốt, cũng rất đẹp.” Diệp Thần Hiên thần thờ lập lại, sâu thẳm trong đôi mắt dường như đang đuổi theo một miền kí ức nào đó.

“Diệp thúc thúc. . .” Thiên Chi Diên không muốn hỏi nữa, nàng biết sau lưng Diệp Thần Hiên nhất định có một mối tình thê mĩ nào đó, nàng không muốn gọi lại kí ức như thế cho hần.

“Diệp thúc thúc, còn rượu không?” Nàng hươ hươ cái chén trống trước mặt Diệp Thần Hiên.

“Còn, có điều xong bình này thì ta không cho ngươi uống nữa. Ngươi còn nhỏ, không thể uống quá nhiều rượu, hiểu không?” Diệp Thần Hiên rót tiếp một ít rượu cho nàng.

Thiên Chi Diên tiếp lấy rượu, ừng ực cạn sạch. Sau khi uống xong, nàng cũng không biết nên nói gì nữa, đành phải ôm chặt Bánh Trôi im lặng nhìn bầu trời sao.

Không biết qua bao lâu, Diệp Thần Hiên phá vỡ không khí trầm mặc này, hần rút ra một thanh đao nhỏ, đưa cho Thiên Chi Diên.

“Diên nhi, ngươi hãy cầm lấy cây đao này.”

Thiên Chi Diên tiếp lấy đao, quan sát kỹ lưỡng. Chuôi đao và vỏ đao được điêu khắc tỉ mỉ bằng những hoa văn tinh xảo, vô cùng đẹp mắt. Cầm lấy thanh đao này, nàng đặc biệt quý trọng.

Nàng rút thanh đao ra, nó lan ánh sáng chói mắt. Trong nội tâm nàng thâm tán thưởng, cây đao này vừa đẹp vừa sắc bén.

“Diệp thúc thúc, cây đao này nhất định rất quý?” Thiên Chi Diên giương mắt hỏi.

“Có quý thế nào cũng không quan trọng bằng ngươi.”

Thiên Chi Diên hơi sững sờ, nàng ngẩng đầu nhìn Diệp Thần Hiên.

Lời này hần vừa thốt lên cũng khiến chính bản thân hần sững sờ một chút, bảo rằng: “Ta rất thích ngươi, ta hi vọng ngươi có thể sống tốt. Chỗ này rất phức tạp, giang hồ nguy hiểm, lòng người hiểm ác, cho nên ta nghĩ nên đưa nó cho ngươi, hi vọng khi ngươi gặp nguy hiểm, nó có thể bảo vệ ngươi.”

“Cám ơn, Diệp thúc thúc. . . Ta rất thích.”

“Thích là tốt, cất kỹ đao, không nên tùy tiện lấy ra, hiểu không?”

Thiên Chi Diên gật đầu.

“Diên nhi, ngươi nhìn kia, ngôi sao đó rất sáng.” Diệp Thần Hiên bỗng nhiên chỉ tay lên bầu trời bao la.

Thiên Chi Diên thuận theo hướng hần chỉ nhìn lên, quả đúng là một ngôi sao rất sáng.

“Đúng rồi!”

“Ngươi nói xem, có phải là nó đang nhìn chúng ta?” Diệp Thần Hiên lẩm bẩm.

“Đúng! Nó nhất định là nhìn thấy chúng ta ăn trộm ở nhà bếp rồi!”

Nghe câu này, Diệp Thần Hiên phì cười.

“Diên nhi, có thích com ta nấu không?”

“Rất thích!”

“Vậy thì sau này nếu ngươi có đói thì cứ đến đây, ta nấu com cho ngươi. Nhưng mà không nên cho người khác biết, đây là bí mật giữa hai người chúng ta thôi đấy!”

“Được, không cho người khác biết.” Thiên Chi Diên vươn ngón tay út ra, đưa đến trước mặt Diệp Thần Hiên, bảo: “Chúng ta hứa đi!”

“Được, chúng ta hứa!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 71: 68.1: Không Cần Người Lo

Sáng sớm hôm sau, Thiên Chi Diên bị tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức, nàng lăn lộn trên giường, chưa chịu ngồi dậy. Tối hôm qua ngủ muộn, oáp, thật là mệt mỏi. Đánh cái ngáp, đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng ra mở cửa phòng.

“Diên nhi, con ngủ nướng đấy à? Vì sư gõ lâu vậy mà giờ con mới mở cửa.” Thẩm Vân Tương bước vào phòng, đặt bữa ăn sáng lên bàn.

“Sư phụ. . . Con buồn ngủ. . .” Thiên Chi Diên lăn tiếp lên giường, cuộn chần lại.

Thẩm Vân Tương đến bên giường, mở chăn ra, lời nàng dậy: “Diên nhi, tối hôm qua có phải con ra ngoài hay không?”

Thiên Chi Diên khoát tay, phủ nhận ngay tức khắc: “Con có thể đi đâu được chứ?”

“Tiểu Diên nhi, vì sư ở ngay phòng sát bên con, sao lại không biết?”

Một tiếng gọi ‘tiểu Diên nhi’ này khiến Thiên Chi Diên rung mình một cái, con buồn ngủ tan biến liền lập tức.

“Sư phụ, con thật sự không có lên ra ngoài, với lại con đi đâu, chẳng lẽ người không biết, đúng không?” Thiên Chi Diên tỉnh táo hẳn lên.

“Ừ, ta cũng nghĩ chắc con không ra ngoài gây họa đâu, i sư hôm qua vận công dưỡng thương cả một đêm, không thấy động tĩnh gì.”

Trong lòng Thiên Chi Diên âm thầm đắc ý, may là nàng vẫn thông suốt điểm này. Thẩm Vân Tương muốn nghe thật sẽ không hỏi nàng như vậy, cho nên thời khắc quan trọng chính là chịu đựng được sức ép và bình tĩnh một chút.

“Sư phụ, thương thế của người đã khá hơn chưa? Còn muốn uống thuốc không để con đi lấy thuốc?” Thiên Chi Diên vừa nói vừa chuẩn bị xuống giường mang giày.

Thẩm Vân Tương ngăn nàng lại, y bảo: “Không cần, ban ngày cũng không tiện. Vì sư khá hơn rồi, con mau đi rửa mặt.”

“Sư phụ, người muốn ra ngoài?”

“Ừ, vì sư muốn cùng các vị bình phán thương nghị công việc trong đại hội võ lâm.”

“Ồ. . .” Thiên Chi Diên kéo dài âm cuối.

Thẩm Vân Tương nhíu mày nhìn bầu bĩnh của ai kia: “Không được nghĩ lung tung, cũng không được gây chuyện bên ngoài.”

“Con biết rồi, sư phụ. Con sẽ ngoan ngoãn chờ trong phòng.” Thiên Chi Diên mở to đôi mắt tròn xoe nhìn tỏ vẻ chân thành.

“Con nghĩ vì sư sẽ tin tưởng con à?”

Thiên Chi Diên cong cong miệng, tỏ vẻ rất ủy khuất.

“Vì sư sẽ đưa con đến chỗ nghỉ ngơi của các Đệ tử Thiếu Lâm, để Hư Tâm đi cùng con. Nhớ lấy, không được chạy loạn, không được bắt nạt Hư Tâm. Vì sư sẽ nói tốt về con để người khác tôn trọng con hơn.”

Thiên Chi Diên gật đầu như đảo tỏi, trong lòng âm thầm tính toán, chỉ cần không phải sư phụ chăm coi thì những người khác, nàng mới không sợ.

Rửa mặt xong xuôi, mặc y phục thơm mát, Thẩm Vân Tương dắt Thiên Chi Diên đến viện nghỉ của đệ tử Thiếu Lâm. Y giao Thiên Chi Diên Hư Tâm, sau đó căn dặn đại đệ tử Thiếu Lâm mấy câu, thấy Thiên Chi Diên an phận ngồi ngay ngắn, y mới yên tâm rời khỏi.

Ngồi ở trong viện, Thiên Chi Diên đứng đưa hai chân, nhìn các đệ tử Thiếu Lâm luyện công trong sân, Hư Tâm cũng có mặt.

Nàng lấy một bao hạt dưa từ trong túi, vừa cắn hạt dưa nhai nhóp nhép vừa đưa hạt dưa cho Bánh Trôi.

Ăn xong hạt dưa, Bánh Trôi cũng no bụng, Thiên Chi Diên nắm tay gần gần cốt. Nàng vẫy vẫy tay về phía Hư Tâm, bảo: “Hư Tâm, lại đây lại đây.”

Hư Tâm lau mồ hôi, đi tới bên cạnh Thiên Chi Diên hỏi: “Chi Diên thí chủ, chuyện gì vậy?”

“Hư Tâm, ta thấy võ công của người tựa hồ so với mấy ngày ta đến Thiếu Lâm tự tốt hơn nhiều đó.”

“Ừ, có khoảng thời gia tiểu tăng được đích thân phương trượng hướng dẫn, so với trước kia thì đúng là tiến bộ không ít.” Hư Tâm gãi gãi quả đầu tròn lóc, ngượng ngùng nói.

“Hư Tâm, nhưng ta thấy với trình độ này của người thì ngày nào mới đoạt được ngôi vị đệ nhất hay đệ nhị chứ?”

“Hả? Cũng không thể nói thế. Mặc dù còn chưa thành thạo nhưng tuổi tiểu tăng cũng còn nhỏ, cơ hội còn nhiều mà, không nên quá mức tự tin là được rồi.”

Con người lanh lợi của Thiên Chi Diên đảo một vòng, nàng đề nghị: “Hư Tâm, ta muốn luyện công với người.”

“Luyện công với tiểu tăng?” Hư Tâm tròn to mắt, khó hiểu hỏi lại.

“Đúng, ta muốn thử. Ta muốn biết với võ công bây giờ của ta thì có thể thắng được người không.”

“A. . .” Hư Tâm trưng ra khuôn mặt kinh ngạc, kinh ngạc thì lại tới khó xử, hần ngập ngừng: “Chi Diên thí chủ, có thể nào được? Ta sợ ta sẽ làm thí chủ

bị thương.”

Thiên Chi Diên hiểu ý của Hư Tâm, đương nhiên hắn sẽ không tin công phu mèo cào ba chân của nàng có thể đánh được hắn. Vì vậy hắn mới sợ nếu trong lúc tỷ võ không cẩn thận sẽ khiến nàng bị thương.

Thiên Chi Diên cũng thấu hiểu rằng Hư Tâm không tin tưởng nàng là có lý, bởi vì lúc trước, hắn thấy nàng ngoài khinh công rất tốt ra, hắn chưa từng xem nàng tập võ.

Nhưng hơn nửa tháng học võ công với lão đầu, Thiên Chi Diên đã chăm chỉ luyện tập, cộng thêm kinh nghiệm lâm sát thủ kiếp trước, nàng tin rằng thân thủ của nàng không đến nỗi kém. Hôm nay thấy đệ tử Thiếu Lâm luyện võ, nàng mới ngứa tay ngứa chân muốn thử một lần, muốn biết nửa tháng đó nàng rốt cuộc học được bao nhiêu.

“Hư Tâm, ngươi yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận. Chúng ta chẳng qua là so chiêu thôi, cũng không phải là đánh nhau, ngươi sẽ có chừng mực, đúng không?”

Hư Tâm miễn cưỡng gật đầu, hắn nói: “Đúng là Hư Tâm sẽ chú ý, nhưng là. . .”

“Không có nhưng nhị gì nữa, theo ta luyện đi!”

“Được rồi, khi nào bắt đầu đây?”

“Đương nhiên càng nhanh càng tốt, nhưng không phải là ở chỗ này.”

“Vì sao?”

“Chỗ này không tiện. Ngươi xem tất cả sư huynh của ngươi đều ở đây, nếu hai người chúng ta tỷ võ, vậy sẽ có nhiều người chứng kiến. Nếu ta thua thì tất cả đều biết hết, rất mất mặt.” Thiên Chi Diên giải thích.

Đúng là Thiên Chi Diên không muốn bị người khác thấy nhưng không phải vì sợ xấu hổ mà nguyên nhân chính là không muốn nhiều người thế này biết được võ công của nàng. Nàng cùng Hư Tâm tỷ võ, bất luận kết quả như thế nào, chỉ cần nàng không để Hư Tâm tiết lộ, hắn nhất định sẽ không hé nửa lời.

“Vậy thì Chi Diên thí chủ muốn như thế nào đây?”

“Chúng ta đi ra ngoài, tìm chỗ khác đi.”

“Nhưng mà công tử đã bảo không được để thí chủ đi lung tung, thí chủ không thể đi ra ngoài.”

“Giả mà chạy lung tung chứ? Là ngươi đưa ta ra ngoài, cũng không phải là ta đi gây họa nữa. Quyết định thế đi, chúng ta đi ra ngoài, đấu một lần rồi về, nhanh thôi mà.”

“Nhưng. . .”

“Ngươi mà chần chừ nữa thì trời tối mất thôi! Chúng ta đi nhanh đi!” Thiên Chi Diên dứt khoát đứng dậy, kéo tiểu sư phụ đi mất.

Hư Tâm lảo đảo theo sau cũng không phản đối, Thiên Chi Diên len lén tránh đi sự chú ý của các đệ tử Thiếu Lâm, kéo Hư Tâm chạy ra ngoài viện.

“Chi Diên thí chủ, chúng ta đang đi đâu đây?”

Thiên Chi Diên suy nghĩ chốc lát rồi đáp: “Đến chân núi gần phía sau Diệp gia đi, nơi đó người ít, nhất định sẽ không có ai quấy nhiễu.”

Hư Tâm ngẩng đầu nhìn bầu trời, lo lắng: “Chi Diên thí chủ, chúng ta không nên đi xa quá. Sắc trời hôm nay rất có thể sẽ đổ mưa đấy.”

“Cho nên đi nhanh về nhanh!” Thiên Chi Diên kéo Hư Tâm bỏ chạy lẹ.

Hai người chạy được một lúc, sắp đến chân núi thì Thiên Chi Diên đột ngột dừng lại.

“Chi Diên thí chủ, sao tiểu tăng cứ có cảm giác bị người khác theo dõi?!”

Thiên Chi Diên cũng cảm giác được, vì vậy nàng mới dừng lại.

“Người nào đó, mau ra mặt đi!” Thiên Chi Diên quay đầu ra sau, cất giọng to lên.

“Chà, nhỏ tuổi nhưng mà khá nhạy cảm đó nhỉ!”

Từ sau bức tường kia, một cô nương mặc bộ y phục hồng xuất hiện, trông rất xinh đẹp, trong tay cầm một thanh kiếm, trên khuôn mặt nở nụ cười nhẹ nhàng.

Q.2 - Chương 72: 68.2: Không Cần Người Lo

“Vệ Tiên Liễu?” Thiên Chi Diên hết sức kinh ngạc, không phải tối hôm qua trên bữa tiệc, Vệ Tiên Liễu còn đứng lên thay mặt sư phụ của Ngọc Lộc các nói chuyện ư? Sao bỗng dưng nàng ta lại theo dõi hai người họ?

Hơn nữa với “tài năng” theo dõi của nàng ta hình như là hơi kém quá thì phải, ngay cả Hư Tâm còn phát hiện, huống chi là nàng. Nàng ta chẳng có sự nhạy cảm gì cả, hôm nay Thiên Chi Diên mới có thể hiểu tâm tình lúc đó của Phong Bá.

“Tiểu cô nương, trí nhớ ngươi rất tốt đó. Trong bữa tiệc tối hôm qua, ta đã biết là ngươi thông minh, không ngờ hôm nay gặp người, khinh công thân pháp không tệ, lại rất nhạy cảm, trí nhớ siêu phàm. Quả nhiên là đệ tử của công tử, tuy nhỏ tuổi nhưng cũng tốt hơn so với những kẻ khác nhiều.” Vệ Tiên Liễu khen ngợi.

Thiên Chi Diên nghĩ, nếu nàng có bá khí giống phong bá, chắc nàng cũng sẽ làm giống ông ta. Thế mà gọi là tốt? Thật chẳng hiểu nổi nàng ta.

“Đại tỷ, ngươi theo ta làm gì? Ngươi tìm ta có việc gì không?” Thiên Chi Diên không thích tốn thời gian cùng nàng ta nữa.

“Ngươi . . .” Vệ Tiên Liễu nghe cách gọi này, trong lòng rất không thoải mái, nhưng trên khuôn mặt vẫn giữ nụ cười như lúc đầu.

“Tiểu cô nương, ngươi có thể gọi ta là Liễu tỷ tỷ.”

“Đại tỷ, có việc gì xin nói thẳng, ta rất bận.”

“Ngươi . . .” Vệ Tiên Liễu khó chịu, nghén răng ken két để ráng cười, nàng ta hỏi: “Ngươi là đồ đệ của công tử, ngươi theo công tử bao lâu rồi?”

Trong lòng Thiên Chi Diên bỗng hiểu rõ, thì ra là hoa đào của công tử tương.

“Từ nhỏ ta đã theo sư phụ rồi!” Thiên Chi Diên cố ý kéo dài từng âm, cố nhấn mạnh ý chính là “Đã rất nhiều năm”.

“Ngươi ngoan thế này, nhất định công tử rất thích ngươi, đúng?”

“Đúng.”

“Vậy theo công tử lâu vậy, ngươi có biết công tử thích ăn món gì nhất không?”

Thiên Chi Diên giật khóe miệng, hít sâu một hơi, sau đó hai gò má hồng lên đáng yêu đáp: “Biết.”

“Ngươi mau cho ta biết.”

“Vì sao?”

Vệ Tiên Liễu cười đắc ý, lấy một túi kẹo ra đưa cho Thiên Chi Diên, nàng ta dụ khị: “Việc này cũng tốt cho ngươi.”

Thiên Chi Diên nhận kẹo, liếc nhìn xem, chất lượng không tồi. Xem ra Vệ Tiên Liễu rất có tiền, chỉ là thiếu não.

“Sư phụ của ta thích ăn bánh phù dung, mật饅, thích ăn kẹo quả, mai tử.” Thiên Chi Diên nói xong một hơi, cứ để nàng ta đi mua cho sư phụ vậy.

Vệ Tiên Liễu nhăn mặt, nàng ta nghi ngờ: “Thật chứ? Sao công tử lại thích những món trẻ con thế nhỉ? Là ngươi thích hay công tử thích?”

“Ta thích gì thì sư phụ ta thích đó!” Thiên Chi Diên lý sự đáp.

“Ngươi . . .” Vệ Tiên Liễu đè nén cơn giận, gượng cười hỏi tiếp: “Vậy ngươi biết công tử dạng nữ tử thế nào không?”

“Sư phụ của ta thích những người hoạt bát khả ái, thông minh lanh lợi, ngoan ngoãn nghe lời, mà phải siêu cấp khả ái, ôm phải thoải mái, da trắng, vóc dáng mập mạp.”

“Hả? Đây là tiêu chuẩn gì thế?”

Thiên Chi Diên liếc nàng ta một cái, bảo: “Ta đã trả lời rõ ràng rồi nha.”

“Vậy trong lòng công tử có người tâm nghi chưa?”

“Đương nhiên có!”

“Cái gì?”

“Ồ chung một chỗ đã lâu rồi! Ngày ngày ăn chung một chỗ, ở cùng một chỗ, còn đưa tay thề rằng cả đời đều ở cùng nhau!”

“Cái gì? Người nói cái gì? ! Không thể nào!” Vệ Tiên Liễu trừng lớn mắt, tỏ vẻ không tin.

“Có cái gì không thể chứ, muốn thân cũng thân qua, muốn sờ cũng sờ qua, muốn xem cũng nhìn qua, muốn ngủ cũng đã sớm ôm nhau trên giường rồi.”
Thiên Chi Diên liếc mắt nhìn nàng ta.

“Người đó là ai?”

“Người này tỷ cũng biết đấy. . .”

“Ta làm sao biết?”

“Muốn biết không? Vậy tỷ đồng ý với ta là ta cho tỷ biết người đó, tỷ cũng đừng có quấy rầy ta nữa, đến từ đâu thì trở về đó, ta còn việc phải làm!”

“Được, ta đồng ý với người.” Vệ Tiên Liễu gật đầu ngay.

“Hur Tâm, cho tỷ ấy biết đi!” Thiên Chi Diên không muốn cùng nàng ta nói chuyện nữa, chuyển đầu nhìn về phía Hur Tâm.

Hur Tâm đang đứng một bên nghe ngóng đến mặt hồng tai đỏ.

Hắn do dự một hồi, sau đó nói: “Vị thí chủ này, nếu Hur Tâm không đoán nhầm thì cô gái mà Chi Diên thí chủ nhắc đến xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”

“Gì cơ?” Vệ Tiên Liễu xem phản ứng của mọi người xung quanh trước, sau đó tự nhìn lại mình, bỗng đỏ cả hai má.

Thiên Chi Diên bây giờ mới có cảm giác an tĩnh, nãy giờ ồn ào chết đi được.

Nàng quay người, kéo lấy Hur Tâm, bảo: “Chúng ta đi thôi.”

“A? Chưa được đi, người còn không nói rõ ràng.” Vệ Tiên Liễu đuổi theo phía sau.

“Thí chủ này, thật ra người mà Chi Diên thí chủ nhắc đến chính là... bản thân nàng, không phải là thí chủ đâu. Thí chủ đừng hiểu nhầm.” Hur Tâm người tốt, tâm cũng tốt, vì vậy hảo tâm nhắc nhở Vệ Tiên Liễu.

“Hà?” Vệ Tiên Liễu sững sờ một chút.

“Người này muốn thân cũng thân qua, muốn sờ cũng sờ qua, muốn xem cũng nhìn qua, muốn ngủ cũng đã sớm ôm nhau trên giường rồi.” Lời này quay lại trong đầu Vệ Tiên Liễu một lần nữa, lần này nàng ta mới phản ứng lại được, bị chơi xỏ rồi.

“Này, hai người các người đứng lại cho ta!” Vệ Tiên Liễu ngẩng đầu thì Thiên Chi Diên và Hur Tâm đã đi xa, nàng ta vội vã đuổi theo sau.

Thiên Chi Diên và Hur Tâm đi được một lúc, nghe tiếng của Vệ Tiên Liễu vang lên cũng không thèm để ý.

Bỗng nhiên hai người đột ngột dừng lại.

“Suyt.”

“Này, hai người. . .”

Vệ Tiên Liễu còn chưa dứt lời thì bị Thiên Chi Diên cắt ngang.

“Suyt, im lặng!” Thiên Chi Diên nói nhỏ.

“Ai? Ai ở đó?” Một giọng nói quát lớn truyền đến.

Thiên Chi Diên vội kéo lấy Vệ Tiên Liễu ngồi thấp xuống, núp sau một tảng đá lớn.

Vệ Tiên Liễu đành phải làm theo nàng, vừa muốn mở miệng ra thì đã bị Thiên Chi Diên che lại. Sau đó Thiên Chi Diên đưa mắt ra hiệu nhìn ra phía ngoài.

Ba người đồng loạt quay về phía vừa phát ra giọng hét đó.

Tất cả có năm người đàn ông, người nào người nấy đều mặc bộ y phục y phục che hết toàn thân, trên mặt cũng dùng tấm vải đen che mắt, chỉ chừa mỗi đôi mắt.

“Vừa mới rõ ràng nghe được giọng nói mà, sao lại không thấy người?” Một người trong đó lên tiếng.

Thiên Chi Diên chú ý, mặc dù toàn thân những người đó che hết toàn thân, chỉ để lộ đôi mắt nhưng còn để chừa ra đôi tay nữa. Đúng lúc, tay phải người vừa cất tiếng kia có ngón út ngắn bất thường. Nàng sẽ ghi nhớ điều này.

Đại hội võ lâm lần này ngoại trừ các đại môn phái, những hiệp khách khác cũng sẽ đến tham gia, cho dù không chủ tâm muốn đoạt chức minh chủ cũng có thể tham dự vì thí để lấy thứ hạng. Thứ hạng có tất sẽ có danh tiếng trên giang hồ. Cho nên, nhân số tham gia võ lâm đại hội sẽ không chỉ dừng lại ở con số mà Diệp gia đã thu hoạch.

Hơn nữa cho dù chỉ là đệ tử của một môn phái nhỏ cũng không được tới phòng khách, tất cả cũng chỉ có thể tập trung quanh nhà của Diệp gia, tìm nhà trọ mà nghỉ ngơi. Bởi vì nhiều người phức tạp, cho nên những người này ra vào Diệp gia không cần bằng cớ.

Nhưng ngay cả như vậy, vì an toàn, tiến vào diệp gia phải là từ đại môn đi vào, phải có kiểm tra qua. Sau núi nhà họ có người gác cẩn trọng, đương nhiên không thể xuất hiện từ sau núi được.

Vậy đám hắc y nhân này làm sao ra vào được? Còn thêm điều này, bọn chúng nhất định không thể nào vào từ cửa chính, xuất hiện phía sau núi thế này, chẳng lẽ lại vào từ đó? Nhưng một khi có người xông vào, đệ tử Diệp gia phát hiện nhất định sẽ thông báo.

Trừ phi, bọn chúng cũng là cao thủ, có thể lặng lẽ đi lại không tiếng động.

Nhìn trang phục thế này chắc thuộc dạng người không có thiện chí rồi, tụ tập sau núi làm gì đây?

Thiên Chi Diên vẫn biết trong võ lâm đại hội sẽ có rất nhiều độc thủ xuất hiện, không ngờ rằng hôm nay lại chứng kiến sớm đến thế. Vì vậy tuyệt đối không thể lơ đãng làm việc, chưa biết rõ đối phương như thế nào mà động tay động chân thì chỉ có hại mình thôi. Cho nên Thiên Chi Diên chọn cách ẩn giấu trước, xem rồi nghĩ sau.

Nếu không phải Vệ Tiên Liễu vừa mới lên tiếng khiến bọn chúng cảnh giác, thì bây giờ họ đâu phải rơi vào trạng thái bị động. Nghĩ đến đây, Thiên Chi Diên càng thêm khinh thường Vệ Tiên Liễu.

“Mau tìm xem, phải chắc chắn. Chuyện của chúng ta không thể để kẻ nào khác biết.” Người dẫn đầu ra lệnh.

“Vâng.” Bốn người đồng loạt đáp lời.

“Đi kiểm tra hướng bên kia, nếu có người thì giết chết bịt miệng.”

“Vâng.”

Bọn chúng bắt đầu rút đao ra khỏi vỏ, khám xét kỹ càng, không bỏ sót chỗ nào.

Thiên Chi Diên thầm nghĩ không ổn, nếu bọn chúng cứ kiểm tra thì thế nào cũng sẽ phát hiện ra ba người đang núp ở đây. Nghĩ vậy, thâm tâm nàng bỗng rét lạnh một cái.

Lúc này, Vệ Tiên Liễu thấy nguy hiểm, tay dè xuống muốn rút kiếm, dáng vẻ chuẩn bị đứng lên chiến đấu. Thiên Chi Diên vươn tay, chặn nàng ta lại, lắc đầu ra hiệu, hay tay cũng làm một dấu cấm.

Vệ Tiên Liễu tuy không phục nhưng cũng làm theo.

Thiên Chi Diên nói lòng một hơi, năm tên hắc y nhân kia nặng như thế nào thì nàng không biết, nhưng là Vệ Tiên Liễu có bao nhiêu cân lượng thì nàng có thể nhìn ra được. Nàng ta đấu với chúng chính là không biết tự lượng sức mình.

Thời gian từng khắc từng khắc nhích dần, bọn hắc y nhân đó càng lúc càng tiến lại gần.

Thiên Chi Diên đưa tay vào trong túi, lần mò đến thanh đao mà hôm qua Diệp Thần Hiền đã tặng cho nàng, sau đó chọc chọc Bánh Trôi, đánh thức nó dậy.

Đang gần lúc bọn hắc y nhân sắp phát hiện ra ba người họ, Thiên Chi Diên cũng chuẩn bị tư thế thì một giọng nói khác vang lên ngăn cản bước chân của đám người bí ẩn.

“Không biết các vị quang lâm chỗ này có gì cần làm? Theo tiểu nữ biết, nếu trang phục của các vị thế kia thì cửa chính nhất định không cho tiến vào.”

Q.2 - Chương 73: 68.3: Không Cần Người Lo

Một cô nương xinh đẹp đứng cách đó không xa, bộ y phục trắng cùng với mái tóc đen nhánh dài như thác đổ phủ sau lưng càng khiến dung nhan của nàng thêm phần thanh lệ, để mắt người khác lưu luyến khó rời. Trong tay nàng ta đang cầm một thanh trường kiếm, điềm đạm đứng yên.

Đôi mắt của nàng ta khẽ chuyển nhanh, dừng lại ở vị trí sau tảng đá lớn kia, sau đó lập tức dời đi.

“Ồ! Thì ra là độc nữ của trang chủ Doãn Đường Diệu của Ngao Long sơn trang, cũng là người sắp chấp chương Ngao Long sơn trang, Doãn Thanh Họa, Doãn Đại tiểu thư.” Tên hắc y nhân cầm đầu nói.

“Các hạ nếu biết ta, ắt cũng là người trong giang hồ, nếu đã là bằng hữu giang hồ thì cần gì che giấu mặt đây? Chẳng lẽ không thể lộ diện để người khác thấy?”

“Ha ha ha. . . Doãn Đại tiểu thư, chúng ta vốn không muốn kinh động đến bất cứ kẻ nào, lại không muốn để cô bắt gặp ở đây. Nghe nói Doãn Đại tiểu thư rất được trang chủ Ngao Long yêu mến, võ công siêu quần trác tuyệt. Không ngờ rằng hôm nay chúng ta có cơ hội được thử sức.”

“Các vị bằng hữu, thực sự muốn động thủ trên địa bàn Diệp gia này sao?”

“Doãn Đại tiểu thư quả nhiên sáng suốt. Nếu ra tay, ai thắng ai thua không cần thiết, chỉ cần trên địa bàn của Diệp gia, một khi kinh động người khác, chúng ta nhất định sẽ bị phát hiện. Đây là ý của Doãn Đại tiểu thư đúng không?”

“Các hạ là người thông minh.” Doãn Thanh Họa không để lộ cảm xúc, hết sức trấn tĩnh.

Thiên Chi Diên không biết công phu của Doãn Thanh Họa như thế nào, nhưng dựa trên khả năng tiếp được chén rượu hôm qua của Phong Bá thì nhất định cũng thuộc hàng cao thủ. Nếu võ công đã cao như vậy nhưng trước mặt bọn hắc y nhân này vẫn không ra tay mà vẫn duy trì thế bị động, chẳng lẽ nàng ta e ngại một khi động tay thì sẽ gây khó khăn cho bọn họ đang núp sau tảng đá?

Điều này khiến Thiên Chi Diên sinh lòng bội phục đối với Doãn Thanh Họa. Quả nhiên là người của Ngao Long sơn trang xếp hàng đệ nhất thiên hạ, xuất thân danh môn đại gia, khí chất, ánh mắt và suy nghĩ không giống người thường.

“Ha ha ha. . . Đã như vậy, nếu Doãn Đại tiểu thư vô tình đi qua, chúng ta sẽ . . .” Lời của tên cầm đầu còn chưa dứt thì đã bị cắt ngang.

“Mấy tên cuồng đồ các ngươi dám âm mưu làm loạn ở đại hội võ lâm, lại còn trà trộn vào nhà Diệp gia. Mấy tên tiểu nhân không tên giấu đầu che mặt gây rối âm ỉ thế này còn cho là có thể trở về toàn thân sao?”

Vệ Tiên Liễu đứng thẳng lên, rút kiếm ra, còn chỉ tên hắc y nhân cầm đầu mắng: “Ta còn cho là trong đại hội võ lâm này sẽ có rất nhiều quần anh hào kiệt tề tựu, chính khí nhất thịnh, không ngờ lại có người mang tiếng là danh môn Đại tiểu thư lại bỏ qua cho đám ô hợp này.”

Vệ Tiên Liễu đang nói thì liếc xéo về phía Doãn Thanh Họa.

Thiên Chi Diên đứng sau tảng đá, ngược mắt nhìn Vệ Tiên Liễu này sắp tức khí đến sinh khói rồi! Nào tàn thì có thể đi, nhưng cũng không nên ra mặt ngay thời điểm quan trọng chứ, tàn đến cái cảnh giới này luôn rồi à?

Thiên Chi Diên thầm thở dài mình xui xẻo, gặp trúng phải thế loại người thế này!

Không cần nghĩ Thiên Chi Diên cũng biết vì sao Vệ Tiên Liễu vì sao đứng lên. Tuy bảo rằng nhìn không quen Doãn Thanh Họa bỏ qua cho kẻ xấu, không dám thanh trương chính nghĩa, thực chất chỉ là tối ngày hôm qua bị Phong Bá trước mặt Doãn Thanh Họa chế nhạo, cho nên trong lòng nàng ta không thoải mái.

Vì thế, khi thấy Doãn Thanh Họa quang minh chính đại đứng đó, còn bản thân thì lại trốn chui trốn nhủi thì càng bức tức thêm. Lúc Doãn Thanh Họa để lộ sự “nhát gan”, Vệ Tiên Liễu mới thanh trương chính nghĩa, không bỏ qua cơ hội nhằm phô trương bản thân.

Thiên Chi Diên thở dài, trong lòng nàng thầm gặm thét mắng Vệ Tiên Liễu.

“Ngươi lại là ai?”

“Ngọc Lộc các, Vệ Tiên Liễu!” Vệ Tiên Liễu báo đại danh.

“Ngươi chính là Vệ Tiên Liễu?”

Vệ Tiên Liễu vừa nghe hỏi, cảm thấy tự mãn hơn, khẳng định: “Đúng!”

“Mới nghe qua đấy.”

“Ha ha ha. . .” Câu nói này lập tức làm cho bốn tên hắc y nhân còn lại cười rộ lên.

“Ngươi. . . Mấy tên xấu xa các ngươi, xem bản lĩnh của bản cô nương dạy dỗ các ngươi!” Vệ Tiên Liễu liền nhảy xổ ra khỏi tảng đá.

“Doãn Đại tiểu thư, không phải là chúng ta không cho cô mặt mũi, cô cũng biết đấy, có một số người không sợ chết.” Gã hắc y nhân cầm đầu cảnh báo.

“Đã như vậy, Thanh Họa chỉ có thể cầm kiếm thôi.” Doãn Thanh Họa thở dài thườn thượt, cầm thanh kiếm chuẩn bị rút ra.

Năm tên hắc y nhân đó cũng đồng loạt rút kiếm, đang lúc tiếng kiếm va chạm nhau chan chát, không khí đang căng thẳng thì Vệ Tiên Liễu bỗng quay đầu ra sau hét to: “Diên nhi, Hư Tâm, các ngươi mau đi trước!”

Thiên Chi Diên lập tức hóa đá tại chỗ. Nàng nắm chặt tay thành nắm đấm, cố gắng kiềm chế cơn giận trong lòng để không chạy ra ngay tắp lự cho cô nàng nào tàn nhẫn một đấm!

Doãn Thanh Họa nghe thấy lời này liền nhú mày.

“Còn có người sao?” Gã cầm đầu liền quay đầu nhìn về phía sau tảng đá.

Thiên Chi Diên và Hư Tâm đứng dậy, tỏ vẻ đang rất sợ hãi nhìn đám hắc y nhân đó.

Tên hắc y nhân đã từng gặp nàng, trong mắt hắn thoáng qua vẻ ngạc nhiên, rồi sau đó là ý giễu cợt.

Thiên Chi Diên biết, hắn đang cười.

“Kỳ thật, chúng ta chỉ là tò mò một chút về sự kiện võ lâm lần này, muốn chứng kiến xem thử. Nếu đã gây kinh động đến quý vị, vậy thì chúng ta xin phép cáo lui, mong các vị bao dung.”

“Các ngươi muốn đi?” Vệ Tiên Liễu cầm kiếm thị uy.

“Chúng ta nghe đại danh của Vệ cô nương đây, trong lòng sinh ra cảm phục, vì vậy rút lui. Hi vọng Vệ cô nương hãy nương tay cho chúng ta.” Mặc dù lời nói của hắn nhún nhường lùi bước nhưng trong ngữ khí không có vẻ gì là sợ hãi.

Nghe lời này, Vệ Tiên Liễu cười đắc ý rộng cả hai má.

Lúc bọn hắc y nhân đó xoay người rút khỏi đây, tên cầm đầu bỗng dừng lại nhìn Thiên Chi Diên trong khoảnh khắc rồi phóng đi.

Chỉ là một cái chớp mắt nhưng cũng đủ khiến Thiên Chi Diên cảm thấy lạnh toát. Nàng biết rất rõ, vừa rồi giao chiến căng thẳng như vậy, nguyên nhân bọn chúng dừng lại không đánh nữa là bởi vì có mặt nàng ở đây.

Tên đó chắc chắn biết nàng! Nhưng hắn biết nàng với thân phận gì? Đồ đệ của công tử Tương? Hay là Cửu công chúa? Hoặc là cháu ngoại của Ân gia?

Bây giờ, Thiên Chi Diên đoán rằng trong đại hội lần này nhất định có âm mưu nào đó, nàng không thể đứng ngoài được nữa.

“Gi? Bọn chúng chưa gì đã trốn rồi! Bản cô nương còn chưa ra tay mà! Một đám nhát gan!” Vệ Tiên Liễu tỏ vẻ khinh thường, ánh mắt nàng ta chuyển sang Doãn Thanh Họa, nhật giọng bảo: “Cũng không đến nỗi nhát gan lắm, người hèn nhát hơn ta đã thấy rồi. Đúng chỉ là hư danh!”

Doãn Thanh Họa không để ý nàng ta, đến trước Thiên Chi Diên bảo: “Bên ngoài nguy hiểm, không nên chạy lung tung. Mau trở về kéo công tử lo lắng.”

Thiên Chi Diên đồng ý gật đầu thì lại nghe lời đề nghị của Vệ Tiên Liễu: “Doãn Đại tiểu thư quý nhân nhiều việc bận, việc này không cần cô lo đến, để ta đưa tiểu muội này về.”

Doãn Thanh Họa vốn còn muốn nói điều gì đó, nhưng ngưng bật, thuận ý: “Nếu đã thế thì phiền cô nương, nhất định đưa tiểu Chi Diên trở về, Thanh Họa còn có chuyện, xin đi trước.”

“Tự nhiên, không tiễn!” Vệ Tiên Liễu vung tay.

Doãn Thanh Họa nhìn nàng ta, im lặng, xoay người rời khỏi.

“Đi thôi, ta đưa các ngươi trở về.”

Thiên Chi Diên tuyệt nhiên không muốn đi cùng Vệ Tiên Liễu, kéo lấy Hư Tâm, quay đầu đi một mạch. Nếu không phải nàng cũng đủ kiên nhẫn, không phải do tình trạng bất lợi, nếu là nàng kiêu trước thì đã sớm tặng cho Vệ Tiên Liễu một đao rồi.

Hương trà thơm thoang thoang, làn khói mỏng bay bay, ngoài cửa sổ nổi cơn gió nhẹ cùng với màn mưa tí tách.

Trong thư phòng, ngoài đại diện từ tam đại môn phái và tứ đại gia tộc còn có Thẩm Vân Tương. Ngoài cửa, Doãn Thanh Họa đang tiến đến.

“Các vị thúc thúc bá bá, Thanh Họa chậm trễ, mong mọi người thứ tội.” Doãn Thanh Họa thi lễ với mọi người trong phòng.

“Không sao, Thanh Họa đã sớm phái người báo có việc trước, đến thế này cũng tương đối sát giờ.” Ân Chấn Phụng cất tiếng.

“Đa tạ các vị thúc thúc bá bá.”

“Doãn cô nương, mời ngồi.” Diệp Thần Hiên chỉ lấy chỗ trống bên cạnh Thẩm Vân Tương.

Doãn Thanh Họa gật đầu, ngồi xuống bên cạnh công tử Tương.

“Chúng ta nên bắt đầu được rồi.”

Sau khi Doãn Thanh Họa có mặt, cuộc họp ngay lập tức bắt đầu.

“Công tử.” Doãn Thanh Họa hạ nhỏ giọng gọi Thẩm Vân Tương bên cạnh.

“Doãn cô nương.” Thẩm Vân Tương hữu lễ gật đầu.

“Công tử, vừa rồi tiểu Chi Diên đi ra sau núi có gặp mấy người không rõ lai lịch, vốn bọn chúng đã động thủ, nhưng vừa thấy tiểu Chi Diên xuất hiện, ta thấy thái độ của bọn chúng có vẻ như quen biết với tiểu Chi Diên. Chỉ là giờ muối ầy cũng an toàn trở về rồi, hy vọng sau khi cuộc họp kết thúc, công tử hãy điều tra rõ ràng. Đêm trước đại hội sẽ có rất nhiều rắc rối, ta sợ những người đó sẽ gây bất lợi với tiểu Chi Diên.”

“Cô nương bảo sao?” Thẩm Vân Tương nghe xong, chén trà trong tay run lên, đổ cả nước trà ra ngoài.

“Ta nói, đại hội lần này sẽ sắp xếp đối thủ trước. Ta đã chuẩn bị xong, sẽ có thiệp đến phát cho các vị, nếu có gì không rõ ràng hoặc thắc mắc có thể lên tiếng.” Diệp Thần Hiên nghe Thẩm Vân Tương hỏi như thế, hần cũng kiên nhẫn giải thích lại lần nữa.

Thẩm Vân Tương biết mình vừa thất lễ, y gật đầu với Diệp Thần Hiên.

“Công tử không cần lo lắng, tiểu Chi Diên bây giờ đã an toàn.” Doãn Thanh Họa thấy Thẩm Vân Tương thất thố như thế, hảo tâm nhắc nhở lại lần nữa.

Thẩm Vân Tương hít một hơi thật sâu, sau đó đứng dậy.

“Công tử. . . Có việc gì sao?” Diệp Thần Hiên lên tiếng hỏi.

“Các vị xin lỗi, Vân Tương có chút chuyện quan trọng, xin phép đi trước. Những việc còn lại của hội nghị, Vân Tương mong được thông báo sau. Cáo từ.” Thẩm Vân Tương vừa dứt lời liền xoay người ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 74: 68.4: Không Cần Người Lo

Mọi người mờ mờ nhìn nhau, tuy vậy hội nghị vẫn được tiếp diễn. Doãn Thanh Họa nhìn ra ngoài trời mưa, màn mưa phùn đã bắt đầu rơi từng giọt tí tách.

Nàng đứng lên nói với mọi người: “Trời mưa, Thanh Họa xin phép được đi đưa dù cho công tử.”

Mọi người nhìn nàng, cũng ngăn người, Phong Bá là người phản ứng nhanh nhất, lão ta cười nói: “Đi đi, bọn trẻ tuổi mấy người còn nhiều việc phải làm, không sao!”

Lão ta nói thế khiến tất cả mọi người cười rộ lên.

“Các vị thúc thúc bá bá đừng chê, vừa rồi Thanh Họa gặp mấy kẻ xấu, có cả mặt của đồ nhi tiểu Chi Diên ở đó nên công tử mới lo lắng đi trước như thế. Thanh Họa cũng tương đối hiểu rõ tình huống vừa rồi, đi xem thử công tử như thế nào.”

“Cứ tự nhiên.” Tề Minh phát tay.

Doãn Thanh Họa gật đầu, cầm dù đuổi theo.

“Thần Hiền, Thần Hiền.” Diệp Vấn Thiên khẽ cất giọng nhắc nhở: “Sách trên tay bị dính nước trà rồi!”

Diệp Thần Hiền bất động nhìn Doãn Thanh Họa rời khỏi, nghe thấy tiếng của Diệp Vấn Thiên mới vội vàng cầm lên.

“Không được phân tâm.” Diệp Vấn Thiên hạ giọng quát.

Diệp Thần Hiền gật đầu.

Thiên Chi Diên và Hư Tâm cùng Vệ Tiên Liễu đang trên đường trở về.

Hiện giờ, Thiên Chi Diên đã không còn tâm trạng tỷ võ cùng Hư Tâm, nàng kéo lấy hần chăm chăm đi. Nàng vừa đi vừa nhớ lại cái nhìn mà tên hắc y nhân kia trước khi rời khỏi quảng cho nàng, cùng với nụ cười khó hiểu ẩn giấu sau tấm khăn che mặt.

Nàng có thể cảm giác được trong võ lâm đại hội lần này sẽ xảy ra chuyện không may, hơn nữa nhất định có liên quan đến nàng. Nhưng nàng có điểm không rõ, bọn chúng sẽ hạ thủ nàng dưới thân phận gì? Bọn chúng làm sao biết nàng đây?

Mẫu thân của Tuyết phi là muội muội của Phong Bá, nếu nói Phong gia biết nàng là Cửu công chúa, nàng cũng không ngạc nhiên, vậy thì Phong gia liên quan đến bọn hắc y nhân này như thế nào? Quý Kiếm môn ư? Đúng hay không đúng?

Chẳng lẽ bọn chúng biết nàng là nữ nhi của Ân Mộc Tâm? Nếu là như vậy thì chuyện vừa rồi cũng có thể giải thích được.

Thiên Chi Diên không dám suy nghĩ nhiều, bây giờ nàng chỉ có thể ráng bảo toàn mình, đề ý nhiều, cảnh giác nhiều, thăm điều tra kẻ thù, không được phép sơ suất. Hôm nay Vệ Tiên Liễu chính là sai lầm lớn nhất! Nghĩ đến đây, Thiên Chi Diên đã muốn bóp chết nàng ta, nếu không phải do nàng ta thì nhất định đã không bị bại lộ rồi.

Chẳng mấy chốc, Thiên Chi Diên và Hư Tâm đã trở về sân đình của Thiếu Lâm tự. Lúc này, nhiều chàng sư đầu tóc đang chực chờ lo lắng không yên mới thở phào nhẹ nhõm.

“Hư Tâm, sao ngươi có thể đưa tiểu thí chủ ra ngoài? Chẳng lẽ ngươi không nghe lời dặn dò của công tử?”

“Hư Tâm, Hư Tâm biết lỗi. . .” Đương nhiên vị tiểu sư phụ nào đó nhút nhát chẳng dám cãi lời.

“Vị sư phụ này, ngươi không nên trách Hư Tâm, là ta ham chơi nên lên trốn đi. Hư Tâm vì tìm ta nên mới ra ngoài, hãm tìm ta đưa về chứ phải mang ta đi.”

Thiên Chi Diên biết tính tình của Hư Tâm, cho dù trường bối giáo huấn như thế nào, không phải lỗi của hắn đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ nhận lỗi về phía mình, sau đó tự mình chịu phạt. Vì vậy nàng mới phải nhận tội thay hắn.

“Thật sự là như vậy sao?” Đại đệ tử chớp mắt hỏi Hư Tâm.

Nàng cũng biết Hư Tâm không quen nói dối, liền trung bộ mặt cười hì hì đáp thay hắn: “Đúng vậy, đúng vậy.”

“Vị sư phụ này, hai người họ trở về là được rồi, mong ngươi không nên quá quở trách.” Lúc này, Vệ Tiên Liễu đứng một bên cũng lên tiếng thay.

Thấy vậy, đại đệ tử Thiếu Lâm không hỏi han thêm nữa.

“Hai vị thí chủ, Hư Tâm, tất cả mọi người nên về phòng sớm thì hơn. Hôm nay, trời đã bắt đầu mưa rồi, tình hình này chắc không nhanh tạnh đâu.”

Thiên Chi Diên gật đầu vừa định bước đi, đôi mắt nàng chợt chú ý ra bên ngoài, bỗng ngây ngốc đứng yên đó, không tài nào nhấc chân lên được.

Trong màn mưa phùn mưa lất phất, Thẩm Vân Tương giữ cây dù, đang đi về phía này, bên cạnh y là Doãn Thanh Họa y phục trắng toát, khí chất động người. Người cầm dù, người kẻ bên, cười cười nói nói trông rất hợp ý.

“Sao ngươi không vào?” Vừa hỏi xong, Vệ Tiên Liễu cũng thuận theo ánh mắt của Thiên Chi Diên, chứng kiến cảnh tượng này.

“Này, bọn họ. . .” Vệ Tiên Liễu tức đến không nói được.

“Công tử, thường ngày thấy công tử đối với người khác nhã nhặn, tuy trên gương mặt nở nụ cười nhưng không thoải mái như bây giờ.” Doãn Thanh Họa cười nói: “Xem ra, công tử rất thương yêu tiểu Chi Diên. Thực ra tiểu Chi Diên đúng là rất dễ thương, Thanh Họa cũng rất thích bé con đó.”

“Doãn cô nương tâm địa thiện lương, hòa nhã, Diên nhi cũng sẽ rất thích cô nương.” Thẩm Vân Tương cười.

Mưa ngày càng lớn, Thiên Chi Diên tự cứ đứng đó trong mưa, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm cảnh tượng dưới cây dù đó, hai người tự nhiên nói cười, dù thế nào thì cũng vô cùng ngọt ngào, vô cùng xứng đôi.

Thiên Chi Diên bỗng nhiên cảm thấy trong lòng rất khó chịu, con kiến đáng ghét kia lại xuất hiện, từng bước từng bước cắn xé lòng nàng.

Sao lại như vậy? Nàng vì sao lại khó chịu? Mỹ nhân bị cướp rồi? Vậy thì nàng phải mau cướp trở về, đuổi tất cả phong ong bướm đi, đem mỹ nhân trở về bên cạnh chứ! Trước kia không phải nàng đã làm việc này rồi sao?

Nhưng bây giờ lại làm không được? Có gì không giống với trước kia thì phải? Trước đây, nàng sẽ rất hưng phấn đi dạy bọn ong bướm đó một bài học, vì sao giờ đây lại thấy khổ sở thế này? Rốt cuộc là nàng thay đổi thành gì?

“Chi Diên thì chủ, thì chủ mau vào đi!”

Thiên Chi Diên dường như mất điếc tai ngơ, trong đầu chỉ còn lại cảnh tượng lóa mắt vừa rồi.

“Diên nhi, sao con lại đứng đây? Mau trở về phòng đi!” Thẩm Vân Tương còn chưa bước tới đã vội lên tiếng khi thấy nàng.

Thiên Chi Diên chỉ đứng yên, không nhúc nhích, nàng nhìn họ mà không nói gì.

“Tiểu Chi Diên sao vậy?” Doãn Thanh Họa hỏi.

“Diên nhi, lại đây.” Thẩm Vân Tương vẫy tay về phía Chi Diên.

Thiên Chi Diên vẫn đứng yên, không động đậy gì.

Thẩm Vân Tương hơi tức giận, Thiên Chi Diên không nghe lời y chạy đi chơi, chút nữa là đã xảy ra chuyện. Hôm nay lại đứng dầm mưa thế này, chẳng nhúc nhích gì cả.

“Tiểu Diên nhi, con nghịch ngợm quá đấy? Sao bây giờ con không nghe lời ta? Rốt cuộc con đang nghĩ gì đây?”

Xem kìa, sư phụ bắt đầu gọi nàng là tiểu Diên nhi rồi, bắt đầu đe dọa đấy!

“Không có gì hết! Con nghịch ngợm thế đó, lì lợm thế đó, con không tốt như thế đó!”

Thiên Chi Diên không muốn nhin nữa, nàng hét lo lên, sau đó xoay người bỏ chạy đi.

Thẩm Vân Tương thấy lần thế cũng không suy nghĩ nhiều, trả dù cho Doãn Thanh Họa rồi đuổi theo.

“Rầm”, Thiên Chi Diên đã đóng sập cửa phòng.

“Diên nhi, con đang làm gì vậy hả? Tự dưng tức giận là thế nào? Con có biết là hôm nay con đã gặp nguy hiểm hay không? Có phải vì sư chưa phạt con lần nào nên con không sợ phải không?”

“Không cần sư phụ lo.”

“Con nói lại lần nữa xem!”

“Con nói con không cần người lo!”

“Con. . . Diên nhi, nếu lần này ta không phạt con, ta thật có lỗi với phó thác của Thiên Hoài Hạo!”

Thẩm Vân Tương đứng ngoài cửa thực sự tức giận, y chưa từng tức giận như vậy. Đối với bất cứ ai, y cũng đều cười nhạt và khiêm nhường giống nhau, y chưa bao giờ biểu lộ cảm xúc thật sự trước mặt người khác.

Thẩm Vân Tương gờ tay lên muốn đẩy mạnh cửa, Doãn Thanh Họa bỗng vươn tay ngăn y lại.

“Công tử đừng lo lắng, trẻ con là vậy, đừng nên hung dữ. Trước tiên, công tử nên dụ dỗ muội ấy, để muội ấy lắng nghe, sau đó mới từ từ dạy dỗ. Công tử như thế sẽ dọa tiểu Chi Diên mất.” Doãn Thanh Họa khuyên nhủ.

Thẩm Vân Tương nghe vậy mới bỏ tay xuống.

“Để muội ấy bình tĩnh suy nghĩ lại. Cho dù nghĩ mãi mà không rõ, bụng đói, muội ấy cũng sẽ ra.” Doãn Thanh Họa nói thêm “Công tử, Thanh Họa chưa từng thấy người tức giận như vậy. Thanh Họa có chút hâm mộ tiểu Chi Diên.”

Thẩm Vân Tương ngạc nhiên, nhìn cô nương bên cạnh.

Doãn Thanh Họa quay sang Thẩm Vân Tương, ngập ngừng: “Trước đây, gia phụ cũng chưa từng quản Thanh Họa như vậy, phần lớn thời gian ông dành để làm việc của mình. Cho nên thấy công tử lo lắng cho tiểu Chi Diên, Thanh Họa có chút hâm mộ.”

“Có thể lúc đó, cô nương rất ngoan ngoãn, Diên nhi khó có thể so với cô được, nó quá nghịch ngợm.” Thẩm Vân Tương bảo.

“Nghịch ngợm mà có thể nghịch ngợm cũng tốt, Thanh Họa cũng hi vọng, có một ngày lấy hết can đảm, chọc gia phụ tức giận một phen, sau đó chạy đi không trở về luôn!” Doãn Thanh Họa cười nói.

Qua được hồi lâu, Thẩm Vân Tương bình tĩnh trở lại, gõ cửa phòng Chi Diên lần nữa.

“Diên nhi, vì sư sẽ không quở trách con nữa, mau mở cửa phòng được không?” Thẩm Vân Tương liên tục dụ dỗ cộng với khuyên nhủ, ngữ khí cũng dịu dần.

Doãn Thanh Họa cười cười, gật đầu với y.

Hồi lâu, không nghe được bất kỳ động tĩnh gì.

“Diên nhi?”

Không tiếng động.

Hàng lông mày của Thẩm Vân Tương bắt đầu nhăn lại, y dùng sức đẩy cửa ra, then cửa rớt xuống, cửa phòng mở ra, trong phòng trống rỗng cùng với song cửa sổ thì bị mở rộng.

“Diên nhi!” Vị vi sư nào đó khó khăn lắm mới kiềm chế được cơn giận vừa được nén xuống lại bùng phát dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 75: 69.1: Bắt Đầu Tỷ Vỡ

“Tách tách tách”, mưa rơi không lớn cũng không nhỏ, nhưng đủ sức nhấn chìm Hoài Lăng trong một khoảng mù mịt.

Thiên Chi Diên cầm cây dù đỏ, sải chân bước trên con đường trải đá xanh.

Vừa rời trong phòng, nàng có nghe thấy cuộc trò chuyện giữa hai người đó. Nàng không vui, nàng cảm thấy khó chịu, nàng không muốn nghe giọng nói của họ nữa. Khi đó, nàng chợt phát hiện vật mà Thiên Hoài Hạo trao cho nàng trước đi – cây dù của mẫu thân Ân Mộc Tâm.

Nhất thời xúc động, nàng cầm lấy dù lên ra ngoài.

Nàng không hiểu sự khó chịu này xuất phát từ đâu, nàng cũng biết Doãn Thanh Họa là người rất tốt, là người hoàn hảo nhất xứng đôi với công tử Tương. Nàng ta và y giống nhau, đều hoàn mỹ như vậy, đứng chung với nhau xứng đôi vô cùng.

Thiên Chi Diên hít một hơi, nhắm hai mắt. Vì sao lại khó chịu, vì sao lại dễ tâm, chẳng lẽ, đây là... Yêu? Tình yêu nam nữ sao?

Đây quả là một cảm xúc vô cùng xa lạ nhưng cũng rất đời quen thuộc. Chẳng lẽ, nàng thật sự yêu Thẩm Vân Tương?

Kiếp trước cộng thêm kiếp này, trước đó, nàng chưa từng yêu bất kỳ người nam nhân nào. Nếu không phải chỉ thích vẻ ngoài của y mà thật sự là yêu thì nàng phải làm sao đây?

Thiên Chi Diên bỗng hơi lo lắng, lại có chút sợ, nàng chưa từng trải qua tình huống này, nàng cũng không chắc chắn trái tim của mình nữa.

Thiên Chi Diên hít một hơi thật sâu, rồi lại thở dài thườn thượt.

Nghĩ mãi mà không rõ, vậy thì không nên động não nữa.

Bất tri bất giác, Thiên Chi Diên đã đi khá xa, vừa cảm đủ, nàng vừa nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Mọi người ai nấy đều hối hả, có người chạy vội về nhà, có người lệ làng dọn hàng nhanh, người khác thì đứng trú chờ dưới hiên nhà người ta.

Thiên Chi Diên dạo bước chậm chậm trong màn mưa, nếu là kiếp trước, nàng tuyệt đối không làm chuyện có vẻ quá sến sảm này.

Nhưng bây giờ, nàng lại thấy nó cũng khá là thú vị, có lẽ nên nhờ nước mưa gột rửa bớt tâm trạng.

Hồi lâu sau, nàng trở về Hoài Lăng. Hàng đá xanh trên đường nhờ mưa mà được tắm rửa sạch sẽ, trở nên sáng bóng hơn. Ngẩng đầu, nàng trông thấy vài cành dương liễu nhẹ nhàng đáp mình xuống bên bờ sông, tất cả đều chìm trong mảng mưa mênh mông.

Lúc này, trong đầu Thiên Chi Diên chợt nảy ra một câu: Yên hoa tam nguyệt hạ Giang Nam.

“Tiểu cô nương, mưa càng lúc càng to đấy, mau về nhà đi!”

Một giọng nói giản dị truyền đến, Thiên Chi Diên quay đầu, phát hiện một ông lão chèo thuyền đang cười với nàng.

Bất thành linh, một nụ cười sáng rỡ xuất hiện trên khuôn mặt của Thiên Chi Diên.

“Lão gia gia, cháu biết rồi, cháu trở về nhà đây!” Thiên Chi Diên vui vẻ đáp.

Thuyền dần dần ra xa, Thiên Chi Diên còn loáng thoáng trông thấy khuôn mặt cười của ông lão chèo thuyền.

Thiên Chi Diên ngẩng đầu nhìn cây dù đỏ trong tay mình. Không biết vì sao, nàng càng lúc càng vui vẻ, tâm trạng buồn bực vừa rồi bỗng dung tan biến hết, được nước mưa rửa sạch như mong muốn của nàng.

Thiên Chi Diên nhớ lại buổi tối hôm đó, sau khi thiên hoại hao trao cho nàng cây dù, hẳn tiết lộ thêm, đây còn là vật mà mẫu thân yêu thích nhất. Trên dù đề bài thơ trên nền tranh mưa khói Giang Nam, chữ của người đề tặng phiêu dật như mây gió, như làn nước chảy nhẹ, vô cùng phù hợp với bức tranh mưa Giang Nam lát phát.

Thiên hoại hao nói, bước trong màn mưa xuân ở Giang Nam, cầm thêm cây dù đỏ của mẫu thân sẽ là bức tranh đẹp nhất.

Nàng nghĩ bây giờ nàng làm y lời Thiên Hoại Hạo bảo, nàng có thể là bức tranh đẹp nhất được không?

Thiên Chi Diên ngẩng đầu, không biết tự khi nào nàng đã bước lên cây cầu đá xanh, thích thú nhảy nhót tung tăng đến giữa cầu.

Đứng trên cao đó, Thiên Chi Diên nhìn xuống ngắm dòng sông êm ả đang chảy xuôi, chỗ xa xa còn có mấy con thuyền lững lờ trên sông. Thiên Chi Diên ngắm một hồi, nàng chợt quay đầu lại.

Thiên Chi Diên bỗng sững sờ.

Một người nam tử đứng lặng trong màn mưa, tuy vậy nhưng những đường nét của người đó vẫn rõ ràng nổi bật. Tư thái thanh nhã, khuôn mặt tuấn mỹ cười nhẹ cùng đôi mắt sáng ngời khi trông thấy Thiên Chi Diên, trong mắt hẳn ẩn chứa đầy sự yêu thương với nàng, nụ cười ấm áp dường như chỉ dành cho nàng.

Thiên Chi Diên không biết hắn đã bước theo nàng bao lâu và từ khi nào. Có lẽ là vì tiếng bước chân của hắn bị tiếng mưa rào rích nhấn chìm, và có lẽ nàng không chú ý đến hắn vì trong lòng đang nặng trĩu tâm sự.

“Diệp thúc thúc.” Thiên Chi Diên mở to mắt.

“Diên nhi.”

Diệp Thần Hiên đến kế bên người Thiên Chi Diên, ngồi xuống muốn nâng niu khuôn mặt bánh bao nhỏ xú kia nhưng ngặt nỗi toàn thân hắn đã ướt sũng, bàn tay chỉ có thể dừng trong không trung mà không hạ xuống được.

Thiên Chi Diên vươn bàn tay bé tí nắm lấy bàn tay to của Diệp Thần Hiên, áp nó lên bầu má của mình.

“Diệp thúc thúc, sao thúc lại đến đây?”

“Ta lo lắng cho ngươi.”

“Có nhiều người đang tìm kiếm ta, đúng không?”

“Ừ.” Diệp Thần Hiên đáp: “Nhưng không ai tìm được, chỉ có ta tìm thấy ngươi thôi.”

Thiên Chi Diên buông tay ra, bỗng nhiên ôm chầm lấy Diệp Thần Hiên. Nàng cũng không biết nàng vì sao nàng lại suy nghĩ thế, nhưng nàng đơn giản chỉ muốn ôm lấy hắn, đơn giản là vậy thôi.

“Diệp thúc thúc, thúc tìm được ta thì tại sao lại không lên tiếng chứ?”

“Bởi vì Diên nhi có vẻ thích dầm mưa thế này, cho nên ta không đành lòng quấy rầy, phá hỏng cảnh đẹp như thế.” Diệp Thần Hiên nói: “Ngươi biết không, một người cầm dù đỏ dạo ước trong mưa mờ mịt ở Hoài Lăng chính là một cảnh đẹp hiếm hoi nhất.”

Thiên Chi Diên ngẩng ngẩng cả người, hình như nàng vừa nhìn thấy những giọt nước mắt của Diệp Thần Hiên. Không đâu, chắc chỉ là nước mưa thôi!

“Diệp thúc thúc, cây dù đỏ này đẹp không?”

“Đẹp, đây là cây dù đẹp nhất mà ta thấy.”

“Đó là vật mẫu thân để lại cho ta đó.”

Diệp Thần Hiền vươn hai tay ôm Chi Diên vào lòng.

“Diên nhi.”

“Vâng?”

Thiên Chi Diên bị Diệp Thần Hiền ôm trong lòng, không nghe rõ hắn nói gì cả. Hồi lâu sau, hắn mới buông nàng ra.

“Diên nhi, ngươi còn muốn đi đâu nữa không?”

“Diệp thúc thúc, chúng ta trở về đi, chắc mọi người đang rất lo lắng.”

“Diên nhi cũng ngoan ngoan đấy. Được, chúng ta trở về.”

Diệp Thần Hiền bồng nàng lên, cầm lấy dù che chung cho hai người.

“Diệp thúc thúc, thúc có yêu thể tử của mình không?”

Diệp Thần Hiền sùng sốt, trả lời: “Ừ, ta rất yêu nàng.”

“Vậy, diệp thúc thúc, nếu thúc thấy thể tử của mình ở cùng người khác, che dù chung với người khác, còn cười nói với người ta nữa, thúc có để ý hay không?”

“Ý là tức giận giống người sao?”

“Không phải . . .”

“Có chứ, tuy ta là người không để ý nhỏ nhặt nhưng nếu chứng kiến cũng sẽ rất quan tâm, đôi khi tức giận là đúng thôi.”

“Diệp thúc thúc, vậy nếu thúc và thể tử ở chung với nhau, thể tử bị bệnh, thúc dứt thúc uống, thúc thấy thế nào, có phải rất thỏa mãn không?”

“Ta yêu thể tử của ta, chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng, ta sẽ rất hạnh phúc, rất thỏa mãn.”

“Ồ. . . Thì ra đây là yêu.” Thiên Chi Diên lâm bẫm

“Sao vậy? Diên nhi hỏi để làm gì?”

Thiên Chi Diên lắc đầu, đáp: “Chỉ là tò mò.”

“Diên nhi ngoan, ngày nào đó ngươi sẽ hiểu.” Diệp Thần Hiền xoa xoa khuôn mặt ướt nước mưa của nàng, sau đó hắn bỗng dừng bước chân lại.

Thiên Chi Diên thuận theo ánh mắt của Diệp Thần Hiền hướng nhìn, một nam tử thân bạch y, cả người ướt đầm nhưng lại không chặt vật, trên khuôn mặt ưu nhã nhuộm đầy âu lo, đôi mắt chăm chú nhìn Thiên Chi Diên.

“Sư phụ. . .” Thiên Chi Diên vươn hai tay ra.

Thảm Vân Tương nhanh chóng đi nhanh đến, đón Chi Diên, ôm chặt nàng vào lòng. Dường như phải sau khi cảm nhận được hơi ấm từ nàng, Thảm Vân Tương mới thả lỏng cơ thể.

“Sư phụ. . .”

Thảm Vân Tương ôm Thiên Chi Diên cũng không quay đầu lại xem nàng, một mạch bước về phòng, sau đó đặt nàng xuống ghế dài, chỉ nhìn mà không nói rồi bảo hạ nhân đem nước nóng đến.

“Sư phụ?”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 76: 69.2: Bắt Đầu Tỷ Võ

Thiên Chi Diên trông thấy dáng vẻ của Thẩm Vân Tương hình như rất lo lắng. Nàng có chút vui vẻ, cũng có chút đau lòng. Có lẽ nàng không nên tùy hứng như vậy, nhưng nàng đúng là muốn ngang ngạnh để thấy y lo lắng cho nàng, tất tả chạy đi tìm nàng.

Vị sư phụ nào đó vẫn không nói lời nào, chuẩn bị y phục cho nàng, rồi đưa nàng đi tắm.

Thiên Chi Diên ngâm mình trong bồn tắm, nàng để cơ thể mình chìm hẳn xuống nước. Nàng nghĩ, nàng phải thừa nhận điều này rồi: nàng yêu Thẩm Vân Tương rồi, thật sự rất yêu rồi.

Ngồi trong bồn tắm một hồi, Thiên Chi Diên mới bắt đầu tắm rửa sạch sẽ. Sau khi nàng mặc quần áo thì Thẩm Vân Tương đã thay bộ y phục khác, ngồi chờ sẵn trên giường.

“Sư phụ. . .”

Thiên Chi Diên đi đến trước mặt Thẩm Vân Tương, nàng nghĩ, chắc hẳn sư phụ nhất định là chưa bình tâm lại nên mới không thốt lời nào thế này. Nàng mới đi tới trước chân y thì đã bị y nhắc bổng lên, đặt nàng ngồi lên đùi mình.

“Bốp” một tiếng rõ to, cái mông tròn tròn của Thiên Chi Diên trở nên đau rát.

“Sư phụ, người. . .” Thiên Chi Diên ngây ngẩn cả người, không ngờ rằng Thẩm Vân Tương lại dám ra tay đánh mông nàng.

“Nói đi, hôm nay ta đã bảo con đứng chờ trong sân nghi của đệ tử Thiếu Lâm tự, con lại chạy đi đâu?”

Thiên Chi Diên sững sờ, thì ra người này vẫn còn tức giận chuyện ban sáng. Hốc mắt nàng ươn ướt, đôi mắt đỏ lên, bĩu môi, nước mắt tuy sắp chảy đến nơi nhưng vẫn bướng bỉnh nhìn y.

“Bốp” thêm một tiếng, cái mông lại đau thêm lần nữa.

“Nói mau, tại sao hôm nay con lại chạy đi dầm mưa thế này?”

Thiên Chi Diên mím môi, cái miệng nhỏ nhắn im lặng không nói lời nào. Kỳ thật nàng ủy khuất không phải vì bị đánh, cũng không phải vì sợ sệt mà vì nàng chưa từng chứng kiến Thẩm Vân Tương tức giận như thế. Nàng biết trong cơn giận dữ của y phần lớn chính là nỗi âu lo nữa.

Nàng biết Thẩm Vân Tương yêu thương nàng, nhưng y đau lòng thế này thì có phải là do... tình yêu không? Nàng thật không thể chấp nhận nổi việc có một cô gái khác đứng bên cạnh y, không thể chấp nhận được việc nàng phải gọi người đó một tiếng sư nương.

“Bốp”, lại thêm một tiếng đánh vào mông nữa.

“Trả lời ta, tại sao con không lên tiếng?”

“Hức. . .” Thiên Chi Diên cảm thấy ủy khuất, cảm thấy thương tâm, giờ nàng mới lớn tiếng khóc.

Thiên Chi Diên vừa khóc, bàn tay vừa giơ lên cao thì Thẩm Vân Tương phải ngừng lại. Y đành phải xuống nước, ôm nàng vào lòng.

“Diên nhi, con có biết tình huống hiện giờ nguy hiểm thế nào không? Con có biết chỉ cần một sơ suất nhỏ thôi, ta cũng có thể mất đi con? Con có hiểu hay không? Có lúc con rất hiểu chuyện mà, nhưng có đôi khi con lại không để ý thế này?”

“Hức. . .” Lời trách cứ của Thẩm Vân Tương càng khiến Thiên Chi Diên khóc lớn hơn nữa.

Không phải là nàng không hiểu chuyện, chẳng qua là nàng có thói quen thích tự làm theo ý mình. Trong mắt sư phụ, nàng là một hài tử, cho nên mới gánh vác ưu tư một mình như vậy. Nhưng là trong lòng nàng rõ hơn ai hết, nàng có cả kí ức của hai kiếp, nàng không phải là một đứa trẻ thật sự!

“Diên nhi, vì sư không muốn đánh con, nhưng vì sư thật sự rất tức giận.”

Thiên Chi Diên vẫn lớn tiếng khóc, y tức giận đến không suy nghĩ, nàng cũng tức giận nữa mà!

“Diên nhi, con đã nói, ta và con tứ hải làm nhà. Nếu không có con, chỉ còn lại một mình ta thì ta phải làm thế nào đây?” Ngực khí của Thẩm Vân Tương dần mềm mòng.

Thiên Chi Diên nghe thấy lời này thì thân thể chợt cứng đờ, tiếng khóc cũng nhỏ đi.

Thẩm Vân Tương dùng tay gạt đi nước mắt cho Chi Diên, ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Thẩm Vân Tương nói: “Diên nhi, ngoan hơn chút nữa có được hay không?”

“Sư phụ, ở trong mắt của người, có phải con chỉ là đứa trẻ?” Thiên Chi Diên hỏi.

“Diên nhi ngốc, con vốn là đứa trẻ mà.” Thẩm Vân Tương trả lời.

Thiên Chi Diên cúi đầu xuống, che giấu đi nỗi thất vọng trong đáy mắt. Trong mắt y, nàng chỉ là một đứa trẻ, không thể bàn đến chuyện yêu được.

Nhưng như vậy mới là bình thường chứ nhỉ, ai lại cùng đứa trẻ sáu tuổi bàn tính yêu đương làm gì!

“Sư phụ, người có thể chờ con lớn lên được không?” Thiên Chi Diên ngẩng đầu hỏi.

Thảm Vân Tương sững sốt, y suy nghĩ một chút rồi nói: “Diên nhi, vì sư sẽ nuôi dưỡng con nên người.”

“Nuôi dưỡng con nên người”, thật giống như phụ thân dạy dỗ đứa con trưởng thành vậy. Đây không phải là đáp án mà nàng muốn nghe.

“Sư phụ, con mệt rồi, con sẽ không quấy phá nữa đâu, con muốn ngủ.”

Thiên Chi Diên nhảy ra khỏi lòng Thảm Vân Tương, lững thững bước đến giường rồi nằm phịch xuống ngủ khò.

“Mệt mỏi cả ngày cũng nên nghỉ ngơi rồi, con ngủ đi.”

Thảm Vân Tương đắp chăn kín cho nàng rồi hôn lên trán chúc ngủ ngon, sau đó thì y bước ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Nghे tiếng cửa phòng đóng lại, Thiên Chi Diên liền hé mở hai mắt. Trước đây, nàng chưa hiểu mình thì còn làm nũng với mỹ nhân, cho nên khi mỹ nhân hôn nàng thì chắc chắn nàng sẽ rất vui vẻ, rất đắc ý.

Nhưng hôm nay, nàng không vui vẻ nổi. Hành động này chỉ là quan tâm đơn thuần, không phải từ tình yêu như nàng mong muốn.

Thiên Chi Diên lắc lắc đầu, nàng luôn là người không tâm không phổi, thế nào lại trở thành người dễ u sầu như vậy rồi? Không phải là yêu thì sao nào? Không phải là mỹ nhân đối với mình vẫn còn chu đáo đó sao? Có vấn đề gì đâu nhỉ?

Ngày tháng còn dài mà!

Người cuối cùng bên cạnh mỹ nhân nhất định phải là nàng, nàng cũng không tin mình không thể có được người yêu thương. Ai thử tranh đoạt với nàng xem, nàng gặp thần sát thần, gặp Phật sát Phật. Đừng nói chỉ một Doãn Thanh họa, có là thiên nữ hạ phàm đi nữa thì nàng cũng không sợ!

“Thảm Vân Tương, chàng nhất định phải chờ ta lớn lên!”

Thiên Chi Diên quay về hướng phòng Thảm Vân Tương cười thầm, thốt lên như một lời nhắc nhở.

Nói xong, nàng cảm thấy tâm tình vui sướng hẳn lên, từ từ tiến vào mộng đẹp.

Cuộc sống tựa như dòng nước chảy, thấm thoát hai ngày trôi qua, võ lâm đại hội chính thức bắt đầu.

Giữa khu vực sân tổ chức đại hội đặt một võ đài lớn, bao quanh võ đài là rất nhiều người xem vô cùng hào hứng, đa phần đều là các giang hồ nhân sĩ, ai nấy đều rất mong đợi những màn tỷ võ sắp sửa được lên đài. Giang hồ hiệp khách phân khắp bốn phía, trong đó các đại môn phái cũng luôn có mặt.

Các đệ tử của môn phái lớn khoác bộ xiêm y của bản môn, phân chia khu vực thuận lợi quan sát bao quanh khắp võ đài. Võ lâm đại hội chín năm mới tổ chức một lần cho nên người giang hồ tuyệt nhiên không thể vắng mặt, vì vậy có được chỗ đứng trong đại hội cũng là điều khó.

Ngay vị trí chính diện chính là chỗ ngồi của bình phán. So với nhân nghĩa sĩ khắp nơi tề tựu về đây dưới võ đài, chỗ của bình phán đặc biệt làm người khác chú ý. Trong giang hồ lâm nhân tài, có thể ngồi lên vị trí bình phán phải là người có quyền trọng, khiến người khác ngưỡng mộ.

Thời gian đến, các bình phán đi đến chỗ ngồi của mình, các đệ tử xung quanh vỗ tay không ngớt, cảnh tượng nhiệt náo vô cùng.

Thảm Vân Tương dắt Thiên Chi Diên đi vào đại hội. Tiếng vỗ tay lúc này càng giòn giã hơn nữa. Tiểu công chúa bỗng cảm thấy có chút áp lực, nép mình sát vào sư phụ.

Mặc dù nàng đã nép rất sát y nhưng nàng vẫn nhận được vô số ánh mắt quan sát, tò mò có, nghi ngờ có, phần nhiều là ghen tị và oán hận.

Thiên Chi Diên cuối cùng ngộ ra, Thảm Vân Tương chính là một họa thủy, đi tới đâu thì hại người tới đó. Đáng lẽ ra nàng nên kết luận điều này khi còn ở trong hoàng cung chứ. Mị lực của Thảm Vân Tương quả nhiên rất cao!

Đặt móng ngồi xuống ghế, Thiên Chi Diên thoải mái thở một hơi, nàng ung dung vừa cắn hạt dưa vừa nghe mình chủ võ lâm hiện tại, cũng chính là ngoại công của nàng nói một bài diễn văn khai mạc.

Một bài nói hùng hồn, kích lệ lòng người, sau đó Ân Chấn Phụng phát tay một cái.

Võ lâm đại hội bắt đầu!

Lúc này, xung quanh là một bầu không khí sôi sục.

Thiên Chi Diên xoa cằm, cảm thán một tiếng: Thì ra đây chính là võ lâm đại hội trong truyền thuyết!

Hai ngày nay, mỹ nhân sư phụ quản giáo Thiên Chi Diên gắt gao, đi đâu cũng dẫn nàng theo, chỉ trừ đi ngủ và đi nhà xí.

Thiên Chi Diên nghĩ, nhà xí coi như bỏ qua đi, nếu đi ngủ hay đi tắm mà dẫn nàng theo, nàng cũng không ngại đâu. Nhắc mới nhớ, nàng còn chưa nhìn thấy mỹ nhân tắm lần nào nữa! Vạt áo nửa mở, mái tóc rũ xuống, nhiều đó thôi cũng đủ khiến người ta muốn phạm tội rồi.

Đáng người của mỹ nhân sư phụ sẽ như thế nào? Trong đầu Thiên Chi Diên đang phiêu diêu với vô vàn tưởng tượng. . .

“Cốp”, một cú kí đầu nhẹ nhàng kéo nàng quay về.

Thiên Chi Diên xoa xoa đầu, chu miệng lên, đáng thương ủy khuất nhìn mỹ nhân bên cạnh.

“Không được nghĩ lung tung, chú ý vào.” Y hạ giọng cảnh cáo.

Nàng trừng to mắt, kinh ngạc hỏi: “Sư phụ, người biết võ công có thể đọc tâm sao?”

“Không.”

“Vậy sao người biết con đang nghĩ lung tung chứ?”

“Con nghĩ gì hiện hết lên khuôn mặt rồi, vì sư đọc được mà phải không hiểu sao, đây chẳng phải là làm khó ta?”

“.....”

“Không được chạy lung tung, không được làm càn, không được nghịch ngợm, nghe hết chưa? Mau thu hồi lại hết mấy mưu ma chước quỷ kia của con đi đây!”

“Vâng. . .” Tiểu công chúa nghịch ngợm miễn cưỡng đáp.

“Xem đi, đến lượt Thần Hiên lên võ đài kia.” Thẩm Vân Tương chỉ một người bảo.

Thiên Chi Diên vừa nghe, lập tức hứng thú, nàng giương mắt nhìn về phía đài tỷ võ.

“Tiểu Diên nhi, con chuyển thái độ không phải nhanh quá đấy à? Bộ dạng vừa rồi còn mới chán nản, vừa nghe tên Diệp Thần Hiên thì đã hồi phục tinh thần rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 77: 69.3: Bắt Đầu Tỷ Võ

Ngữ điệu có phần hơi gắt gỏng của Thẩm Vân Tương vang lên quanh tai của Thiên Chi Diên, nhưng khi ấy, tâm tư của nàng đều ở trên đài tỷ võ, căn bản là không để ý đến lời của y.

Thiên Chi Diên gật đầu, còn bổ sung thêm “Vâng, Diệp thúc thúc tỷ võ, con nhất định phải xem”

Thiên Chi Diên nói xong cảm thấy tựa hồ có cái gì đó không đúng thì phải? Mỹ nhân sư phụ vừa gọi nàng là tiểu Diên nhi? Nàng nghe nhầm sao? Bây giờ nàng mới cảm nhận được một ánh nhìn lạnh lẽo bắn thẳng vào người mình.

Thiên Chi Diên quay đầu lại xác định thử xem, vị sư phụ nào đó mặt vẫn tỉnh rụi chăm chú xem màn tỷ võ, dường như không có gì xảy ra.

Này có phải là ghen không đây? Thiên Chi Diên âm thầm “nhảy múa”.

Quay về phía đài tỷ võ, nàng bắt đầu chăm chú nhìn màn đấu sắp bắt đầu. Trên đài, Diệp Thần Hiên trong bộ y phục đen với tư thế khoan thế, hần chỉ đứng thế thôi cũng đủ khiến người khác thấy được phong độ và khí thế của hần.

Một Diệp Thần Hiên bây giờ khác với Diệp Thần Hiên mà nàng đã từng gặp trước đó, tư thái ung dung, lãnh đạm. Thiên Chi Diên cảm thấy, kỳ thật Diệp Thần Hiên cũng là một nam nhân rất hoàn mỹ.

Hần có thể đọc được một mặt ở trên võ lâm đại hội mà chủ trì đại cục. Hần cũng có thể trên đài tỷ võ mà cười nhìn đối thủ với phong tư điềm đạm. Hay

hắn còn còn thể trở tài nấu nướng trong nhà bếp, nở một nụ cười đầy thiện cảm với nàng.

Thiên Chi Diên nghĩ thế tử mà hắn yêu nhất định cũng là một nữ nhân rất hoàn mỹ. Nếu không thế sao có thể xứng đôi được với một người như vậy?

“Sư phụ, sao con chưa từng thấy thế tử của Diệp thúc thúc nhỉ?”

Thẩm Vân Tương tỏ vẻ ngạc nhiên, y ngừng một hồi rồi nói: “Thần Hiên đến nay chưa lập gia đình.”

Thiên Chi Diên không rõ trong lòng hiện giờ là cảm xúc gì. Nàng giương mắt nhìn về Diệp Thần Hiên đứng trên đài tỷ võ, tiếng trống vang lên, màn đấu bắt đầu. Bỗng nàng thấy trong lòng có chút khẩn trương.

Lúc này, nàng thấy sư phụ Thẩm Vân Tương nhàn nhã nhấp trà, liếc mắt bĩu môi, tiếp đó quay lại hồi hộp quan sát tiếp.

Hiện giờ, người đối diện Diệp Thần Hiên chớp thời cơ tấn công trước, vung đại đao lên chạy về phía hắn. Còn Diệp Thần Hiên vẫn đứng đó không nhúc nhích. Thanh đao lập tức sắp hạ xuống ngay khuôn mặt của Diệp Thần Hiên, đúng lúc đó, hắn động thân một cái, dịch người tránh khỏi đại đao, còn tiện thể khóa tay của đối thủ.

Đối thủ bị hắn khống chế, không cách nào di chuyển, Diệp Thần Hiên động cổ tay một cái, người nọ giống như bị cứng đờ, thân thể lăn xuống dưới đài.

“Thùng” một tiếng, trống vang lên một lần nữa, tỷ võ kết thúc, Diệp Thần Hiên thắng.

Diệp Thần Hiên đi xuống đài đấu, ánh mắt đảo quanh một vòng, đến khi chạm phải cái nhìn kính ngạc của Thiên Chi Diên còn cười nhẹ với nàng.

Thiên Chi Diên tròn to mắt, tình huống gì thế này? Đây là thể loại tỷ võ gì vậy? Diệp Thần Hiên căn bản đâu có xuất thủ gì, hắn chỉ tùy tiện động vài cái thì . . . Thắng rồi?

“Này. . . Này. . .” Nàng lắp bắp hồi lâu, không biết phát biểu sao cho đúng.

Thẩm Vân Tương lạnh lạnh nhìn Thiên Chi Diên, giải thích: “Diên nhi ngốc, hôm nay là ngày thứ nhất, tất cả người báo danh đều có thể lên đài. Mới bắt đầu nên chưa qua sơ tuyển, nên sẽ có trường hợp thực lực hai bên bị chênh lệch. Kết quả chính là điều mà con vừa chứng kiến.”

Thiên Chi Diên nhất thời ngủ gục.

Nàng đê lại trái tim nhỏ của mình, đáng lẽ không nên khẩn trương như vậy. Thật là mất mặt.

“Sư phụ, sao người không nói sớm?” Thiên Chi Diên cắn răng trách móc, nàng đoán chắc là y cố tình đây.

“Chẳng là vì sư thấy con kích động xem quá, không nỡ quấy rầy nhã hứng của con.”

“Đa tạ sư phụ. . .”

“Khách khí, khách khí. . .”

Thiên Chi Diên thầm thở dài một hơi, nàng lẽ ra phải nhớ Thẩm Vân Tương sao lại rảnh hơi đi nói trước mấy chuyện này chứ!

Tỉ thí ngày đầu kết thúc, Thẩm Vân Tương cùng những bình phán khác đang thảo luận kết quả của ngày hôm nay. Thiên Chi Diên làm vài động tác giãn eo giãn cốt, bỗng có mấy lời bàn tán tự nhiên đập vào tai.

“Tỷ võ hôm nay thật là chán.”

“Võ lâm đại hội lần trước cũng vậy, muốn xem cao thủ xuất chiêu phải chờ đến cuối cùng.”

“Vậy sao? À đúng rồi, người nói đứa trẻ hôm nay đi theo công tử Tương là ai nhỉ?”

“Tám phần là đồ đệ!”

“Nói vậy, người nhìn khuôn mặt nhỏ đó thử xem, người không cảm thấy có vài phần giống công tử Tương sao? Rõ ràng chính là con gái rồi!”

“Giống chỗ nào? Công tử Tương nhìn phiêu dật như tiên, đứa bé kia cùng lắm chỉ xinh đẹp một chút thôi!”

“Nói thế cũng có chỗ thấy giống!”

“Chẳng lẽ công tử Tương có sở thích luyện đồng?”

“Thật à? Ta phải tin này cho vợ ta biết mới được, để nàng khỏi trông ngóng gì nữa.”

“Nhảm nhí, rõ ràng chính là đứa trẻ đó câu dẫn công tử Tương, các người không được đồn lung tung.”

“.....”

Thiên Chi Diên thở dài một hơi, nàng tự an ủi mình, thị phi không đâu là không có, từ hoàng cung thị phi đầy trời cho đến tận đây. Thôi, dù sao cũng quen.

Thiên Chi Diên xoay người, tự tránh đi chỗ khác.

“Biết cái gọi là tòa cốt thuật không?”

“Không biết.”

“Bên cạnh công tử Tương rõ ràng chính là yêu hồ đó!”

“Ôi trời, thật sao? Vậy nó có hút cạn khô công tử Tương không đây?”

“.....”

Trên trán Thiên Chi Diên chảy cả mồ hôi. Nàng sẽ không tính toán việc này với mấy người rồi hơi đó, không tính, không tính! Tốt nhất là nên đổi hướng đi thôi.

“Hài tử đó là đồ đệ của công tử?”

“Ồ! Thật sao?” Xung quanh rộn lên.

“Đồ đệ của công tử rất khả ái.”

“Đúng a, hai má tròn tròn phúng phính, rất khả ái.”

Thiên Chi Diên thầm vui mừng, rốt cuộc cũng có đại tỷ nói chuyện có kiến thức một chút rồi.

“Đáng tiếc tiểu đồ đệ đó không ngoan gì cả, thích ăn, ham chơi, khiến công tử rất đau đầu.”

“Chắc chắc. . .”

“Nhưng mà không sao. Tiểu đồ đệ đó rất nghe lời ta, nó thích ta lắm, thỉnh thoảng ta còn mang đồ ăn cho nó, nó gọi ta là Liễu tỷ tỷ nữa.”

“Vậy ngươi sau này có thể trở thành sư nương của hài tử đó không?”

Thiên Chi Diên sửng sốt, cái quái gì thế này? Ai vừa nói vậy? Nàng gọi ai là Liễu tỷ tỷ? Cô nàng nào tàn kia?

Nàng lộ diện ra, thì ra đúng là nào tàn. Hừ hừ, không thèm chấp, nàng định quay mông đi luôn.

“Tiểu Chi Diên, thì ra ngươi đang ở đây!” Vệ Tiên Liễu vui vẻ reo lên khiến Thiên Chi Diên giật giật khóe miệng.

“Các ngươi xem đi, tiểu Chi Diên có ngoan không, lại rất nghe lời ta nữa.”

“Đúng thật nha!..”

“Thì ra là đứa trẻ này.”

“.....”

Thiên Chi Diên quay lại, đôi mắt to tròn long lanh trừng lên, quan sát một lượt Vệ Tiên Liễu, nàng hỏi: “Vị đại thẩm này, chúng ta có quen biết không?”

Câu này vừa thốt lên đều khiến mọi người chưng hửng.

Một hồi lâu sau, một tràng cười thâm rộ lên.

Vệ Tiên Liễu cảm thấy rất mất mặt, nàng ta chống hông chuẩn bị giáo huấn Thiên Chi Diên một phen.

“Ngươi. . .”

“Diên nhi? Mau trở lại đây!” Tiếng gọi của Thẩm Vân Tương đột nhiên truyền đến.

“Sư phụ, có đại thẩm muốn dạy dỗ con, con đang nghe giảng đạo, sắp về liền.” Thiên Chi Diên hô lớn.

“Đại thẩm nào vậy?”

“Đây ạ!” Thiên Chi Diên chỉ lấy Vệ Tiên Liễu.

Vệ Tiên Liễu vừa thấy Thẩm Vân Tương nhìn mình, lập tức cúi đầu, sau đó hai má đỏ ửng lên.

Thiên Chi Diên chứng kiến bộ dạng này của nàng ta, mém nữa là ói đến nơi, liền quay người chạy về bên cạnh Thẩm Vân Tương.

Mấy ngày trôi qua, võ lâm đại hội cũng sắp đến giai đoạn cuối, không khí càng lúc càng khẩn trương.

Trên đài, người đấu càng ít, sau hơn hai mươi mấy trận tỷ võ, cuối cùng sẽ quyết định mười tên cuối. Mười cái tên lên được bảng đấu võ lâm cũng chính là cao thủ trong cao thủ, được nhận lấy sự sùng bái của võ lâm nhân sĩ khắp chốn. Vì vậy càng về sau, các trận đấu càng kịch liệt, dẫn đến đại hội càng đông người muốn chứng kiến.

“Sur phụ, mười tên đầu trên bảng là ai vậy?” Thiên Chi Diên hỏi.

Chương 69.4: Bắt đầu tỷ võ “Đếm theo thứ tự từ thứ mười trở lên là Doãn Đường Diệu của Ngao Long sơn trang, Thu Đan Hồng của Ngọc Lộc các, Lê Công Huy của Xuyên Thục Đường Môn, Dương Hồ của Viễn Chinh phiêu cục, Lạc Hằng chương môn của Cửu Hoa Sơn, Nhất Hoàng đại sư của Thiếu Lâm tự, Tề Minh của Tề gia ở Lạc Dương, Diệp Vấn Thiên của Diệp gia ở Hoài Lăng, Phong Bá của Phong gia ở Lũng Tây. Về người đứng đầu, không cần ta nói chắc con cũng biết.”

“Con biết rồi, là ngoại công Ân Chấn Phụng!” Thiên Chi Diên đắc ý nói.

Hình như do tên mình được nhắc đến, Ân Chấn Phụng quay đầu nghiêm nghị nhìn thoáng qua bên đây, Thiên Chi Diên ngịch ngợm lên, ông chỉ đành phải lắc đầu.

“Đừng quậy, thân phận của con không thể bại lộ.” Sur phụ nghiêm túc cốc đầu nàng một cái.

“Vâng. . .” Nàng chỉ là hưng phấn quá thôi mà.

“Ô? Sur phụ, không phải người bảo là Ngao Long sơn trang có uy vọng nhất, nhiều thân gia nhất sao? Thế nào trang chủ của Ngao Long sơn trang lại đứng hàng thứ mười?”

“Bởi vì khi Doãn Đường Diệu tranh bảng hai mươi vào bảng mười, để dành đánh bại đối thủ xong thì tiến vào bảng mười. Sau khi xuất đại thủ xong thì lại theo người của sơn trang về nhà.”

“A? Cũng chính là, ông ta chỉ muốn tiến vào bảng mười thôi?”

“Đúng vậy.”

“Thật có cá tính a!”

“Ừ, thanh vọng của võ lâm bảng rất cao, là một trong tam đại môn phái, nếu trên bảng không có tên của Ngao Long sơn trang, họ nhất định sẽ bị người khác chê cười. Cho nên Doãn Đường Diệu dành một chỗ trước trong bảng mười rồi mới rời đi, nếu không phải như thế, dựa theo tính tình của ông ta, căn bản là không thích tham gia.”

“Sur phụ, người nói thế con mới đề ý, tam đại môn phái và tứ đại gia tộc đều có tên trên bảng.”

“Đúng, kỳ thật đối với người không phải trong tam đại môn phái tứ đại gia tộc, thứ mà bọn họ tranh chỉ là ba vị trí trong bảng mười. Vì hết bảy vị trí trong đó nhất định thuộc về tam đại môn phái cùng tứ đại gia tộc. Mà đối với bọn họ mà nói, Ngao Long sơn trang không quan tâm chuyện ngoài, Cửu Hoa Sơn thì lấy chính nghĩa làm trọng, Thiếu Lâm tự không thích danh lợi, cho nên cuối cùng cạnh tranh chức mình chủ chỉ quản quanh trong tứ đại gia tộc.”

“Ồ, thì ra là vậy. Sur phụ còn nhận xét gì thêm không?”

“Nếu không xảy ra điều gì ngoài ý muốn, nên để tứ đại gia tộc cạnh tranh chức mình chủ võ lâm, hơn nữa giữ vững phân chia ba bảy.”

“Nếu là có gì ngoài ý muốn?”

“Ồồồ” một tiếng, toàn trường bỗng nhiên thốt lên giọng kinh ngạc, sau đó kéo theo cả hội tràng liền hết sức nhiệt náo sôi sục.

Thẩm Vân Tương và Thiên Chi Diên quay đầu nhìn về phía võ đài. Trên đó, một nam tử mặc áo lam bị đánh ngã lăn ra đất, phun ra một ngụm máu tươi. Đứng trước mặt hắn chính là nam tử áo xanh, trong tay cầm một thanh kiếm, đang chuẩn bị xuất chiêu tiếp theo.

Nam tử áo lam từ từ gắng gượng đứng dậy, nhưng đáng tiếc hắn đã sớm có dấu hiệu bại trận, bất quá là hắn chỉ đứng dậy được trong tích tắc, người nam tử áo xanh lại tiếp tục đánh hắn ngã xuống đất lần nữa.

Nam tử áo lam phun tiếp một ngụm máu, và lúc này, hắn đã cảm giác được thanh kiếm của đối thủ đã kề ngay cổ mình.

“Thùng” một tiếng, trống vang báo hiệu kết thúc.

“So đấu kết thúc, Thính Phong lâu mạch ly thắng!”

Câu phân định cũng khiến mọi người sôi sục, ai nấy bàn tán liên liên, ngay cả vài vị bình phán cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Thiên Chi Diên khó hiểu, cất tiếng hỏi sư phụ: “Sư phụ, vì sao mọi người kinh ngạc vậy? Thính Phong lâu hình như chưa từng nghe danh bao giờ.”

“Thính Phong lâu là một bang phái mới phát triển vài năm gần đây, căn cơ rất mỏng, lại lấy buôn bán làm nghiệp chính nên không có tin rằng Thính Phong lâu sẽ tham gia. Không ngờ rằng họ lại có cao thủ tiến vào bảng mười.”

“Cho nên mọi người rất kinh ngạc? Trong giang hồ, cao thủ đầy rẫy, đâu nhất thiết chỉ trong tam đại môn phái và tứ đại gia tộc mới có nhân tài.” Thiên Chi Diên bĩu môi.

“Mọi người kinh ngạc không chỉ là Thính Phong lâu có cao thủ, mà vì người vừa bại trận chính là người của Cửu Hoa Sơn.”

“Cửu Hoa Sơn? Người mặc áo lam?”

“Ừ.”

“Nghĩa là trong bảng mười sẽ không có tên Cửu Hoa Sơn? Cục diện tam thất sẽ bị phá vỡ?” Thiên Chi Diên sững sốt.

“Đúng là như thế.”

“Có cái để xem rồi!” Thiên Chi Diên bắt đầu có chút hưng phấn và mong đợi, nàng nghĩ tốt nhất tên Mạch Ly này có thể đánh tới cuối cùng, làm lũng đoạn giang hồ và cống hiến đôi chút đi!

“Xem con hưng phấn kìa.”

“Đó là đương nhiên, đáng tiếc, vừa rồi nói chuyện với sư phụ, con không chứng kiến được.”

“Vậy thì tập trung xem đi.”

“Vâng, nói không chừng, sắp có điều ngoài ý muốn xảy ra rồi, con đang rất mong chờ đây!” Thiên Chi Diên hắc hắc cười.

Mọi người dần dần bình tĩnh trở lại sau kết quả vừa rồi, màn tỷ võ tiếp theo sắp sửa được bắt đầu.

Trận tỷ võ này giữa hai đối thủ: Thu Đan Hồng đứng thứ chín và đại trưởng lão Quý Kiếm Môn Ngô Thử.

“Sư phụ, Quý Kiếm Môn lần này tiến vào bảng hai mươi có mấy người ạ?”

“Một.”

“Sư phụ, người bảo xem Quý Kiếm Môn ngang ngạnh trong bữa yến tiệc hôm trước. Lần này trên đài tỷ võ, chắc không có cơ hội thắng đâu nhỉ?”

“Chưa chắc.”

Thiên Chi Diên quay đầu quan sát tiếp màn đấu này. Trên đài, Thu Đan Hồng và Ngô Thử đã bắt đầu xuất chiêu. Thu Đan Hồng dù sao là trưởng lão của Ngọc Lộc các, lại đứng thứ chín trên bảng xếp hạng võ lâm, xuất chiêu vô cùng trầm ổn, ngược lại với Ngô Thử ra chiêu quái dị.

Hai người đánh với nhau một lúc, Thu Đan Hồng vẫn chiếm ưu thế. Đúng lúc này, Ngô Thử bỗng nhiên bị Thu Đan Hồng đá ngã lăn ra trên đất.

“Sư phụ, lão Ngô Thử đó có ý!”

Lúc này, Thu Đan Hồng đến bên Ngô Thử sắp kề kiếm tới, chuẩn bị kết thúc so đấu.

“Có bấy.” Thẩm Vân Tương nói.

Ngay lúc đó, trong tay áo Ngô Thử phi ra mấy chục ngân kim nhỏ. Thu Đan Hồng muốn xoay người tránh thì không kịp nữa, Ngô Thử lợi dụng cơ hội này đứng phắt dậy, tung chương quyết định với Thu Đan Hồng.

Thu Đan Hồng mất thăng bằng, ngã khỏi võ đài.

“Thùng”, tiếng trống báo hiệu kết thúc.

Trận đấu vừa xong, xung quanh náo loạn lên một trận.

Nữ đệ tử của Ngọc Lộc các vội vã đến đỡ chương môn của mình đứng dậy.

“Gian lận, người Quý Kiếm Môn gian lận!” Vệ Tiên Liễu hướng về võ đài hô to.

Sau đó nàng ta quay về phía các bình phán tố cáo: “Các vị chương môn, chắc các vị cũng vừa chứng kiến, nếu không phải lão ta gian lận, sự phụ của đệ tử sẽ không bị thất thế!”

“Gian lận ư? Nếu dùng ám khí cũng coi như gian lận, vậy lấy ám khí của Phi Diệp phái, có phải cũng không có tư cách tham gia đại hội hay không?” Ngô Thử cười đắc ý.

“Sao lại giống nhau được? Phi Diệp phái dùng ám khí là đúng, nhưng họ sử dụng ám khí chúng ta đều biết, không giống như ông, cố ý ngã xuống lừa gạt sự phụ của ta!”

“Nếu người nói như thế, trước khi ta lên đài ta phải khai báo để mọi người biết ta sẽ sử dụng gì, như vậy mới quang minh chính đại?”

“Ông, ông thật không có lý lẽ!” Vệ Tiên Liễu quay đầu nhìn về phía Thẩm Vân Tương và các bình phán khác, yêu cầu: “Mong các vị thúc thúc bá bá làm chủ!”

“Lão phu cũng không thấy kết quả này có vấn đề gì.” Phong Bá lạnh mặt hỏi: “Còn các vị?”

“Ngô trưởng lão ám toán Thu chương môn xác thực không thỏa đáng, nhưng lời của Ngô trưởng lão không phải là không có lý.” Tề Minh nói.

“Nếu đã như vậy thì còn chờ gì nữa, trận tiếp theo.” Ân Chấn Phương kết luận.

“Nhưng là. . .” Vệ Tiên Liễu còn muốn phản biện, lại bị Diệp Văn Thiên cắt ngang.

“Thành vương bại khấu, Thu chương môn bại rất hay.” Diệp Văn Thiên lên tiếng.

Bình phán tám người, hết bốn người đã biểu lộ lập trường, Vệ Tiên Liễu chuyển mắt sang Thẩm Vân Tương.

“Vệ cô nương, Vân Tương cũng nhận thấy kết quả này không có vấn đề gì.”

Hơn nữa bình phán kết luận trận đấu không có vấn đề gì, trận tiếp theo sắp sửa bắt đầu.

Mặc dù kết quả như vậy bị thừa nhận, nhưng vẫn kéo theo một trảng xỉ xảm to nhỏ. Quý Kiếm Môn vừa mới hưng khởi gần mười năm, thế nhưng cũng có người tiến vào đến bảng mười của võ lâm đại hội, hơn nữa chẳng qua là trưởng lão, và còn những người khác nữa. Đại hội năm nay Quý Kiếm Môn có thể tạo nên được kỳ tích hay không?

Thiên Chi Diên thấy đám người bên dưới xỉ xảm không ngớt, không để ý nữa, nàng nhặt một miếng điểm tâm bỏ vào miệng Bánh Trôi rồi bảo: “Sự phụ, con thấy được, mọi người rõ ràng là có ý.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sự Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 78: 70.1: Rơi Vào Bẫy Rập

“Hử? Diên nhi thấy thế nào?”

“Con không giải thích, bởi vì mọi người hẳn tự có bàn tính riêng, nhưng chắc cũng đã thống nhất với nhau hết rồi. Vì vậy, mọi người mới cố tình thế này.”

“Không có chứng cứ, không được nói lung tung đấy.”

“Vâng, vâng. Con nói lung tung, nói lung tung. . .” Cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, không thèm tranh cãi nữa, cúi đầu ăn bánh ngọt.

Sau một màn tung hô âm trời, nhóm tỉ thí đứng đầu sắp sửa được diễn ra. Một ngày tỉ thí quả nhiên với nhiều bất ngờ xảy ra, kinh hi không ngừng. Thiên Chi Diên đối với lần này vô cùng hài lòng.

“Sự phụ, giống như con đã nói rồi đó!”

“Ừ, Diên nhi thông minh.”

“Đại hội võ lâm lần này quả nhiên đại loạn. Trong tam đại môn phái, Thiếu Lâm tự và Cửu Hoa Sơn đều rút khỏi bảng! Đúng là chuyện đùa mà.

Trong bảng mười vốn định sẵn, tam đại môn phái và tứ đại gia tộc ngoại trừ Thu Đan Hồng của Ngọc Lộc các, đều đã bại trận, chỉ có Dương Hồ của Viễn Chinh phiêu cộc tiến vào. Hôm nay, Lê Công Huy của Xuyên Thục Đường môn lên võ đài. Nếu người này cũng thua nữa thì cục diện sẽ có sự thay đổi lớn, có thể bùng nổ luôn.

Không ngờ rằng Thính Phong lâu lại lợi hại như vậy, tiến vào được tận hai người Mạch Ly và Yêu Tinh. Bất quá, lâu chủ của Thính Phong lâu là ai?” Thiên Chi Diên hỏi.

Thảm Vân Tương nhân nhặt trả lời: “Ta cũng không biết, trên giang hồ không có tin tức, cũng chưa từng xuất hiện.”

“Sư phụ, trên giang hồ cũng không có tin tức Quý Kiếm Môn cướp chuyện làm ăn của Tào bang bằng đường thủy mà người cũng biết, sao Thính Phong lâu lại không rõ?”

“Nếu vì sư biết thì ắt cũng có người biết thôi.”

“.....”

Thiên Chi Diên đành phải quay đầu tập trung vào trận đấu thì hơn, đấu mồm với Thảm Vân Tương nàng vĩnh viễn bị thua.

Nghe “thùng” một tiếng, tỷ võ bắt đầu.

Trên đài, Lê Công Huy của Xuyên Thục Đường môn với bộ y phục màu lục, đứng đối diện hấn chính là một nam tử toàn thân trắng toát với đóa hoa mẫu đơn đỏ rực được thêu trang trí, trông có vẻ ủy mị.

Nam tử kia cong miệng cười một tiếng, có lẽ nhờ hiệu ứng của đóa hoa mẫu đơn trên áo mà nụ cười của hắn có chút quý mị.

Lê Công Huy chán ghét phải nhìn cái tên nam tử bán nam bán nữ này, cầm búa trên tay giành thế chủ động chém về phía hắn.

Nam tử đứng yên, không nhúc nhích, dường như chỉ chờ đến cái búa lớn của Lê Công Huy chém tới trước mắt, hắn lẳng lơ cười một tiếng, sau đó động thân một cái, trong tích tắc xuất hiện phía sau Lê Công Huy, cổ tay khế chuyển vận thành một chưởng đánh vào sau lưng hắn, cộng thêm một cú đá liên tiếp, Lê Công Huy bị ngã xuống đài.

“Ồồồ” Lại là một tràng kinh hô.

Dù sao Lê Công Huy cũng đứng vị trí thứ tám trên võ lâm bảng, nam tử này chỉ dùng một chiêu thôi mà cũng có thể ném người ta ra khỏi võ đài.

“Cao thủ a! Quả nhiên là cao thủ!” Thiên Chi Diên trầm trồ.

Bỗng vị nam tử đó quay đầu về phía nàng, hấn cười nói: “Tiểu cô nương, đa tạ đã khen ngợi.”

Thiên Chi Diên há miệng chưa kịp khép lại thì khuôn miệng đã cứng đơ. Toàn hội tràng ồn ào huyền nào thế này mà hắn cũng có thể nghe được câu tán thưởng nhỏ xíu của nàng?

Võ công của hắn rốt cuộc đạt đến trình độ nào rồi?

“Diên nhi, đừng quậy.” Thảm Vân Tương nhăn lông mày, đánh giá kỹ lưỡng vị nam tử mặc trang phục hoa hòe này.

Thiên Chi Diên cười khò không thôi, nàng chưa làm gì hết nha, không phải chỉ mới khen người ta có một câu thôi sao?

Nàng biết người này chính là thâm tàng bất lộ, thậm chí không ai thấy hắn ra chiêu như thế nào, chỉ đơn giản thế thôi mà cũng đã đánh bại được Lê Công Huy đang đứng thứ tám.

Đây chính là sự cố bất ngờ nhất mà người khác không thể lường trước được. Nếu người này thắng được Diệp thúc thúc, vậy thì chức minh chủ võ lâm há chẳng phải thuộc vào tay hắn?

Thiên Chi Diên biết tính chất nghiêm trọng của việc này, vì vậy nàng im lặng, không phát biểu gì cả. Nhưng nàng cảm thấy người này đến đây không đơn giản như vậy, mặc dù trong các hiệp khách tự do cũng không thiếu cao thủ, tuy nhiên nàng không cho rằng người này là một hiệp khách tự do.

Nàng càng nghi ngờ hơn, đó là người nam tử đó biết nàng. Nếu không sao trong huyền não như vừa rồi, vậy mà vẫn có thể chú ý đến nàng? Tình cờ hay cố ý?

Thiên Chi Diên tin rằng trên thế gian này không có nhiều chuyện trùng hợp đến thế.

“Diên nhi, chúng ta trở về.”

Kết thúc quyết đấu ngày hôm đó, võ lâm bảng có sự thay đổi.

Diệp Thần Hiền của Diệp gia ở Hoài Lăng, Phong Thạc của Phong gia ở Lũng Tây, Ân Mộc Viễn của Ân gia ở Tô Dương, Tề Hải Phong của Tề gia ở

Nhạc Dương, Yêu Tinh và Mạch Ly của Thánh Phong lâu, Ngô Thử của Quý Kiếm Môn, Dương Hồ của Viễn Chinh phiêu cục, Doãn Thanh Hòa của Ngạo Long sơn trang và cuối cùng chính là nam tử áo hoa mẫu đơn.

Ngay đêm nay, Thẩm Vân Tương đến dự hội nghị tổ chức trong thư phòng Diệp gia.

Thiên Chi Diên ngồi trên giường đợi trong phòng, nàng đang suy nghĩ kết quả cuối cùng của võ lâm đại hội không như dự đoán, tới giờ đã có nhiều chuyện bất ngờ xảy ra, sợ rằng sau này sẽ có đại loạn.

Thánh Phong lâu bí ẩn mới nổi lên gần đây tiến vào bảng hai cao thủ.

Quý Kiếm Môn dị thường ương ngạnh tự đắc có một trưởng lão tiến vào bảng. Nhưng vì sao chương môn không đến tham gia mà phái một trưởng lão?

Còn có một nam tử tự xưng hoa thiếu, võ công của hắn rất cao bao nhiêu, hắn thật muốn đoạt vị trí minh chủ? Trông có vẻ không phải là người nham hiểm, nhưng hắn rất cao ngạo muốn cái gì? Có liên quan đến nàng không?

Nghĩ tới nghĩ lui, Thiên Chi Diên cảm thấy càng nghi ngờ hơn. Nàng muốn đi điều tra một phen, nhưng lại sợ Thẩm Vân Tương trở về không thấy sẽ mắng nàng một trận.

Nàng nhớ lại, bọn hắc y nhân ngày đó đang bàn tính chuyện gì đó, có liên quan đến kết quả hôm nay không nhỉ?

Thiên Chi Diên nhìn sắc trời, đã rất trễ rồi mà Thẩm Vân Tương vẫn chưa trở về phòng. Mỗi lần y quay về đều qua phòng của nàng trước để kiểm tra. Nàng đợi đến bây giờ còn chưa thấy y đâu.

Thiên Chi Diên chán đến chết, không có việc gì làm nữa, nàng bèn ngồi khoanh hai chân lại, bắt đầu tập luyện. Nếu phong vân sắp nổi lên, chi bằng nàng phải rèn luyện cho mình mạnh mẽ trước cái đã. Thiên Chi Diên nhắm hai mắt lại, bắt đầu luyện bài tập mà lão đầu đã dạy cho nàng.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Vân Tương đẩy cửa phòng Thiên Chi Diên ra, phát hiện nàng đang khoanh chân luyện công. Y nhú mày lại, tới bên cạnh nàng, chỉ mới vờn tay chạm nhẹ thì nàng đã ngã lộn ra giường.

Y ngạc nhiên, nghe thấy tiếng thở đều nhẹ, thì ra là nàng đã ngủ ngời.

“Xem ra, ta thật là đa nghi rồi, không ai dạy thì sao con có thể biết luyện công?” Vị sư phụ đành ngồi bên giường, đánh thức tiểu đồ nhi dậy.

Thiên Chi Diên lười biếng hé mở mắt, ngái ngủ hỏi: “Sư phụ, người mới về?”

“Ừ, mau dậy nào, so đấu hôm nay sắp bắt đầu rồi.”

“Vâng. . .”

Thiên Chi Diên dụi dụi hai mắt cho tỉnh táo rồi bò đi rửa mặt. Khi lưng đối diện với vị sư phụ “gian tà”, nàng mới thầm thả lỏng một hơi, may mắn nàng đủ cơ trí, nếu không đã bị phát hiện rồi.

Đi tới hội tràng, Thiên Chi Diên vừa mới ngồi xuống, bỗng nhiên lại nhớ đến nàng có chuyện quan trọng, suýt nữa thì quên mất!

“Sư phụ, hôm nay nhóm sơ cấp quyết đấu buổi cuối, Hư Tâm, Hư Tâm nhất định sẽ tham gia. Sư phụ, con muốn đi xem Hư Tâm so đấu!” Thiên Chi Diên nói.

Thấy Thẩm Vân Tương do dự, tỏ vẻ như không thích lắm, nàng lo lắng năn nỉ: “Sư phụ, Hư Tâm là bằng hữu tốt nhất của con ở đây! Con không thể không đi xem hắn được!”

“Đi đi, chú ý an toàn”

“Không được chạy lung tung.”

“Không được chạy lung tung.”

Thiên Chi Diên và Thẩm Vân Tương nhất trí nói.

“Sư phụ, con sẽ ngoan mà, người không cần phải lo lắng đâu.”

Nghe vậy y mới gật đầu.

“Vậy con nhớ cẩn thận.”

Nhận được sự cho phép, Thiên Chi Diên chạy nhanh đến chỗ nhóm sơ cấp đang tỷ võ, ngay vừa lúc trận đấu sắp bắt đầu, không sớm cũng không trễ, nàng thở phào.

Trận đấu này giữa Hư Tâm và một đệ tử mười hai tuổi của Quý Kiếm Môn.

Một tay Hư Tâm cầm lấy tăng côn, một tay dựng trước ngực như một lời chào với đối thủ.

Thiên Chi Diên cảm thấy một Hư Tâm nghiêm túc như vậy thực sự có chút ít suất khí hơn so với một Hư Tâm hay má hồng xấu hổ giống như tiểu nương tử.

Đôi mắt của Hư Tâm thoáng thấy Thiên Chi Diên, hần nhìn về phía nàng mỉm cười.

“Tiểu nương tử của ta, tất thắng!” Thiên Chi Diên nhỏ giọng cổ vũ.

Hai má tiểu hòa thượng liền đỏ hồng lên, tích tắc sau trở lại như cũ.

Khiến người nào đó cười nắc nẻ.

“Thùng” một tiếng, trận so đấu bắt đầu.

Hư Tâm và đối thủ đồng thời chuyển động, hai người so chiêu với nhau được một lúc, chẳng đoán được ai có lợi thế hơn vì công phu của hai người như nhau.

Thiên Chi Diên phát hiện Hư Tâm có sự tiến bộ rất lớn, so với lúc trước thì từng chiêu thức cũng rõ ràng hơn, chuẩn xác và có lực hơn. Nhìn Hư Tâm biểu hiện tốt như vậy, nàng cũng muốn thử một lần xem mình có tiến bộ giống hần không.

Nàng rất mong Hư Tâm thắng lợi. Hồi lâu sau, nụ cười của nàng bỗng tự dưng cứng đờ lại.

Đối thủ của Hư Tâm đột ngột thay đổi chiêu thức, nhiều chiêu ra tay tàn nhẫn, xuất thủ hết sức âm độc, hơn nữa thuận theo võ công, khí thế của hần cũng trở nên càng lúc càng mạnh.

Trong tích tắc, Hư Tâm rơi vào thế hạ phong.

Thiên Chi Diên trong lòng rất lo lắng, trực giác cho nàng biết, người này có vấn đề, nhưng là ở đâu?

Đang khi nàng còn chưa kịp nghĩ ra nguyên nhân, thế cục chuyển biến siêu tốc, người nọ tung một chưởng vào người Hư Tâm, khiến cơ thể hần mất thăng bằng ngã oạch xuống. Đã thế, hần còn bị trọng thương đến học cả máu.

Dường như tên đó đã dồn hết sức để tung chưởng quyết định, hần muốn đẩy Hư Tâm vào chỗ chết a!

Nhưng khi so đấu, nếu không phải rơi xuống đài, hoặc đối phương chịu thua, tỷ võ vẫn chưa kết thúc.

Tên kia từng bước tiến tới gần Hư Tâm. Vết thương của hần khá nặng, đến nỗi không còn sức để đứng dậy.

Có vấn đề, nhất định có vấn đề, nhưng rốt cuộc là ở đâu?

Thiên Chi Diên lòng nóng như lửa đốt. Đúng lúc này, nàng thấy một ngón tay trên bàn tay phải của tên đối thủ bị thiếu mất một đốt. Nàng đã từng gặp, từng gặp qua tên này.

Đây chính là một trong những tên hắc y nhân mà Thiên Chi Diên đã gặp ngày đó sau núi! Nhưng khi ấy, hần rõ ràng là một người trưởng thành, có sao bây giờ lại biến thành một đứa trẻ.

Thiên Chi Diên thăm quan sát kỹ lưỡng bàn tay của tên đối thủ, da tay rất dày, căn bản là không thể nào một hài tử mười hai tuổi có được!

Ngay lúc này, tên đó đã tiến tới gần Hư Tâm, vươn tay chuẩn bị tung chiêu cuối cùng.

Thiên Chi Diên liền xoay người, vận khinh công, bằng tốc độ nhanh nhất vọt đến đài tỷ võ rồi đẩy ngã tên đó.

Hai người cùng nhau ngã lăn ra, nàng lập tức bò dậy, đến đỡ Hư Tâm đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 79: 70.2: Lầm Vào Bẫy Rập

Các bình phán ngạc nhiên trước cảnh tượng lạ lùng này, họ chưa từng thấy có kẻ nào chen ngang một trận tỷ võ như thế.

“Tiểu cô nương, đang làm gì đấy?” Tên đối thủ đứng lên liếc mắt nhìn Thiên Chi Diên.

“Người thích lấy lớn hiếp nhỏ, ta thích lấy nhỏ lấn lớn, đúng lúc ta thấy ngứa mắt.”

“Thiên đường có đường người không đi, địa ngục không cửa người lại muốn tiến vào, muốn chết à?!” Tên đó vừa dứt lời liền động thân, tấn công Thiên Chi Diên đứng trước mặt hắn.

Thiên Chi Diên vận khinh công để tránh, khó khăn lắm thoát khỏi chiêu tấn công của hắn. Nàng khẽ liếc mắt nhìn xuống đài tỷ võ, nhiều người đang chứng kiến như vậy, nếu vì đối phó hắn mà bại lộ chuyện mình biết võ công ở đây thì tình hình sau này càng bất lợi hơn.

Cho nên, bây giờ nàng tuyệt đối không thể bị bại lộ. Nhưng trong tình huống thế này thì làm sao có thể đánh bại hắn đây?

Đôi mắt lạnh lợi đảo một vòng, nàng lại tránh một lần tấn công nữa.

Nàng phát hiện mặc dù nàng không có cơ hội dùng các chiêu thức do lão đầu dạy, nhưng đa phần trong đó là các chiêu thức phòng thủ, kết hợp với kinh nghiệm đối đầu địch thủ của kiếp trước, sau một hồi vật lộn qua lại, tên này không làm nàng bị thương được.

Tên kia càng đuổi theo nàng thì càng mất kiên nhẫn, lúc sau, hắn vận hết sức lực tung ra một chiêu âm hiểm. Đúng lúc này, Thiên Chi Diên chậm một bước, ngã xuống gót chân của hắn. Đối thủ cao lớn hơn nàng rất nhiều, góc độ này vừa lúc có thể che chắn để nàng không bị người khác nhìn thấy.

Chính là thời khắc này! Thiên Chi Diên mở chiếc túi bên hông thả Bánh Trôi ra, nó nhảy phốc lên người tên kia một cái, xong sau đó bằng tốc độ nhanh nhất lại nhảy chui vào chiếc túi của nàng.

Tốc độ của Bánh Trôi nhanh như tên bắn, cộng thêm góc độ nhìn lại bị che khuất nên không ai thấy Bánh Trôi xuất thủ.

Bị Bánh Trôi cắn một cái, chỉ trong tích tắc, tên kia cứng ngắc toàn thân. Thiên Chi Diên lấy ra một cây kim nhỏ trong túi, thừa dịp lấy hắn không chống cự, nàng hành động nhanh nhất có thể, châm kim lên người tên đó.

Lúc này, tên đối thủ hung tợn đó đã cứng người không cách nào di chuyển, sau khi phun ra một ngụm máu đen thì ngã xuống, hai mắt trợn to, đương nhiên là không cử động được nữa.

“Thùng” một tiếng, trống vang báo hiệu tỷ võ kết thúc.

Thiên Chi Diên thăm thở phào.

Bây giờ, tất cả các bình phán và mọi người đều vây quanh lấy võ đài.

“Chuyện này là thế nào? Đây. . .” Một bình phán còn chưa dứt lời, đúng lúc đó, thân thể của tên hung dữ vừa rồi bỗng nhiên càng lúc càng to ra, ít chốc sau liền biến thành cơ thể của một người lớn.

Là hắn! Đúng vậy! Thiên Chi Diên khẳng định người này chính một trong đám hắc y nhân nàng gặp sau núi ngày hôm đó.

“Súc cốt thuật (*)?” Một bình phán kinh hô. (*: thuật thu nhỏ xương)

“Người của Quý Kiếm Môn sao lại sử dụng loại tà thuật này?”

“Đây là cấm thuật mà!”

“Đám giả trang thành hài tử để tỷ võ, nếu không phải tiểu chi diên phóng lên võ đài, chỉ sợ hắn đã giết chết Hư Tâm rồi!”

“Mau, đưa Hư Tâm đi dưỡng thương.” Thiên Chi Diên quay sang hỏi: “Các vị thúc thúc bá bá, con muốn hỏi, trong nhóm trung cấp đang tỷ thí với nhau có phải đang diễn ra không?”

“Đúng vậy.”

“Trong nhóm đó có người của Quý Kiếm Môn không?”

“Có!”

“Ý người là tên đó cũng sẽ dùng súc cốt thuật?”

“Mau nhanh lên đỡ Hư Tâm xuống dưỡng thương, sau đó những người khác đến nhóm trung cấp đi. Nếu như chậm thêm chút nữa, không chừng bên kia có thể xảy ra chuyện!” Thiên Chi Diên gấp gáp nói.

Mấy bình phán khác nghe thế cũng không còn thời gian suy nghĩ tại sao phải nghe theo lời của một đứa trẻ sáu tuổi, chỉ chia làm hai nhóm, một nhóm đưa Hư Tâm đi dưỡng thương, nhóm khác chạy đến chỗ của nhóm trung cấp đang tỷ thí.

Sau khi mọi người tản đi hết, Thiên Chi Diên cúi đầu nhìn tên đã chết trên võ đài. Nàng nghĩ thầm trên người tên này còn có điểm gì khác thường không nhỉ?

Vì vậy nàng nhanh chóng lục soát thử, xem xét một hồi không có phát hiện gì, gần lúc nàng sắp bỏ qua thì mắt bỗng liếc đến một chỗ dị thường.

Nàng xoay đầu của tên đó qua, quan sát gáy của hắn.

Đôi mắt kinh ngạc tròn to – hình xăm con chim kì lạ.

Xem xét xong, nàng quay đầu hắn lại, che chắn đi hình xăm đó, lập tức đuổi kịp theo nhóm chạy đến tổ trung cấp. Vừa rồi là tình thế cấp bách, vạn bất đắc dĩ mới giết người này, về người đang ẩn nấp trong nhóm kia nhất định phải bắt sống!

Sau khi mấy vị bình phán chạy đến ngăn cản cuộc tỉ thí, Thiên Chi Diên thấy mấy vị đó cùng tên kì lạ đánh nhau trên võ đài. Bị phát hiện, tên kia cũng không che giấu nữa, khôi phục cơ thể lại bình thường.

Tay Thiên Chi Diên nắm mấy cây kim châm, chuẩn bị phóng tới thì hắn bỗng ném một làn khói phủ, nhấn chìm cả trường đấu trong mờ mịt.

Chờ khói tản đi hết, các bình phán phát hiện tên đó nọ đã chạy trốn, chỉ có thể ngơ mặt nhìn nhau.

Thiên Chi Diên khẽ rủa thầm một tiếng, chỉ có một người vậy mà cũng dễ thoát.

Thiên Chi Diên xoay người, chạy về đài tỷ thí chính. Đến khi nàng quay lại thì đúng lúc vị công tử y phục hoa mẫu đơn ném Tê Hải Phong ra khỏi đài tỷ võ.

Một tràng hoan hô vang dội làm cho người này càng thêm tự mãn. Hắn chấp tay đa tạ, tiện thể xoay người thì bắt gặp Thiên Chi Diên.

Thiên Chi Diên chạy về liền phóng đến bên cạnh Thẩm Vân Tương ngay, chưa kịp nói câu nào thì một số bình phán của nhóm sơ cấp và trung cấp phán chạy lại đây.

Nàng im lặng ngồi ngay ngắn, nhìn những bình phán kia vội vàng giải thích tình huống gay go vừa xảy ra.

Người có thể đưa ra quyết định của toàn đại hội chính là tám bình phán chính. Vì vậy, họ chỉ bẩm báo những chuyện vừa rồi cho tám vị này, sau đó đợi chờ xử lý.

Lúc này, có người mang thi thể của tên trà trộn trong nhóm sơ cấp tới đây, Mọi người chăm chăm quan sát quanh cổ thi thể đó tìm manh mối.

“Mấy cây kim này là của ai?” Ân Chấn Phụng vừa thốt lên, tất cả mọi người đều nhìn về phía Thiên Chi Diên.

“Là... là của con. Hắn ta trúng độc nên mới chết.” Nàng sợ hãi nói.

“Chỉ mấy cây kim độc này mà cũng có thể giết chết hắn, vậy hắn có bản lĩnh gì mà quậy phá ở đó chứ?” Phong Bá nghi vấn hỏi.

“Con, con không biết. . .” Thiên Chi Diên nói xong, lập tức ôm chặt lấy chân Thẩm Vân Tương, ra vẻ đang rất hoảng hốt.

“Người đừng dọa nạt đứa trẻ này. Nó vừa mới trải qua chuyện lớn như thế, trong lòng kinh sợ là lẽ đương nhiên. Người hung tợn thế thì có thể hỏi được gì không?” Ân Chấn Phụng không vui bảo.

“Vậy sao? Ta lại thấy nếu tiểu nữ oa thật sự sợ thì nó đã không chạy vội vàng vào đây.” Tê Minh nhân nhật nói.

“Lão nạp đa tạ tiểu thí chủ, nếu không phải nhờ tiểu thí chủ, Hư Tâm bây giờ có thể đã bị độc thủ rồi!” Nhất Hoảng đại sư cúi đầu hành một lễ với Thiên Chi Diên.

“Đại sư không cần làm vậy, không có chuyện gì là tốt rồi.” Thẩm Vân Tương vừa nói vừa ôm lấy tiểu đồ đệ.

“Ta thấy người này chết rất kỳ quặc.” Phong Bá chỉ.

“Nhìn thấy hắn chết kì quặc không bằng suy nghĩ sao hắn có thể vào được đây, mục đích của hắn là gì, trên người hắn còn có manh mối nào không thì hơn.” Diệp Thần Hiền lên tiếng.

“A, Diệp tam thiếu gia, thật là có phong phạm chủ trì đại cục.” Phong Bá chế nhạo.

“Điều tra người này quan trọng hơn, đuổi theo tên vừa rồi thì để sau.” Thẩm Vân Tương đặt nghi vấn: “Người này dùng sức cốt công để trà trộn vào tỷ thí sơ cấp, còn tên khác thì lên vào nhóm trung cấp. Rốt cuộc mục đích của chúng là gì?”

“Bọn chúng là người của Quý Kiếm Môn.” Doãn Thanh Họa đi vào trọng tâm: “Trưởng lão Quý Kiếm Môn không phải tiến vào bảng năm sao? Có liên quan gì thì phải hỏi người của Quý Kiếm Môn trước đã.”

Mọi người bèn gọi trưởng lão Quý Kiếm Môn Ngô Thử đến.

“Ta không biết người này.” Ngô Thử lên tiếng phủ nhận.

“Bọn chúng báo danh với danh nghĩa của Quý Kiếm Môn, chẳng lẽ ngươi không biết?” Diệp Vấn Thiên cười lạnh.

“Ta chỉ phụ trách tỷ võ, còn chuyện khác thì hỏi thăm chương môn là tốt nhất.” Ngô Thử hết sức trấn tĩnh, dường như chuyện này chẳng can hệ gì đến lão.

“Vậy xin hỏi quý chương môn đi đâu?”

“Chuyện của chương môn, thuộc hạ bọn ta sao có thể hỏi?” Ngô Thử phát tay.

“Ngươi cũng không nên chọn khiêu chiến tính nhẩn nại của lão phu.” Tề Minh hừ lạnh.

“Tề gia chủ võ công cái thế, muốn đánh chết ta cũng là chuyện dễ dàng.” Ngô Thử vẫn không đổi sắc mặt, tiếp tục phủ nhận: “Chuyện này không liên quan đến ta, ta tiến vào bảng năm là dựa vào năng lực của chính mình. Nếu là vì thế mà hủy quyền tham gia của ta, vậy không khỏi cũng quá khi phụ người khác đi.”

“Quý Kiếm Môn có chuyện lớn thế này, Ngô trưởng lão còn muốn thanh bạch thi thố?” Diệp Thần Hiến cũng lạnh giọng.

“Vậy thì sao? Cho dù có liên quan đến Quý Kiếm Môn thì cũng chẳng liên quan đến ta.” Ngô Thử nói xong xoay người rời khỏi.

“Ý lão đây là gì?” Doãn Thanh Họa nhíu mày.

“Theo ta thấy, mục đích của hấn căn bản không phải là vì chức mình chủ võ lâm.” Diệp Vấn Thiên suy nghĩ.

“Hôm nay tỷ võ kết thúc, các vị mời về nghỉ ngơi, sau bữa cơm chúng ta sẽ bàn luận để truy xét tiếp chuyện này.” Ân Chấn Phụng phát lệnh, mọi người cũng không bàn cãi nữa.

“Đúng rồi, Ân minh chủ, có một chuyện còn muốn thỉnh giáo ngài.”

“Chuyện gì?”

“Ngài xem, hôm nay, nhóm sơ cấp và trung cấp xảy ra chuyện như vậy, ngài nói kết quả cuối cùng định đoạt thế nào?”

“Người trong nhóm trung cấp quyết đấu với tên lạ mặt kia còn sống không?”

Bình phán đó sững sờ một chút, rồi lắc đầu ngay: “Còn, còn. Tên lạ mặt thì đã chạy thoát rồi.”

“Vậy thì để hấn là đệ nhất đi.”

“Vâng, vậy còn nhóm sơ cấp? Tên giả là ngư của Quý Kiếm Môn đã chết, còn Hư Tâm thì bị thương.”

“Người cuối cùng đứng trên đài tỷ võ là ai?”

“Là đồ nhi của công tử.”

“Không phải có kết quả rồi sao, còn dị nghị cái gì?”

“Không được, đồ nhi của công tử không báo danh, hơn nữa tuổi quá nhỏ không đạt yêu cầu. Cái này. . .”

Ân Chấn Phụng phát tay, ông trịnh trọng nói: “Không vấn đề gì, đứa trẻ này đủ khả năng!”

“Điều này. . .”

“Ngươi còn này nọ gì, Ân minh chủ đã quyết định rồi, lão phu cũng không có gì dị nghị. Đồ nhi của công tử chẳng những thông minh, hơn nữa can đảm hơn người, đệ nhất cứ để cho hài tử này.” Phong Bá cười cười.

Vị bình phán đó nhìn về phía những người khác, họ đều không có ý phản đối nên mới đồng ý: “Vậy thì đệ nhất của nhóm quyết đấu sơ cấp chính là đồ nhi của công tử. Chúc mừng, chúc mừng a.”

Thảm Vân Tương khiêm tốn gật đầu.

Thiên Chi Diên đứng ngây ngốc. Gì cơ? Sơ cấp đệ nhất chính là nàng?

Sơ cấp đệ nhất thực sự là nàng? Vậy có phải là. . . Nàng ở trên giang hồ cũng coi như có chút tiếng tăm?

Thiên Chi Diên tủm tỉm cười.

Nàng còn chưa bình tĩnh trở lại thì đã được sư phụ dẫn khỏi đây. Đi một hồi, y bỗng thấy Ân Chấn Phụng đang đứng trước đội hai thầy trò.

“Ngoại công. . .” Thiên Chi Diên lên tiếng gọi.

Ân Chấn Phụng gật đầu, ông nhẹ nhàng hỏi: “Có sợ không?”

Nàng lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 80: 70.3: Lầm Vào Bẫy Rập

“Tốt, quả nhiên là cháu của Ân Chấn Phụng ta, rất có khí phách. Bất luận xảy ra chuyện gì đi nữa thì con cũng đừng sợ hãi, vì thế nào ngoại công cũng sẽ chống đỡ cho con, hiểu không?”

Thiên Chi Diên hiểu ý của Ân Chấn Phụng, ông muốn cho nàng biết cho dù mấy gia chủ khác ép hỏi nguyên nhân vì sao tên lạ mặt kia lại chết, nàng cũng có thể kiên trì theo ý muốn của mình mà không cần sợ.

Ân Chấn Phụng muốn làm hậu thuẫn cho nàng a! Cảm giác có chỗ dựa thật tốt!

“Công tử.”

“Ân minh chủ.”

“Công tử có nhận ra?”

Thẩm Vân Tương nhìn Thiên Chi Diên một cái rồi nói: “Thân phận của Diên nhi đặc biệt, tự sẽ có cách bảo vệ.”

“Tốt.” Ân Chấn Phụng gật đầu, sau đó xoay người rời khỏi.

“Sư phụ. . .”

“Là do Bánh Trôi phải không?” Thẩm Vân Tương hỏi.

“Sư phụ quan sát tốt thật!”

Y cau mày, trầm mặc, không nói lời nào.

Thiên Chi Diên nhìn dáng vẻ Thẩm Vân Tương, chẳng lẽ nàng vừa gây họa nữa? Nàng biết y không muốn để nàng lâm vào nguy hiểm nên luôn luôn mang nàng theo bên cạnh, không cho nàng chạy quá xa.

Không ngờ rằng nàng chỉ đi một lát thôi mà đã xảy ra chuyện. Nàng lại để mình gặp nguy hiểm, chắc là sư phụ nhất định sẽ không vui đâu nhỉ?

Nhưng nếu nàng không xông lên võ đài, nếu nàng không ra tay, Hư Tâm sẽ gặp nguy hiểm! Nếu được lựa chọn lần nữa, nàng thà để sư phụ trách mắng hoặc phạt nàng cũng được, nàng không muốn bỏ mặc Hư Tâm.

“Sư phụ. . .” Thiên Chi Diên thận trọng hỏi: “Có phải người đang tức giận?”

“Không. Diên nhi, con làm rất tốt rồi. Chẳng qua là vì sư thấy lo lắng.”

“Sư phụ, người lo lắng gì vậy?”

“Hiện giờ đang có quá nhiều nguy hiểm xuất thần xuất quỷ. Vì sư thật lo lắng ngày nào đó bất cẩn có thể mất đi con.” Giọng nói của Thẩm Vân Tương trở nên rất nặng nề.

“Sư phụ, không có đâu. Chỉ cần người không bỏ mặc con, người sẽ không bao giờ để mất con.” Thiên Chi Diên nói.

“Vi sư biết diên nhi rất ngoan.” Thẩm Vân Tương vẫn mặt ủ mày chau.

Trong ấn tượng, Thẩm Vân Tương luôn là dáng vẻ vân đạm phong khinh, nhưng hôm nay lại trưng ra khuôn mặt ủ dột thế này. Cũng như nàng, ban đầu cũng là bộ dạng chẳng quan tâm ai, thích đâu thì đi đó, tự do thoải mái, nhưng hôm nay cũng bắt đầu cân nhắc Thẩm Vân Tương có thể sẽ lo lắng cho mình.

Bất tri bất giác, hai người họ đã tự đặt đối phương ở một vị trí cao hơn.

“Sư phụ, người tin tưởng con, con rất thông minh, sẽ biết có chừng mực. Như hôm nay đó, con đã suy nghĩ kỹ, nghĩ kỹ rồi mới ra tay, vì vậy giờ con mới không sao hết.” Nàng bảo.

“Diên nhi, vì sư biết con rất thông minh. Con biết không nên để lộ Bánh Trôi, cho nên sau chuyện này, chứng tỏ con có thể biết cân nhắc.”

“Vậy người còn lo lắng gì nữa?”

“Diên nhi ngốc, ta lo lắng không phải vì con thông minh mà vượt qua nguy hiểm, mà vì càn thế này thì càn gặp rắc rối hơn.” Ngữ khí của Thẩm Vân Tương có chút bất đắc dĩ.

Thiên Chi Diên ngẫm nghĩ, cũng đúng nhỉ.

Nàng vươn tay, day day hai hàng lông mày của vị sư phụ, cười bảo: “Sư phụ, không nên nhủu mày, con thích đôi mắt sáng của người hơn. Sư phụ cười một cái đi.”

Thẩm Vân Tương thấy Thiên Chi Diên ra vẻ người lớn thế này, không kìm được cười lên. Y nắm đôi bàn tay bé tí xiu của nàng, giữ chặt trong lòng bàn tay mình, tiếp tục dắt nàng đi về phía trước.

“Chúng ta trở về thôi.”

“Vâng, về tắm nào.”

“Con đi tắm hay là ta?”

“Cùng nhau tắm.”

“Ừ.”

“Người đồng ý? Thật không?”

“Ừ, con trong phòng của con, vị sư trong phòng của vị sư, chúng ta cùng nhau tắm.”

“.....”

Buổi tối, sau khi Thiên Chi Diên tắm rửa sạch sẽ, sắc trời bên ngoài vẫn còn sớm, nàng lăn lộn trên giường không ngủ được, ngồi luyện công thì lại không tập trung.

Đẩy cửa, nàng tiến vào phòng của Thẩm Vân Tương.

“Sao vậy Diên nhi?”

“Sư phụ, con muốn đến thăm Hư Tâm. Nếu người không yên tâm thì người dắt con đi. Hư Tâm hôm nay không đề phòng, bị thương nặng đến thế, con muốn đi thăm hắn thử xem.” Thiên Chi Diên mong đợi nhìn Thẩm Vân Tương.

“Được, để ta dắt con đi.”

Trong khu vực nghỉ ngơi của Thiếu Lâm tự, Thiên Chi Diên ngồi trước giường của Hư Tâm, mở to mắt nhìn hắn.

“Sư phụ và Nhất Hoàng đại sư đang thương lượng trong phòng, ta tiện thể đến thăm người.” Thiên Chi Diên hỏi: “Người đã khỏe chưa?”

Sắc mặt Hư Tâm vẫn còn tái nhợt nhưng hắn vẫn gật đầu, giọng nói khàn khàn: “Tiểu tăng nghĩ chỉ là tỷ võ, hắn sẽ không ra tay tàn độc như vậy, không ngờ rằng hắn giấu nhiều sát chiêu đến thế, nhất thời khinh thường nên mới bị thương.”

“Ta biết, ta biết, hắn rất xảo quyệt.” Nàng gật gù.

“Chi Diên thí chủ, thí chủ có sợ không?”

“Ta không sợ, cho nên người cũng không cần sợ, thương thế sẽ nhanh chóng khỏi thôi.”

“Không, Chi Diên thí chủ, thí chủ vì ta mà đã giết người.” Hư Tâm ngập ngừng nói: “Người khác không thấy rõ nhưng tiểu tăng đứng trên võ đài đã chứng kiến rõ ràng, thí chủ đã sai khiến Bánh Trôi cắn chết hắn.”

“Hư Tâm . .”

“Chi Diên thí chủ, thí chủ biết không? Thí chủ còn nhỏ như vậy đã ra tay giết người, nhất định sẽ rất sợ. Cũng là Hư Tâm không tốt, nếu như không phải vì tiểu tăng, thí chủ không cần làm như vậy. Nhưng sao thí chủ có thể làm việc đó được?! Việc này nhất định sẽ tạo một bóng ma đeo bám thí chủ suốt đời. Thí chủ không cần giấu tiểu tăng đâu, nhất định khi ấy người đã rất sợ. Khụ khụ. . .”

Hư Tâm nói một tràng dài, sau đó thì bắt đầu ho sặc sụa.

“Hư Tâm, ngươi không cần thấy có lỗi, đừng tự trách mình. Ta không sao hết, ta không sợ gì cả, thật đó.”

Thiên Chi Diên biết tính tình của Hư Tâm, hẳn hay tự nhận lỗi về phần mình. Giống như lần trước nàng đã lỡ ép hắn ăn thịt, hắn quỳ suốt một đêm trước Phật đường, vì hắn cảm thấy tội lỗi. Tương tự như lần này, hắn sẽ tự cho rằng là hắn buộc nàng giết người, khiến nàng sợ hãi, để lại một vết đen đeo bám trong lòng. Vì vậy, hắn rất cần rút, dần vật, tự trút hết tội lỗi lên người mình.

“Chi Diên thí chủ, cũng là do Hư Tâm”

Thiên Chi Diên thờ dài liễu một hơi, nàng phải làm thế nào đây? Nàng không nói dối, sao nàng lại sợ hãi chứ? Nàng đã sớm quen giết người không chớp mắt rồi. Kiếp trước nàng là sát thủ, rành rẽ các kỹ thuật này. Trong kiếp này, tính cả lúc trong hoàng cung, nàng đã từng ra tay với không dưới một người. Sao nàng có thể sợ cho được?

“Hư Tâm, nếu người ấy này thì hãy mau chóng khỏe lên để rèn luyện cho mình mạnh mẽ hơn nữa, sau này có người bắt nạt ta, đến lúc đó người đã có thể bảo vệ ta, như vậy ta sẽ không bao giờ lặp lại chuyện đó nữa. Được không?”

Hư Tâm gật đầu, hắn nói: “Hư Tâm sẽ mạnh mẽ hơn, Hư Tâm muốn bảo vệ thí chủ.”

Thiên Chi Diên cười khì, hài lòng bảo: “Vậy ngươi cũng đừng có tự trách mình nữa. Trời không còn sớm, ngươi còn cần tịnh dưỡng, ta không quấy rầy thêm. Nghỉ ngơi cho thật tốt nhé, ngày khác ta lại đến thăm”

Tiểu hòa thượng ngoan ngoãn nằm xuống.

Thiên Chi Diên đắp chăn thay hắn rồi mới bước ra khỏi phòng. Sau này, nàng vẫn không ngờ rằng chính câu nói đó của mình đã trở thành ma chướng của hắn.

Nàng bước ra khỏi phòng Hư Tâm, chuẩn bị tới phòng của Nhất Hoảng đại sư đi tìm sư phụ.

“Ai?”

“Là ta. Ngươi còn nhỏ mà nhạy cảm ghê!” Vệ Tiên Liễu xuất hiện, cười hì hì.

Năng lực đề kháng của Thiên Chi Diên đối với nàng ta đã nâng cao thêm một bậc, tiếng bước chân lớn như vậy không muốn để phát hiện cũng khó.

“Trễ rồi, sao tỳ lại đến迟?”

“Ta nghe bảo công tử đang ở đây mà.”

“.”

Quả nhiên là cô nàng nào tàn!

“Tiểu Chi Diên, lần trước ngươi có nói công tử thích ăn bánh phù dung, mật饴, kẹo quả và mai tử đúng không?”

Khi ấy Thiên Chi Diên chỉ là bịa đặt cho qua chuyện mà thôi, bây giờ nhắc lại nàng gật đầu có lệ: “Đúng vậy.”

“Ta đến nhà trọ mua được rất nhiều, nếu công tử thích thì ta tặng một ít.”

“Vậy tỳ đi đưa cho sư phụ, tìm ta làm gì?”

“Không được. Gặp công tử, ta rất xấu hổ. Công tử cũng không chưa biết đến ta nên tạm thời tốt nhất là chưa nên chạm mặt.” Vệ Tiên Liễu nói chắc chắn.

Thiên Chi Diên bĩu môi, nàng hỏi: “Tỳ muốn sao? Định nhờ ta đưa hộ?”

“Thông minh!” Vệ Tiên Liễu cười cười.

“Tỳ không sợ ta ăn hết?”

“Không, một mình ngươi không ăn hết được đâu.” Vệ Tiên Liễu hét sức tự tin.

Thiên Chi Diên bắt đắc dĩ, đành phải vươn tay về phía nàng ta.

“Vây tỷ đưa đây.”

“Ta mua được một rô to lặn, vừa đến phòng không thấy người đâu, nghe tin người chạy đến đây, ta mới chạy theo để ta. Ta để nguyên rô ở phòng mình rồi, người theo ta lấy nhé.” Vệ Tiên Liễu năn nỉ.

Thiên Chi Diên nhăn hàng mày, sao nàng ta lại phiền thế không biết!

“Không đi.” Nàng xoay phắt người.

“Ồi, ời! Người không lấy thì những món đó rất dễ hư nha. Người giúp ta một lần đi, hơn nữa, người cũng có thể được hưởng đôi chút đó.” Vệ Tiên Liễu kéo Thiên Chi Diên lại.

Trong chiếc túi nhỏ của nàng, Bánh Trôi bắt đầu quậy quọ, nàng giật mình nó một cái. Đồ Bánh Trôi tham ăn!

“Được rồi, ta đi với tỷ.”

“Hay quá!”

Vệ Tiên Liễu hí hửng dẫn Thiên Chi Diên đi. Hồi lâu sau, nàng cảm thấy hình như có gì đó không đúng, đột ngột dừng bước lại, xoay đầu về hướng khác.

“A! Người sao vậy?”

“Ta không thích nữa.”

“Đừng!” Vệ Tiên Liễu một phát bắt được công chúa nhỏ, hô lớn: “Ta đưa nhóc này đến rồi, các người mau ra đây!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 81: 70.4: Lầm Vào Bẫy Rập

“Ha ha ha. . .” Ngay khắc sau đó, một đám hắc y nhân xuất hiện, bao vây lấy hai người.

“Ta đã đưa đồ đệ của công tử đến rồi. Cho nên bây giờ các người có thể cho ta biết, vì sao các người lại biến thành đệ tử của Quý Kiếm Môn đứng trên võ đài vậy?” Vệ Tiên Liễu hỏi.

Thiên Chi Diên đang rất bức hỏa, thật muốn bóp chết à Vệ Tiên Liễu nàng. Hai mắt nàng đảo quanh một lượt, không dưới mười tên hắc y nhân, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng gì.

“Ha ha ha, tiểu cô nương, người muốn biết để làm gì?”

“Gì hả? Người muốn lật quẻ? Rõ ràng người đã nói là người đang nắm manh mối, không muốn tiết lộ cho ta mà muốn để đồ đệ của công tử biết, thông báo lại với công tử để công tử tin tưởng mà?” Vệ Tiên Liễu vội la lên.

Nếu Thiên Chi Diên có thể an toàn thoát thân được, nàng nhất định sẽ nhún đầu của cô nàng nào tàn này xuống nước. rửa sạch sẽ một phen! Sao trên đời lại có người ngu ngốc đến thế!

“Ta sẽ cho người biết.” Hắc y nhân kia đến gần Vệ Tiên Liễu, đánh nàng ta bất tỉnh nhân sự.

“Tiểu nữ oa, ngoan ngoãn theo chúng ta một chuyến.” Một tên khác lập tức lên tiếng.

Thiên Chi Diên lờm lờm hắc, chậm chậm bước lùi, nhưng phía sau cũng có nhiều tên đang bao vây.

“Nếu người biết điều, chúng ta sẽ không làm khó người, nhưng nếu người không phối hợp, ta đây có thể không khách khí.” Ngừ khí nhuộm đầy mùi đe dọa.

Thiên Chi Diên gật đầu, tỏ vẻ đồng ý đi cùng bọn chúng.

“Vậy à này làm thế nào? Có muốn. . . ?” Tên đó vừa nói, vừa làm động tác cắt cổ.

Nếu không phải vì tình huống chết tiệt này, Thiên Chi Diên nhất định sẽ gắng sức gạt đầu, rồi hết lời biểu dương hấn cho xem.

“Không cần, có người báo tin cho công tử Tương cũng tốt, để bọn họ biết chúng ta đang nắm giữ con tin trong tay. Hơn nữa, à ngu xuẩn này dễ dàng bị lừa như thế, nói không chừng sẽ còn cơ hội lợi dụng lần nữa.”

“Đúng.”

“Đi thôi.”

Thiên Chi Diên thầm cắn răng, cúi đầu xuống, yên lặng đi theo đám hắc y nhân. Nếu như bọn chúng bắt nàng để uy hiếp Thẩm Vân Tương, vậy thì còn đỡ đỡ tí, nàng chưa cần phải lo đến tính mạng của mình.

Nhưng sao nàng có thể nào ngu xuẩn như vậy, ngốc đến nỗi mà tin tưởng Vệ Tiên Liễu, đi theo nàng ta chỉ vì đi ăn? Thiên Chi Diên thầm hận mình quá không cẩn thận, cũng giận lấy Vệ Tiên Liễu, bình thường là đã là nào tàn không biết suy nghĩ, hơn nữa ngưỡng mộ Thẩm Vân Tương, để nàng không sinh nghi ngờ gì cả.

Lại để mỹ nhân sư phụ lo lắng rồi! Thiên Chi Diên thở dài một hơi, nàng nghĩ, chuyện đã như vậy thì không có gì phải sợ, đành phải tự xoay sở thôi.

Nàng vừa bước chậm chậm sau đám hắc y nhân vừa cẩn thận suy tính.

Theo những tên đó hồi lâu, Thiên Chi Diên đến một nơi nào đó phía sau núi, nàng nhìn thấy có mấy người đột ngột xuất hiện đẩy theo một chiếc xe nhập bọn với đám bên này.

Chờ bọn chúng tập hợp xong xuôi, thủ lĩnh đám hắc y nhân ra lệnh cho một tên: “Hai người các ngươi đưa hài tử này vào, coi chừng cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện gì.”

“Vâng.”

“Những người còn lại đi theo ta.”

“Dạ!”

Tên thủ lĩnh đi được vài bước, suy nghĩ một chút rồi cảm thấy không yên tâm, hấn lấy một sợi dây thừng trói hai tay của Thiên Chi Diên lại, siết chặt đến đau cả tay.

“Đi thôi, ta sẽ nhanh chóng quay trở lại, trông chừng cho cẩn thận!”

“Vâng.”

Tên thủ lĩnh dẫn những người khác rời khỏi, còn dư lại hai tên đưa Thiên Chi Diên tiến vào trong một mật đạo.

Nàng tỉ mỉ quan sát mật đạo này khắp một lượt, cửa vào được che chắn kỹ lưỡng, bùn đất dính trên đường không nhiều lắm, chứng tỏ mật đạo này vừa mới đào được không lâu.

Những người này rốt cuộc là ai? Người của Quý Kiếm Môn? Quý Kiếm Môn có ám hại mẫu thân Ân Mộc Tâm của nàng không? Trên thân người của bọn chúng sao lại có hình xăm con chim? Chẳng lẽ hai tên từng xuất hiện trong hoàng cung lại là thuộc hạ của Quý Kiếm Môn?

Nhiều câu hỏi trùng trùng điệp điệp cứ liên tiếp xuất hiện trong đầu nhưng chẳng có câu nào đã có lời giải đáp khiến Thiên Chi Diên cảm giác có chút bất an.

Đi tới tận cùng bên trong mật đạo, nàng thấy một cái hang lớn. Nàng nghĩ mật đạo này nhất định để chứa thứ đó. Về phần thứ đó là gì thì bọn chúng đã đem ra ngoài mật rồi mới trồng hươu thế này, vừa tiện thể giam giữ nàng.

“Ngươi trông chừng tiểu nha đầu này, ta ra ngoài một chút.” Một tên nói.

“Đi nhanh về nhanh!”

“Biết rồi!”

Báo xong, tên đó lập tức đi ngay.

Thiên Chi Diên khẽ nhếch khóe miệng, lúc này còn không hành động thì phải đợi đến khi nào nữa?

“Bánh Trôi, cắn chết hấn!” Thiên Chi Diên hét lên.

“Nha đầu người nói gì vậy? Cẩn chết ai?” Hắc y nhân kia quay người qua, khó hiểu hỏi.

“Người đừng. . .” Lời nói còn chưa dứt thì hắn đã phải vĩnh viễn ngậm trôi xuống bụng vì Bánh Trôi hiện giờ đang dẫm lên thi thể của hắn, nhảy tung tung.

“Bánh Trôi, nhanh, lấy thanh đao trong túi của ta ra mau.” Thiên Chi Diên gấp giọng.

Đang trong khoảnh khắc gấp rút thế này nhưng Bánh Trôi vẫn còn đang hí hửng tận hưởng thành quả nó vừa làm, vừa vui vẻ nhảy nhót vừa lắc mông.

“Bánh Trôi, nếu người không nhanh, ta sẽ cắt phần com của người.”

“Chít chít. . .” Bánh Trôi rất không thích, kêu lên kháng nghị.

Sau đó nó nhảy phốc một phát tới tận tay Thiên Chi Diên, cúi người xuống cắt đứt sợi dây thừng đang trói chặt tay nàng.

“Được đó Bánh Trôi, may là người còn hữu dụng, hàm răng tốt đấy.”

Bánh Trôi ngẩng đầu lên, khen mà chẳng có thành ý gì hết, “Chít chít. . .”

“Đi, Bánh Trôi, chúng ta mau trốn ra đằng kia.”

Thiên Chi Diên lấy thanh đao ra giữ ngay trước ngực, dựa lưng sát vào tường, đợi tên vừa đi ra ngoài trở về.

Ít chốc sau, nàng nghe thấy tiếng bước chân. Sau khi tên kia vừa vào động, hắn kinh ngạc há mồm khi thấy cảnh tượng trước mặt.

“Gì thế này?”

Tên đó còn đang không hiểu mô tê chuyện gì đang xảy ra, Thiên Chi Diên núp phía sau lưng hắn, điểm mũi chân một cái, nhảy cao đến bả vai hắn rồi châm vào huyết đạo khiến hắn ngã lăn ra đất.

Nàng kê thanh đao sát vào cổ hắn, xuất hiện một vết máu nhỏ.

“Nói, các người là ai?”

“Sao người có thể. . . ?”

Hắn chưa dứt lời, nàng càng dùng thêm lực đè thanh đao xuống nữa.

“Đừng nói thừa. Ta chỉ muốn biết điều này, nếu người càng nhiều lời thì ta sẽ càng khiến người thống khổ hơn.” Khuôn mặt non nớt khi nào đã biến mất, bây giờ chỉ còn sát khí ngùn ngụt tỏa ra từ người nàng.

“Nói cái gì, ta, ta không biết. . .” Tên kia căn bản là không để ý Thiên Chi Diên.

Nàng nhếch miệng, chót câu cuối: “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đúng không? Thật ra muốn chết rất dễ dàng, nhưng nửa chết nửa sống mới là điều thống khổ nhất đấy.”

Thiên Chi Diên không muốn phí thời gian với hắn nữa, lấy một cây kim nhọn ra châm vào huyết đạo của hắn.

“A. . .” Tên đó đau đến thét lên.

Thiên Chi Diên rút về thanh đao đang kê trên cổ hắn, nhưng nàng lại bắt cổ tay hắn, xoẹt một nhát, gân tay của hắn đã bị đứt đoạn.

“Ồi. . .” Hắn chỉ còn nước kêu la thảm thiết.

“Kêu gì chứ, đừng vội, chẳng qua là bắt đầu thôi, nếu người không định phối hợp, ta sẽ từ từ chơi đùa với người. Yên tâm, thủ pháp của ta rất chắc, sẽ không giết người nhanh thế đâu.” Nụ cười quỷ mị của Thiên Chi Diên thật khiến cho người nhìn thấy phải ớn lạnh.

“Người, người là ma quỷ. . .”

“Cám ơn, ta rất thích từ này, lâu rồi không ai khen ta cả.” Nàng vừa nói vừa kê đao lên ngực hắn.

“Người bảo xem, nhìn thấy ruột của mình có hưng phấn không đây?” Thiên Chi Diên chớp chớp mắt hỏi hắn.

“Không, không, ta nói, ta nói!”

“Chà, có chút cốt khí có được hay không, người kiên trì chút nữa để ta chơi đùa thêm nào.” Nàng không vui lắc lắc đầu.

“Chúng ta là người của Quý Kiếm Môn, lần này phụng mệnh bắt người.”

“Thứ vừa chuyển ra là gì?”

“Thuốc nổ, trong thuốc nổ có độc phẫn.”

“Dùng để làm gì?”

“Chôn dưới đài tỷ võ, ngày mai Diệp Thần Hiền lên đấu võ sẽ. . .”

Nghe đến đây, Thiên Chi Diên động đao một cái, tên đó liền tắt thở.

“Thì ra mục tiêu của các người chính là Diệp thúc thúc!”

Không biết vì sao khi biết được Diệp Thần Hiền sắp gặp nguy hiểm, trong lòng nàng thoáng bối rối, xen lẫn là nỗi sợ hãi. Thuốc nổ nhiều như vậy, còn trộn thêm độc phẫn chính là muốn đẩy hắn vào chỗ chết mà!

Không trì trệ thêm nữa, Thiên Chi Diên lập tức đứng lên, chạy nhanh đi.

“Bánh Trôi, đuổi theo!”

Đến khi chạy đến cửa động, tên hắc y nhân thủ lĩnh bỗng nhiên quay về, thấy Thiên Chi Diên từ trong mật đạo chạy ra.

“Hai tên phế vật, có một tiểu nha đầu mà cũng để thoát! Đuổi theo mau, không được để nó trốn thoát!” Tên cầm đầu lập tức ra lệnh, toàn bộ đám còn lại cũng nhanh chóng đuổi theo nàng.

Thiên Chi Diên thấy không ổn, liền vận khinh công cho nhanh hơn.

Đám hắc y nhân phía sau đuổi theo không thôi, tốc độ cũng không chậm. Nhưng khinh công được Thiên Chi Diên tập trung luyện suốt một năm, rồi còn được lão đầu chỉ bảo, tất nhiên là không tệ.

Vì vậy, mặc dù rất nhiều người đuổi theo nàng một hồi lâu, rốt cuộc cũng để nàng thoát thân.

Thiên Chi Diên chạy thật lâu, nàng cũng không biết mình chạy đến đâu, cũng không tâm bộn hắc y nhân phía sau có động thủ hay không, nhìn sắc trời dần dần sáng lên, trong lòng nàng hết sức lo lắng.

Nếu nàng đến trễ, nếu nàng không kịp báo cho Diệp thúc thúc, nếu thuốc nổ phát tác ngay trận đấu thì. . .

Thiên Chi Diên không dám nghĩ nhiều nữa, nàng chỉ muốn mau chóng tìm được đường, ra khỏi ngọn núi ngày đến trường đấu ngay.

Không biết lòng vòng bao lâu, tia nắng mặt trời đầu tiên đã lộ dạng, Thiên Chi Diên gạt tay lau mồ hôi trên trán, nhìn thấy chút phương hướng, rốt cuộc nàng cũng về đến Diệp gia.

Tâm tình thoáng buông lỏng nhưng thân lại không dám dừng lại, nàng liền vọt đến đài tỷ võ của Diệp gia ngay lập tức. Hiện sức lực gần cạn kiệt nhưng nàng không định dừng lại. Diệp Thần Hiền là một người rất rất quan trọng, nàng không thể trở mặt để hắn lâm vào nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 82: 71.1: Mật Thất Phong Ba

“Thùng”, tiếng trống vang lên, tỷ võ bắt đầu.

Trên đài, vị công tử mặc áo hoa hòe lờ lợt, Hoa thiếu, chống hông nhìn Phong Thạc đang đứng trước mắt, nhìn trái, nhìn phải cuối cùng vẫn không động thủ.

“Có phải các người có ý sắp xếp không?” Hoa thiếu quay đầu lại hỏi các bình phán.

“Đối thủ là do người rút thăm trúng được, cho nên không có chuyện này xảy ra.” Ân Chấn Phương bác bỏ nghi vấn của hắn.

“Là ý gì? Ta thấy bình phán các người thật đáng ngờ, nếu không sao chừa lại hai chỗ trống kia làm gì? Công tử Trương đâu? Còn có cô nàng gì đó của Ngao Long sơn trang nữa? Song túc song phi rồi phải không?” Hoa thiếu bĩu môi.

“Ít nói thừa đi, rốt cuộc ngươi có muốn đấu hay không?” Tề Minh bực mình quát.

Cũng không thể trách hấn nổi khí được, Tề Hải Phong được Tề gia phái ra ứng chiến hôm qua đã bị Hoa thiếu ném ra khỏi võ đài. Đại hội lần này Tề gia đã hết hi vọng.

Hôm qua tiến hành đấu loại từ mười còn năm người, danh sách gồm có Diệp Thần Hiên của Diệp gia ở Hoài Lăng, Phong Thạc của Phong gia ở Lũng Tây, Mạch Ly của Thính Phong lâu, Quý Kiếm Môn Ngô Thử, người cuối cùng chính là vị Hoa thiếu này.

“Ta muốn đấu một trận với Diệp Thần Hiên kia kia, cơ sao lại xếp ta đấu cùng Phong Thạc chứ?” Hoa thiếu kháng nghị.

“Nếu ngươi có thể thắng Phong Thạc mới có thể giao đấu với Thần Hiên.” Diệp Văn Thiên giải thích.

“Vây cũng không được, nếu ta thắng Diệp Thần Hiên rồi, vậy thì ta phải đương đầu với tên mình chủ võ lâm gì đó. Ôi chao, đáng sợ quá, ta không muốn nữa.”

“Ngươi. . .”

“Coi như xong, hơn nữa ta đây cũng chơi đủ rồi. Ngày tháng còn dài, các vị lần sau gặp lại.” Hoa thiếu chấp tay, xoay người nhảy xuống khỏi đài tỷ võ.

“Này. . .”

“Bỏ đi, hấn vốn không thích hợp, đi tốt hơn!” Ân Chấn Phương phát tay.

Một tiếng “thùng” vang lên, Phong Thạc không chiến mà thắng!

Trận tỉ thí tiếp theo giữa Diệp Thần Hiên với Ngô Thử.

Khi bắt đầu trận tỉ võ, Diệp Thần Hiên có chút nao núng, dường như đang rất kích động.

“Diệp Tam thiếu, trạng thái đó không tốt lắm đâu.” Ngô Thử cười nói.

“Hèn hạ.” Diệp Thần Hiên lên tiếng mắng.

“Xin mời.” Ngô Thử hết sức đắc ý.

Hai người nhanh chóng xuất thủ. Võ công của Diệp Thần Hiên hiện giờ bỗng nhiên không xuất sắc như mọi hôm, còn võ công của Ngô Thử vốn cũng không thấp nhưng dựa vào tí gian xảo mà mới lọt vào bảng năm.

Vì vậy, xét theo tình huống này thì hai người hiện đang ngang cơ nhau.

“Thần Hiên, ngươi đang làm gì đấy, còn lằng nhằng gì nữa? Mau xuất thủ đi!” Diệp Văn Thiên tức giận đập bàn.

Diệp Thần Hiên dường như không thể nghe lời cha mình được, vẫn tiếp tục giằng co cùng Ngô Thử.

“Diệp Tam thiếu, ngươi nhìn sang bên kia.” Ngô Thử cười bí hiểm.

Ánh mắt của Diệp Thần Hiên thuận theo hướng lão già Ngô Thử chỉ, trong một góc chỗ ngồi của người đến xem, đó là một góc khuất mà các bình phán không thấy, nhưng ngay vị trí của Thần Hiên đang đứng thì có thể nhìn thấy rõ: Một đệ tử của Quý Kiếm Môn đang vuốt ve một cô bé, cô bé dường như đang ngủ say giống đang sắp chết gục trên vai kẻ đó, mặt không quan sát được.

“Diên nhi. . .” Diệp Thần Hiên nhăn mày, hấn thấy kẻ nọ đang cầm một thanh đao nhỏ, đang kề sát cổ cô bé. Đáng tiếc tiểu cô nương kia đã ngất xỉu, căn bản không cách nào phản kháng.

“Thấy rõ ràng chưa? Chắc ngươi cũng biết là nên làm thế nào, muốn mạng của tiểu nha đầu đó hay chức vị mình chủ đây, ngươi chọn xem.” Ngô Thử cười gian tà.

“Các ngươi là bọn hèn hạ vô sỉ.”

“Vây thì sao? Đề đạt được mục đích, bọn ta sẽ không từ thủ đoạn. Người cười cuối cùng mới là người thắng.” Ngô Thử vừa nói, vừa tung chiêu đánh lên người Diệp Thần Hiên.

Diệp Thần Hiên xoay người tránh được.

“Ngươi tránh hay lắm, nhưng ngươi tránh một lần, nha đầu kia sẽ chịu nhận một đao.”

Diệp Thần Hiên quay đầu nhìn về phía tên đệ tử, một dòng máu nhỏ chảy xuống từ cổ của tiểu cô nương khiến tim hấn đau đớn theo, hấn cắn răng đứng yên chịu trận.

Một chương tiếp tục tập kích, Diệp Thần Hiên đã ngã nhào trên võ đài.

“Thần Hiên, ngươi đang làm gì thế này!” Diệp Văn Thiên suýt nữa đã nhảy dựng lên.

“Bình tĩnh chút nào. . .” Phong Bá cười nhẹ nhàng, bảo: “Tiểu tử Thần Hiên này có võ công cao cường, nếu hắn làm vậy tất có sự cân nhắc. ngươi không nên quá lo lắng.”

“Không lo lắng? Nếu nó thua, nghĩa là không ai đấu cùng Phong Thạc nữa, này không phải là hợp ý ngươi sao?” Diệp Văn Thiên cười lạnh.

“Thành bại tùy bọn chúng, không liên quan đến chúng ta. Chúng ta kích động cũng không hữu dụng gì.” Phong Bá sáng khoái cười to.

“Nghịch tử này rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Một tiếng “bốp” nữa vang lên, thêm một chương tung tới Diệp Thần Hiên, ánh mặt trời chiếu rõ làm nổi bật khuôn mặt nhợt nhạt của hắn. Đến khi gục ngã trên đài, ánh mắt hắn vẫn không rời khỏi tiểu cô nương kia.

“Diên nhi, ngươi không thể có chuyện được.” Diệp Thần Hiên nôn ra một ngụm máu tươi.

“Ngươi còn sức chống cự được à, đánh lâu vậy cũng không chịu thua, muốn kéo thời gian sao?” Giọng nói của Ngô Thử vang lên từ sau lưng.

“Nếu ta không chịu thua thì sao?”

“Không gì hết, muốn mạng của tiểu nha đầu kia hay chức mình chủ là tùy ngươi chọn thôi. Bất quá, ngươi đã thích thế này thì ta sẽ không nương tay nữa, ta sẽ chơi đùa theo ý ta.” Lão già vừa nói vừa nhếch miệng rất chướng mắt.

Diệp Thần Hiên gắng gượng đứng dậy, phụt ra thêm một ngụm máu nữa, đáng đứng đã bắt đầu xiêu vẹo.

“Nghịch tử, ngươi rốt cuộc đang sợ gì hả? Không lo tập trung mà nhìn đi đâu đấy?” Diệp Văn Thiên đã mất kiên nhẫn lớn tiếng, còn Diệp Thần Hiên thì cố hít thở sâu, yên ổn thân thể mình.

“Mau lên, ta không có nhiều thời gian chơi đùa với ngươi.” Lão cười khinh thường.

Lão già vuron một chân ra muốn đá vào người Diệp Thần Hiên, may mắn là hắn tránh được. Nhưng khi hắn đưa mắt nhìn về đứa trẻ đó, thấy máu ướm đầm hết cả áo của nha đầu kia thì chợt dừng lại. Ngô Thử lợi dụng cơ hội này tấn công từ phía sau Diệp Thần Hiên, dẫm một chân lên người hắn.

“Đường đường là Diệp gia Tam thiếu, ứng viên tốt nhất cho chức mình chủ võ lâm, hôm nay lại bị ta dẫm dưới chân, tiểu tử ngươi thật không bằng con chó.” Ngô Thử cười to.

Diệp Thần Hiên không còn để ý lão ta ngông cuồng gì nữa, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn đứa bé kia.

Đến khi Thiên Chi Diên chạy đến được võ đài, nàng chứng kiến ngay cảnh tượng này. Thuận theo ánh mắt của Diệp Thần Hiên, nàng quay người sang phát hiện được tên đang vuốt ve tiểu hài tử.

Thiên Chi Diên thấy Diệp Thần Hiên khắp mình toàn là máu tươi, cảm thấy đau lòng giống như bị dao cắt. Nếu không phải vì nàng, Diệp thúc thúc sẽ không bị kẻ khác hành hạ ra nông nỗi này.

Nhưng giờ này không phải lúc để khóc lóc, Thiên Chi Diên gạt nước mắt đi, nàng hét to lên: “Diệp thúc thúc, cẩn thận dưới đài có thuốc nổ!”

Tiếng hét này lập tức kéo được sự chú ý của Diệp Thần Hiên, hắn ngược nhìn lên, tận mắt trông thấy một tiểu Chi Diên không thương tổn gì đứng ngay cửa ra vào đài tỷ võ, trên trán ướm mồ hôi.

Hắn liền ngay tức khắc vùng dậy, không chể Ngô Thử.

Đúng lúc này, một tiếng “ầm” vang lên động trời, đài tỷ võ bỗng rung bị nổ tung. Thiên Chi Diên chỉ có thể trợn to mắt, chứng kiến cảnh tượng tung tóe, khói trắng mờ mịt bay tứ tán, che mất tầm nhìn của nàng.

“Á. . .” Cả hội trường ồn ào đại loạn, trừ giữa võ đài, toàn bộ bốn phía đều có thuốc nổ sắp đặt.

“Cứu mạng a. . .”

“Oái. . .”

Tiếng la, tiếng khóc lấp đầy xung quanh, các giang hồ nhân sĩ hoảng loạn, chạy tứ tung. Bị làn khói phủ che mắt, Thiên Chi Diên không tài nào thấy rõ tình huống hiện giờ giữa võ đài ra sao được.

Nàng vẫn đến chậm ư? Nàng không cứu kịp được thúc thúc sao?

“Diệp thúc thúc!” Thiên Chi Diên hét to một tiếng, muốn chạy ngay đến đài tỷ võ.

Tuy nhiên, chân mới chỉ nhấc được vài bước thì nàng đã bị một cánh tay ôm chặn ngang hông.

Thiên Chi Diên quay đầu lại, trông thấy khuôn mặt đang cười của Hoa thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 83: 71.2: Lầm Vào Bẫy Rập

“Nơi đó rất nguy hiểm, hơn nữa còn có độc phẫn, không nên tới gần.”

“Buông ta ra!” Thiên Chi Diên hét to vùng vẫy.

“Thật cứng đầu.” Hoa thiếu cười nói: “Dắt theo hải tử quả nhiên không dễ chút nào.”

“Ngươi buông ta ra!” Thiên Chi Diên nắm lấy tay Hoa thiếu, cúi đầu xuống cắn mạnh một phát.

“Còn dám cắn người.” Hắc nhãn mày, điểm ngay huyệt đạo của nàng.

Thiên Chi Diên lập tức đứng yên, không nhúc nhích được gì.

“Ngươi buông ta ra!”

“Nếu ngươi thông minh thì đi theo ta một chuyến đi.” Hoa thiếu nói xong liền ôm Thiên Chi Diên bước nhanh.

“Rốt cuộc ngươi muốn gì?”

“Ngươi nghĩ sao? Ta với ngươi không oán không thù, vậy thì sẽ làm gì ngươi nào?” Hoa thiếu cười nói.

“Vì sao ngươi bắt ta?”

“Ta được người khác nhờ vả mà thôi. Đám người kia quá bất tài, một hải tử cũng bắt không được, không cách nào khác là để ta tự mình xuất thủ. Bất quá cũng không trách được bọn chúng, ngươi thông minh, giao hoạt thế này.” Hoa thiếu cười gian: “Roi vào tay ta, chắc chắn ngươi sẽ không thoát nổi.”

“Bọn chúng? Là người Quý Kiếm Môn?”

“Chính xác. Ta càng lúc càng thích ngươi.” Hắc nhãn giữ giọng cười đáng ghét thế.

“Ngươi và bọn chúng đã sớm biết nhau? Vậy ngươi đến thi đấu là có mục đích!”

“Chà, biết quá nhiều dễ bị người khác giết người diệt khẩu đấy.” Hoa thiếu duỗi ngón tay chặn trên miệng Chi Diên, ý bảo nàng không nên nói thêm.

“Nghe lời đi, đem ngươi giao cho bọn chúng là xong chuyện của ta rồi, ngoan ngoãn mà phối hợp.” Hắc nhãn dừng trình trọng lại: “Chúng ta đi.”

Hoa thiếu dẫn Thiên Chi Diên rời khỏi hội trường võ lâm càng lúc càng xa. Cả nơi đây đều đã bị khói bụi mù mịt nhấn chìm. Hình ảnh Diệp Thần Hiên ngã xuống với máu tươi ướt đầm trong tiếng nổ đi đùng không thể nào vui đi trong đầu của Thiên Chi Diên.

Mí mắt dần dần nặng trĩu, Thiên Chi Diên cảm thấy rất khổ sở, trước nay chưa từng trải qua cảm giác như thế, giống như là mất đi một người nào đó rất là quan trọng vậy. Có thật hay không Thiên Chi Diên cũng không biết nữa.

Nàng nhớ dáng vẻ thúc thúc xắn tay áo làm cơm cho nàng trong nhà bếp, nàng nhớ bàn tay đã rót rượu cho nàng thưởng thức trên nóc nhà, nàng nhớ bước chân lạng lẽ của thúc thúc âm thầm theo dõi nàng trên cầu, nàng nhớ thúc thúc kiên cường như thế nào để bảo vệ “nàng” trên võ đài.

Hốc mắt bị lệ lấp đầy nhạt nhòa. Đợi nàng hé mở hai mắt lần nữa, nàng đã bị đưa đến chỗ sau núi nhà Diệp gia.

Hoa thiếu ôm nàng xông thẳng vào mật đạo không dẫn đo. Đi vào trong hồi lâu, vòng vèo mấy khúc thì tiến vào một mật thất, một vài kẻ đứng đó dường như đã chờ lâu lắm rồi.

Thiên Chi Diên nhận ra được y phục của bọn chúng, đó là y phục của Quý Kiếm Môn. Giữa đám người mặc áo xám, có một người với y phục khác biệt hẳn. Thiên Chi Diên nhìn hắc nhãn chăm chăm thì mới phát hiện ra, hắc nhãn chính là thủ lĩnh xuất hiện đêm hôm đó.

Hoa thiếu đặt Thiên Chi Diên xuống mặt đất rồi bảo: “Bắt được người rồi, đừng để lại sơ sót gì, đây là lần cuối cùng ta giúp ngươi, còn lại không liên quan đến ta.”

Hắn ta nói xong liền xoay người rời khỏi.

Đội hoa thiếu đi rồi, Thiên Chi Diên mới bắt đầu quan sát chỗ này một phen. Nàng đã bị bắt tới đây một lần rồi. Xem ra bọn chúng đã có âm mưu từ sớm.

Quý Kiếm Môn bày mưu tính kế chuyện này vì lý do gì? Muốn đoạt chức mình chủ võ lâm? Vậy thì khi ra thì đấu nên để chương môn chứ không phải là trưởng lão chứ nhỉ? Nếu không phải thì còn nguyên nhân gì đây? Hay là khởi xướng huyền mặc thật sự là Quý Kiếm Môn?

“Giải huyết cho nha đầu đó đi, giữ nó khư khư cũng mệt lắm.” Chương môn của Quý Kiếm Môn ra lệnh.

“Nhưng nó sẽ chạy. . .” Một người trong đó nói.

“Phế vật, nhiều người như thế mà không trông được một đứa trẻ à? Tình huống này cho dù nha đầu có dùng khinh công đi chăng nữa cũng trốn không thoát đi. Đừng phí lời thêm, thời gian không còn nhiều, mau đi!”

“Vâng, chương môn!”

Huyết đạo được giải khai, toàn người Thiên Chi Diên nhẹ nhàng hẳn. Nàng theo chân bọn chúng đi sâu vào trong mật đạo, càng đi càng thấy sâu, càng vào trong càng thấy lạnh lẽo. Con đường này sẽ dẫn đến đâu? Vì sao bọn chúng lại muốn bắt mình?

Thiên Chi Diên quyết định án binh bất động trước, cứ theo bọn chúng tìm hiểu, có thể sẽ giải đáp được nhiều câu hỏi.

Lâu sau, từ trong mật đạo đó tiến vào một mật thất, vào trong rồi, cánh cửa tự động đóng lại. Thiên Chi Diên nhìn thấy bức tường bên trong mật thất có vẽ một bức hình, đó chính là biểu tượng hình con chim sau cổ của đệ tử Quý Kiếm Môn.

Thật sự liên quan đến huyền mặc ư? Huyền mặc thật sự là do người của Quý Kiếm Môn hạ độc trên cơ thể của Ân Mộc Tâm? Thiên Chi Diên hít một hơi thật sâu, chuyện liên quan đến thân thể của nàng, đến mẫu thân của nàng, liên quan đến nỗi khổ sở mà nàng đã chịu đựng, hôm nay có thể biết được đáp án không?

Đột nhiên, tất cả đệ tử Quý Kiếm Môn đều quỳ xuống trước hình vẽ hình con chim đó. Bọn chúng giơ hai tay lên cao, sau đó nắm hai tay lại rồi áp chặt vào ngực, trong miệng lầm nhảm câu từ gì đó. Sau khi đọc xong, bọn chúng đập đầu ba lần, trông hết sức chân thành.

Thiên Chi Diên chấn kinh khi nhìn bọn chúng tế bái huyền mặc. Chẳng lẽ đây chính là sự sùng bái mà lão đầu từng nhắc tới? Nhưng lão đầu có nhắc tới huyền mặc rõ ràng là ở Mị Ảnh Quý Thành ở Tây Vực mà nhỉ? Vì sao người Quý Kiếm Môn cũng sùng bái huyền mặc?

Chẳng lẽ người Quý Kiếm Môn chính là người Mị Ảnh Quý Thành? Nghĩa là Mị Ảnh Quý Thành căn bản không tồn tại, tất cả đều do Quý Kiếm Môn ngụy tạo ra?

Lúc này, chương môn Quý Kiếm Môn bước về chậu than trước hình vẽ con chim đó, bỏ thêm chút ít vật lạ vào. Trong nháy mắt, chậu than tỏa ra ánh sáng màu lam trông vô cùng quý dị, chiếu vào bức hình vẽ trên tường càng đậm thêm vẻ tà khí.

Ít chốc sau, ngọn lửa màu lam từ từ tắt ngóm, những người này kết thúc tế bái, đứng lên.

Chương môn Quý Kiếm Môn liếc Thiên Chi Diên rồi nói: “Đưa tiểu nha đầu này đi theo, chúng ta nhanh chóng giải quyết.”

“Vâng.”

Một câu ra lệnh này khiến cả mấy người bao quanh nàng, giám sát nàng thật chặt.

Thiên Chi Diên bĩu môi, nàng sẽ không chạy trốn, ít nhất là bây giờ. Chân tướng có thể sẽ được tiết lộ ngay lúc này, đây chính là cơ hội để nàng tìm hiểu.

Lúc này, chương môn Quý Kiếm Môn đứng trước một bức tường, làm nổi tường bằng một ít hỏa dược. Bức tường ầm ầm bẻ nát vỡ vụn, để lại một lỗ lớn. Hắn ta dẫn đầu đoàn người, kéo tất cả đi xuyên qua đó, Thiên Chi Diên cũng yên lặng bước theo.

Đi vào trong, khác với không gian âm thấp vừa rồi, mật đạo bên này thẳng lối ngay tắp như đã tồn tại thật lâu, không giống bên kia vội vàng đào thành.

Nương theo mật đạo đi một hồi lâu, họ lại tiến vào trong một mật thất nữa, nội thất bên trong cực kỳ tinh xảo. Vách tường bốn phía đều được phủ bởi những bức tranh lạ lắm, giống như là một câu chuyện lịch sử của gia tộc vậy.

Hai bên tường còn được vẽ rất nhiều bức tranh khác nữa, đa số là tranh chân dung, bức tranh cuối cùng là chân dung của một người. Thiên Chi Diên nhận ra đó chính là Diệp Vấn thiên.

Chỗ này chẳng lẽ là mật thất của Diệp gia? Cho nên những bức chân dung ở đây chính là những người từng làm chủ Diệp gia? Nếu như đây là mật thất của Diệp gia, vậy chương môn Quý Kiếm Môn lại cho đập tường để lên vào, hình như không hợp lý lắm.

Lên vào mặt thất của Diệp gia, bọn chúng rút cuộc muốn tìm cái gì? Nghênh ngang đào tường như vậy, chẳng lẽ không sợ người của Diệp gia cảnh giác hay sao?

Thiên Chi Diên chợt nhớ tới vụ nổ ngay đài tỷ võ, cả hội trường đều ngập tràn khói độc, tất cả võ lâm nhân sĩ cũng trúng độc khói, Diệp Thần Hiên chắc đã sớm bỏ mạng tại đó rồi, Diệp gia gặp đại loạn thế này chắc cũng không có thời gian xem xét tới.

Quý Kiếm Môn tận dụng cơ hội này, tất cả những gì bọn chúng đã làm đều là để nguy trang, mục đích là giữ chân Diệp Thần Hiên, tạo ra hỗn loạn để lên vào mặt thất nhà Diệp gia tìm kiếm thứ gì đó!

Nếu như không nhờ Thiên Chi Diên nhìn thấu người của Quý Kiếm Môn sử dụng súc cốt thuật, Hư Tâm đã phải bỏ mạng trên đài tỷ võ, một đệ tử khác ở nhóm trung cấp cũng sẽ đi tong. Lúc đó hai môn phái bị mất đi đệ tử nhất định sẽ tìm Diệp gia gây chuyện. Như vậy thì âm mưu đại loạn giang hồ của bọn chúng thành công!

Lí do bọn chúng bắt nàng ngoại trừ nàng phá hỏng kế hoạch, còn muốn dùng nàng làm con tin đắt giá trong tay, để Thảm Vân Tương và Diệp Thần Hiên phải kiêng dè, không dám hành động lỗ mãng!

Sự thật đúng là như vậy sao? Bọn chúng sùng bái con chim đó, đã vậy khi huyền mạc phát tác trên cơ thể nàng, trên trán cũng xuất hiện hình con chim đó, suy ra điều này có liên quan đến huyền mạc bên trong nàng ư? Thế nhưng sao bọn chúng không biết thân phận của nàng?

Bất luận là vì cái gì, tóm lại theo như tình huống bây giờ thì bọn chúng sắp đạt được mục đích rồi. Nếu tìm được thứ gì đó, bọn chúng sẽ bỏ trốn mất dạng.

Làm thế nào đây?

Trong lúc Thiên Chi Diên còn đang sững sờ, chương môn của Quý Kiếm Môn đã tiến tới trước mặt nàng. Hắn nắm cổ áo nàng rồi dùng sức nâng lên cao, ném ra xa.

“Đi, cầm chiếc hộp đó lại đây.” Hắn ta đứng sau lưng Chi Diên mà kẻ kiểm sát lưng nàng.

Thiên Chi Diên thuận theo hướng hắn chỉ ngẩng đầu lên nhìn, thấy một chiếc tủ nhỏ được đặt trên một cái bàn để ngay giữa, cánh tủ bị mở rộng ra, để lộ một chiếc hộp đặt bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 84: 71.3: Lầm Vào Bẫy Rập

Thiên Chi Diên đứng dậy, thông thả đi về trước. Cùng lúc đó, bọn Quý Kiếm Môn liền từ từ lui ra sau, trong tư thế cảnh giác cao độ.

Nàng kĩ lưỡng quan sát chiếc hộp một phen, lấy kinh nghiệm nhiều năm lên vào mặt thất phán đoán, bao quanh chiếc hộp xác thật là có cơ quan, nhưng hình như cơ quan đã được động tới, đã vậy chỗ kích động cơ quan lại bị kẹt!

Chuyện là như thế nào?

Cơ quan này chắc chắn không phải do người của Quý Kiếm Môn động tới, hơn nữa cách thức lại chuẩn xác, thấu hiểu như là người thiết kế ra vậy.

Điều này không hợp lý chút nào, vô cùng kỳ quái nữa. Thiên Chi Diên còn chưa hiểu mô tên thế nào thì phía sau lại truyền tới tiếng la lớn của tên chương môn.

“Lộn xộn gì đó, nhanh lên một chút, nếu không ta cho người đầu rơi xuống đất ngay lập tức!”

Thiên Chi Diên quay lưng đi, khinh thường nhếch môi. Mặc dù cơ quan này bị kẹt cứng nhưng không có dấu hiệu bị phá hoại, vì vậy chỉ cần sửa lại chỗ bị kẹt một chút, cơ quan sẽ hoạt động trơn tru trở lại.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thiên Chi Diên âm thầm tính toán, để chỉnh cơ quan này trở về nguyên trạng thì nàng có thể không biết, nhưng muốn phá hoại hoặc là khởi động cơ quan, nàng là cao thủ. Kiếp trước nàng làm nhiều nhiệm vụ ám sát, không thể không biết đến việc này, thời hiện đại, cho dù có là hàng nghìn tia laser hay mưa tên đi chăng nữa thì cũng chỉ tốn sức lực bằng bữa sáng của nàng thôi.

Thiên Chi Diên vươn tay nhấc chiếc hộp lên. Như trong dự liệu của nàng, nó không tiếp xúc với chỗ khởi động.

Bọn người của Quý Kiếm Môn thấy như thế không khỏi sững sờ, nhưng bọn chúng vẫn cẩn thận không dám lại gần.

“Nhanh lên, mang chiếc hộp đó tới đây!” Tên trưởng lão thúc giục.

Thiên Chi Diên cảm lấy hộp, cảm giác trong tay rất nhẹ, không có sức nặng gì cả. Nàng đang suy nghĩ trong hộp có thể là gì đây mà có thể khiến Quý Kiếm Môn bỏ sức tìm kiếm?

“Chậm chạp quá! Ngươi cho là có người có thể cứu được ngươi à?” Sau khi thốt một câu chế giễu, tên trưởng môn đoạt lấy chiếc hộp trong tay nàng gạt phắt nàng ra.

Hắn mở chiếc hộp, đôi mắt đang ngời sáng, nụ cười hí hửng mở rộng tận hai má..

“Tìm được rồi, Long Ân Tàn quyền, Long Ân Tàn quyền của Diệp gia, ta rốt cuộc tìm được rồi!” Tên trưởng môn lấy ra một tấm da cừu gì đó, vui mừng hò reo.

Long Ân Tàn quyền?! Thiên Chi Diên nhớ lại Thiên Chi Ngọc đã từng nhắc qua có rất nhiều người đang tìm vật này, cụ thể là gì thì nàng ta cũng không rõ, ai đang tìm cũng chẳng biết.

Vật mà người của Quý Kiếm Môn hao tổn công sức tìm kiếm thế này chính là Long Ân Tàn quyền?! Thứ này là gì? Tác dụng ra sao nhỉ?

Thiên Chi Diên quan sát tờ giấy cuộn trên tay trưởng môn Quý Kiếm Môn, trên đó có một vài bức vẽ và ký hiệu, ngay cạnh giấy còn có dấu hiệu bị xé rách, có nghĩa là đây không phải là bản hoàn chỉnh, còn có rất nhiều quyền khác chấp nối vào.

Trưởng môn Quý Kiếm Môn thờ phào nhẹ nhõm, hắn đặt Long Ân Tàn quyền lại vào hộp, song hình như hắn phát hiện cái gì đó không đúng!

“A. . .” Bỗng bàn tay hắn đau rát, cúi đầu nhìn xuống thì thấy tay hắn bắt đầu đỏ lên, lan nhanh chóng mặt.

Hắn đau đến nỗi đánh rơi hộp xuống, Long Ân Tàn quyền cũng bị rơi ra. Đúng lúc này, Long Ân Tàn quyền có sự thay đổi, toàn bộ ký hiệu mờ dần đi, chỉ còn sót lại một hàng chữ to trên tờ giấy đó: chúc ngươi may mắn — Thẩm Vân Tương.

“Bị lừa rồi, bị lừa rồi!” Tên trưởng môn ôm hai hai bàn tay, đôi mắt trợn lên muốn nứt nhìn tờ giấy vụn trên đất, gân xanh nổi lên trên trán hắn chứng tỏ hiện giờ hắn đang rất tức giận.

“Thảm! Vân! Tương!” Hắn nghiến răng: “Đáng lẽ ta phải biết, khi người của ta cài vào trận đấu bị phát hiện nhưng kẻ hoạch vẫn tiến hành thuận lợi như vậy, thì ra chính là ta tự chui đầu vào rọ!”

“Trưởng môn, bây giờ làm thế nào đây? Bọn chúng đã đoán được âm mưu của chúng ta, nếu bị bắt được thì bọn chúng sẽ đối phó sao? Chúng ta mau rời khỏi chỗ này thôi!”

“Trưởng môn, chúng ta mau rút lui đi!”

“Câm miệng!” trưởng môn Quý Kiếm Môn hét to một tiếng, hắn quay người qua, hung tợn trừng mắt nhìn Thiên Chi Diên, bảo: “Đồ đệ của hắn còn trong tay chúng ta. Có con tin này, chúng ta còn sợ gì nữa?”

Câu trả lời vừa vang lên, tất cả ánh mắt đều dồn về phía Thiên Chi Diên.

“Tuy hắn liệu sự như thần, nhưng hắn cũng không ngờ tới rằng đồ đệ của hắn rốt cuộc cũng nằm trong tay chúng ta đó sao?”

“Trưởng môn, hắn thật sự sẽ vì nha đầu này mà bỏ qua cho chúng ta?”

“Ngươi mù à? Diệp Thần Hiền đã không dám xuống tay, chẳng lẽ Thẩm Vân Tương, thân là sư phụ lại để mặc hay sao?” Tên trưởng môn giận dữ nhìn Thiên Chi Diên: “Sư phụ của ngươi dám đặt cái bẫy này dụ bọn ta, phé mất đôi tay của ta. Ngươi bảo ta nên đối xử sao mới thích hợp với ngươi?”

Thiên Chi Diên chằm chằm đối diện với hắn, cắn chặt môi, không thốt lời nào.

“Trưởng môn, chúng ta còn phải giữ con nha đầu này làm con tin, người đừng ra tay quá nặng.”

“Câm miệng! Chuyện của ta sao đến lượt các ngươi chen miệng vào? Thẩm Vân Tương gây thương tích trên người của ta, đương nhiên đồ đệ của hắn phải thay hắn trả giá!” Tên trưởng môn nhích từng bước tới gần Thiên Chi Diên, hắn nói: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết chết ngươi, ngươi phải đưa chúng ta thoát khỏi đây.”

Thiên Chi Diên bất động, nàng nắm chặt tay lại thành nắm đấm.

Vì sao nàng lại để mình trở thành con tin của kẻ thù? Trước đó còn trở thành kẻ cản trở bị Quý Kiếm Môn lợi dụng để uy hiếp Diệp thúc thúc? Vì sao nàng lại trở thành nhược điểm của người khác? Vì sao tất cả bọn chúng đều dùng nàng làm công cụ để uy hiếp? Nàng còn khiến người khác lo lắng cho mình nữa?

Vì sao? Vì sao?

Cho tới bây giờ nàng vẫn không phải là kẻ yếu đuối, nàng cũng không muốn trở thành gánh nặng cho những người nàng quan tâm! Tuy nàng là Thiên Chi Diên nhưng nàng cũng còn là một Cô Bång mạnh mẽ!

Nàng nếm đủ rồi! Nàng nếm đủ cảm giác bị uy hiếp rồi, cũng thấu hiểu đủ cảm giác liên lụy người khác! Nàng vốn không phải người yếu đuối, nhưng lại có những kẻ khinh người quá đáng. Hôm nay nàng sẽ cho bọn chúng biết nếu dùng nàng để uy hiếp, bọn chúng sẽ trả giá bằng sinh mạng!

Thiên Chi Diên nắm chặt tay, ánh mắt bắt đầu lạnh lùng hơn từng từng nhìn tên chương môn kia, sát khí tỏa ra vùn vụt. Còn chuyện gì nàng có thể thành thạo hơn là giết người đây?

Giây phút này, nàng phóng thích bản thân bị che giấu bấy lâu: giết chóc và tàn nhẫn.

Thiên Chi Diên mở chiếc túi ra, giọng nói lạnh lẽo như băng không còn ôn hòa như mọi khi, ra lệnh: “Bánh Trôi, hôm nay chúng ta thử thi xem ai giết được nhiều người hơn nhé.”

“Chít. . .”

Một tiếng thú rống rung trời truyền từ mật thất của nhà Diệp gia ở phía sau núi, chấn động cả một vùng.

Nghe tiếng thú rống này, Thẩm Vân Tương và Diệp Thần Hiên nhìn nhau một cái, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất nhắm hướng đến mật thất, Doãn Thanh Họa đi theo phía sau cũng nhắc bước.

Đi vài vòng thì ánh sáng bớt dần, họ mới thấp một cây đèn dầu. Vừa mới vào mật thất không lâu đã nghe nổ lớn, cửa mật đạo bị một tảng đá rơi xuống chặn đứng lại.

“Sao lại như vậy? Ta nhớ là đã tắt hết cơ quan bên trong mật thất rồi mà.” Diệp Thần Hiên nhíu mày nói.

“Có người khởi động cơ quan.” Thẩm Vân Tương nói.

“Tiểu chi diên thật ở bên trong sao? Bọn chúng đưa nha đầu này vào cùng? Nếu nha đầu này có mặt ở đây thì sẽ rất nguy hiểm đấy.” Doãn Thanh Họa lên tiếng.

Không biết, nếu là ở bên trong. . .” Diệp Thần Hiên nói đến đây liền im bặt.

“Cơ quan đã khởi động, chúng tôi dám Quỷ Kiếm Môn đã phát hiện Long Ân Tàn quyền là giả. Nếu tiểu chi diên ở bên trong, chỉ sợ bọn chúng giận cá chém thớt lên nha đầu đó, lành ít dữ nhiều. . .” Doãn Thanh Họa phân tích.

“Không đâu. Diên nhi nhất định không gặp chuyện gì.” Thẩm Vân Tương nhíu chặt lông mày, bước chân cũng nhanh thêm.

Bằng tốc độ có thể nhất, ba người nhanh chóng tiến vào mật đạo dài, đi xuyên qua ngọn núi, càng đi lâu bên trong càng cảm thấy bất an.

“Diệp huynh, sau núi có nuôi con gì không?” Thẩm Vân Tương hỏi.

“Không có, Diệp gia chúng ta không nuôi bất kì con vật gì cả.” Diệp Thần Hiên đáp.

“Nhưng ta vừa mới rõ ràng nghe một tiếng thú rống lên. Đã thú nào có uy lực như vậy? Kế này của chúng ta có không ít thay đổi.” Doãn Thanh Họa nhíu mày suy nghĩ.

“Chúng ta phải nhanh hơn nữa.”

Bước chân của ba người càng nhanh hơn nữa, cuối cùng đã đến nơi. Lúc này cửa đã bị đóng chặt.

Ba người nhìn nhau gật đầu, đứng trước cửa vận nội công, chuẩn bị phá cửa xông vào.

“Ngươi là ma quỷ, nhất định sẽ xuống đất ngục!”

Bỗng đâu từ trong mật thất vọng ra một tiếng hét to, họ vô cùng ngạc nhiên.

“Đó là giọng của chương môn Quỷ Kiếm Môn.” Diệp Thần Hiên nhận định đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 85: 71.4: Lầm Vào Bẫy Rập

“Xảy ra chuyện gì thế?” Doãn Thanh Họa hỏi.

“Chúng ta phải nhanh phá cửa này mới được!” Thẩm Vân Tương bảo.

“Người không phải là rất hung dữ à? Đường đường là một chương môn thể mà không có lấy bản lĩnh mở cửa ra sao?”

Thanh đao của Thiên Chi Diên bị nhuộm đầy máu, cả trên y phục cũng vậy, Động tác của nàng thông thả mà ưu nhã, nét mặt gian tà mỉa mai khiến người khác nhìn mà không khỏi sinh lòng sợ hãi.

“Người . . Ta không biết, chuyện của Âm Mộc Tâm không liên quan đến ta. . .” Tên chương môn thêu thảo bảo chữa.

“Vậy thì như thế nào? Ta còn chưa chơi đủ, lâu rồi ta chưa biến ai thành đáng về thế này.” Thiên Chi Diên cong môi cười một tiếng, nụ cười xinh đẹp mà trí mạng.

“A. . .” Hắn thống khổ hét lớn, đau đến nỗi không còn sức lực chi nữa.

“Âm” một tiếng vang dội, cửa mật thất bị phá ra.

Thẩm Vân Tương, Diệp Thần Hiên và Doãn Thanh Họa đã trông thấy một cảnh tượng kinh hoàng — Thiên Chi Diên với khuôn mặt lần toàn thân đều thấm đầy máu tươi, nàng đang cầm một thanh đao kề sát người chương môn Quý Kiếm Môn, nàng còn ngồi trên người hắn, cúi đầu trừng trừng nhìn.

Bánh Trôi dầm đầu của tên chương môn kia, bộ lông trắng như tuyết cũng đỏ thẫm. Trên mặt đất là một đống hỗn độn: tên gãy, ám khí, cơ quan và bẫy, tám thi thể nằm la liệt.

“Diên nhi!” Thẩm Vân Tương lớn tiếng gọi, nhanh đi tới gần ôm Thiên Chi Diên lại.

Thiên Chi Diên ngẩng đầu lên, nàng không ngờ Thẩm Vân Tương lại xuất hiện ngay lúc này. Ngay tức khắc, từ Cổ Băng, nàng trở lại là Thiên Chi Diên, gạt bỏ hình bóng Cổ Băng, giờ nàng chỉ là Thiên Chi Diên.

“Diên nhi, người có sao không?” Diệp Thần Hiên lập tức đi tới trước mặt Thiên Chi Diên, nâng khuôn mặt dính đầy máu của nàng.

Tận mắt chứng kiến Diệp Thần Hiên vô sự, lòng Thiên Chi Diên nhẹ bẫng như được nấc tảng đá lên. Diệp thúc thúc còn sống.

Doãn Thanh Họa chấn kinh khi trông thấy cảnh tượng bên trong mật thất, nàng ta đi tới bên cạnh chương môn Quý Kiếm Môn.

“Giết. . . Giết ta. . . Mau, Giết. . . Ta. . . Đi. . .” Hắn thêu thảo những từ ngữ không rõ nghĩa.

Đến giờ thì ba người mới nhất loạt nhìn về phía hắn.

“Á. . .” Doãn Thanh Họa sợ đến hết to lên.

Toàn thân của tên chương môn không còn lành lặn chỗ nào hết, vì thế không thể nào nhìn ra hình người được nữa. Thấy hắn, nữ tử giang hồ như Doãn Thanh Họa cũng bị dọa một phen.

Diệp Thần Hiên dần chuyển ánh mắt từ chương môn của Quý Kiếm Môn sang xung quanh. Chỉ toàn là tàn nhẫn, máu tanh giống như vừa trải qua vô số hình phạt từ địa ngục diêm la. Giờ còn sót lại một người không biết là ma hay quỷ. . .

Bộ dạng đáng thương nào đó rơi vào mắt của Thẩm Vân Tương. Y nhủ mày, chân khẽ động đá một thanh đao đang dưới đất bay vút lên, khi nó rơi xuống vừa vịn cầm phấp trên người của tên chương môn môn, kết thúc cuộc đời của hắn.

“Diên nhi, con có bị gì không?”

Thiên Chi Diên lắc đầu, hàng lông mi rũ xuống, chôn vùi tất cả sát khí còn trong mắt mình.

“Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta nên mau thoát ra ngoài. Cửa vào đã bị chặn mất, còn cách nào khác không?” Doãn Thanh Họa hỏi.

“Không có.” Diệp Thần Hiên thờ dãi.

Thiên Chi Diên nâng tay lên, ngón tay nàng chỉ đến một hướng.

“Phía bên kia!” Thẩm Vân Tương ôm Thiên Chi Diên đi tới đó, thông qua một lỗ hổng bị phá vỡ, họ tiến vào mật thất mà người Quý Kiếm Môn đào nên.

Ba người cũng thấy được bức họa biểu tượng hình con chim được treo trên tường.

“Đây là gì?” Doãn Thanh Họa ngạc nhiên hỏi.

Diệp Thần Hiền không nói không rằng, cầm đuốc đốt sạch bức họa đi.

“Ngươi . . .” Nàng Doãn Thanh Họa vô cùng khó hiểu với hành động của Diệp Thần Hiền, nhưng nhìn thấy sắc mặt trầm xuống của hắn cũng đành phải nuốt tất cả nghi vấn vào bụng.

Thiên Chi Diên ngọn lửa hừng hực từ từ thiêu rụi bức họa, mắt nàng mơ hồ đi, tâm trạng rối rắm.

Nhờ ngọn lửa, toàn mặt thất sáng lên hẳn.

“Diên nhi, con bị thương sao? Trên người toàn máu thế này!” Thảm Vân Tương cao giọng, thu hút ánh nhìn của hai người còn lại.

“Để ta xem.” Diệp Thần Hiền kéo tay nàng, kiểm tra cơ thể cho nàng.

“Nha đầu này chỗ nào cũng có thương tích, trên bả vai và bụng đều có vết thương của vật nhọn đâm phải!” Diệp Thần Hiền khẩn trương xem xét.

“Thương tích nặng thế này vì sao lại không báo?” Hắn lo lắng hỏi nàng.

Thiên Chi Diên vẫn im lặng không nói gì, mặt không cảm xúc.

“Mau, chúng ta mau ra khỏi đây.”

Ba người không dám chậm trễ, nhanh chóng hướng về phía cửa mật đạo, càng đi càng thấy ánh sáng gần dần.

“Nhanh lên, bên kia, mau ra khỏi chỗ này.”

Một câu ra lệnh vang lên, thì ra Ngô Thử cách đây không xa. Sau lưng lão còn một vài đệ tử của Quý Kiếm Môn nữa, bọn chúng đang vội vã xuống núi.

“Lậu võng chi ngư, lão ta trốn cũng khá nhanh đấy.” Diệp Thần Hiền chế giễu.

“Có muốn đuổi theo không?” Doãn Thanh Họa cất tiếng.

“Không cần, bọn chúng trốn không thoát đâu, bên ngoài đã sớm bao vây lại rồi, việc trước mắt bây giờ phải trở về trị thương cho Diên nhi.” Thảm Vân Tương nói.

“Trưởng lão, bên kia có người!” Bỗng một đệ tử một quý kiếm kêu lên.

“Là bọn chúng?” Ngô Thử nhíu mày.

“Trên người bọn chúng toàn máu, nhất định là bị thương. Nếu bắt được bọn họ chúng, chúng ta khỏi lo việc thoát khỏi đây. Hơn nữa khi vừa thấy chúng ta thì chúng liền xoay người đi hướng khác, chứng tỏ chúng không dám đối đầu với bản môn.” Hắn ta nêu ý kiến.

Ngô Thử suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.

Vì vậy, lão ta và đám đệ tử xông tới bao vây bốn người bên Thảm Vân Tương.

“Các ngươi muốn chết sớm thêm một chút phải không?” Diệp Thần Hiền lạnh giọng bảo.

“Ai chết còn chưa biết được đâu!” Ngô Thử không yếu thế chút nào.

Lão Ngô Thử phất tay, đám đệ tử sau lưng lão cũng cầm vũ khí lên, tư thế chuẩn bị sẵn sàng.

Thiên Chi Diên lạnh lùng trông cảnh tượng đó, một câu cũng không nói.

Ngay lúc này, một trận gió mạnh thổi tới. Bỗng đâu cất lên một thanh âm quý mị không biết xuất phát từ đâu.

“Ngươi chó ngông cuồng, ngông cuồng là chết. Dám giả mạo sứ giả huyền mạc, giả mạo biểu tượng của chúng ta. Giả mạo sứ giả huyền mạc, chết đi!”

Câu nói vừa kết thúc, sau lưng bọn đệ tử Quý Kiếm Môn xuất hiện mười hắc y nhân, chúng mặc đồ đen che kín mít, chỉ để hở mỗi đôi mắt. Trang phục cùng với đám hôm nọ giống nhau, nhưng nhìn kỹ vẫn có điểm khác biệt.

Chính là mười tên này ai ai cũng đầy sát khí.

Lúc này, hắc bào động một cái. Trong nháy mắt, tất cả người của Quý Kiếm Môn cứng đờ lại, sau đó đồng loạt ngã rầm xuống đất, máu bắn tung tóe.

Đám người Quý Kiếm Môn chết không còn một ai. Hoàn thành xong nhiệm vụ, bọn hắc y nhân biết mất ngay tích tấc, có thể nói đến không ảnh, đi không tung, phía xa xa còn để lại thanh âm quý mị nghe không rõ.

“Quý Kiếm Môn, tiêu diệt toàn môn!”

Những người đó rời khỏi, Diệp Thần Hiền vẫn còn chăm chăm nhìn theo, trong mắt không rõ đang nghĩ gì.

“Bọn người kia là ai?” Doãn Thanh Hòa hỏi.

Không ai trả lời, Diệp Thần Hiền và Thẩm Vân Tương ôm Thiên Chi Diên tiếp tục cất bước rời khỏi chỗ quái quỷ này.

Chỉ còn cô gái nhỏ tựa vào lòng sư phụ của nàng với bốn chữ quần quanh trong đầu — Mị Ảnh Quỷ thành.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 86: 72.1: Tạm Biệt Diệp Thiếu

Trở về Diệp gia, Thiên Chi Diên trông thấy nơi nhà khách của các võ lâm nhân sĩ la liệt người, hiện bọn họ đang được cho uống thuốc, điều tức dưỡng thương.

Trong Diệp gia hoàn toàn trật tự, không một mảnh xáo trộn nào, tất cả những mớ hỗn độn do Quý Kiếm Môn phá hoại đều được sắp xếp gọn gàng. Xung quanh Diệp gia đầy các đệ tử bảo vệ, còn bọn Quý Kiếm Môn còn sót lại đều bị bắt hết, tống vào phòng giam. Vấn đề giải quyết cực nhanh, hành động nhanh chóng khiến người khác thán phục.

Trông thấy ba người quay về, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về một hướng.

Thiên Chi Diên thấy được trong đó cảm kích có, kính nể có, ngưỡng mộ có.

Lúc này Thiên Chi Diên mới hiểu, vì sao rõ ràng đã nhìn thấu âm mưu của Quý Kiếm Môn nhưng vẫn để mặc chúng tung tác, ngoại trừ muốn dẫn rắn ra khỏi hang còn một nguyên nhân lớn khác. Chính là tạo điều kiện thuận lợi cho Diệp Thần Hiền trở thành anh hùng trong lòng võ lâm nhân sĩ, để mọi người công nhận hắn, thấy rõ khí phách và năng lực thật sự của hắn.

Vì thế, giờ đây Thẩm Vân Tương ủng hộ Diệp Thần Hiền cũng là chuyện hợp lý, không những chỉ với vai trò là bình phán. Đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu. Thẩm Vân Tương và Diệp Thần Hiền đã sớm có kế hoạch sẵn, ngoại trừ nàng bị bắt cóc ngoài ý muốn, còn những khác hết thảy đều ở trong dự liệu.

Có đôi khi lòng dạ con người thật khó mà lường trước được.

Tiếp theo sau đó, Thiên Chi Diên phải nằm trên giường nghỉ ngơi mà dưỡng thương. Trong mắt Thẩm Vân Tương và Diệp Thần Hiền, vết thương của nàng khá nghiêm trọng, một nhát trúng ngực, một nhát trúng bụng, toàn thân nhiều vết đao nhỏ khác. Nhưng trong mắt tiểu Chi Diên thì những vết thương này bình thường thôi. Có lần nàng nhận nhiệm vụ trúng cả năm viên đạn nữa cơ.

Nhưng tất nhiên trong đầu hai “ông già” nào kia thì không nghĩ vậy, nàng nhìn thấy trong mắt họ đầy vẻ lo lắng. Nhớ lại lúc ở mật thất, nàng đã phóng thích bản thân mình triệt để, trở về là à Cố Băng lắng lo, tàn nhẫn kia. Tuy hôm nay thấy hai người họ đau lòng nhưng Thiên Chi Diên có chút vui mừng. Chi Diên nàng hiện giờ có người quan tâm, có người lo lắng.

Tối nay, Thẩm Vân Tương cho Thiên Chi Diên uống thuốc xong, nàng ngoan ngoãn nằm trên giường, ngón tay chọc chọc Bánh Trôi ngồi cạnh bên.

Thẩm Vân Tương cất chén thuốc, y ngồi bên giường, vén mấy sợi tóc đang rối lòa xòa trên đầu nàng.

“Sư phụ. . .”

Lúc Thẩm Vân Tương đến gần, Bánh Trôi liền xấu hổ mà trốn miết trong chăn. Đối với tình trạng này, Thiên Chi Diên không còn ý kiến gì. Nàng cho là Bánh Trôi so với trước kia đã có tiến bộ rất lớn, ít nhất khi xấu hổ không còn chui vào áo nàng mà trốn nữa. Vì vậy, lần này, nàng thấy rất hài lòng.

“Diên nhi, còn đau không?” Thẩm Vân Tương dịu dàng vuốt ve quả đầu nhỏ của đồ nhi.

“Sư phụ, con đã nói rất rất nhiều lần rồi mà, Diên nhi không đau nữa!” Thiên Chi Diên bảo.

“Có lúc vì sư mong rằng nếu con gặp ủy khuất thì cứ khóc lớn, bị thương thì cứ kêu đau thì hơn.” Thẩm Vân Tương nhẹ giọng.

“Sư phụ, ý người là sao?” Nàng chớp chớp mắt.

“Là suy nghĩ của vị sư, ta đã nói chỉ cần con tự bảo trọng mình.”

“Sư phụ. . . Người không nhìn thấy là con rất ổn đó sao?” Nàng nghiêng nghiêng đầu.

“Đúng, Diên nhi rất khỏe, cũng rất ngoan, đôi lúc rất nghịch ngợm khiến ta đau cả đầu.” Thảm Vân Tương véo nhẹ má nàng.

“Sư phụ, có phải Diệp thúc thúc thật còn muốn tỷ võ cùng Phong Thạc?” Nếu tất cả mọi người đã chấp nhận thúc ấy, vì sao không trực tiếp để thúc thúc đảm nhiệm luôn chức mình chủ võ lâm đây? Nếu thúc thúc thúc không tỷ võ, mọi người cũng sẽ ủng hộ mà. Thúc thúc đang bị thương rất nặng, không công bằng chút nào cả!” Thiên Chi Diên thuyết bừa môi bất bình.

“Diên nhi, lòng người cô nhiên trọng yếu, nhưng người cuối cùng được người người ủng hộ nhất, ngoài tám lòng ra còn phải có lực, thực lực mới là nền tảng vững chắc nhất. Vì vậy, Thần Hiên đồng ý tỷ võ lần này, nếu thắng cuộc sẽ khiến danh hào vang xa, danh chính ngôn thuận, đường đường chính ngời vào chức vị đó.”

Thiên Chi Diên chu chu miệng, vẫn có chút không hài lòng. Nàng không muốn Diệp Thần Hiên phải liều mạng như vậy, nàng có chút đau lòng.

“Diên nhi, con phải suy nghĩ một chút, lúc này Phong gia yêu cầu tỷ võ, nếu vì thần hiên bị thương không dám ứng chiến, cho dù bây giờ tất cả mọi người đều ủng hộ, nhưng sau này thì sao? Lời đồn đáng sợ, e là sẽ đánh gục hắn. Hơn nữa, dựa vào thực lực của Thần Hiên, con không tin sao?”

“Tin chứ, sao con có thể không tin được?” Thiên Chi Diên ngập ngừng: “Giống như sư phụ vậy, thúc thúc đã vì con làm rất nhiều chuyện, luôn đứng ra bảo vệ con. Vì vậy, con rất tin tưởng vào thực lực của thúc thúc.”

“Con hiểu được là tốt rồi, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai Thần Hiên tỷ võ, con nhất định sẽ đến xem, đúng không nào?” Thảm Vân Tương dịu dàng hỏi.

“Vâng, con nhất định sẽ xem.”

“Vậy thì mau nghỉ ngơi, đang có thương thế, không được nghịch ngợm, nhớ chưa?” Y vừa nói vừa đắp chăn cho nàng.

“Sư phụ. . .” Thiên Chi Diên kêu lên.

“Hử?”

“Người ngủ ngon. . .”

“Ừ.”

, Thảm Vân Tương đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại. Còn khóa miệng của ai kia từ từ cong lên.

Kể từ sau ngày lạc bước vào mật thất đó, nàng một mực yên lặng không quấy phá, phản ứng của nàng khiến tất cả mọi người lo lắng, sợ nàng gặp phải chuyện gì. Cho đến ngày thứ hai, nàng mới lên tiếng nói chuyện.

Không phải là nàng sợ, cũng không phải là nàng bị dọa đến gốc, nàng không nói chỉ có một mục đích, đó là không muốn người khác hỏi đến chuyện trong mật thất. Mặc dù điều này sẽ làm cho người khác suy nghĩ, nhưng chỉ có vậy thì họ mới không dám nhắc tới.

Thiên Chi Diên quay người, ôm Bánh Trôi đang chằm chằm kín mít, chọc chọc cái bụng tròn vo của nó, khen ngợi: “Bánh Trôi đại nhân, hôm ở trong mật thất, người rất uy vũ đó!”

“Chít chít. . .” Bánh Trôi lắc lư cái đuôi, hết sức đắc ý.

“Tiếng rống của người ngày đó không phải là rất uy mãnh sao?”

“Chít chít. . .” Bánh Trôi trở nên nghiêm túc.

“Bánh Trôi đại nhân uy vũ, nhưng mà người thua ta nha!” Thiên Chi Diên cao giọng.

“Chít chít. . .” Bánh Trôi khua tay múa chân gắng sức biện bác, tỏ vẻ nó kỳ thật rất có thực lực, bắt quả chỉ có chút sai sót nhỏ: “Chít chít. . .”

“Phi”, Thiên Chi Diên nhin không nổi phì cười, nàng ôm Bánh Trôi vào lòng, bảo: “Bánh Trôi, có người đi cùng ta thật tốt.”

“Chít chít. . .” Bánh Trôi vươn lưỡi ra, vui vẻ liếm liếm trên mặt nàng.

Thiên Chi Diên rất cảm tạ duyên phận để nàng gặp được Bánh Trôi. Trải qua thời gian dài dài quen biết, nàng và Bánh Trôi đã ăn ý với nhau đến độ không cần ngôn ngữ, chỉ cần một hành động nhỏ cũng đủ tâm linh tương thông.

Thượng cổ linh thú, tuyệt linh cửu vĩ hồ, thật đúng là danh bất hư truyền! Thiên Chi Diên có chút mong đợi trông thấy hình dáng chín đuôi kia, nhất định là đẹp hơn nhiều so với bây giờ.

Ánh nến dần dần mờ đi, xung quanh im lặng, tất cả đều chìm vào đêm đen để đợi chờ bình minh đến.

Hôm sau, xung quanh hội tràng đấu của Diệp gia vây quanh kín mít đầy giang hồ nhân sĩ đến xem trận đấu cuối cùng.

Diệp Thần Hiên hôm nay một thân trắng toát, đứng trên đài tỷ võ khiến người khác không khỏi cảm thán.

Thiên Chi Diên nắm chặt bàn tay, nàng có chút khấn trương. Nàng không quên được ngày đó ở trên đài tỷ võ, hắn bị ngô thủ đánh đến trọng thương cũng chỉ vì nàng.

Một bàn tay to ấm áp nắm lấy tay nàng, độ ấm từ bàn tay này truyền tới dễ chịu vô cùng. Ngàn chi diên quay đầu liền thấy được nụ cười mỉm trên mặt Thẩm Vân Tương.

Nàng bắt đầu yên tâm, tiếp tục xem tỷ võ.

“Thùng” một tiếng, trống vang lên. Tỷ võ bắt đầu.

Trên đài, sau khi Phong Thạc và Diệp Thần Hiên hành lễ với nhau, hai người bắt đầu chuyển động. Ai nấy cũng đều dựa vào thực lực của bản thân để đi đến cùng, vì vậy cũng coi như là cao thủ trong cao thủ.

Cho nên, cuộc tỷ võ lần này là giữa các cao thủ với nhau, rất đáng xem.

Hai người lần lượt tung ra chiêu thức riêng của mình, chỉ mới là bắt đầu nên các động tác còn từ tốn và khoan thai. Nhưng những người quan sát xung quanh trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

“Sự phụ, cứ hao tổn thể lực như vậy, Diệp thúc thúc nhất định sẽ trụ không nổi.”

“Diên nhi, bây giờ con chỉ cần tin tưởng hắn.”

Thiên Chi Diên hít một hơi vào, quay đầu tiếp tục xem tỷ võ.

Đúng lúc này, Phong Thạc thay đổi chiêu thức, các hành động tung ra bắt đầu trở nên ác liệt hơn, nhanh hơn. Diệp Thần Hiên thấy vậy cũng biến đổi cách thức tung chiêu.

Hai người càng đánh càng nhanh, động tác càng lúc càng mãnh liệt. Những người có tu vi thấp có còn không nhìn được rõ chiêu thức.

Đúng lúc này, cả hai người đều trúng một chiêu của đối phương.

Phong Thạc bị một chiêu này khiến lão đảo cả người, hắn phải dừng lại chốc lát thân thể mới cân bằng lại được.

Còn Diệp Thần Hiên bị chiêu này đánh văng ngã xuống đài, cổ họng trào lên một dòng máu tươi phun ra khỏi miệng.

“Rõ ràng là bị thương, vì sao còn phải liều mạng sử dụng nội lực chứ?” Thiên Chi Diên gấp gáp đến độ từ bàn của bình phán chạy đến đài tỷ võ.

“Diệp thúc thúc!” Thiên Chi Diên chạy đến bên cạnh Diệp Thần Hiên, nắm lấy tay hắn.

“Diên nhi. . .Chỗ này nguy hiểm, rời khỏi đây mau.” Diệp Thần Hiên kêu lên.

“Diệp thúc thúc, thúc nhất định sẽ đứng lên được mà, đúng không?” Thiên Chi Diên nói: “Diệp thúc thúc, vì thể tử của thúc, và nếu thúc không có hài tử, vậy thì hãy xem như là vì ta, thúc nhất định phải đứng lên, thúc không thể nào chịu thua, được hay không?”

“Được, vì thể tử của ta, vì ngươi, ta sẽ không thua, yên tâm đi.” Diệp Thần Hiên vỗ vai Chi Diên.

Lúc này, Phong Thạc đã điều chỉnh tốt trạng thái, sắp tấn công Diệp Thần Hiên thêm lần nữa.

Diệp Thần Hiên lộn người một vòng, tránh được một chiêu của đối thủ. Hắn xoay người, đứng dậy, bình ổn lại cơ thể.

“Diệp thúc thúc. . .”

Diệp Thần Hiên nhìn Thiên Chi Diên một cái, khóe miệng cong lên cười.

Sau đó, Diệp Thần Hiên lập tức chuyển động, thân pháp của hắn hoàn toàn không giống ban đầu khoan thai, từ tốn mà bỗng dưng có lực hẳn. Phương thức ra chiêu thay đổi hoàn toàn, uy lực tăng hơn cả trăm lần, hắn chưa từng đấu võ thể này trước mặt mọi người.

Hai bàn tay hắn tạo ra một luồng sáng tròn, kết hợp với chiêu thức đánh thẳng vào mặt Phong Thạc, Phong Thạc né được một lần, nhưng các đòn sau đánh tới tấp gây khó khăn cho hắn không ít.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, Phong Thạc càng lúc càng cố hết sức. Đợt tấn công cuối cùng, Diệp Thần Hiên sử dụng thân pháp hiểm tốc, vòng ra sau Phong Thạc, giáng một chiêu vào lưng hắn.

Phong Thạc bị chưởng này đánh ngã văng ra khỏi võ đài.

“Thùng” một tiếng, trống vang lên, tỷ võ kết thúc, Diệp Thần Hiền thắng!

Cả hội tràng sôi sục lên, nào là tiếng hoan hô, tiếng hú hét đều phát lên cùng lúc, nhộn nhịp vô cùng.

Phong Thạc gắng gượng đứng dậy, ánh mắt khó tin nhìn Diệp Thần Hiền.

“Ngươi thắng rồi.”

“Diệp thúc thúc!” Thiên Chi Diên hưng phấn bò tới đài tỷ võ, ôm chầm chầm của Diệp Thần Hiền.

Hắn vươn tay ra, bàn tay nhẹ nhàng xoa quả đầu nhỏ nhắn của Chi Diên. Chi là bàn tay vừa chạm vào thì Diệp Thần Hiền bỗng phun ra một ngụm máu tươi, ngã âm xuồng.

“Diệp thúc thúc! Diệp thúc thúc!”

Đêm xuống, Diệp gia sáng rực ánh đèn, những quả đèn lồng đỏ chót bao phủ Diệp gia trong bầu không khí tung bừng. Trong bữa tiệc tối nay đã đến đông đủ các giang hồ nhân sĩ.

Ở bàn rượu ngay giữa, Thiên Chi Diên bốc mấy hạt đậu, bỏ vào túi cho Bánh Trôi gặm cắn.

“Ái chà, bữa tiệc tối nay là để chúc mừng võ lâm đại hội kết thúc suôn sẻ, thế nhưng lại thiếu nhân vật chính. Thật là đáng tiếc, đáng tiếc a!” Ân Chấn Phương bưng chén rượu lên lắc đầu.

“Nhi tử đang có thương trong người, không thể nào chào hỏi các vị, thật là có chút thất lễ.” Diệp Văn Thiên bảo.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 87: 72.2: Tạm Biệt Diệp Thiếu

“Lão Diệp a, hài tử Thần Hiền này thật không tệ. Chín năm trước, hắn chỉ mới ở nhóm trung cấp thôi. Chín năm sau, chẳng những đoạt được vị trí đệ nhất võ lâm còn là chức minh chủ võ lâm. Hơn nữa còn nhìn thấu âm mưu của bọn quỷ kiếm môn, đánh bọn chúng một trận, cứu hơn ngàn võ lâm nhân sĩ chúng ta. thật là rất có khí phách, rất có năng lực đấy.” Tề Minh nâng rượu kề miệng, sắc mặt đã hơi hồng.

Diệp Văn Thiên phẩy tay: “Chúng ta già rồi chẳng còn sức, cũng nên truyền lại cho bọn nhỏ tiếp sức. Bây giờ là thiên hạ của lớp trẻ rồi.”

“Lời này ta đồng ý, bây giờ là thiên hạ của lớp trẻ. Lần này biểu hiện của Thần Hiền, công tử và Thanh Họa đúng là làm người khác sáng mắt.” Ân Chấn Phương cười: “Cũng như tiểu Chi Diên chỉ mới sáu tuổi mà là đệ nhất nhóm sơ cấp rồi.”

Đại danh bị nêu lên, Chi Diên ngẩng đầu, cố gắng nuốt nhanh miếng thịt còn đang nhai dở dang, chớp chớp mắt nhìn Ân Chấn Phương.

“Thực ra con chỉ muốn cứu Hư Tâm thôi.” Thiên Chi Diên cười gượng.

“Còn nhỏ tuổi mà đã dũng cảm thế này, lớn lên sẽ rất có tiền đồ đây.” Diệp Văn Thiên gật gù.

“Vân Tương không cầu diên nhi có thể làm nên chuyện, chỉ hy vọng đồ nhi giống như người bình thường, cuộc sống đầy đủ là tốt rồi.” Thẩm Vân Tương cười đáp lại.

Thiên Chi Diên húp trà “rột rột”, nàng không tham dự thảo luận. Nàng rất rõ ràng, cái gì mà đệ nhất sơ cấp chứ, thật ra nếu đúng là danh hào đó, đáng lẽ nên là Bánh Trôi mới đúng kia. Mặc dù đối phó với bọn lâu la thì nàng cũng thừa sức, nhưng cảm giác vẫn rất là chưa lẽ a!

Đúng lúc này, bữa tiệc bỗng náo nhiệt hơn một chút, Thiên Chi Diên giương mắt lên nhìn, Diệp Thần Hiền mặc bộ cẩm phục trắng khiết, bước từ trong ra. Mặc dù sắc mặt còn rất tái nhợt, nhưng dù cho tình huống có tệ thế nào đi chăng nữa cũng không ảnh hưởng đến tính kiên quyết của con người này.

“Thần Hiền bởi vì thân thể có bệnh trong người, không thể chào hỏi các vị cho phải phép, mong được các vị lượng thứ cho.” Diệp Thần Hiền hết sức hữu lễ cúi đầu với mọi người.

“Việc này cũng là chuyện nhỏ thôi, nếu thân thể đã không khỏe thì người không ra cũng được.” Ân Chấn Phương tặc lưỡi.

“Cám ơn các vị thúc thúc bá bá đã ưu ái. Nếu thế thì không làm mọi người mất vui nữa, Thần Hiền xin lui trước để đường thương.” Bỗng ngưng một chút rồi nói tiếp: “Chẳng qua là đáng tiếc quá, cả bàn tiệc rượu thế này nhưng không tận hưởng. Tối nay nếu đói bụng chắc chỉ có thể tự mình đi kiếm miếng lót dạ thôi.”

“Thần Hiền thật thích nói đùa, mau trở về đi.” Diệp Văn Thiên nhăn mặt.

Hắn gật đầu, bước đi khỏi đây. Còn Thiên Chi Diên vẫn nhìn hắn không chớp mắt.

Sau đó, con người lấp lánh đảo một vòng rồi người nào đó nhoèn miệng cười. Diệp Thần Hiền bảo rằng: Tối nay nếu đói bụng chắc chỉ có thể tự mình đi kiếm miếng lót dạ. Chẳng phải ngụ ý là tối nay gặp nàng ở chỗ cũ?

Thiên Chi Diên vuốt ve Bánh Trôi đang nằm trong túi, thì thầm: “Bánh Trôi đại nhân, tối nay có thêm đồ ăn đó.”

Bánh Trôi lắc lư không ngừng, tỏ vẻ rất hưng phấn.

“Diên nhi, con nói gì vậy?” Thẩm Vân Tương hỏi.

“Không, không có gì.” Ngân Chi Diên lắc đầu, nàng hạ giọng hỏi sư phụ: “Sư phụ, có phải người sẽ biết rằng Diệp thúc thúc sẽ tung ra chiêu sau cùng? Vì vậy người mới không lo lắng khi thúc thúc phải đấu với Phong Thạc đúng không?”

“Thần Hiền luyện võ công vốn không muốn biểu diễn trước mặt người khác, cộng thêm việc bị thương khiến nội lực hao tổn khá nhiều, cho nên hắn mới muốn thử một lần kéo dài thời gian thêm. Nhưng diên nhi quá mức nhiệt tình, chạy vù vù tới vô đài nhìn hắn, Vì không muốn con lo lắng, hắn mới tận dụng sức lực.”

“Sư phụ. . . Vì sao người không nói sớm?” Thiên Chi Diên ai oán nhìn lấy Thẩm Vân Tương.

“Vi sư đã bảo con hãy tin tưởng thúc thúc mà, chính con không tin đấy thôi, vì sư cũng hết cách.”

“Sư phụ, người luôn luôn nhìn xa trông rộng quá nhỉ!”

“Quá khen, quá khen.”

Gió thổi đưa ngọn trăng treo trên cao. Hướng về phía nhà bếp.

Tối nay, Thiên Chi Diên thầm tính toán thời gian, canh lúc Thẩm Vân Tương đã ngủ say, nàng bèn ôm Bánh Trôi cho vào túi rồi lên chạy ra ngoài.

Chưa đặt chân vào nhà bếp, Thiên Chi Diên đã ngửi thấy mùi thịt thơm phức, khiến Bánh Trôi còn kích động hơn cả nàng. Tuy đang ngủ say nhưng nó liền tỉnh dậy ngay tức thì, gục đầu trên vai Chi Diên, hí hửng chờ thịt đến.

Đi vào nhà bếp, Thiên Chi Diên trông thấy cả bàn đầy món đang bốc khói, thơm nức cả mũi. Diệp Thần Hiền đang chuẩn bị bát đũa, quay đầu lại thì nhìn thấy Thiên Chi Diên và Bánh Trôi đang chảy nước miếng.

Hắn vỗ tay với Bánh Trôi: “Hôm nay ta có chuẩn bị rất nhiều thịt, người thoải mái thưởng thức đi.”

Bánh Trôi nhảy phốc một cái lên bàn, sung sướng cầm một khối thịt gặm gặm cắn cắn không lịch sự chút nào cả.

“Diên nhi, người cũng lại đây, đói là phải ăn, không đói thì ăn cho vui miệng.” Diệp Thần Hiền cười nói.

“Đói, sao lại không đói chứ! Diệp thúc thúc nói tối nay có bữa ăn lót dạ mà, vì thế com nước trên tiệc hôm nay con đâu đựng đũa đến.”

“Sao vậy?”

“Đương nhiên là con phải giữ bụng để dành cho phần com của Diệp thúc thúc chứ, com của thúc làm là ngon nhất.” Thiên Chi Diên tấm tắc khen, cầm lấy đũa kẹp thịt cho vào miệng.

“Người thích ăn thì ta rất vui.” Mặc dù vậy nhưng trong giọng nói của hắn có pha chút gì đó cô đơn: “Nếu thích thì ăn nhiều hơn đi, người có muốn ăn điểm tâm không để ta đi làm.”

“Diệp thúc thúc, chỉ cần là thúc làm, cái gì con cũng ăn hết. Phải chỉ lúc nào thúc cũng làm com cho con thì hay biết mấy.”

“Diên nhi!” Thiên Chi Diên vừa dứt lời xong, Diệp Thần Hiền bỗng ôm lấy nàng.

Nàng tựa đầu vào lòng hắn, cảm thấy tối nay hình như Diệp Thần Hiền có chút gì không giống mọi ngày.

“Diệp thúc thúc, thúc sao vậy?”

“Không có gì, ta chỉ là không nhớ xa Diên nhi. Võ lâm đại hội kết thúc, diên nhi cũng sẽ rời khỏi đây. Ta thật, rất không nhớ xa người.” Diệp Thần Hiền u sầu.

“Diệp thúc thúc. . .” Thiên Chi Diên ôm chặt hân, nàng cũng rất không nề. Không biết vì sao, có lẽ là do duyên phận, cũng có thể là vì nàng tìm được cảm giác thân quen nào đó từ Diệp Thần Hiên.

“Diên nhi, người sau này nhất định phải nghe lời Vân Trung, phải ngoan ngoãn nữa, nhớ không?”

“Con nhớ mà.” Ngừng một hồi, Thiên Chi Diên gọi tên hân: “Diệp thúc thúc. . .”

“Sao?”

“Tôi nay không ăn cơm sao?”

“Ta có ăn qua một chút rồi.”

“Vậy thúc còn đói không?”

“Không đói lắm.”

Thiên Chi Diên thở phào một hơi, “May quá!”

“Chuyện gì thế, Diên nhi?”

Thiên Chi Diên chỉ chỉ bàn cơm.

Diệp Thần Hiên nhìn thuận theo ngón tay của nàng, phát hiện một đồng hồ đồng, tất cả thịt đều bị chén sạch không còn một miếng. Trên mâm bàn bên cạnh, Bánh Trôi vỗ vỗ cái bụng căng tròn của nó, nằm ườn ra, hạnh phúc mà chuẩn bị đi ngủ.

Thiên Chi Diên thở dài một hơi, nàng nói: “May là còn có sư phụ. Bằng không chỉ có thể mua được mỗi thịt nua nó thôi!”

Diệp Thần Hiên cười nhẹ, cất tiếng hỏi: “Cơm nước xong có muốn dùng chút rượu không?”

“Được, con muốn lên nóc nhà!” Thiên Chi Diên lập tức ôm lấy Bánh Trôi.

Diệp Thần Hiên nói là làm ngay, một tay cầm vỏ rượu, một tay ôm Chi Diên phi thân lên mái ngói.

Có rượu có chén, hai người họ rót đầy cả chén rồi cạn hết, hít hà sáng khoái.

Đặt chén rượu xuống, ánh mắt của Diệp Thần Hiên vẫn không rời khỏi Chi Diên, thỉnh thoảng giúp nàng sửa y phục, vuốt lại tóc.

“Diệp thúc thúc, người đã là minh chủ võ lâm rồi, thúc phải vui mới đúng!” Thiên Chi Diên nói.

“Làm minh chủ võ lâm có gì vui?” Diệp Thần Hiên hỏi ngược lại.

“A? Nhưng không phải là thúc luôn rất muốn đi lên vị trí này hay sao?” Thiên Chi Diên cảm thấy khó hiểu.

“Thật sự ta không muốn, cũng chưa từng nghĩ tới.” Giọng nói của hân càng lúc càng thấp.

“Là vì trách nhiệm sao?”

“Có thể là đúng, cũng có thể không đúng. Một phần là vì trách nhiệm, nhưng điều quan trọng nhất khiến ta muốn ngồi ở vị trí này chính là ta có việc muốn làm. Chức vị minh chủ cũng là áp lực lớn đối với ta.” Trong lời nói của hân mang theo chút gì đó ưu thương không rõ.

“Minh chủ võ lâm chỉ có một, chuyện khó này mà thúc cũng làm được thì chuyện kia mà thúc muốn hoàn thành nhất định sẽ được thôi, đúng không?” Thiên Chi Diên muốn động viên hân.

“Dù cho liều chết thì ta cũng muốn hoàn thành nó.”

“Diệp thúc thúc, chuyện đó rất khó khăn sao?”

Diệp Thần Hiên không, sau khi trầm mặc một hồi lâu thì hân mới lên tiếng, hỏi rằng: “Diên nhi, người có lý tưởng không?”

“Lý tưởng?”

“Ừ. . .”

Thiên Chi Diên sững sờ một chút, lần đầu tiên có người đàm đạo về lý tưởng nhân sinh với nàng, loại chủ đề rất là “người lớn” đây nha! nàng suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nhớ đến một lý tưởng rất không có vẻ là lý tưởng chút nào hết.

“Có!”

“Nói xem nào!”

“Không đi học, không đi làm, ngồi ăn rồi chờ chết!”

Thiên Chi Diên không nói dối, đây là ước muốn đơn giản của nàng, nhưng nhiều khi nàng lại thấy nó quá xa vời.

Diệp Thần Hiền nghe được lời này, lảng lảng nhìn nàng.

“Diệp thúc thúc, có phải thúc cảm thấy ta rất không tiền đồ?” Nàng tuyệt không để ý, thà rằng không tiền đồ như vậy.

“Không, lý tưởng của ngươi rất tốt, thật rất tốt, ta rất ủng hộ ngươi. Chỉ cần ngươi thích, cứ làm như thế.” Diệp Thần Hiền bảo.

“Nhưng là. . . Lý tưởng này không thể thành được.”

“Sao?”

“Lý tưởng cũng có thể là vọng tưởng.” Thiên Chi Diên nghiêm túc giải thích. Xuyên được đến đây, nàng vốn cho là đây chỉ là chuyện đơn giản thôi, nhưng sau nhiều lần trải qua biến cố, nàng mới chắc rằng đó chỉ có thể là vọng tưởng.

Nàng mơ ước một cuộc sống không lo nghĩ, nàng còn cố gắng hết mình để thực hiện, nhưng cuối cùng nàng cũng bước đi trên một con đường dính đầy máu mà không có sự nguyện ý nào.

“Đồ ngốc, ngươi nói bậy gì đó!” Diệp Thần Hiền bị Thiên Chi Diên chọc cười phá lên.

“Diệp thúc thúc, thúc có việc cần phải làm, con có lý tưởng của con, sau này chúng ta có muốn xem thử ai thực hiện được trước. Tới lúc đó, lại cùng hện nhau ngồi nóc nhà uống rượu. Được không?”

Diệp Thần Hiền sững sốt, hần hỏi: “Đây xem như là ước định sao?”

“Vâng!”

“Được.”

Dưới trời sao, cả vùng đất bị màu đen nhấn chìm, bầu trời đêm bao la ẩn chứa vô vàn những con đường phía trước. Nhưng có lẽ hai người không bao giờ ngờ được rằng, ước định này sẽ không bao giờ có ngày thực hiện được.

Gió hòa ngày tốt, hoa đẹp chim ca, cảnh tượng hết sức tốt lành. Khu chính giữa Diệp gia đã tề tựu đầy đủ võ lâm nhân sĩ đến tham gia đại hội năm nay.

Thẩm Vân Tương dắt bàn tay nhỏ bé của Thiên Chi Diên cũng đứng ngay đại sảnh, lúc này không khí đang hết sức trang nghiêm.

Diệp Thần Hiền mặc bộ cẩm phục vàng nhạt đứng giữa đại sảnh, Ân Chấn Phụng cầm trên tay một cái hộp, đứng trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 88: 72.3: Tạm Biệt Diệp Thiếu

“Đệ tam nhà Diệp gia Diệp Thần Hiền lập nhiều kì công, cứu võ lâm nhân sĩ từ nước sôi lửa bỏng, khí phách, can đảm, năng lực đều khiến người khác kính nể. Trên võ đài lại biểu hiện xuất sắc, giành được vị trí đệ nhất võ lâm. Hôm nay, lão phu ở đây để giao ân minh chủ cho Diệp Thần Hiền. Từ nay về sau, chức vị minh chủ võ lâm sẽ do Diệp Thần Hiền chính thức đảm nhiệm.”

Ân Chấn Phụng vừa dứt lời, trên đại sảnh vang lên tiếng vỗ tay giòn giã như sấm dội. Ông trao chiếc hộp trên tay cho Diệp Thần Hiền, hần kính cẩn nhận lấy.

Sau đó, ông vỗ vỗ vai hắn, dặn dò: “Hài tử, võ lâm giao cho ngươi. Sau này, nó là phúc hay là họa, tất cả sẽ đều nằm trong tay ngươi.”

“Thần Hiền đã hiểu.”

“Người hiểu thì tốt rồi. Chỉ sợ, người không qua được ma chướng trong lòng mình.” Ân Chấn Phụng hạ giọng bảo.

“Đây không phải là ma chướng.” Diệp Thần Hiền cũng nhỏ giọng đáp, nhưng ngay sau đó hắn lập tức lớn tiếng lại để mọi người nghe được rõ ràng: “Đa tạ Ân bá bá tín nhiệm, Thần Hiền nhất định sẽ không để Ân bá bá thất vọng.”

Ân Chấn Phụng thở dài một hơi, cuối cùng đành phải bắt đầu gật đầu.

Thiên Chi Diên quan sát hết tất cả, không biết vì sao lúc này nhớ đến lời hôm qua mà Diệp Thần Hiền đã bày tỏ với nàng; hắn có chuyện gì đó rất quan trọng.

“Tốt, tốt! Từ xưa đến nay anh hùng xuất thiếu niên, thần hiền thật khiến cho người khác mở rộng tầm mắt!” Một tiếng vỗ tay đơn độc bất chợt vang lên đi cùng với một tràng âm thanh hùng hồn từ ngoài cửa truyền tới.

Mọi người chuyển đầu ngoái nhìn, một nam tử với bộ y phục đỏ vừa đi vừa vỗ tay. Người đó cử chỉ dứt mạnh mẽ, nhìn một cái là có thể nhận ra ngay, chính là trang chủ của Ngao Long Sơn Trang — Doãn Đường Diệu.

Doãn Đường Diệu có thể nói là khách quý trong khách quý, Ngao Long Sơn Trang luôn luôn cao ngạo, không thích xen vào chuyện của giới giang hồ nhưng lại là phái có thực lực nhất. Vì vậy Doãn Đường Diệu cũng không thường xuyên lộ diện trước mặt người khác.

“Cha!” Doãn Thanh Họa kinh ngạc hô lên.

“Doãn bá bá.” Diệp Thần Hiền hành một lễ với Doãn Đường Diệu.

“Hào hải tử, không cần khách khí.” Mặt Doãn Đường Diệu đầy nụ cười.

“Cha, không phải người đã bảo là võ lâm đại hội lần này sẽ không đến sao? Sớm biết cha tới thế này, con đã không cần cực khổ như vậy!” Doãn Thanh Họa nũng nịu.

“Con đó, cha cũng vì muốn rèn luyện cho con!” Doãn Đường Diệu nói: “Nhưng mà lần này cũng chứng kiến được mấy trò hay. Biểu hiện của mấy hải tử này đều rất tốt.”

“Như người nói, võ lâm đại hội lần này sẽ phong ba không ngừng, nhưng cuối cùng sẽ kết thúc viên mãn, nhưng cực lũ hải tử này một phen.” Ân Chấn Phụng cười bảo.

“Thanh Họa, lại đây.” Doãn Đường Diệu vẫy tay về phía con gái.

Doãn Thanh Họa bước đến, ông khen: “Phá được âm mưu của Quý Kiếm Môn, con đã trưởng thành không ít, ta rất vui mừng.”

“Cảm ơn cha.”

Doãn Đường Diệu quay đầu nhìn về phía Diệp Thần Hiền tán dương: “Thần Hiền là minh chủ võ lâm, có năng lực, có khí phách, đó là phúc của võ lâm chúng ta.”

“Người trên giang hồ có thể được Doãn bá bá xem trọng không có mấy ai, Thần Hiền thật sự rất là vinh hạnh.”

Doãn Đường Diệu gật đầu hải lòng, sau ông đưa mắt nhìn về phía Thẩm Văn Tương: “Công tử Tương, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Đa tạ Doãn trang chủ khen ngợi.”

“Không cần khiêm tốn, phong hoa tuyệt đại, danh chấn thiên hạ, người rất xứng đáng.” Doãn Đường Diệu trầm ngâm thêm: “Ta nhớ chiến tích của người bắt đầu từ mười một tuổi phá giải được trận pháp của U Cốc mà vang danh khắp nơi, mười ba tuổi thành công phá giải quần hùng hỗn chiến ở Cửu Hoa Sơn, mười lăm tuổi thì hiển kế ở chiến trường phương Bắc làm quân ta đại thắng, hôm nay lại giải quyết thêm nguy cơ của võ lâm. Danh hiệu kia quả rất xứng với người.”

“Chẳng qua là thế nhân có chút khoa trương.” Thẩm Văn Tương khiêm tốn cười.

“Ta rất quý trọng người, người rất có tương lai.” Ông ta thuyết phục: “Nếu người nguyện ý cùng ta đi về Ngao Long Sơn Trang, ta sẽ tự mình chỉ dạy võ công cho người.”

Lời này vừa thốt nên, cả đại sảnh vô cùng ngạc nhiên.

Ai không biết Ngao Long Sơn Trang đã hô mưa gọi gió, đứng vững trên thiên hạ hơn năm trăm năm nay. Tuổi của nó so với cả Thiên Cực vương triều còn lớn hơn. Năm trăm năm nay, địa vị của Ngao Long Sơn Trang không thể dao động, có thể tiến vào nơi đó, nhận được sự dạy dỗ đích thân của trang chủ là giấc mơ của bao người.

Hôm nay Doãn Đường Diệu công khai chiêu dụ công tử Tương, sao lại có thể không khiến người khác vừa hâm mộ vừa kinh ngạc đây? Thanh danh của công tử Tương cao thế nào, đi theo Doãn Đường Diệu, trang chủ của Ngao Long Sơn Trang càng bay cao hơn nữa!

“Như thế nào?”

“Vân Tương rất cảm tạ trang chủ đã xem trọng. Chẳng qua là Vân Tương có tài đức gì mà có thể nhận được sự chỉ dạy của trang chủ Ngạo Long Sơn Trang được?”

“Quả nhiên là một hài tử thông minh, ta không nhìn nhầm người.” Doãn Đường Diệu liếc sang Doãn Thanh Họa, hỏi: “Người cảm thấy Thanh Họa nhà ta như thế nào?”

Lại thêm một câu hỏi gây chấn động nữa, tất cả mọi người đều ồn ào một phen. Ý của Doãn Đường Diệu không cần nói cũng biết, nếu có thể cưới được Doãn Thanh Họa, vậy thì Ngạo Long Sơn Trang chắc chắn là của Thẩm Vân Tương rồi!

“Cha à!” Doãn Thanh Họa kéo kéo tay áo của phụ thân mình.

“Đừng gấp, cha ở đây. Con đừng xen vào.”

“Thanh Họa xinh đẹp, thông minh, lại thiện lương, hơn nữa cũng có chí khí, võ công cũng rất cao, lần này còn giành được vị trí thứ bảy trong cuộc tỷ võ. Nàng đúng là người con gái hoàn mỹ mà Vân Tương không thể tìm ra được khuyết điểm nào.” Thẩm Vân Tương từ tốn nói.

Mọi người vừa nghe lời này, đại khái thầm nghĩ rằng Thẩm Vân Tương cũng ưng Doãn Thanh Họa.

Còn Doãn Thanh Họa khỏi phải bàn đến, nàng đỏ cả hai má, e thẹn cúi đầu xuống không nói tiếng nào.

Doãn Đường Diệu hài lòng gật đầu.

Về phần bạn nhỏ Thiên Chi Diên thì giống như vừa mới nghe được một tiếng sét đánh “à” ngang tai, bàn tay nắm lấy tay của Thẩm Vân Tương càng chặt hơn. Cảm giác khó chịu kia lại nảy trong lòng. Doãn Thanh Họa rất hoàn mỹ, nàng biết. Doãn Thanh Họa cùng Thẩm Vân Tương rất xứng đôi, nàng cũng biết. Nàng chỉ hận sinh không đúng lúc, sự nghiệp của y về vãng, còn nàng chỉ mới sáu tuổi mà thôi.

Thiên Chi Diên thầm cắn chặt môi, tay nhỏ siết chặt tay to hơn, nghe thấy lời tán đồng của người khác khiến trong lòng nàng càng lúc càng khó chịu.

“Nếu là ta hứa gả Thanh Họa cho người, người ưng thuận không?” Doãn Đường Diệu dò hỏi.

Lúc này, mặc dù tất cả mọi người đã đoán được sự lựa chọn của Thẩm Vân Tương nhưng vẫn im lặng tập trung nghe câu trả lời của y.

“Thanh Họa dịu dàng, thông minh, tỉ mỉ, cẩn thận. Nếu có thể cưới được Thanh Họa chính là phúc khí của vân Tương.” Thẩm Vân Tương còn chưa dứt hết lời đã bị một giọng nói non nớt cắt ngang.

“Ta không đồng ý!” Thiên Chi Diên hét to một tiếng.

Ánh mắt của tất cả mọi người đồng loạt đổ dồn về phía nàng, nằng nằng cắn chặt môi, sau đó gạt phắt tay của sư phụ, vùng chạy ra ngoài.

Thẩm Vân Tương thấy vậy, y nhú mày, khó xử quay người, ôm quyền thi lễ với Doãn Đường Diệu: “Doãn trang chủ, các vị, hết sức xin lỗi.”

Y nói xong, bước nhanh theo hướng của đồ nhi đang giận dỗi bỏ chạy.

“Này. . .” Nụ cười của Doãn Đường Diệu biến mất, ông ta sắp tức giận lên thì bị Doãn Thanh Họa kéo lại.

“Cha, người không nên yêu cầu quá đáng như vậy.”

“Này có gì không đáng? Tất cả mọi người đều thấy hai đứa các con xứng đôi, kết hôn với nhau đâu có gì sai.” Doãn Đường Diệu rất là tức giận.

“Cha, cha không muốn quan tâm con nữa phải không? Con còn nhỏ, chưa đến nỗi không ai thèm lấy.” Doãn Thanh Họa giận dỗi: “Cha, Vân Tương bây giờ không chỉ có một mình, chàng còn Tiểu Chi Diên, chàng chăm sóc đồ nhi cũng rất cực khổ. Tiểu Chi Diên bây giờ còn nhỏ, cho nên không chấp nhận, đợi khi lớn lên một chút thì sẽ hiểu lí lẽ hơn, cũng không bốc đồng như vậy.”

“Con à! Bị người ta khi phụ rồi, còn nói thay cho người ra nữa. Thật không biết là con ngu ngốc hay quá lương thiện đây! Chẳng lẽ trong lòng con không muốn gả cho hắn?” Doãn Đường Diệu hỏi vặn.

“Cha. . . Sao cha lại thẳng thừng như thế?” Doãn Thanh Họa không vui.

“Hay không muốn?”

“Cha, con còn nhỏ, cứ thế này là được rồi.” Nàng bắt đầu đỡ trả lời.

Doãn Đường Diệu thở dài một hơi, tiếc nuối: “Chắc là ta đã quá nóng lòng.”

“Vậy thì chúng ta trở về son trang thôi, đợi tiểu tử kia tự vác chân đến!” Ông ta cười ha hả.

Doãn Thanh Họa đỏ hai má, cúi đầu không nói.

Trong lúc mọi người còn đang bàn tán xôn xao một trận, Doãn Đường Diệu đã dẫn Doãn Thanh Họa rời khỏi đây.

Ngày hôm nay, ngoài sự kiện quan trọng Diệp Thần Hiên được trao chức minh chủ võ lâm, còn có nhiều chuyện khác khiến giang hồ sôi sục. Thứ nhất, Doãn Thanh Họa có tình ý với công tử Trương nhưng không được đáp lại. Thứ hai đó là giới giang hồ bắt đầu chú ý đến một cái tên, đồ đệ của công tử Trương lòng danh – Thiên Chi Diên.

Ở chân núi phía sau Diệp gia, Thiên Chi Diên đang lững thững bước đi một mình. Bước chân của nàng chậm dần, chậm dần, nàng quay đầu ra phía sau, không thấy bóng dáng của Thẩm Vân Trương đâu.

Trong lòng nàng hiện có một nỗi cô đơn không tên, giống như là đã mất đi thứ gì đó, vô cùng khó chịu. Bất giác, đôi môi giận dỗi cong cong lên, khiến người khác nhìn thấy cảm thương.

Thiên Chi Diên càng nghĩ càng khổ sở, càng nghĩ càng cô đơn. Nàng sờ sờ cái túi nhỏ, thật may là Bánh Trôi vẫn còn ở đây, chỉ có Bánh Trôi mới không rời bỏ nàng mà đi.

Nàng thở dài một hơi, có chút đau lòng. Không phải chỉ là một tên nam nhân thôi sao, có vấn đề gì chứ, nàng cũng từng có nam nhân mà!

Nghĩ đến đây, Thiên Chi Diên cố gắng hít vào một hơi lớn, quay đầu về phía Diệp gia hét to:

“Thẩm Vân Trương, sao người không đuổi theo con? Người là đồ cảm thú, con hận người. Đừng để con gặp lại, nếu không, con nhất định. . .”

Thiên Chi Diên còn chưa dứt lời, một câu hỏi ung dung buông ra từ sau lưng nàng.

“Con nhất định sẽ làm gì?”

Khuôn miệng đang mở to hết mức của Thiên Chi Diên liền cứng đờ lại, nàng thậm chí vui mừng trong lòng, quay đầu tìm kiếm hình ảnh thân quen.

Khi nàng quay người, trên cành cây không xa kia, Thẩm Vân Trương đang nhàn nhã ngồi đó, rảnh rỗi chơi đùa với một cành cây.

“Sur. . . Sur phụ. . .” Thiên Chi Diên méo xệch miệng, cười gượng hai tiếng.

“Tiểu Diên nhi càng lúc càng tiến bộ rồi.” Ai kia cũng khẽ nhếch môi, ngữ khí lạnh như băng.

Xem đi, đã bắt đầu gọi nàng là tiểu Diên nhi rồi, cảnh báo lớn a!

“Không có, không có, cho dù có thì cũng là sur phụ có cách.” Thiên Chi Diên vẫn cười khan.

“Có cách? Vì sur cũng cảm thấy không có. Vì sur ngâm đắng nuốt cay, dạy cho con khinh công, học lâu đến thế mà khi chạy trốn còn chậm như vậy. Vì sur đã ở chỗ này đợi con rất lâu, đến nỗi lá cây cũng rơi hết xuống đất rồi.” Thẩm Vân Trương thở dài một hơi.

Thiên Chi Diên quả thật muốn khóc, với tốc độ này của nàng không mấy người đuổi kịp mà, khinh công thế này là tốt nhất còn gì!

“Còn nữa, Diên nhi, sao con lại bỏ chạy?”

Làm gì? Chẳng lẽ y không hiểu?

Thiên Chi Diên bĩu môi, không hiểu lấy khí thế từ đâu, chỉ lấy sur phụ, lớn tiếng khẳng định: “Nếu sur phụ cưới tỷ ấy, con sẽ đi!”

“Diên nhi, không phải con đã đi rồi à? Cho nên, con ủng hộ ta cưới Thanh Họa?” Thẩm Vân Trương cười như không cười vậy.

“Không có, sur phụ dám cưới thì con dám đi!” Thiên Chi Diên quyết định dùng cảm chống đối lần này, nàng cũng cảm thấy đắc ý với dũng khí của mình.

“Diên nhi, vì sur thật không biết sao con lại giận.” Thẩm Vân Trương nhíu mày rồi thở dài lần nữa: “Cả bao quần áo không mang, tiền cũng không có, con tưởng là thức ăn từ trên trời rơi xuống à?”

Sự đắc ý của Thiên Chi Diên nháy mắt tan vụn.

Đúng rồi, không có tiền sao mà chạy đây?

“May mắn vì sur có nhìn xa.” Thẩm Vân Trương đưa tay đặt lên miệng, thổi huyệt một tiếng sáo.

Một con ngựa cao to bỗng dưng chạy tới, trên lưng nó đặt sẵn bao y phục, còn có thêm lương khô.

Q.2 - Chương 89: 72.4: Tạm Biệt Diệp Thiếu (Hết)

Thiên Chi Diên còn chưa kịp định thần, thân thể bỗng nhẹ hẫng, cả người đã bị Thẩm Vân Tương bế lên lưng ngựa, sau đó y cũng tung mình, ngồi phía sau nàng.

Thiên Chi Diên vừa mới lồm cồm bò dậy, ngồi vững vàng không bao lâu thì bị một bàn tay to ấn lưng nàng xuống, khiến nàng nằm sấp xuống, dính chặt trên lưng ngựa không cựa quậy được.

“Sư phụ, người. . .”

Thiên Chi Diên còn chưa dứt lời, một tiếng “bốp” vang lên, chi thấy mông đau rất.

“A. . .” Nàng la hét thảm thương, tiếng rên la lớn đến kinh động cả khu rừng.

“Cái đánh này là phạt con chưa được sự cho phép của vi sư mà chạy loạn.”

“Bốp!”

“A. . .”

“Cái này phạt con không tôn sư trọng đạo, nhục mạ vi sư.”

“Bốp!”

“Á. . .”

“Cái này phạt con liều lĩnh mà ngu ngốc, chạy trốn cũng không mang theo quần áo.”

“Á. . .”

“Ta chưa xuống tay, con la làm gì?”

“Ồ. . .sư phụ chưa đánh. . .”

“Ta vốn không dùng sức, con la hét lớn thế là sao đây?”

“Sư phụ, con phối hợp với người, phối hợp đó! Nếu con không cố gắng hết, sư phụ đánh cũng không vui, có phải hay không?”

“Cũng đúng, tiểu Diên nhi, càng đánh con càng thông minh.”

“Sư phụ, con sai rồi. . .”

Trên đường mòn rợp bóng cây, Tonamiyama trống, để lại cả giáo viên và học sinh tiếng nói vang vọng.

Ngựa thong thả chạy ra khỏi Hoài Lăng, Ngoài cửa thành, trên chú ngựa màu đen khác, một hình bóng đã chờ sẵn ở đó.

“Diệp thúc thúc” Thiên Chi Diên hưng phấn vỗ tay.

“Chờ hai người đã lâu.” Diệp Thần Hiến cười.

“A? Diệp thúc thúc, thúc biết là hai thầy trò con sẽ rời khỏi đây hôm nay hay sao?” Thiên Chi Diên vui vẻ hỏi.

“Bởi vì Vân Tương đã sớm biết Doãn trang chủ sẽ tuyển rể trong buổi lễ.” Hần phi cười.

“Sư phụ, thì ra người đã sớm biết rồi, người là cố ý!” Thiên Chi Diên phát hiện mình lại bị lừa bịp, hai tay chống hông, quay đầu lại tức giận trừng Thẩm Vân Tương.

“Tiểu Diên nhi, con lại không tôn sư trọng đạo rồi.”

Ồi, “tiểu Diên nhi” nữa kia, cảnh báo to!

“Sư phụ. . . Con sai. . . Con sai rồi. . .”

“Vân Tương, ta có mấy lời muốn nói với huynh.” Diệp Thần Hiên tung mình xuống ngựa.

“Ồ? Diệp thúc thúc, thúc không tặng quà gì cho con sao?”

“Diên nhi, con chờ ta chút.” Diệp Thần Hiên cười khuyen nhủ.

“Xi, thôi hai người đi đi!” Thiên Chi Diên vẫy tay.

Thẩm Vân Tương cũng xuống ngựa đến bên cạnh Diệp Thần Hiên.

“Vân Tương, ta hi vọng nếu lần này huynh đưa Diên nhi rời khỏi đây, khi nó không thể tự chăm sóc mình, huynh vẫn sát cánh bên cạnh, hơn nữa, không nên để Diên nhi giao thiệp với giang hồ.”

“Ta hiểu, thân phận của Diên nhi đặc thù, chuyến đi này nguy hiểm cũng đã nhiều.” Thẩm Vân Tương trầm ngâm

“Ta biết, như vậy rất ỳ khuất cho huynh, đang nổi danh nhưng lại dẫn theo Diên nhi, muốn rời khỏi giang hồ. . .”

“Thần Hiên, ta luôn không nghĩ đến việc này, huynh không cần xen vào quá nhiều, Vân Tương cũng có quyết định của chính mình.”

“Như thế cũng tốt. Đây là Long Ân Tàn quyền của Diệp gia, hôm nay ta giao cho huynh, coi như là báo đáp đối với việc huynh chăm sóc Diên nhi.”

Diệp Thần Hiên giao chiếc hộp trong tay cho Thẩm Vân Tương, hấn ngừng ngừng, lại nhỏ giọng tiếp: “Sau khi chúng ta tóm gọn được đám đệ tử của Quý Kiếm Môn, tối hôm qua, tất cả bọn chúng đã bị diệt khẩu.”

Một chút chấn kinh thoáng qua mắt của Thẩm Vân Tương, y trầm mặc một hồi, rồi cuộc lên tiếng: “Ngày ở sau núi, huynh cũng thấy đấy, nếu như ta đoán không sai, bọn người kia chính là người của Mị Ảnh Quỷ Thành.”

Trong khoảng khắc, một tia hận ý hiện lên trong mắt của Thẩm Vân Tương, y chợt thâm trầm, im lặng suy nghĩ.

“Thần hiên?”

Diệp Thần Hiên quan sát Thẩm Vân Tương, thấy y không nói gì, gấp ngừng một hồi rồi nêu ý kiến cuối cùng: “Vân Tương, chuyện xảy ra ở mật thất, nếu chúng ta thống nhất không nhắc đến, không đề cập nữa không có nghĩa là không có phát sinh.”

Thẩm Vân Tương trầm mặc.

“Hơn cả mười nhân mạng, coi như là ma đầu giết người trong nháy mắt cũng không gọn gàng và kín đáo như vậy. Huống chi, dáng vẻ của chương môn Quý Kiếm Môn huynh cũng chứng kiến rồi đấy, đó là tàn ác, tàn độc. Nội tâm hẳn phải trải qua biết bao nhiêu tàn khốc mới có thể hành hạ người khác như vậy.” Diệp Thần Hiên nhủ mà nói.

“Ta nghĩ, Diên nhi sẽ không thích.” Giọng nói của Thẩm Vân Tương chợt nhỏ lại.

“Vân Tương, ta không hy vọng việc này trở thành một bóng ma trong lòng Diên nhi. Con nhóc này nên là một đứa trẻ đơn giản, vui vẻ, không nên thấy máu tanh.” Hấn nói thêm: “Huynh biết không? Hôm đó thấy dáng vẻ của con nhóc này trong mật thất, ta đã rất đau lòng. Mấy ngày trước, Diên nhi còn ôm cây dù đỏ dầm mưa suốt đấy!”

“Có lẽ không phải nguyên nhân đó. . .”

“Huynh cho là thế?”

“Ta nghĩ, có lẽ là do huyền mặc. . .”

“Huyền mặc?!” Diệp Thần Hiên trừng lớn mắt, bộ dạng không thể tin chăm chăm nhìn Thẩm Vân Tương: “Huynh vừa bảo sao?”

“Trên người Diên nhi hiện đang có huyền mặc, bị truyền từ thân mẫu.”

Trong nháy mắt, Diệp Thần Hiên giống như bị bắt mất hồn, sững sờ ngậy cả người.

Về phía nhân vật đang được bàn luận đang không nghe thấy gì hết, nàng mơ màng nhìn về phía này, đánh cái ngáp, sắp gục lên lưng ngựa đánh một giấc.

“Diên nhi, sao vậy? Buồn ngủ à?” Diệp Thần Hiên đến bên cạnh nàng, xoa xoa hai má bầu bĩnh hỏi.

“Không có, hai người nói chuyện lâu quá, đến nỗi con tưởng hai người muốn bỏ trốn cùng nhau rồi chứ, đi đến chân trời góc bể, không chia lìa nhau, tự định chung thân, tiêu điều khoái hoạt cũng nên.”

“Ăn nói bậy bạ thì giỏi!” Diệp Thần Hiền nhéo má nàng một cái.

Thiên Chi Diên bĩu môi, nàng nói nhỏ: “Đâu có bậy, rất xứng đôi mà.”

“Tiểu Diên nhi. . .”

“A! Sư phụ, con sai rồi!” Thiên Chi Diên đã tự phản xạ có điều kiện với kiểu cảnh báo này.

“Đúng rồi, Diên nhi, ngươi nhớ xem có đánh rơi gì không?” Diệp Thần Hiền giả vờ thần bí.

“Hả? Tiền sao? Con mất tiền rồi?” Thiên Chi Diên hoảng hốt ngó xung quanh.

Diệp Thần Hiền khẽ gõ đầu nàng, sau đó lập tức lấy ra một vật dài bọc kĩ càng đưa cho nàng.

Thiên Chi Diên mở ra xem.

“A, cây dù màu đỏ! Nương để lại cho con, tương đã mất rồi chứ!” Thiên Chi Diên hét lớn.

“Sau này không nên để mất nữa, biết không?” Diệp Thần Hiền dặn dò.

“Con biết rồi!” Thiên Chi Diên cất cây dù xong, khi nàng ngẩng đầu lên thì Diệp Thần Hiền đã đưa một cái bao tới trước mặt nàng.

“Diệp thúc thúc, đây là gì vậy?”

“Ngươi không phải là nói là ta làm cái gì ngươi cũng thích ăn sao? Túi bánh ngọt này để trên đường đi còn có cái bụng, đói thì đừng bạc đãi dạ dày của mình, cũng đừng để Bánh Trôi ăn hết, rõ chưa?”

“Con biết rồi!” Thiên Chi Diên gật đầu như đảo tỏi, có thể không hiểu sao? Bánh Trôi, đồ tham ăn!

“Tốt lắm, trên đường đi, nhớ nghe lời vân tương, đi theo sư phụ ngươi, không được chạy lung tung, không được làm càn, nhớ không?”

“Con nhớ mà, Diệp thúc thúc bắt đầu giống mấy bà già rồi!”

“Được rồi, thuận buồm xuôi gió.” Diệp Thần Hiền lưu luyến tạm biệt.

“Diệp thúc thúc, hẹn gặp lại.” Thiên Chi Diên vẫy vẫy tay.

Thẩm Vân Tương tung mình lên ngựa.

“Vân Tương, đừng quên những lời ta đã nói, nhớ rằng huynh đã đồng ý đấy.” Diệp Thần Hiền bỗng hét to theo.

“Thần Hiền, ta và huynh đều có suy nghĩ giống nhau.” Thẩm Vân Tương vừa dứt lời, siết chặt dây cương rồi phóng ngựa phi mất.

“Diệp thúc thúc, con sẽ luôn nhớ đến thúc, thúc đừng quên ước định đó!” Thiên Chi Diên ngoái cổ ra sau hét to.

Diệp Thần Hiền im lặng đứng ở cửa thành, nhìn hình bóng một lớn một nhỏ ngày càng xa dần cho đến khi mất hút.

“Diên nhi, ta mong con sẽ không bao giờ trở về đây nữa.”

Từng chữ trong lời nói ấy bị cuốn theo chiều gió bay đi.

Trên đường, Thiên Chi Diên và Thẩm Vân Tương cùng ngồi trên một con ngựa. Nàng dựa vào ngựa y, nhấp nhíp chân, vừa thoải mái vừa hạnh phúc.

Nàng kéo Bánh Trôi ra khỏi túi, đặt trước mặt mình.

“Bánh Trôi, ừy khuất ngươi rồi, ngươi không cần ngồi trong túi của ta nữa.”

“Chít chít. . .” Bánh Trôi hết sức ai oán ra vẻ khoảng thời gian nó rất là đau buồn: “Chít chít. . .”

“Bánh Trôi, nếu ngươi có thể yên tĩnh một chút, ta sẽ suy nghĩ cho ngươi một miếng bánh ngọt.”

“.” Bánh Trôi lập tức ngậm miệng lại, hiển nhiên là nó đã bị dụ ăn.

“Sư phụ, chúng ta đi đâu đây?” Thiên Chi Diên tò mò hỏi.

“Tìm nơi nào đó, sau đó nhẫn nại chăm sóc con lớn.”

“Sư phụ, vậy người định tìm nơi nào đó là đâu chứ?”

“Khê trăn.”

“Khê trăn là chỗ nào kia?”

“Nam biên.”

“Nam biên ở đâu?”

“Hương chúng ta đang đi.”

“Thế sư phụ đang chạy đến nơi nào?”

“Khê trăn.”

“...”

“Sư phụ, chúng ta có được gọi là bỏ trốn không? Nắm tay đi tới cùng trời cuối đất, lãng tích giang hồ, tận hưởng cuộc sống phiêu diêu tự tại?”

“Đâu phải, chúng ta chỉ là đang đi tới trăn kế bên thôi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Nào, Sư Phụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.